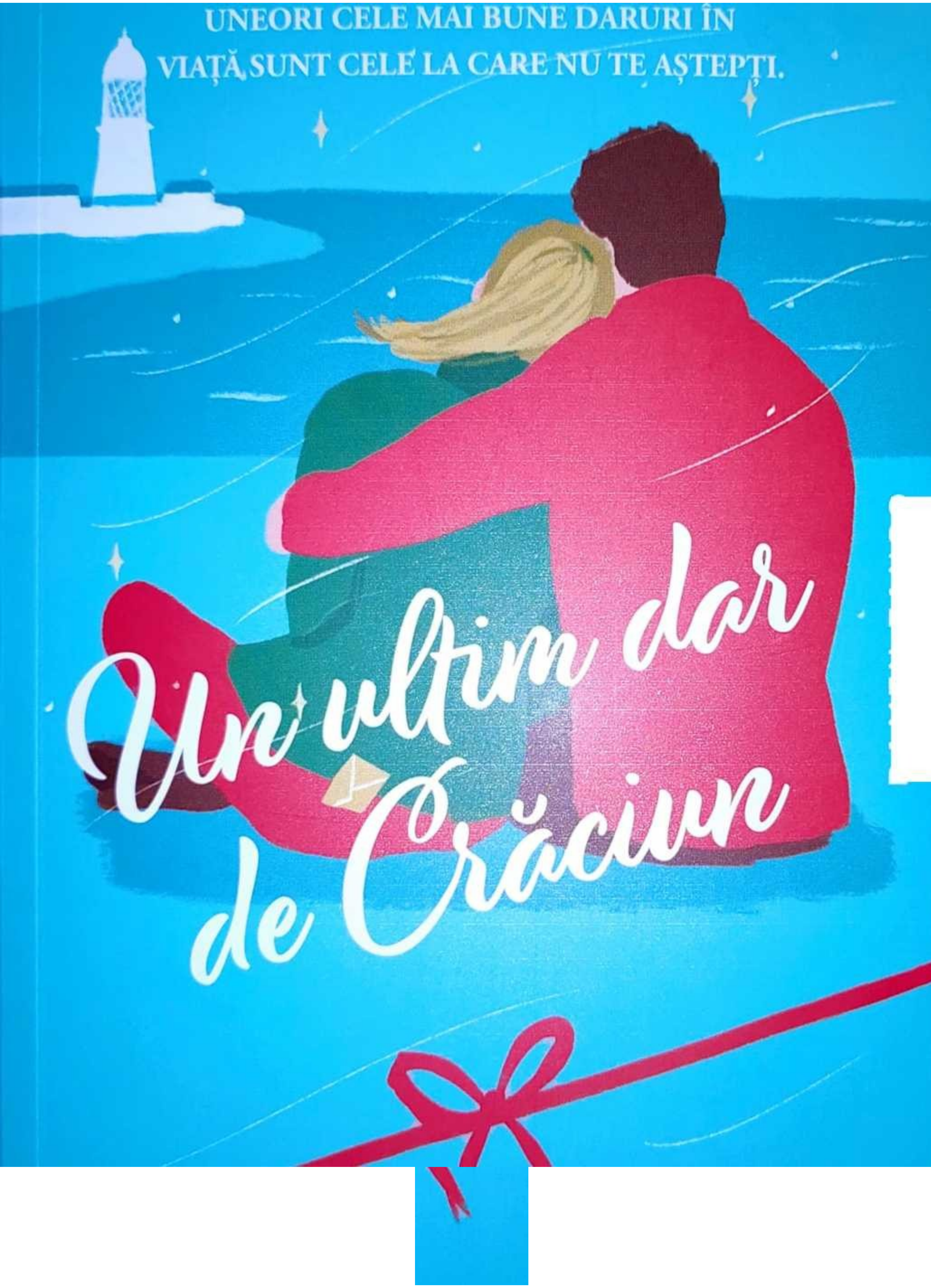

UNEORI CELE MAI BUNE DARURI ÎN
VIAȚĂ SUNT CELE LA CARE NU TE AȘTEPȚI.
Un ultim dar
de Crăciun

QjrtVtyt&tlyjfw iubVdi ui timpul de Ctâww

„Un roman superb, emoţionant şi plin de romantism. Cu siguranţă povestea lui Cassie şi Sam te va ţine cu sufletul la gură.”
Holly Miller, autoarea romanului ***Ce-arfi fost dacă...***

„O poveste cu adevărat înduioşătoare şi pe care n-o vei uita.”
USA Today

„ *Un ultim dar de Crăciun* de Emily Stone este o carte emoţionantă

despre dragoste,

despărţire şi

vindecare.”

Pop Sugar

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

Un ultim dar de Crăciun

EMILY STONE

Traducere din limba engleză de

EMIL SÎRBULESCU

NEMIRA

Design copertă. © Sanny CHIU Prelucrarea copertei: Silvia OLTEANU Prepress: Magda BITAY
Redactori: Anca BACIU şi Irinel ANTONIU
Lector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STONE, EMILY .
Un ultim dar de Crăciun / Emily Stone; trad. din Ib. engleză Emil Sir u
Bucureşti : Editura Nemira, 2023
ISBN 978-606-43-1693-6

I. Sîrbulescu, Emil (trad.)

821.111

Emily Stone
ONE LAST Gin

DAMEN TANGO este o colecţie *a* Editurii **NEMIRA.**

Tiparul a fost executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

ISBN 978-606-43-1693-6

„ₜExistă o cale de la mine către tine pe care eu o caut neîncetat.

RUMI

’ WL'BMHnre a--. ____________________________ ,.

Prolog

Când se trezi Cassie, era încă noapte. Avea pilota trasă pe jumătate peste cap ca să nu-i fie frig. Pentru o clipă, privi încruntată în întuneric, derutată şi somnoroasă, întrebându-se ce anume o trezise.

Apoi auzi un sforăit puternic din patul de alături. Aruncă o privire piezişă spre maldărul adormit care era fratele ei. El *întotdeauna* sforăia şi era atât de enervant! li spusese de *un milion* de ori să se culce pe o parte, pentru că mama celei mai bune prietene a ei era medic şi ii zisese odată că asta ajută. Cassie suspină în pernă. Poate că, dacă el continua să sforăie, atunci ea ar fi avut destul curaj să doarmă singură noaptea, iar el ar fi putut dormi în camera lui, de partea cealaltă a coridorului, sub stelele strălucitoare pe care şi le lipise de tavan. Dar încă nu reuşise să-şi adune destul curaj, nu de când muriseră mama şi tata, cu aproape doi ani în urmă.

lom mai scoase un sforăit, facând-o pe Cassie să tresară. Abia atunci îşi dădu seama, iar inima ei făcu un mic salt în timp ce-şi arunca plapuma şi se ridica în şezut în pat. Era ziua de Crăciun. Era *Crăciunul* Cum de uitase, chiar şi pentru o clipă?

Ignorând aerul răcoros, Cassie coborî din pat, având grijă să nu-l trezească pe Tom, şi se apropie de fereastră fără să facă

zgomot. Poate că va fi zăpadă, deşi mătuşa Claire spunea că niciodată nu ninge *cu adevărat* în ziua de Crăciun. Cassie trase draperiile şi aruncă o privire în mica grădină a mătuşii. Era prea întuneric pentru a vedea ceva, lumea de afară încă dormea.

Se întoarse spre cele două paturi, ochii ei adaptându-se la întuneric. Nu existau ciorapi pentru cadouri agăţaţi la capul patului, pentru că mătuşa Claire nu credea în ciorapi. Tom aflase cu ani în urmă că Moş Crăciun nu există cu adevărat, aşa că mătuşa hotărâse că nu mai vrea să continue „şarada" (Cassie nu era pe deplin sigură ce e aceea o „şaradă , dar Tom îi explicase că înseamnă să joci teatru, adică să te prefaci), chiar dacă părinţii lor obişnuiau să facă asta în fiecare an. Entuziasmul zilei se mai domoli puţin când Cassie se gândi la mama şi la tatăl ei şi la faptul că nu vor fi aici să deschidă cadourile sau să facă bezele pe pâine prăjită la micul-dejun – o tradiţie de Crăciun pe care mătuşa Claire nu le permitea să o continue. Se gândea să-l trezească pe Tom. El ar fi fost de acord şi ar fi putut să coboare în tăcere şi să caute bomboane de ciocolată împreună, înainte ca mătuşa Claire să se trezească. Era destul de sigură că, pe undeva, se aflau ascunse bomboane de ciocolată, învelite în staniol. Le adusese una dintre vecinele lor — Cassie nu-şi mai amintea cum o cheamă, dar era *intr-adevăr* foarte în vârstă şi mirosea uşor a cacao şi a levănţică, amestecate, şi spusese că bomboanele de ciocolată trebuie agăţate în brad. Şi ei *chiar aveau* un brad, deşi mătuşa aproape că refuzase să-l cumpere, iar Cassie plânsese când Claire spusese că poate anul acesta nu ar fi cazul să aibă un brad şi

m păruse şi *el* întristat, aşa că mătuşa Claire se dăduse

bătută.

Dar, chiar atunci când îi trecea prin minte gândul să-l trezească p Tom şi să pornească la vânătoare de ciocolată, îi veni o idee şi mai bună. Se abţinu să strige de bucurie, zâmbind în sinea ei în *timp ce-şi* punea şosetele pufoase, cele cu urechi de iepure, şi î?' strângea în jurul ei halatul roz, cel pe care mama şi tata i-l cumpă- e ă de Crăciunul dinaintea morţii lor. între timp, halatul îi rămăsese mic, ştia asta, dar refuza să cumpere altul.

Se furişă jos pe scări cât de silenţios putea, ţinându-şi mâna pe balustradă pentru a se orienta în întuneric. Inima îi bătea mai repede cu fiecare pas săltat pe care îl făcea. Poate că nu pregăteau ei ciorapii pentru daruri şi nici nu aveau tarte cu fructe pentru Moş Crăciun, ca restul colegilor din clasa ei, dar exista un lucru care făcea din dimineaţa de Crăciun *cea mai frumoasă* dimineaţă din toate timpurile. Cassie intră în camera de zi, ghidată de luminile feerice aprinse în brad — galbene, roşii şi verzi.

De când îşi aducea ea aminte, Tom făcuse asta pentru ea în fiecare an. Ei bine, dinainte, de fapt, pentru că, în realitate, ea nu-şi mai amintea când fusese prima dată, deşi mama şi tata îi spuseseră că totul fusese ideea lui, de pe vremea când erau foarte mici, iar Cassie îi credea, pentru că Tom era foarte inteligent.

Găsi primul indiciu chiar sub bradul de Crăciun. Nu fusese acolo noaptea trecută – verificase înainte de a se culca, aşa că el se furişase probabil în timpul nopţii pentru a-l pune acolo. îşi acoperi gura cu mâna pentru a-şi opri chicotele de bucurie. Nu ar fost fi minunat dacă ar fu putut face totul singură anul acesta... să urmeze indiciile şi să dea de cadoul ei la capătul vânătorii de comori înainte ca lom să se trezească? El ar fi fost atât de impresionat de asta; ştia că aşa va fi.

Aşa că, singură, în întuneric, sub luminile tremurătoare ale bradului, rupse plicul şi începu să citească.

Capitolul 1

Cassie se strecură pe sub grinda joasă din lemn de deasupra uşii şi pătrunse în atmosfera caldă a pubului cu mâinile pline, ţinând în braţe o tavă plină cu tarte cu fructe. într-un colţ, buştenii trosneau în şemineu şi se simţea un miros de vin fiert, de sherry, de pin şi brânză, toate la un ioc. Se îndreptă spre barul rustic, salutând din mers, printr-o înclinare a capului, câteva chipuri cunoscute, învăluită de pălăvrăgeala a ceea ce trebuie să fi fost aproape tot satul. Asta o făcea să zâmbească – toată lumea ieşise în Ajunul Crăciunului pentru a participa la un eveniment la a cărui organizare luase parte şi ea şi toţi păreau că se bucură cu adevărat.

II zări pe Tom, rezemat de un perete din piatră şi râzând în timp ce-şi dădea capul pe spate, iar părul blond, aproape exact de aceeaşi culoare cu al ei, îi cădea într-o parte. Tom nu o observase intrând: stătea de vorbă cu cineva care se afla cu spatele la ea, cu berea în mână. Cineva cu părul dezordonat, şaten închis, cu o postură relaxată, cu o jachetă neagră care îi scotea în evidenţă umerii aceia impresionanţi. Zâmbetul ei deveni şi mai larg şi încercă să ignore mica zvâcnire din stomac şi senzaţia de furnicături prin piele.

Edoar Sam, îşi spuse ea. Sam, pe care îl cunoştea de o viaţă. Sam, cel mai bun prieten al fratelui ei. îi aruncă din nou

o privire – şi aproape că se izbi direct de barul vechi din stejar, strângând tava pe care o ţinea în mână şi împingând-o în faţă pentru a salva tartele.

__Ai grijă, Cassie, iubire, nu vrem să vedem cum toacă munca ta ajunge pe jos!

Prin uşile glisante dinspre bucătărie, aflată de cealaltă pane a barului, îşi făcu apariţia Linda, patroana pubului The Red House . Linda se apropie de Cassie cu prosopul de vase alb-roşu vârât în cureaua de la blugi, întinzându-se să ia tartele, pe care apoi le aşeză lângă automatul de cafea.

__îmi pare rău, Linda, spuse Cassie repede, scoţându-şi în grabă haina, ştiu că am întârziat puţin şi...

Auzindu-i scuzele, Linda Ie respinse cu un gest din mâna, numeroasele ei inele strălucind în lumina lumânărilor pe care Cassie o ajutase să le aranjeze mai devreme.

— Nu fi prostuţă. Eşti o scumpete pentru că le-ai făcut şi arată atât de bine, încât s-ar putea să fiu nevoită să mănânc o tartă înainte ca mulţimea să pună mâna pe ele, spuse ea şi chiar luă una, muşca din ea şi scoase un geamăt de plăcere care, în opinia lui Cassie, era puţin exagerat.

O fărâmă de aluat rămase lipită de rujul roşu de pe buze e Lindei, iar Cassie se întrebă dacă nu ar trebui să-i spună.

I P cr 1 O

— Nu-mi vine să cred că ai pregătit astea peste noapte. , fată cu multe talente ascunse, crede-mă.

Cassie ridică din umeri cu modestie şi hotărî să nu-i povestească Lindei despre cele trei serii de aluat care ajunseseră la coşul de gun ori despre starea bucătăriei care prilejuise multe priviri încruntă din partea mătuşii Claire. Dar, de fapt, ce altă variantă avea? Linda ii sugerase să le cumpere de la magazinul Sainsburys pentru even * mentul anual din

ajunul Crăciunului de la pub, dar Cassie ştia tartele făcute în casă sunt mult mai gustoase.

Uşa pubului se deschise din nou, lăsând să pătrundă o rafală aer rece care reuşi să ajungă până la bar. Cassie aruncă o privire ş

„Casa roşie”, în limba engleză (n. cr.).

văzu pe Hazel, prietena ei cea mai bună de la începutul şcolii primare, intrând împreună cu mama ei. Hazel o văzu şi ea pe Cassie, iar ochii ei – verzi, nu căprui[1] – scânteiau în timp ce parcurgea distanţa dintre ele din câţiva paşi lungi şi eleganţi. Cassie observă atentă pantofii cu toc pe care îi purta Hazel, încercând să nu strâmbe din nas. întotdeauna arătau ridicole împreună când Hazel apărea aşa, din cauza diferenţei de înălţime dintre ele. Hazel era suficient de înaltă pentru a fi un model profesionist, iar Cassie abia dacă avea un metru şi jumătate, fiind încă suficient de scundă pentru a încăpea ocazional în haine de copii. Sincer, Cassie îi spusese lui Hazel că arată ca şi cum ar interpreta un fel de cuplet de comedie împreună şi că mai degrabă ar trebui să încerce *să reducă* diferenţa de înălţime dintre ele decât să o accentueze, dar lui Hazel nu-i păsa. Era încrezătoare în înălţimea ei şi era sigură că îi va fi de folos într-o bună zi, fie şi numai pentru a nu fi nevoită să se mărite doar pentru a avea pe cineva în preajmă care să ajungă la rafturile de sus.

— Un Ajun fericit! îi spuse Hazel lui Cassie, îmbrăţişând-o – şi aplecându-se pentru a face asta —, apoi se retrase şi îşi strânse buzele în timp ce o studia pe Cassie, care-şi aranja o şuviţă de păr în dosul urechii.

Hazel dădu aprobator din cap.

Rochia merge, spuse ea cu hotărâre, iar Cassie simţi cum o învăluie o senzaţie de uşurare, în timp ce se străduia din răsputeri să nu se uite la claia de păr şaten şi dezordonat din spatele ei.

În ciuda faptului că îşi spunea în mod repetat că era *doar Sam*y era conştientă că îşi cumpărase rochia neagră, mulată, cu fulgi de ¿ăpadă argintii special pentru seara asta. Pentru că, ei bine, da, chiar dacă Sam era doar cel mai bun prieten al fratelui ei, ceva se schim- base de când Sam plecase la universitate anul acesta. îi fusese dor de el. Mai mult decât îşi închipuise ea că îi va fi. îi fusese dor şi de

în engleză, /mr/înseamnă „căprui” (n. tr.).

Tom, evident, chiar dacă încă vorbea cu el tot timpul la telefon Dar nu se aşteptase să simtă atât de mult lipsa lui Sam, să-i fie dor de glumele lui, de compania lui plăcută. Nu se aşteptase ca inima ei să tresară la vederea lui când se întorsese acasă pentru vacanta de Crăciun.

Hazel zâmbi uitându-se în jos la Cassie şi scuturându-şi părul negru perfect drept – un păr pe care îl vopsea pentru a-l face să pară rz *mai negru,* chiar dacă, sincer vorbind, Cassie nu vedea nicio deosebire.

Haide atunci, să mergem să-i vedem pe băieţi.

Linda îi făcu din ochi lui Cassie, care simţi că se înroşeşte puţin.

Era ca şi cum ea ar fi ştiut exact pentru cine îmbrăcase Cassie rochia — şi pantofii cu toc, şi tuşul de ochi maro, pentru a-i încadra ochii căprui şi a-i face să pară mai degrabă calzi decât întunecaţi şi plictisitori. Desigur, Cassie nu spusese nimic, dar Linda avea obiceiul de a ghici aceste lucruri. Nu era doar şefa ei, ci mai mult decât atât. Linda era persoana pe care Cassie ştia că se poate baza, indiferent de situaţie. îşi petrecuse multe zile din copilărie facându-şi ucru în pub după şcoală şi şterpelind, împreună cu Lom, pa- te *de* chipsuri cu sare şi oţet. Când Cassie împlinise şaisprezece inda îi crease un loc de muncă, deşi Cassie ştia că nu are cu ' at nevoie de ajutor. Şi, înainte de asta, Linda făcuse acelaşi lucru şi pentru Tom.

azel porni hotărâtă spre Tom şi Sam, lăsând-o pe Cassie să se *S* în urma ei, încercând să arate graţioasă pe tocuri şi să ţină cu picioarele Jungi aJe Ju• Hazd Tom o cass•e

’2 â'ifi '„„«M - cadă pe umerii ei.

«e o pe fata mea şi pe asistenta ei.

^e Zân,bea’în timP « Hazel flutura o mână în aer.

' Nu sunt asistenta nimănui, Rivers.

ca şi cum ^Un०’tea ^०m are ^rcPtate- De multe ori se simţea st asistenta lui Hazel, în loc să fie invers. Tom zâmbi»

îşi ridică braţul de pe umerii lui Cassie şi o îmbrăţişa pe Hazel repede şi strâns. Cassie, între timp, se străduia să nu se uite prea mult la Sam, chiar dacă simţea privirea lui albastră şi superbă asupra ei, evaluând-o, în timp ce el stătea acolo cu degetele prinse în găîcile de la cureaua blugilor, îmbrăcat lejer, aşa cum îi plăcea lui. Doamne, dar de când se simţea atât de stânjenită în preajma lui?

— Cum îţi merge în lumea universitară? întrebă Hazel.

Tom strâmbă din nas.

— O muncă enervant de grea, anul ăsta.

Cassie avusese deja parte de multe lamentări, de fiecare dată când Tom se plângea de toată munca pe care trebuia să o facă în al doilea an de facultate, comparativ cu anul în care fusese boboc.

— Ei bine, preciza el, grea pentru unii dintre noi, oricum. Sam, aici de faţă, pare imun.

Sam ridică din umeri, iar Cassie îşi schimbă poziţia să se uite la el, bucurându-se că are un motiv să-l privească. Zâmbi, iar el dădu din cap în semn de răspuns.

— Arăţi bine, Cass.

Cassie simţi cum i se încălzesc obrajii şi făcu un fel de mişcare de ridicare din umeri şi încuviinţare din cap în semn de acceptare a complimentului.

Tom îşi dădu ochii peste cap.

Aşa ar trebui, după ce a petrecut atâta timp cu nenorocitul ăla de ondulator de păr.

Cassie se înroşi şi mai tare şi chiar spera că nu e atât de evident pe cat pare. Ii aruncă lui lom o privire severă, pe care acesta o ignoră.

Hazel interveni în ajutorul lui Cassie, dându-i lui Tom o lovitură prietenească în braţ.

Este Ajunul Crăciunului, idiotule, *se cuvine* să ne îmbrăcăm frumos şi să arătăm bine.

_Ei bine) tu chiar asta şi faci, adică arăţi bine, spuse Sam uitându-se la Cassie, apoi aruncă o privire spre Hazel, aproape ca o completare. Amândouă arătau bine, de fapt.

Hazel îi adresă lui Cassie cea mai scurtă privire complice, dar pe care Cassie nu îndrăzni să i-o întoarcă, chiar dacă din ceafa ei se ridicau valuri de căldură.

— Ei bine, Rivers, spuse Hazel, cred că e momentul să-mi faci cinste cu o băutură de bun-venit acasă, nu-i aşa?

Tom ridică din sprâncene.

— Sigur, dar, dacă eu sunt cel care se întoarce acasă, atunci *tu* trebuie să faci cinste cu băutura de bun-venit, Niagara.

Niagara. Tom şi Sam inventaseră porecla, simţindu-se incredibil de isteţi, din cauza cascadei Niagara şi a faptului că era o cădere d apă de la mare înălţime. în loc să se enerveze din cauza porecle , Hazel hotărâse să şi-o însuşească şi cam aşa rămăsese.

— Detalii, detalii, detalii, pufni Hazel.

Se îndepărtă pe picioarele acelea lungi, iar Tom, aruncămiu [1] Cassie o privire în care se putea citi neputinţa, porni în urma lăsând-o pe Cassie singură cu Sam. Deodată, Cassie îşi dori[sa s] gândit să îşi ia ceva de băut când sosise, pentru că atunci ar fia ceva de făcut cu mâinile. Aşa cum era acum, îşi simţea mai atârnând inutile şi stânjenitoare pe lângă ea. *E Sam,* îşi spuse ea nou, cu fermitate. Dar corpul nu o asculta. Era ca şi cum seara a lumina caldă a pubului, mirosul de pin din jurul lor, focul c trosnea în şemineul din colţ o făceau să fie mai conştientă de p virile pe care şi le aruncaseră unul altuia în ultimele săptâm Priviri care poate că nu însemnau nimic, dar, în sfârşit—

— Deci, hm, stai cu mama ta de sărbători, nu?

Ce întrebare prostească, Cassie! Doar *ştia* că Sam stă cu mam' , Pentru numele lui Dumnezeu, se putea descurca mai bine decât

Sam însă nu părea să-şi dea seama de gândurile ei şi dădu di*

__Ar fi vrut şi ea să vină în seara asta, dar a trebuit să meargă la lucru.

— Păcat. Ce mai face?

îi plăcea mama lui Sam — era ceva atât de cald la ea!

__E foarte bine, răspunse Sam, iar ochii aceia albaştri se înmuiată, doar puţin.

— Şi... tatăl tău? întrebă Cassie, ezitând.
>

Sam miji ochii, iar blândeţea din ochi îi dispăru instantaneu.

— Habar n-am, răspunse el cu asprime. Ultima dată, am auzit că e plecat în Sri Lanka, unde face surfing sau ceva de genul ăsta.

Cassie răsuci aceeaşi şuviţă de păr care tot încerca să scape din coafura ei atent aranjată, jumătate prinsă, jumătate lăsată liberă, pentru a o readuce la locul ei.

— N-ai mai primit nicio veste de la el?

— Nu, şi nici nu-mi doresc, răspunse el într-o manieră care închidea efectiv subiectul, iar Cassie îşi muşcă buza, dorindu-şi să nu fi adus vorba despre asta de la bun început.

Ştia ce sentimente nutreşte Sam în legătură cu tatăl său, dar se întrebase, fiind Crăciunul şi toate cele... Aruncă o privire spre bar, unde Hazel şi lom erau încă la coadă – era prea multă lume pentru ca Linda să se descurce singură, aşa cum prezisese chiar ea. Avu o tresărire de vinovăţie – ar fi trebuit să insiste ca şi ea să lucreze în seara asta.

— Oricum, ce mai faci, Cass?

Cassie îl privi din nou şi observă că tensiunea dispăruse, ca

şi cum nu ar fi existat vreodată, iar Sam revenise la starea lui relaxată.

Sunt bine, răspunse ea, încercând să aibă un ton nonşalant care să se potrivească cu al lui. Săptămâna trecută am terminat de trimis toate cererile de înscriere la universitate.

Nu intenţionase să i-o spună atât de direct, dar ce era rău în a-i reaminti că nu e mult mai mică decât el? Poate că Tom şi Sam îşi uaseră un an sabatic împreună — plecaseră să călătorească prin Asia

şi să vadă lumea dar ea avea, totuşi, optsprezece ani, iar el, doar >
douăzeci şi unu.

— A, da?

—Da> confirma ea. Studii de administrarea afacerilor.

Munca în pub alături de Linda o făcuse să-şi dea seama că i-ar plăcea să-şi conducă propria afacere într-o bună zi. Iar faptul ca ajutase la organizarea petrecerii de Crăciun o făcuse să se gândească la evenimente – avea un talent aparte pentru asta, spunea Linda. Cu toate acestea, atunci când Cassie îi sugerase să amâne plecarea la universitate şi să o angajeze în schimb ca manager de evenime la pub, Linda refuzase categoric. Nu numai că pubul nu avea nevo' de un manager de evenimente, spusese ea, dar, după părerea Lin ei, Cassie nu trebuia să rămână blocată pentru totdeauna în aces şi în acest pub. Cassie nu era de acord — îi plăcea siguranţa p i-o dădeau pubul şi oraşul ei natal, deşi fără Tom toate acest ofereau ceva mai puţin din confortul pe care îl cunoştea.

— Afaceri, deci? Unde...

Dar Sam se întrerupse în momentul în care un grup P persoane se ridică de la masa cu canapele de sub arcadă, aP° prinse de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei, şi alergă spre mas trăgând-o după el. Cassie râse de graba cu care Sam o trase âng pe canapea, fără să îi dea drumul la mână, şi continuă să zâmbeas în timp ce el dădea din cap.

— Nu putem pierde un loc bun ca ăsta, Cass.

Era una dintre cele mai bune mese, Cassie trebuia să recunoasc Chiar lângă focul care trosnea, aproape de bradul de Crăciun coltul sălii, pe care Cassie îl decorase cu gust în auriu şi roşu, ş1 c singură lumânare pe masa joasă din lemn, înconjurată de pahard goale rămase de la grupul care tocmai plecase. Mai era un alt grUP tineri care stăteau pe scaune la una dintre mesele înalte de lângă iar una dintre fete îi privea cu dezgust pe Cassie şi pe Sam. Evidel

r»
v

sperase să pună ea însăşi mâna pe masă. Asta, cu toate că privirea ei devenea un pic mai speculativă când zăbovea asupra lui Sam.

Cassie râse din nou în timp ce se uita iarăşi la Sam. El stătea foarte aproape de ea, constata Cassie acum, picioarele le erau lipite unul de celălalt, iar mâinile lor, încă împreunate. Sam întinse mâna şi îi aşeză după ureche şuviţa aceea de păr rătăcită, unde aceasta şi rămase, ascultând de atingerea lui şi nu de a ei. Inima lui Cassie începu să bată foarte tare.

— Chiar eşti frumoasă, să ştii, murmură Sam privind-o în ochi, iar Cassie simţea că din pielea ei ţâşnesc scântei.

— Excelent! Aţi pus mâna pe un loc.

Cassie tresări la auzul vocii lui Tom, Sam îi dădu drumul la mână, iar ea expiră aerul cu putere când Tom şi Hazel se aşezară pe canapeaua de vizavi.

Hazel îi înmână lui Cassie cocktailul ei din gin cu vin fiert, de culoare roşu-închis, cu un parfum subtil de cireşe, şi-i adresă un mic zâmbet.

— Şi despre ce vorbeaţi voi doi? întrebă Hazel, întruchiparea inocentei.

Cassie strânse din ochi, deşi efectul s-ar putea să nu fi fost atât de sever pe cât spera, având în vedere că încă se simţea roşie în obraji de la comentariul că este „frumoasă". Serios, trebuia să-şi revină şi să-şi adune gândurile, ce naiba!

Cassie tocmai îmi spunea că s-a înscris la universitate, răspunse Sam.

Tom scoase un zgomot de dezgust din fundul gâtului.

Da. Afaceri. Plictisitor, spuse el, iar Sam ridică din sprâncene la tonul vocii lui Tom şi clătină din cap.

— Hei! exclamă Cassie. lom se întoarse spre ea.

Ei bine, aşa este. Nu există pasiune sau entuziasm în studiul *afacerilor.*

— Este o opţiune inteligentă, spuse Cassie printre dinţii strânşi. Şi aşa şi era. Indiferent ce se hotăra să facă după aceea, cu siguranţă că o diplomă în administrarea afacerilor îi oferea o bază bună. Bine, nu era cea mai fascinantă sau aventuroasă opţiune, dar, pe de altă parte, ea nu era chiar genul de persoană fascinantă sau aventuroasă. Şi asta era problema, din punctul de vedere al lui Tom.

Işi scutură umerii pentru a se elibera de uşoara tensiune, apoi se întoarse spre Sam.

Dar tu? Chiar vrei să-mi spui că faci Dreptul pentru că e adevărata ta pasiune?

Nu putea să-i spună acelaşi lucru lui Tom – el *într-adevăr* iubea geologia, deşi reuşea să se descurce şi să nu alunece în categoria tocilarilor, pentru că era şi sportiv, arătos şi fermecător totodată. Şi, spre deosebire de ea, Tom avea planuri măreţe: să calce pe urmele părinţilor lor, să lucreze în domeniul mediului, să facă o diferenţă în lume. Aceasta era a doua problemă, recunoştea Cassie în sinea ei. Fratele, ca şi părinţii ei, urma să facă ceva important şi semnificativ, în timp ce ea... Ei bine, planurile ei erau de o mai mică anvergură decât ale lui. Asta o făcea să se simtă puţin vinovată pentru că se entuziasmase la gândul de a organiza evenimente în pubul lor local.

Nu, dar voi fi bogat, Cass, şi atunci voi putea să fac tot ce-mi place.

Sam zâmbi, mai întâi spre ea, apoi spre Tom, care-i întoarse zâmbetul în semn de solidaritate.

Banii nu sunt tot ce contează, insistă Cassie, puţin pretenfi

", mai ales pentru că se gândea că e ceva ce *se cuvine* să

spună. Nu, dar ajută, spuse Sam.

eşi el încerca în mod clar să glumească, Cassie simţi o anumit*[1] subtilitate în vocea lui. îşi muşcă buza. Ştia, nu-i aşa, cât de mult evoită mama lui Sam să muncească, cum Sam petrecuse ma* multe Ore ,a ‘"viciu decât la şcoală în timpul anului de pregătire[1] – şi *totuşi* obţinuse notele necesare pentru a fi admis la Manchester. Deschise gura să spună ceva, să retracteze cumva, dar o zări pe Linda alergând practic spre masa lor, cu prosopul de vase ţopăind în ritmul în care se mişca.

Cassie se încruntă.

— Este totul...?

— S-au stins luminile ornamentale, spuse Linda, gâfâind puţin. Afară.

Cassie aruncă o privire la fereastra din spatele ei şi văzu că luminile care decorau ferestrele încetaseră într-adevăr să mai clipească.

— Şi ştiu că nu e mare lucru, dar eu...

Cassie făcu un semn cu mâna în timp ce se ridica în picioare.

— Rezolv eu.

înţelesese. Indiferent ce spunea Linda despre tartele cu fructe cumpărate din magazin, acest pub era odrasla ei, iar evenimentul de Crăciun era unul dintre cele mai importante momente ale anului.

— Mulţumesc, Cassie, iubire.

— Te ajut eu, declară Hazel, lăsându-şi băutura pe masă şi venind alături de Cassie în timp ce Linda se grăbea să se întoarcă la bar.

Deci, începu Hazel în timp ce o lua pe Cassie de braţ. Ia spune, care-i treaba cu Sam?

Nimic, răspunse Cassie. La ce te referi?

încercarea ei de a fi dezinvoltă ar fi funcţionat mai bine dacă vocea nu i-ar fi sunat doar *puţin* prea strident.

Dar o salvă de la continuarea interogatoriului chiar mama lui Hazel, Mei, care o prinse pe Hazel de mână în momentul în care treceau pe lângă ea. Mei îşi ţuguia buzele, într-un mod care sugera că acela ar putea fi al doilea pahar de vin roşu pe care îl avea în faţă.

level, în origina) — anul de studii în care elevii britanici urmează cursurile P nivelului A, care este o calificare preuniversitară în sistemul de învăţământ dm Regatul Unit (n. tr.).

— încă nu ai vorbit cu mine aşa cum se cuvine, îi spuse Mei lui Hazel. Haide, tatăl tău s-a dus la toaletă. Ţine-mi companie pentru cinci minute – doar e Crăciunul!

Hazel o privi pe Cassie cu un aer afectat, apoi suspină, ca şi cum ar fi vrut să spună că ar putea la fel de bine să termine cu asta acum, iar Cassie dădu din cap. Putea să repare singură luminile. Oricum, cu toată sinceritatea, Hazel nu i-ar fi fost de prea mare ajutor. Cassie rămăsese la ea odată, peste noapte, când Hazel nu se deranjase să înlocuiască becul ars de la plafonieră *sau* de la lampa de pe noptieră şi, în schimb, folosea lumina telefonului pentru a se deplasa pe întuneric în camera ei.

— Unde e Claire, Cassie? întrebă Mei.

I — Probabil că e deja în pat la ora asta. Nu-i prea place Crăciunul, răspunse Cassie şi ridică din umeri.

În general, lui Claire nu prea îi plăcea să socializeze. Avea tendinţa de a sta închisă în casă în timpul oricărui eveniment social din sat, pe cât posibil. Drept răspuns, Mei scoase un „hm” dezaprobator.

Râzând, Cassie o lăsă pe Hazel cu mama ei, în timp ce Hazel făcea o grimasă pe deasupra umărului lui Mei. Totuşi, nu putea să nu simtă o mică împunsătură în suflet în timp ce îi facea cu mâna şi se îndrepta spre ieşire. Cel puţin, Hazel avea părinţi cu care să vină aici. În cea mai mare parte a timpului,

credea că face faţă situaţiei – faptul că, tehnic vorbind, era orfană —, dar erau momente când pierderea ci se intensifica, iar Crăciunul era unul dintre acestea.

Când ieşi, îşi văzu respiraţia transformându-se în abur în faţa ei. Era o noapte senină, iar stelele străluceau în toată splendoarea. Pereţii diminuau zumzetul discuţiilor din interior, iar Cassie îşi permise pentru o clipă să privească cerul, să respire aerul rece al nopţii, să-şi imagineze că părinţii ei sunt acolo sus, de unde o veghează. Nu se lăsa adesea pradă acestei idei — că ei erau „acolo, undeva –, dar în seara asta, în Ajunul Crăciunului, cu stelele care sclipeau deasupra ei, simţea că e o seară potrivită în care sa-şi permită această fantezie.

Totuşi, acest moment nu dură mult, pentru că era al naibii de frig. Se cuprinse cu braţele în timp ce examina luminile decorative. Se părea că doar o secţiune din şirul de lumini nu funcţionează, mai precis secţiunea care se întindea deasupra celei de-a doua ferestre a pubului. Atunci, poate că era doar un bec ars.

Uşa pubului se deschise, iar Cassie aruncă o privire şi-l văzu pe Sam ieşind, ţinând strâns în mână geaca ei din piele. Nu era cea mai călduroasă, dar „călduros” nu fusese aspectul pe care îl urmărea. Sam i-o întinse.

— M-am gândit că poate ai nevoie de asta.

— Mulţumesc, spuse ea cu recunoştinţă şi-şi puse geaca.

— Şi am văzut-o pe Hazel confiscată de maică-sa, aşa că am vrut să văd dacă ai nevoie de o mână de ajutor, până mai comandă Tom un rând.

Sam îşi băgase mâinile în buzunare, legănându-se puţin pe călcâie şi rămânând, îşi spuse Cassie, la o distanţă prudentă de ea.

Aşa că îşi îndreptă din nou atenţia spre becuri încercând să

ignore faptul că sunt doar ei doi aici, afară.

Cred că e doar un bec.

Se apropie şi mai mult, încruntându-se în timp ce le inspecta.

Sunt instalaţii vechi, recunoscu ea. Cineva a încercat să le arunce la gunoi şi eu am spus că le vom folosi aici.

Iar te simţi tristă pentru obiectele neînsufleţite?

Cassie să uită peste umăr şi-l văzu pe Sam zâmbindu-i.

Pur şi simplu că nu-mi place să văd risipă, răspunse ea, puţin în defensivă.

Şi» da, sigur, nu-i plăcea nici să vadă lucruri vechi aruncate sau ascunse doar pentru că nu mai erau noi şi strălucitoare. Cu puţină ^uncă, lucrurile vechi puteau străluci din nou.

Mai verifică nişte becuri, zâmbind în sinea ei la gândul că Sam se mulţumeşte să o lase pe ea să facă treaba, fără să intervină şi să insiste să le repare el, aşa cum ar fi făcut, cel mai probabil, Tom. Descoperi problema – un bec slăbit – şi-l apăsă ferm în dulie. Luminile se aprinseră, de un alb superb.

— *Et* poz/â/exclamă ea, bătând din palme în timp ce făcea un pas înapoi – direct în Sam.

Cassie îşi pierdu echilibrul şi-i simţi braţele care o cuprindeau pentru a o stabiliza.

Se întoarse, încet, ridicând bărbia ca să-i vadă fata, cu ochii uşor luminaţi de beculeţele de sărbătoare şi de stelele dc deasupra. Mâinile lui rămaseră acolo unde erau şi, în timp ce ea îşi trăgea răsuflarea, le simţi cum se strâng în jurul ei, doar pentru o clipă, înainte de a le lăsa să cadă pe lângă el. Cassie se forţă să facă un pas înapoi pentru a se îndepărtă de el, deşi mirosul aftershave-ului său subtil rămase cu ea.

Cassie îşi drese vocea.

N-ar trebui să...? începu ea şi făcu un gest spre interior.

El încuviinţă din cap.

— Da.

Cassie încercă să ignore fiorul de dezamăgire pe care îl în

abdomen. La ce anume se aşteptase? *Nu, Cassie, vreau sa . afară cu tine şi să ne sărutăm?* Aproape că pufni în sinea ei[in] ce se îndrepta spre intrarea în pub.

— Dar, mai întâi...

Cassie se întoarse spre el pentru a-l vedea cum se înroşeşte

p ,

— Eu... ăăă... ţi-am adus un cadou. ,

Cassie faeti

Sam băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase ceva. .

j. âna 'ul'

un pas spre el, uitându-se la cutia mică din carton din m Simplă, neîmpachetată. Fără panglici. Rustică, decise ea.

Cassie îşi muşcă buza în timp ce mai facea un pas. ta n nimic. Uneori, îşi făceau cadouri în glumă – şi toţi patru a pe Moş Crăciun Secret cu câţiva ani în urmă, dar anul acesta vorbiseră nimic despre asta, iar ea nu se gândise să-i ia ceva. Bine, bine, asta nu era în întregime adevărat – ea chiar *se gandue* sa-. ceva, dar se temea că va părea ciudat sau că el va fi stanjen.t sau ceva de genul ăsta, iar apoi nu se putuse gândi la ce să-l ia care sa nu para că ar fi sărit calul, dar să nu fie, de exemplu, şosete sau un pix sau ceva asemănător.

Sam îi împinse cutia în mâini, iară să reuşească să stabilească un contact vizual cu ea.

— Haide, spuse el, pe un ton puţin cam răstit. Deschide-o.

— Eu nu ti-am luat nimic, recunoscu ea.

Sam o privi într-un fel care atenua o parte din tensiunea subtilă dintre ei.

— Deschide-o, Cass.

Cassie deschise cutia în care se afla un colier pe care-l scoase pentru a-l examina, simţind lănţişorul din argint răcoros pe degetele ei deja reci. Respiraţia i se opri la vederea pandantivului. Era o piatră. O piatră, de când merseseră cu toţii

la plajă, cu *câteva luni* în urmă, în vacanţa de vară. Ea găsise câteva pietricele frumoase şi i se păruse trist că stau acolo neapreciate. Pietricelele păreau aproape singuratice acolo, pe plajă, aşa că le adunase pe cele mai frumoase şi le dăruise, câte una, lui Tom, lui Sam şi lui Hazel.

>

— Este piatra pe care mi-ai dat-o la...

îmi amintesc, murmură Cassie, jenată să constate că are un nod în gât şi trecându-şi vârful degetelor peste piatră.

Da, spuse Sam şi-şi drese glasul. Eu doar... Asta o face frumoasă, nu-i aşa? Dându-i timp să... în sfârşit.

Cassie înălţă privirea spre Sam pentru a-l vedea trecându-şi o mană pe ceafa, părând incredibil de jenat – mai mult decât credea că l-a văzut vreodată.

Am dus-o la un atelier şi au transformat-o într-un colier. E [0] prostie, continuă el, rostind repede cuvintele, nu trebuie să-l păstrezi – m-am gândit doar...

— îmi place foarte muk, spuse ea ferm, dar cu blândeţe.

Şi apoi, după un scurt moment de ezitare, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. Era ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci şi i se părea un gest foarte matur, ca şi cum amândoi erau la un pas de altceva, ceva mai vechi, ceva nou. îl simţi pe Sam cum rămâne nemişcat, simţi pe propria ureche, ca o şoaptă, respiraţia lui în timp ce expira aerul.

— Mulţumesc, murmură ea.

Se priviră, iar Cassie văzu stelele reflectate în ochii lui. Simţea că nu mai poate respira. Ca şi cum nu *îndrăznea* să respire, în caz că ar fi stricat acest moment. Ar fi trebuit să zâmbească sau să ţipe şi să-l îmbrăţişeze. Ceva ce făcuse de atâtea ori înainte. Dar nu se

. putea hotărî.

I — Cassie, spuse Sam, cu vocea răguşită.

întinse mâna pentru a se juca din nou cu acea şuviţă de păr, iar ea simţi furnicături pe gât.

— Eu...

— *Aici* eraţi!

Cassie se îndepărtă brusc de Sam când Tom ieşi.

— Haideţi. Hazel păzeşte masa, iar Linda ne va obliga îndată pe toţi să cântăm colinde de Crăciun — nu ne poţi lăsa să facem asta singuri.

Cassie strâmbă din nas.

Te aud destul de des exersând cântatul la duş — sunt surprinsă că nu vrei un solo.

împreună, Sam şi Cassie se îndreptară spre locul unde stătea Tom. Cassie nu îndrăznea să se uite la Sam, deşi încă ţinea în mână colierul şi cutia din carton.

Eşti invidioasă pe vocea mea incredibilă de cântăreţ, Veveriţo. Cassie strâmbă din nas la porecla pe care Tom o folosea doar atunci când era intenţionat enervant – când se referea la înălţimea ei şi la faptul că, atunci când era în creştere, dinţii ei din faţă păreaţi mult prea mari pentru ea. Lucru de care fusese destul de conştienta şi iară ca el să-i amintească – nu că el ar fi înţeles asta vreodată.

__Nu-ţi face griji, sunt sigură că o să ne dai gata pe toţi cu vocea aia scârţâită de veveriţă.

__Eu *nu am* o voce scârţâită de veveriţă.

— Ei, haide.

Cassie se încruntă la Tom, rezistând impulsului de a scoate limba la el ca un copil de patru ani. Aruncă o privire spre Sam, a cărui faţă era controlat neutră – în mod clar hotărât să nu se bage la mijloc. Un lucru pe care îl exersase destul de mult, presupunea ea. De fapt, Sam fusese întotdeauna de partea lui Tom, Cassie ştia acest lucru. Era prietenul lui Tom înainte de a fi al ei, dar aprecia efortul pe care îl făcea pentru a nu face asta prea vizibil.

— Haide, haide, spuse Tom, cuprinzând-o pe Cassie cu braţul şi trăgând-o înapoi în căldura pubului. Nu trebuie să fii prea supărată pe mine, altfel nu-ţi mai dau primul indiciu mâine.

Ea strâmbă încă o dată din nas, apoi oftă şi se aplecă spre el.

— Ar fi bine să rimeze, asta e tot ce pot să spun.

Bineînţeles, spuse Tom, punându-şi dramatic mâna pe inimă. Crezi că vreau să se repete crizele de furie din 2003?

- Bine. Nu e o vânătoare de comori dacă nu rimează, spuse ea, ignorând gluma.

Mi-ai spus, de mai multe ori.

Cassie aruncă o privire peste umăr, spre Sam. Acesta îi întâlni privirea, oferindu-i un mic zâmbet, apoi trecu de partea cealaltă a lui Tom, bătându-l pe spate în timp ce ajungeau la masa lor. Şi, pe când se aşeza, Cassie strecură colierul în buzunarul jachetei din piele înainte de a şi-o scoate. Nu voia să-l expună încă. îi va spune lui azel mai târziu şi, fără îndoială, lom va afla, într-un fel sau altul, dar, pentru seara asta, în Ajunul Crăciunului, voia să rămână ceva care să fie doar al ei.

DOI ANI MAI TÂRZIU

Capitolul 2

Sus, în Alpi, mai jos de locul unde se afla Cassie, zăpada strălucea ' în lumina soarelui, aşternându-se sub un cer albastru, întrerupt din când în când de nori diafani. Munţii se întindeau în toate părţile, aproape înspăimântători în imensitatea lor, albul cedând locul rocilor cenuşii în locurile unde zăpada se topise sau nu se aşternuse complet. Brazii cei mai apropiaţi erau acoperiri cu zăpada albă, arătând ca şi cum s-ar fi înălţat direct dintr-un glob de zăpadă, iar o briză puternică şi înţepătoare încerca să îi pătrundă prin geaca groasă de schi, care nu arăta chiar aşa de elegantă ca pe modelul ordine.

Lui Cassie îi era greu să aprecieze cum se cuvine oricare dintre unprejurimile minunate, din cauză că ea şi Hazel urcau încet pe munte într-un telescaun, suspendate în aer şi agăţate de ceea ce parea a fi nimic mai mult decât un fir de telefon. îşi simţea picioa- tde vulnerabile, aşa cum atârnau sub ea, şi avea tot timpul senzaţia că schiurile i s-ar putea desprinde şi ar putea lovi un schior neavizat aflat dedesubt. Se ţinea strâns de bara din faţa ei, amintindu-şi de Slngura dată când l om o forţase să urce într-un roller-coaster, când ctau mici, şi cât de mult îi displăcuse – detestase senzaţia oribilă şi dezgustătoare din stomac şi felul în care, după ce coborâseră, aproape că se

prăbuşise din cauza adrenalinei. Iar de data asta era mai rău, pentru că, după ce ajungeau sus, chiar avea să fie nevoită să coboare cu schiurile pe nenorocitul ăsta de munte.

— Eşti gata? întrebă Hazel entuziasmată.

Hazel apucă bara, iar Cassie o strânse şi mai tare, încercând să o tină pe loc Ii vedea pe Tom şi pe Sam, cu două locuri în fa ţa lor, alunecând de pe telescaun pe zăpadă, amândoi cu o graţie aparent Iară efort.

— Nu, şuieră ea printre dinţii strânşi.

— Ba da, eşti gata, spuse Hazel cu fermitate şi împinse bara în sus, forţând-o pe Cassie să-i dea drumul. Trebuie să cobori, altfel *o* să fii ca Bridget Jones[1] şi o să ajungi să mai faci o buclă şi să cobori din nou, iar asta o să fie şi mai înfricoşător.

Acum, locul de lansare, sau cum s-o *fi chemând, se* apropia, iar Cassie înghiţi în sec, cu gâtul uscat.

— Doar ridică-te, OK? E uşor. Oricum, e mai uşor decât pare, crede-mă.

Nu era *mUrmUră Cassie- OK.* era ca *şi cuuj fi .*

intre pantele acelea ' • VUt C a ^es ' nU? Coborâse doar pe una decl ^e pregătită, lucru^' ™trenament înain ^ ca Hazel să o

Când schiurile ei atiX- CU S ^Uran ^ nu 'l simţea.

se gândi prea mult şi sim • " ^^nancu ^' Cassie se ridică înainte de a spate a genunchilor în tdescaunu^ ° izbeşte uşor *în partea CU Ida^el spre locul und C o ^ora ' Apoi alunecă împreună*

OK, bine. Un p ^t3U ^orri ?' Se împiedică, dar nu n prezenţa Juj Sam în ti ?eiUrU ea" ^enfru că a cădea cu faţa în jos ^rdanţă cu imaginea ecK tdescaun nu ar fl

i *Ibrată, încrezătoare şi sexy pe care*

Bndg» Jones este un personaj fictiv creat de autoarea britanică *Helen fidd** şi* a confrOUfijniSU *r omanU,ui Brii ^et Jon ess Diary {Jurnalul lui BridgetJones ' cunoscută*

Un ultim dar de Crăciun

SaJC ' Pr<XUm f ' 3 adaptârilor cinematografice. Bridget Jones este care *navi^"^* M

captivantă şi plină de umor a unei femei sing[11]*

P provocările *iubirii, ale carierei* ţi ale *autodczvohârii (n.*

plănuise să o afişeze în timpul acestei vacanţe. Pentru că exista pos>- bilitatea – doar posibilitatea – că, de data asta, s-ar putea întâmpla ceva cu adevărat între ei, acum, că aveau o săptamana împreuna şi ocazia de a petrece ceva timp doar ei doi, printre activităţile în patru. Poate – doar poate – ultimii doi ani de priviri şi atingeri ocazionale, care duraseră un pic prea mult pentru a fi considerate doar prietenoase, ar fi ajuns în sfârşit la ceva. Nu că ar fi pus presiune pe vacanţă sau ceva de genul ăsta.

Avea totuşi senzaţia că, deşi îşi alesese cu grijă combinezonul de schi albastru-pal, arată mai degrabă ca o bezea sau ca o fetiţă de treisprezece ani, având în vedere înălţimea ei, decât ca o schioare sexy şi şic. Ar fi vrut să spună că *nimeni* nu arată bine la schi, dar Hazel reuşea să se descurce, într-un combinezon mov şi negru, părul ei negru contrastând cu albul zăpezii. Dar, din nou, Hazel petrecuse câteva vacanţe la schi cu familia ei, aşa că se pricepea. Tom şi Sam fuseseră şi ei de câteva ori împreună. Rămăsese Cassie, care nu fusese niciodată la schi până atunci — Claire nu era chiar genul de persoană care să meargă în vacanţă cu familia, iar schiatul era costisitor. În plus, cu toată sinceritatea, nu o atrăsese niciodată ideea de a-şi lega şipcile acelea din lemn de picioare şi de a coborî cât de repede se putea pe versantul unui munte. Tom continua să insiste că mai fuseseră o dată, când erau copii, înainte de a muri părinţii lor, dar ea era prea mică sa-şi amintească, aşa că nu credea că asta mai are vreo importanţă. Şi, oricum, cât de mult ar fi putut să schieze la vârsta aceea?

Tom îşi ridică ochelarii de soare pe smocul de păr blond şi îi zâmbi în timp ce Cassie se apropia de el, întinzând mâna să o prindă de braţ pentru a o încetini până la oprirea completă. Ea trase adânc aer în piept, ceea ce-i făcut să râdă atât pe el, cât şi pe Sam.

Nu te bucura atât de mult că te afli aici, Cass, spuse Sam, cu i ascunşi de ochelarii de soare închişi la culoare, care păreau scumpi. foc* P6 n°i, ceilalţi, să arătăm de parcă nu ne-am simţi bine.

Ea doar îşi dădu ochii peste cap. în parte pentru că acum, când se aflau în vârful pantei, cu oamenii care se zbenguiau peste tot, trecând peste ceea ce păreau a fi marginile unor stânci, după părerea ei, gura i se uscase şi nu era sigură că ar fi în stare să formuleze propoziţii coerente.

T Haldei «unei, spuse Hazel, cu ochii ei verzi strălucind ¡i zâmbindu-le iui Tom şi lui S«n. Pun pariu cu voi do, pe o hal 3 ca vă bat la coborâre.

Tom scoase un pufăit. _ . ,pri7.ta

— Cum zici tu, Niagara. O să-mi mănânci zapada pu de schiuri.

Hazel înclină capul.

— Aşa se numeşte? Zăpadă pulverizată? |a

— Habar n-am, răspunse Tom ridicând din umeri ş

Cassie. Tu eşti gata?

— Nu, răspunse Cassie iară menajamente.

Se simţea bine aici, decise ea, stând complet nemiş aceaStâ

— Ba eşti gata, spuse Hazel din nou, de parcă p c£, afirmaţie ar fi schimbat imediat, doar prin forţa voinţ simjea Cassie. . . „ .ntâ|nW cU

— Ba nu sunt. Ce-ar fi să rămân aici sus şi sa toţii mai târziu? eledoua

Hazel îşi puse o mână pe şold, iar cu cealaltă strângea beţe de schi.

— Şi cum anume ai de gând să cobori?

— O să merg pe jos, ripostă Cassie.

Oricum, trebuia să fie mai uşor decât să schieze. ^eşi

—Te-ai descurcat bine pe pârtia pentru copii, insista faptul că o numea „pârtie pentru copii” nu prea inspira în Şi asta e o pârtie uşoară, marcată cu albastru. O să te descu

Erau trei posibilităţi diferite de coborâre, din câte îşi da |-*i£l£*
Cassie, dar Hazel făcu un gest spre pârtia pe care păreau sa
ei. Lui Cassie nu i se părea uşoară, părea abruptă şi erau deja o mul-
ţime de oameni care coborau cu schiurile – mai mulţi oameni de »
care să se lovească. Totuşi, simţea că toţi trei se uită la ea, aşa
că preferă să păstreze tăcerea, încercând să găsească un
echilibru între aparenţa calmă şi încrezătoare şi faptul că era
îngrozită.

Hazel se îndepărtă cu graţie spre începutul pantei, uitându-se peste umăr pentru a verifica dacă şi ceilalţi o urmează.

— O să fie bine, Cassie, spuse Tom încet şi începu să se îndrepte iară grabă spre margine, luându-i mâna înmănuşată în mâna lui pentru a o trage după el. O să fie distractiv, crede-mă – când ajungi la bază o să te bucuri că ai facut-o.

— La trei, spuse Hazel cu fermitate şi-i aruncă lui Cassie privirea aceea pe care ea nu putea să o refuze, aşa că încuviinţă din cap.

Tom îi dădu drumul la mână, îşi trase ochelarii de soare pe faţă şi-i zâmbi încurajator în timp ce lua câte un băţ în fiecare mână. Cassie îl simţ pe Sam venind în spatele lor, corpul ei fiind mereu conştient de poziţia lui în raport cu al ei.

— Unu, doi, trei!

Dar nu putu să o facă. Sam, Hazel şi Tom se îndepărtară cu toţii, Hazel şi Tom luând-o spre stânga, Sam, spre dreapta... lăsând-o pe ea •n urmă, acolo unde era, înţepenită în locul acela, picioarele ei uitând [c]um să asculte instrucţiunile creierului de a se pune în mişcare.

Haide, Cassie, murmură ea pentru sine şi, cu mare efort, [reu]?i [s]ă-şi dea drumul.

[a] încercă să-şi aducă aminte ceea ce încercaseră Tom şi Hazel să înveţe mai devreme. Schiurile paralele şi greutatea în jos pe pi- [f]u drept, pentru a vira la dreapta, nu-i aşa? încercă, simţi că [e]lerează, iar inima îi tresări. Apropie imediat vârfurile schiorilor, Şa cum îi arătase Hazel, pentru a încetini.

Te descurci bine, Cassie!

facă d^S1C r*d*^C* P^r*v*r ea din zăpadă pentru a o vedea pe Hazel [1] un semn de încurajare cu degetul mare în sus. îl văzu pe

Tom, cu jacheta lui de schi roşie ieşind în evidenţă, avântându-se din locul în care stătuse la marginea pârtiei. Probabil că aşteptase să verifice dacă ea îi urmează. Apoi coborî în viteză pe lângă Hazel.

— Hei! strigă Hazel, accelerând şi ea. Nu e corect!

Cei doi începură să coboare în zigzag pe pantă, prinzând viteză, până când nu-i mai văzu.

Ei bine, grozav. Pur şi simplu grozav. Expiră aerul cu un şuierat, în timp ce-şi mişca din nou schiurile, cu timiditate. Reuşi să se menţină în mişcare câteva secunde bune, de data asta, înainte de a o cuprinde panica şi de a se opri brusc. Din spate auzi un râs moale şi se întoarse spre acei sunet. Sam era acolo, cu părul lui negru ciufulit şi combinezonul de schi albastru-marin care-l facea de ruşine pe al ei.

Miji ochii văzându-l cum râde.

Cum ai ajuns în spatele meu?

Nu asta îşi dorea – ca el să vadă exact cât de neîndemânatică e.

M-am oprit puţin să admir priveliştea, spuse el cu uşurinţă-Buzele îi tresărită când ea întoarse privirea de la el pentru a încrunta la schiuri, ceea ce-l făcut să râdă din nou.

Haide, Cass, nu e chiar aşa de rău.

Uşor de spus pentru tine. De fapt, tu poţi să faci asta.

Şi tu poţi, spuse el încurajator. Putem merge încet, haide-

Sam se îndepărtă, uitându-se în spate pentru a verifica dacă ea * urmeaza. Făcând o mică grimasă, Cassie îşi lăsă schiurile sâ se p^u°a^ n nou în mişcare, încercând să meargă exact pe urmele lăsate de

Bine, spuse Sam când ea îl ajunse din urmă. Acum încear ţ i paralel şi continuă să virezi pentru a încetini — o să *ajung*[1] ară rău de tot dacă tot faci plugul prin zăpadă până jos.

— Dacă fac ce?

— Uite, priveşte, mută-ţi greutatea.

m porni din nou, iar Cassie îl urmă, încercând să-l *cop*[ie2] arcurseră două viraje complete fără să se oprească, iar Cassie sin'P uzele i se strâng într-un zâmbet. Reuşea!

Se uită în sus şi a zâmbi spre locul unde Sam o aştepta sa-l ajungă din urmă. El îi zâmbi înapoi, cu ochii încă ascunşi de ochelarii de soare. Şi stomacul ei tresări, aşa cum facea întotdeauna în preajma lui – aşa cum nu facea în preajma nimănui altcuiva, inclusiv a tipului cu care se întâlnise timp de trei luni la universitate.

— în regulă, spuse Sam cu calm când ajunse la ea. Ne aşteaptă nişte mogule, aşa că...

Cassie se încruntă.

— Nişte ce?

— Sunt ca nişte denivelări pe zăpadă, răspunse Sam şi făcu un gest, iar Cassie văzu mici movile de zăpadă poziţionate la întâmplare, ocupând următoarea secţiune a pantei. Aşa că încearcă să nu treci direct peste ele, OK?

Cassie îşi muşcă buza – nu era sigură că are prea multe de spus în această privinţă. Sam îi oferi un zâmbet liniştitor.

— Doar urmează-mă.

Porni, iar ea făcu tot posibilul să se ţină după el. Dar, după alte câteva întoarceri, greşi ceva. Se întoarse prea devreme şi simţi că înaintează direct în josul pantei, îndreptându-se direct spre una dintre chestiile alea ca nişte dealuri. *întoarce-te,* încerca să-şi spună, dar picioarele ei nu cooperau, iar movila se apropia prea repede. Strânse ochii şi simţi că trece direct peste ea. Şi ieşi bine! Răsuflă uşurată. Era bine şi nu fusese mare lucru şi... Nu. Nu era bine. Accelera. Cu siguranţă accelera. înainte de a putea face ceva în privinţa asta, lovit încă o movilă, accelerând şi mai mult.

ţipa. Nn ţipa, doar gândeşte-te. Inima îi bătea cu putere, îşi simţea picioarele slabe în timp ce încerca să-şi mute greutatea. Apoi simţi cum cade, îşi simţi umărul izbindu-se puternic în zăpadă, văzu sclipirile schiurilor altcuiva care treceau în viteză pe lângă ea. Se rostogoli de două ori înainte

de a se opri, respirând cu greutate. încercă sa se deplaseze într-o poziţie şezândă, constatând că mâinile îi tremură Ş[1] respiră cu gâfaieli scurte, care se apropiau periculos de mult de plâns.

Cineva se opri lângă ea şi ea privi în sus, clipind în lumina soarelui. Era Sam, ţinând în mână unul dintre schiurile ei, arătând ca un afurisit de erou, încadrat de acel fundal. Nici măcar nu observase că pierduse nenorocitul ăla de schi.

— Eşti bine? întrebă Sam.

Ea doar dădu din cap, înghiţind în sec. în realitate, ochii o usturau şi simţea acel impuls iraţional de a plânge, ca un copil care a căzut şi s-a zgâriat la genunchi. Dar respiră adânc, se stăpâni. Nu era ramtă, nu-i aşa? Cel puţin nu din câte îşi dădea ea seama. Un pic învineţită, poate, dar asta era tot.

am se aplecă, montându-i schiul înapoi pe picior. Mâna lui se pe coapsa ei o clipă mai mult decât era necesar, presiunea de- *g lui înregistrându-se chiar şi* sub pantalonii ei ridicoli de schi.

aide, putem ajunge la pubul de la jumătatea traseului, să facem o pauză.

r • i. n°U d,n caP luă mâna înmănuşată când *i-o încet C ° r*^lce *n picioare. Coborâtă panta foarte, foarte* simţea ca o idioată completă şi era departe de acea cool şi sexy pe care dorea să o prezinte – spre *deosebire* de a- j . w e P^ca era scos *dintr-o reclamă din nenorocirea pentru* Nu era ciliar ceea ce îşi *imaginase* ea

Pe°tru scenariul *„singuri”.*
genul ăst drepUtC ~ era un Pub> sau un restaurant, sau ceva de

bocănind în panreL dădură schiurile jos şi *p^ir!1*

dăpari îci teraSa Cx[crioară- Era imposibil să mergi în

PicniclliberăUsedXC—|fi rCCUnoscâtoare văzând 0

rele. Cum far pana a ea Se a ^eza> ^e i a 0 *dureau picior* __ o – . U ∘arnenn

asta toată ziua?

Cassie se uită la *el* amândoi ' bine? întrebă

*îndrepta spre intrare ' f ^a SC srrecura printre oameni fi*se

îşi scoase telefonul din buzunarul cu fermoar, recunoscătoare pentru husa în care se gândise să-l pună, având în vedere că, iară îndoială, se rostogolise peste el la un moment dat. Avea un mesaj. Spera să fie de la Hazel, care îşi cerea scuze că nu o aşteptase sau era în panică totală fiindcă nu ştia unde se află. Dar era Linda, care o verifica să vadă dacă se simte bine. Cassie zâmbi în timp ce tasta un răspuns – deşi nu era sigură că a cădea cu faţa în jos şi a fi atât de nepriceput la schi încât era mai mult decât jenant se califică drept „drăguţ”. Totuşi, să stai acum afară, la pub, era plăcut, se gândea Cassie, cu soarele încălzindu-i faţa, iar sclipirile ghirlandelor verzi din afara clădirii din lemn, împreună cu zăpada, creau o atmosferă încântătoare de sărbătoare.

Linda îi răspunse printr-un mesaj. *Trimite o poză!*

Cassie se conformă, prinzând tot ce se putea din munţi. Chiar era frumos, recunoscu ea, pe fondul cerului albastru strălucitor.

Uimitor! răspunse Linda.

Mi-aş dori să fii aici xxx

Cassie o invitase, dar Linda protestase că nu poate să meargă CU ”t∗nerfi • pentru că n-ar fi putut ţine pasul. Totuşi, Cassie îi simţea lipsa de când plecase la universitate. N-o mai văzuse cum se cuvine din vară. Ştia, de asemenea, că adevăratul motiv pentru ^re Linda nu vrea să vină e că e prea îngrijorată să-şi lase „copilul”, adică pubul, pe mâna altcuiva.

c arn reapăru la masă ţinând în mână două pahare cu ciocolată aldă cu frişcă şi bezele deasupra şi tot tacâmul. îi întinse unul cu un zâmbet.

emise el, trecându-şi

— Ciocolată caldă de Crăciun, se pa > P piciorul peste bancă pentru a se aşeza lângă ea. _

Cassie cuprinse pahwul cu

în ele, suflă în el, apoi luă o înghiţitură, savuran gu adevărată – mai bună decât cea din plicurile de cacao inst le cumpăra acasă –, alături de un strop de scorţişoară

Scoase un mic suspin de mulţumire, iar Sam îi zâmbi.

— E cea mai bună, nu?

Telefonul lui Cassie se aprinse pe masă şi ea îl ridică pentru a vedea un mesaj de la Hazel pe grupul lor de schi de pe WhatsApp,

Eu şi Tom mergem să abordăm o pârtie neagră!!! Apoi ne ducem la un pub de la poalele muntelui – ne întâlnim acolo!

Cassie făcu o grimasă. Ştia că asta se va întâmpla, le spusese atât lui Tom, cât şi lui Hazel că ea îi va încetini pe toţi, că va fi groaznic. Dar o ascultaseră? Nu. Amândoi îi spuseseră doar că va învăţa, câ oricum va fi distractiv, că nimeni nu se va supăra să încetinească pentru ea. Şi acum, uită-te la ei.

Ridică privirea ca să-l vadă pe Sam verificându-şi şi el telefonul, probabil citind acelaşi mesaj, şi oftă.

— Poţi să te duci cu ei, dacă vrei.

> ’ A – Se cuvenea să-i propună, ştia, chiar dacă nu prea voia să rămân singură – şi cum naiba ar fi coborât restul pantei iară el?

Sam clătină din cap şi îşi strecură telefonul înapoi în geaca schi. îşi scoase ochelarii de soare acum, iar albastrul adânc al och lui era şi mai evident decât de obicei, aici sus, înconjurat de ce

albastru şi de zăpada sclipitoare.

— Nicidecum, îi las pe ei să facă asta. Efortul de a cobori p pârtie de categorie neagră nu mă prea atrage.

Cassie îi aruncă o privire, iar el zâmbi.

Bine, ba da, dar şi să stau aici, cu tine, mă atrage. Ea îi întâlni privirea, o menţinu şi-i oferi un mic zâmbet.

// încrezătoare, Cassie. Dar nu ştia prea bine cum să procedeze.

’ r . Sari[10]

nu era ca unul dintre băieţii cu care flirta la universitate, cunoştea. O cunoştea aproape dintotdeauna. în prezenţa putea preface că e altcineva. încă se uita la ea, iar zâmbetul Im * J înlocuit de aceeaşi privire intensă pe care o observa uneori privea — de obicei când el credea că ea nu se uită. încerc* gândească la ceva de spus, dar nimic nu i se părea potrivic ¡„drep.au spre asra de ceva vreme, dar amândoi, aparent, erau „enţi _ foarte arenţi – să nu calce peste linia prietenie.. Sau, ma. exact, acea linie a „surorii celui mai bun prieten”, presupunea ea.

Un alr mesaj apăru pe grupul WharsApp, salvând-o. De la Tom. *Ce faci, Cassie?*

Cassie strâmbă din nas în timp ce tasta.

Dacă reuşesc să cobor întreagă, te anunţ.

Telefonul i se aprinse imediat, dar era un mesaj de la Sam, nu de la Tom.

Se descurcă foarte bine.

Cassie ridică din sprâncene spre el, iar el dădu din umeri.

— Aşa şi e.

11 ignoră şi tastă din nou pe grup.

Am căzut.

Dar s-a ridicat.

îi aruncă o privire tăioasă lui Sam.

— Ei bine, ai facut-o, spuse el ferm. Dovedeşte mai mult curaj să te ridici din nou şi să continui decât să fii genială la ceva din prima, nu-i aşa?

Asta e spiritul, îi răspunsese Hazel.

— Cum c la Londra? întrebă Cassie, încercând să nu sc mai

concentreze asupra ei. Tot ce ai sperat că o să fie?

Sam începuse un stagiu cu un avocat, ştia ea, la o firmă de avocatură londoneză destul de impresionantă. Locuia acolo împreună cu Tom, care facea un maşter în sustenabilitate la University College London, hotărât să calce pe urmele părinţilor lor — asta, în ciuda faptului că motivul pentru care părinţii lor muriseră era faptul că erau ecologişti şi se prăbuşiseră cu micul lor avion în timp ce se aflau într-o călătorie de cercetare. Nu-i atrăsese atenţia lui Tom, desigur – el ştia la fel de bine, iar ea nu voia să strice ceva care-l pasiona atât de mult exprimându-şi îngrijorarea. Totuşi, era îngrijorară. Se temea că ambipa şi pasiunea pentru munca lui ¡1 ■ndeparta de ea – şi poate îl vor duce în zone periculoase.

E ° m”nca grea, dar bună, răspunse Sam dând din cap „ «and sa , scape un chicotit. îmi place, ca să fiu sincer. Londraed vii ,n”‘ă' Ca”' 3dâUgâ el 5i îndinâ „P”'- «nd ™ « "e *izitezi, pe Tom şi pe mine?*

- în curând spuse ea vag, ignorând mica tresărire că el *mia* sa viziteze, dar Tom abia se mutase acolo, iar ea ii lăsa să se acomodeze. Am auzit că locuinţa ta e în regulă, nu?

Sam strâmbă din nas.

..în regula e cuvântul-cheie. E cam prăpădită, dar n-o să fie pentru totdeauna. în pnmii doi ani |a firmi nu se fo„,c

eaco'° drumul duce tot înainte şi în sus şi cât ai zice P^e o sa-mi permit un loc mai bun.

*ourin nk*ȷ PUna nim'c- Sam *fusese întotdeauna* aşa, Puţin *Uel~Lin^i Pr obabil lucrul care „ Plăcea cel nW* timp* ce *el cresc mama ^UI se chinuise destul în odată prin preaim” „ tataJ Iui ’ care nu era ap*ro:1*Pe* nicl' *fi fost în pericol * ’ ^ ontr ’^u ‘a Prea mult la cheltuieli. Nu* că ar întotdeauna încer Pe <^umuri sau ceva de *genul ăsta, dar gazine de ah, cumpere pentru ea şi Sam lucruri de la ma- începutul unui* an ra a ce mâncau,

chestii de genul ăsta. La avea o *uniformă c* ^*USese atat* *stânjenit de faptul că*

vînsese să facă c k- f ^*a* »*se cond hand", încât Tona îl c*°*n*' ^and".

Claire nu bă ' *1 PUnase el lucrurile de la „second*

zentă" ca părinte Sam *SCama*' ^*es**8*ur* ~ *nu era tocmai ,,p*tC' *Pifase*

la mai mult C ' *peSre asta*' ^*ar* *întotdeauna* ai'

ac°lo, *odată ce* va avea b IC Ca Va ^*er*>*cit odată ce va ajunge*
înxoasă din Londra i neccsari pentru a închiria acea locuinţă ? ie*

dorea. P fU a'^ CUmpăra *genul de haine pe Ciirc*

__Qar tu? întrebă Sam. Cum e la Leeds? Am auzit că ai cunoscut un tip...?

Sprâncenele lui se ridicară într-un mod care facea ca buzele ei să tremure uşor.

— îmi place, spuse ea.

Şi era adevărat, se bucura de universitate mai mult decât crezuse, deşi primul an fusese un fel de vârtej — era foarte bucuroasă că alesese o universitate cu campus, unde totul se afla într-un singur loc.

— Şi, da, am cunoscut pe cineva – de ce, de ce roşea? –, dar ne-am despărţit acum câteva luni.

Cool şi încrezătoare, Cassie. Cool şi încrezătoare.

— *A)* scuze, zise el şi sorbi din ciocolata caldă.

Nu arăţi ca şi cum ţi-ar părea rău.

Iar lui nu-i părea rău, zâmbea.

Eşti prea tânără ca să te aşezi la casa ta, spuse el, ridicând din umeri.

Nu era răspunsul pe care şi-l dorea ea, dar îl acceptă.

Hm, un sfat pe care am auzit că-l urmezi chiar tu, din ce povesteşte Tom.

»Un şir de fete”, îi spusese Tom odată. Şi ea încercase să-şi controleze gelozia. îşi spusese că, poate, motivul pentru care erau un n$lr în loc de una singură era că nici el nu găsea una de care să se ipească. Pentru că, poate, aşa cum ea îi compara pe băieţii de la universitate cu el, şi el compara alte fete cu ea.

Eşti dezaprobatoare, dragă Cass? întrebă el şi a înclinat

Nu dezaprob, spuse ea cu glas tare, deşi îmi pare rău pentru valul d f * * e rete cu inima frântă pe care îl laşi în urma ta.

Păstrează tonul de glumă,

Putea să facă asta – astfel erau pe teren sigur.

A» îmi acorzi prea mult credit. Dar dacă *ele* toate îmi frâng inima?

capul.

Sam întinse mâna şi o împunse în glumă în coaste, iar ea îl lovi apoi îl împunse la rândul ei. El îi prinse mâna pentru a o tine la distanţă, dar rămase agăţat de ea. Vârfurile reci ale degetelor lui ii trimiseră un curent electric prin piele. El îşi frecă degetul mare peste dosul palmei ei.

Cassie îşi drese glasul şi, pentru că voia să-şi treacă degetele printre ale lui, pentru că voia să se aplece chiar în acel moment şi să-şi apese buzele de ale lui, îşi retrase uşor mâna de pe mâna lui şi-şi dădu părul după urechi.

— Deci, spuse Sam, terminându-şi berea, iară să dea semne ca i-ar fi observat reacţia. Mai luăm ceva de băut sau înfruntăm restul pantei?

Cassie suspină.

— Dacă nu mă duc acum, probabil că o să mă dau bătută pen tru totdeauna.

Sam râse.

Ai dreptate, ai dreptate. Haide, atunci, să înfruntăm Everest

Capitolul 3

Sam descuie uşa cabanei înaintea lui Cassie, după ce declarase că era prea târziu pentru a mai încerca să cucerească o altă pantă, lucru care pe ea o încântă nespus – chiar dacă bănuia că el ar fi putut spune asta doar ca să-i fie ei bine. Şi, da, ştia că, logic vorbind, trebuie să exerseze dacă vrea să devină mai bună, dar prefera să o facă în ritmul ei. Exista o pantă verde, se pare – poate că, dacă ar fi angajat un instructor şi ar fi facut-o pe aceea, ar fi fost mai puţină presiune. Sau poate că ar fi recunoscut că schiatul, în mod nesur- pnnzator, cu siguranţă nu e ceea ce o interesează şi ar fi profitat din plin de cabană, de şemineu şi de cărţile pe care le adusese cu ea‘ ^entru o clipă, în timp ce păşea în spatele lui Sam şi aprindea lumina, îşi imagină un scenariu în care părinţii ei erau încă în viaţă Şi veniseră cu toţii într-o vacantă în familie. Ar fi rămas doar ea, ricoasa, înăuntru în timp ce ceilalţi plecau pe munte? Sau ar fi ramas şi tatăl ei, optând pentru linişte? Mama ei fusese cea mai curajoasă, ştia asta. La fel ca Tom, care era complet neînfricat.

Sam închise uşa în urma lui Cassie în timp ce ea îşi scotea jacheta de schi şi o agăţa în cuier, încercând să nu reacţioneze la prezenţa lui chiar *acolo,* atât de aproape. Căldura cabanei îi învăluia, a ator,tâ lui Tom, care făcuse nişte reglaje fine cu încălzirea, astfel cat ei să se simtă confortabil la întoarcere, iar

Cassie se îndreptă pre bucătărie, unde încălzirea prin pardoseală facea ca gresia să fie

caldă, chiar şi sub picioarele ei acum goale. întregul loc părea des prins dintr-o broşură; îi amintea puţin de căsuţa din revista *Holiday* Era toată placată cu lambriuri din lemn şi chiar *emana* acel superb miros de lemn, ca de mosc. Podeaua livingului, aflat lângă bucătărie, era şi ea din lemn, cu un covor alb şi pufos, aşezat lângă un şemineu enorm din piatră. O canapea uriaşă şi moale, cu pături albe, era amplasată lângă covor, iar două fotolii elegante se aflau în

faţa piesei centrale a camerei – o măsuţă de cafea din lemn, pe care se afla un sfeşnic. Cassie se întrebase de mai multe ori cum de găsise Tom un loc ca acesta la banii pe care-i plăteau şi care, din cauza lui Hazel şi a ei, nu erau în mod clar la capătul luxos al scării. El refuzase să-i spună cât costă, cerându-i doar o anumită sumă, ceea ce-i dăduse de bănuit că el ar putea plăti ceva mai mult pentru a acoperi cheltuielile. Asta nu o surprindea, chiar dacă încerca mereu să-l convingă să nu facă astfel de lucruri.

Sam o urmă pe Cassie în bucătărie, iar ea se uită la el peste umăr.

— Să fac vin fiert?

Sigur, spuse el şi se încruntă. Prin „a face” vrei să spui „sa încălzeşti”? Nu-l cumperi pur şi simplu de la magazin? Avem tm ce trebuie?

Cassie se uită la el iritată.

Există un mod mai bun de a-l prepara. Şi am ingredient nu-ţi face griji.

Puse pe masă o sticlă de vin roşu, una de coniac, nişte bat de scorţişoară, o pungă de portocale, sirop de arţar şi cuişo^- * cumpărase pe toate de la supermarket cu o zi în urmă. Pl^eC într o excursie în grup imediat ce ajunseseră aici — T°m> Hazel şi ea, pe bancheta din spate a micuţei maşini închiria Toate astea, pentru o cană de vin fiert?

Cassie râse.

Da. S-ar putea chiar să fac destul ca să ajungă pentr căni de fiecare, dacă eşti norocos.

Cabana părea ciudat dc liniştită în timp ce Cassie începea să adauge ingredientele în cratiţă şi să felieze portocalele, simţind greutatea privirii lui Sam asupra ei, chiar şi când era întoarsă cu spatele la el. Aşa că se bucură când el propuse:

— Să pun nişte muzică?

— Sigur. Ceva de Crăciun?

Sam ridică din umeri şi se duse la boxa de pe masa de lângă pomul de Crăciun. Cassie insistase să-l împodobească atunci când ajungeau aici şi, cu toate că toţi trei susţinuseră că e ridicol să dea jos decoraţiunile care fuseseră deja puse doar ca să le poată aşeza la loc, ea credea că, în secret, le făcuse plăcere. Le adusese chiar şi câte un ornament – un obiect care fusese cumva stricat, dar pe care ea îl reparase, astfel încât să poată fi folosit în continuare. Deşi Tom, evident, refuzase să accepte o singură schemă de culori, iar acum bradul era o combinaţie îndrăzneaţă de roşu, auriu, albastru *şi* argintiu. Cadourile pe care şi le aduseseră unul altuia erau deja aşezate sub brad, iar Cassie ştia că plicul ei de la Tom e acolo, chiar deasupra – indiciul cu care avea să înceapă vânătoarea de comori. Devenise mai aventuros cu ea în ultimii ani – indiciile nu mai erau limitate la casă, ci o duceau într-o călătorie prin împrejurimi. Se întrebă ce plănuise anul acesta, având în vedere că nu cunoştea zona. Totuşi, era convinsă că Tom s-a deauna creativ în gândit la ceva – era întot- această privinţă.

Cassie o auzi pe Mariah Carey începând să cânte din lista de are pe care o pusese Sam şi zâmbi ironic în sinea ei. *AU I Want bristmas h You.* „Tot ce-mi doresc de Crăciun eşti tu.” Ei bine, destul de corect.

C A 11 se întorsese în bucătărie şi stătea sprijinit de blat în timp amesteca în vinul fiert. Cassie îi aruncă o privire.

. nt°tdeauna vinul fiert mă face să mă gândesc la pubul > spuse ea, aproape ca o mărturisire.

O făcea să-i fie dor şi de pub. îi făcuse plăcere să lucreze acolo şi îi era dor de micile glume cu clienţii – pe care îi cunoştea, pentru că satul era destul de mic încât să cunoşti pe toată lumea. Ii lipsea agitaţia Lindei, felul ei uşor şi direct de a fi. Acum lucra ca chelne- rită în Leeds, pentru a-şi acoperi cheltuielile la universitate, dar pur şi simplu nu era acelaşi lucru. Era un lanţ de restaurante şi îi lipsea... sufletul, presupunea ea.

— încă mai crezi că o să-ţi deschizi propriul local într-o zi? întrebă Sam.

Cassie ezită o clipă, apoi ridică din umeri.

— Da, recunoscu ea. într-o zi. Adică mai întâi trebuie să-nu croiesc drum, să capăt ceva experienţă, dar vreau să deschid un local pentru evenimente, cred. Poate să-l combin cu un B&B[1]. Şi aş putea să organizez nunţi acolo, de exemplu, iar apoi mirii şi invitaţii apropiaţi ar putea să rămână peste noapte. Sau aş putea organiza ceva de genul aniversări memorabile la împlinirea a 30 de ani. Ş>[ar] fi la ţară, astfel încât oamenii să se simtă cu adevărat ca şi cum ar fi ieşit, şi aş alege un loc mai vechi, l-aş aranja, l-aş face din nou iubit şi l-aş face să fie *al meu,* ştii, şi... îmi pare rău, bat câmpii-

Cassie se uită din nou la el, îşi muşcă buza, iar Sam zâmbi-

— îmi place să te aud cum baţi câmpii. Arată că eşti pasionau de asta.

Ea dădu încet din cap. Presupunea că e pasionată. Şi uneori ? simţea prost că asta o entuziasma, deşi nu se putea abţine, nu i a? * Dar nu-i plăcea cuvântul „pasionat”. O facea mereu să se gând[eaS] la părinţii ei, la modul în care muriseră şi la cum, după aceea,[t0] lumea spusese că ei, cel puţin, au murit pentru că faceau ceva c plăcea, ceva de care erau *pasionaţi.*

B&B este o prescurtare pentru „Bed and Breakfast” şi se

5

referă la ⁰ ᶠᵒʳ^. de cazare în care oamenii închiriază camerele în regim particular sau pcnsiu"[1] [n] iar micul-dejun este inclus în preţ (n. tr.).

Cassie termină de amestecat şi turnă vinul fiert cu polonicul în două căni. îi întinse una lui Sam, suflă în cana ei şi luă o înghiţitură. Era mult mai bun decât preparatul de la magazin pe care intenţionaseră ceilalţi să-l cumpere, dacă îndrăznea să o spună chiar ea. Telefonul lui Sam bâzâi şi el îl scoase din buzunar. Cassie văzu cum buzele i se strâng într-o linie dură.

— E totul în regulă? întrebă ea, automat.

El îi aruncă o privire, fără să spună nimic, iar ea îşi aminti de privirea aceea.

— Tatăl tău? întrebă ea, încet.

El ezită, apoi dădu din cap.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Ai privirea asta...

Cassie clătină din cap. Poate că suna ca şi cum petrecuse prea nault timp observându-L

Vrei să vorbim despre asta?

Nu prea, spuse Sam, apoi lăsă telefonul jos, îl privi încruntat, pe urmă suspină. Trebuia să vină să ne vadă pe mine şi pe mama ^ᵘPă Anul Nou, când ne întoarcem de la schi. Dar, evident, a ᵃⁿulat. Se pare că noua lui prietenă are nevoie de el, mai adăugă.

ᵃˢˢie stmţi o doză de amărăciune în tonul acelui comentariu. Se *

■ntinse spre el, îi puse o mână reconfortantă pe braţ şi strânse. Oricum, nu contează, spuse el privind-o şi oferindu-i o ju- de zâmbet. Nimic nou, nu-i aşa?

[1] statea în fire să încerce să ia totul în derâdere, dar ea îşi amintea ᵉ ᵉra copil, cât de încântat era că tatăl său îl va lua cu el în ekend, apoi cum tatăl său anula în ultima clipă, de nouă ori din Ţ [6] dădea din umeri, se prefăcea că nu e mare lucru, iar el şi petreceau inevitabil weekendul pe bicicletă sau jucându-

se alculator sau orice altceva, dar Cassie îşi dădea seama, chiar şi că Cl> Cat rnu^t d doare. Putea ea să spună cât voia despre Claire u e mătuşa perfectă, dar cel puţin Claire nu-i dezamăgise

niciodată în felul acesta – era de încredere, fusese mereu acolo, nu făcuse niciodată promisiuni pe care nu le-ar fi ţinut. Nu-şi putea imagina pe deplin cum trebuie să fie să ai pe cineva care să te dezamăgească atât de constant în felul acesta.

__îmi fac griji mai mult pentru mama, spuse Sam liniştit.

Cassie îşi retrase mâna de pe braţul lui şi urmări cum privirea lui se îndreaptă spre locul în care fuseseră degetele ei.

— Ea abia îl aştepta să vină. Nu că ar mai avea sentimente pentru el, spuse Sam încruntându-se şi luând o înghiţitură de vin fiert. Cel puţin, eu nu cred că mai are. Au trecut, cât, aproape douăzeci de ani? Dar însemna mult pentru ea ideea că vom fi cu toţii acolo împreună – a încercat din răsputeri să menţină prietenia asta sau

• w c*

orice altceva cu el de-a lungul anilor, chiar dacă el nu o merita. ,1 acum o să fie supărată. Ea a plănuit tot programul ăsta şi...

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Tu o să fii acolo, spuse Cassie cu blândeţe.

Nu era sigură că asta ajută — cu siguranţă nu i-ar fi gonit senti^ mentul de dezamăgire —, dar era adevărat şi ştia că mama lui i ar recunoscătoare pentru asta. El o privi, menţinând pentru o clip contactul vizual.

Da, spuse el şi ridică din umeri. Ei bine, cred că asta se

* I

tâmplă când îţi iei un angajament pe care nu-l poţi respecta cineva plăteşte preţul.

Tonul lui era aspru într-un mod care o făcu pe Cassie să tr

Presupun că asta se întâmplă când nu poţi nici să renun, acel angajament, ca mama, murmură Sam.

Cassie îşi muşcă buza. I se părea o perspectivă destul de surn deşi nu prea ştia ce să răspundă — nu era ca şi cum ar fi avut perienţă bogată pe care să se bazeze într-o astfel de situaţi[6], îşi întâlnise iubirea vieţii cu ani în urmă, se pare, dar

luaseră d eciprocă de a se despărţi, pentru că îşi doreau lucruri dif[er]* ^,;1 era fericită singură, sau cel puţin aşa spunea. Claire nu P

tocmai fericiră singură, dar nici ea nu avusese relaţii, din câte îşi amintea Cassie. Părinţii lui Hazel păreau fericiţi totuşi. Şi părinţii ei – din toate punctele de vedere – fuseseră foarte îndrăgostiţi, fericiţi şi dedicaţi unul altuia.

Cassie sesiză o mişcare în dreapta ei şi aruncă o privire spre uşile glisante din sticlă care duceau spre mica lor grădină. Lumina din interior era reflectată, astfel încât aproape că părea că ar fi doi pomi de Crăciun. Nu era asta, totuşi – observase ceva afară. O mică învolburare de alb.

— Ce-i? întrebă Sam urmărindu-i privirea spre uşi.

sâ verifice, apoi puse caua jos, alesgâ spre U0

şi râse încântată. . . ,

— Asa el strigă ea şi se uită înapoi la el. Sam, uite, ning .

Sam ráse, iar sunetul, faptul că asprimea dispăruse o Păcură se simtă şi mai relaxată.

1

— Ai stat toată ziua în zăpadă.

— Da, dar asta e diferită, chiar cade din cer.

Sam veni să i se alăture lângă uşile din sticlă.

— Aşa obişnuieşte să facă zăpada, spuse el sec.

Cassie râse şi-l lovi uşor pe braţ.

— Taci din gură. .

Deschise uşa, se uită în jos la picioarele ei goale, apoi nu-i pasă. Vinul fiert, cântecele de Crăciun o făceau să-şi dorească să iasă, să se bucure de moment.

— O să te ia frigul, o avertiză Sam.

Ea îi făcu doar un semn cu mâna, ieşi şi se învârti într cerc. Da, picioarele îi îngheţară imediat, dar nu-i păsa.

— Scoate limba, strigă Sam din uşă, iar ea se opri şi în capul spre el. Nu asta ar trebui să faci când ninge? Să guşti fulgi zăpadă sau aşa ceva?

Ea scoase limba, dar la el, simţindu-se minunat de imatură.

— Te gândeşti la bomboanele Skittles? Şi să guşti curcubeul?

Sam râse, apoi se întinse, o prinse de mână şi o trase înapoi spre el, către căldura din interior.

— Tom m-ar omorî dacă te-aş lăsa să răceşti.

— Ştii, sunt destul de sigură că este un mit că răceşti dacă te ia frigul.

Era impresionant, într-adevăr, cât de echilibrată era vocea ei, având în vedere felul în care pulsul îi creştea doar la atingerea lui. Sam dădu încet din cap.

— Bine, atunci.

Apoi ieşi şi el, trăgând-o înapoi în zăpadă şi facând-o să râdă.

Ai fi-iJgi de zăpadă în păr, murmură el, întinzând mâna să dea câţiva la o parte şi trimiţandu-i o furnicătură pe ceafa.

Apoi sprâncenele lui se strânseră uşor şi îşi mişcă degetele pentru a urmări lănţişorul de argint pe care îl purta ea la gât – cel pe care îl purtase toată ziua.

îl porţi, spuse el, părând uimit.

- Bineînţeles, spux ea. îl porc coc timpul.

i se părea greşit să recunoască asta. Nu-l purta în fiecare zi de genul ăsta – nu era *atât* de obsesivă —, dar colierul ocupa cinste în cutia ei de *bijuterii şi îl purta la ocazii specii precum* şi *la Plecare* Crăciun. De fiecare dată când îl punea, simţea *o mia strălucire,* ca şi cum colierul o lega de Sam, de acel moment ° . 8 PUbuJui când a Jtiuse – pur şi simplu /Z/we – că nu c doar o P-une că sentimentele ei nu sunt unilaterale.

lui era încă acolo, odihnindu-se lângă gâtul ei. Degecul ■. , /nˈ?ca’ mângâindu-i maxilarul, iar ea îşi trase răsuflat’

că *privirea îi rămase la acelaşi nivel cu* a lui. Mâna ei cf3

--a m timp ce o întindea în sus pentru a o oglindi pe [a] J*’ [n] -o pe gatul lui. Şj de ce nu ar fi fost fermă? Pentru că aşa [erJ] Dine, ştia asta.

Sam tremură uşor şi nu era sigură dacă e din cauza atingerii ei sau pentru că pielea ei e rece. Pentru o clipă, amândoi rămaseră acolo, cu privirile blocate, de parcă ar fi prins rădăcini în locul acela. Cassie înclină capul, ca o întrebare.

Iar ca răspuns, el se aplecă şi o sărută. Uşor, aproape ca o şoaptă. Ca şi cum îi dădea şansa să se retragă, dacă ar fi vrut. Dar ea nu voia. 11 cuprinse cu mâna de după gât, trăgându-l mai aproape, şi îşi simţi întregul corp vibrând. Ii simţi mâinile coborându-i pe părţile laterale ale corpului, vârfurile degetelor apăsând-o uşor în talie, în timp ce ea îi răspundea la sărut. îl săruta într-un mod care să-i dea de înţeles că e în regulă, că e bine, că ea ştie, de ani de zile, că aşa trebuia să se întâmple.

Capitolul 4

Când a întrerupt sărutul, Cassie nu a facut-o pentru că aşa a vrut. Ar fi putut să stea acolo toată noaptea, sărutându-l, în zăpadă, dar picioarele z7 *îngheţau* şi era îngrijorată pe bună dreptate că, dacă nu intră în casă în curând, va face degeraturi, indiferent ce-i spusese lui Sam. Respira greu când se desprinseră şi fii recunoscătoare sa vadă că şi el respiră la fel.

- Eu...

Un colţ al gurii lui se strâmbă.

— Ti-e frig?

Ea dădu din cap, iar el ridică o sprânceană.

— Ţi-amspuseu. 1^,

Cassie îl lovi uşor în braţ, într-o încercare de a fi norma _ involtă. De a se preface că nu e mare lucru, deşi era. îl sa a înăuntru şi îi scăpă un mic şuierat când picioarele ei simţ*ra cabanei şi-i semnalară cât de frig le fusese. Sam îşi drese glasul.

Eu, ăăă, mă duc să fac un duş.

Bine, spuse Cassie şi dădu din cap. Şi eu. âmaic1*0' â

Relaxează-te, fii dezinvoltă. Chiar dacă cu âsta' . pasiunea încă • tea în ea, chiar dacă nu voia să fie ..;ă nu r^-1" relaxată în legătură El o săru taSC

Cassie făcu duş, se schimbă şi încercă – şi cu siguranţa să-şi controleze emoţiile pe care le simţea în stomac. C Chiar o sărutase, şi acum, ce? Nu-i auzise pe ceilalţi întorcându-

se, ceea ce însemna că încă sunt doar ei doi. Se privi în oglindă înainte de a coborî scările, cu obrajii uşor îmbujoraţi, cu părul încă umed. Ar fi trebuit să-l usuce ca să nu mai arate atât de ciufulit. Dar atunci ar fi fost evident că se străduise şi dacă se întorceau ceilalţi în timp ce ea îl usca şi pierdea şansa de a... Ce? *Fără aşteptări, Cassie.* Dar faptul că îşi spunea asta nu o ajuta, pentru că era vorba despre *Sam.*

Când reveni în sufragerie, focul era aprins. Flăcările învăluiau lemnul, scântei fierbinţi săreau şi trosneau. Aruncă o privire spre Sam, care stătea în bucătărie.

— Ai aprins focul?

O întrebare redundantă, presupuse ea.

El tresări puţin, iar asta îi făcu buzele să se curbeze, dovadă că şi el era în mod clar la limită.

— Da.

Un om cu multe talente.

Evident, spuse el şi pufni în râs.

Sam ridică două căni în timp ce ea se duse să stea cu spatele la foc – nu că ar fi avut nevoie de mai multă căldură, dar era reconfortant şi liniştitor.

încă un vin fiert? Nu vreau să se irosească.

Sigur, spuse ea, încercând să se potrivească cu tonul lui relaxat.

d arn umpiu cănile, apoi se apropie de ea. Cassie era conştientă privirea lui îndreptată tot timpul asupra ei, cu lumina albastră cu ui dansand în ochii lui. Inima ei o luă la galop şi simţi zvâc- în vârful degetelor. Dar el nu făcu nicio mişcare. De fapt, se e puţin înapoi după ce-i întinse cana. Dar cine a spus că bărba- rrebuie să facă toate mişcările?

Iu' 516 *$* PUSe Cana Pe P°l*Ia şemineului, apoi întinse mâna, îi ana 0 a? ezā lângă a ei. Zâmbi puţin, încercă să ascundă ţ le pe care le simţea în stomac şi îşi strecură degetele printre

ale lui. El urmări mişcarea, privind în jos la mâinile lor unite Şj înghiţi în sec.

— Cassie, eu...

Dar ea scutură din cap, nevrând să audă cuvintele de scuze sau orice altceva era el pe cale să debiteze. Aşa că se întinse şi-şi puse buzele pe ale lui. Ii sărută uşor fiecare parte a gurii. Simţea cum se stăpâneşte el, atât de rigid, atât de încordat. Ca şi cum acei muşchi impresionând ar fi putut ceda în orice moment. Buzele lui rămaseră nemişcate, fără reacţie, iar ea avu un moment de îndoială că poate interpretase greşit cumva.

Apoi el înjură încet. Işi strivi gura de a ei, o cuprinse în braţe, cu o mână încurcându-se în părul ei şi cealaltă coborând spre şold şi alunecând sub bluză, în timp ce degetele lui nici nu apucară să se odihnească pe talia ei, că şi începură să traseze cercuri într-un mod care o făcea să gâfâie. Ea se lipi mai strâns de el, dorind *mai mult,* iar el scoase un geamăt scurt. Şi, Doamne, *aşa,* aşa te simţi când eşti sărutată cum trebuie, aşa trebuia să fie, când totul era aşa cum trebuie şi perfect, iar corpul ei se simţea incredibil de viu şi focul din spatele ei nici nu se compara cu căldura din miezul trupului ei. I?i trecu mâinile pe sub tricoul lui, simţindu-i muşchii tari şi tonifiaţi-dorindu-şi să poată rămâne aici, cu el, pentru totdeauna.

Uşa de la intrare se deschise cu un bubuit, iar Cassie îl simţi pe Sam îndepărtându-se de ea, simţi absenţa imediată a căldurii lui- Respiră încet, tremurând, şi îşj apăsă automat o mâna pe bu'/-' 'nainte de a o lăsa să cadă când o auzi pe Hazel.

— Nu-i adevărat! răsună vocea lui Hazel pe un ton bosumfl^ Ş*. m plus, mi-ai tăiat calea şi...

Detalii, detalii, detalii, pur şi simplu nu ştii să pierzi, Niag[3]

Sam se mai îndepărtă un pas de Cassie, iar ea îşi îndreptă blu«[3]' mţind că ar fi trădat cumva ceea ce tocmai se

întâmpl^ase’ . daca, de fapt, fusese doar un sărut, chiar dacă nu merseseră m^3 departe. Oare ar fi făcut-o? încercă să îndcpărteze gândul în^3"11 ca acesta sa se instaleze şi îşi luă cana cu vin fiert de pe şemineu, ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

Hazel şi Tom intrară în cameră. Cassie se simţea prea încinsă. Ei bine, da, bineînţeles că se simţea încinsă, stătea lângă un afurisit de foc. Dar aruncă o privire spre Hazel. Cu siguranţă că prietena ei cea mai bună îşi dădea seama. Oare îi auzea inima bătând de acolo? Dar Hazel nu făcea decât să strâmbe din nas la Tom.

— OK, bine, oftă ea şi se uită la Cassie. *Chiar* a câştigat, dar mâine îl bat.

Îşi scoase jacheta şi o aruncă fără menajamente pe spătarul canapelei.

— Dar, Doamne, Cassie, trebuia să fi văzut ce viteză avea!

Cassie încercă să vorbească pe un ton dezinvolt, deşi corpul îi era încă intens de conştient de faptul că Sam stă la un metru de ea, având grijă, cu tact, să nu se uite la ea.

— Nu, mulţumesc.

Nu voia să se afle în preajma pârtiilor marcate cu negru, nu voia mei măcar să se uite la lom cum schiază – văzându-l cum face astfel de lucruri, se temea că va păţi ceva, că-şi va rupe un picior sau ceva de soiul ăsta.

Eu, ăăă, am făcut vin fiert, dacă vă place.

Ah, surioara mea, doamnelor şi domnilor, o eroină.

Tom îi făcu cu ochiul, iar ea zâmbi, deşi surprinse cu coada chiului o mişcare din partea lui Sam. Să fi fost o tresărire?

rozav, spuse Hazel, apoi se duse la mica bibliotecă, în partea P să uşilor duble din sticlă, de unde luă unul dintre jocurile de socie- de pe raft. Şi putem să jucăm .Articulate”[1], băieţii contra fetelor. Tom dădu din cap în semn de falsă tristeţe.

jucăto ' • ~ ”A^rtlcu^lează” – este un joc de comunicare ţi de ghicit în

care
r.a i ccarca să descrie cuvinte sau expresii intr-un timp limitat pentru ca roţi
ccllalU să le ghicească (n. tr.).

— îţi place să pierzi, nu-i aşa?

Hazel îşi dădu ochii peste cap în mod teatral.

— Noii tale prietene îi place orgoliul ăsta al tău?

Sam se uita ba la Tom, ba la Hazel.

— Noua prietenă?

— Te referi la Amy? interveni Cassie simţind că ar trebui să se amestece în conversaţie.

»

Sam se încruntă.

— Credeam că ai fost doar la vreo două întâlniri cu ea.

Tom oftă.

Da, după cum le-am spus şi ăstora două, zise el făcând un gest către Cassie şi Hazel. Am avut două întâlniri — am ieşit de două ori la cafea. Nici măcar n-am ajuns până la cină deocamdată.

k Dar Hazel şi Cassie avură un schimb de priviri, iar Cassie îşi n dădu seama că Hazel înţelesese în mod evident ceea ce înţelesese şi ea că Tom, deşi încerca să o ascundă, avea un interes din ce în ce mai mare pentru stagiara aceea de la editură.

Şi acum, dacă aţi putea să nu-mi mai disecaţi viaţa amo- asâ... interveni el şi se servi cu vin fiert, uitându-se la Cassie. Eşti gata pentru runda a doua de mâine?

Cassie făcu o grimasă.

— Nu sunt sigură că schiul e genul meu.

— Nu s-a descurcat aşa de rău pe cât vrea să lase impresia' spuse Sam.

e îşi încrucişă braţele şi ridică din sprâncene spre el fâ du se să pretindă că pur şi simplu nu se întâmplase ceea ce * întâmplase. Pentru moment, cel puţin. op – U c^*araf a de rău, nu? Cu siguranţă ţtii să contpl'nie,lf

— Am spus că nu chiar rău? Am vrut să spun ial. Schi<>are

gen olimpică anul viitor, cu siguranţă.

Ea dădu din cap.

— Aşa mai merge.

El îi zâmbi, părând aproape recunoscător. Recunoscător că ea se comporta normal, poate – ceea ce însemna că încercarea ei de a părea normală probabil funcţiona.

__Ei bine, abia aştept să-ţi văd noile abilităţi pe pârtie mâine, Veveriţă, spuse Tom tachinând-o, îndreptându-se spre canapea şi aruncându-se pe ea în timp ce Hazel aşeza pe masă tabla de .Articulate”. Sunt sigur că o să ne faci pe toţi de ruşine.

Cassie oftă – în mare parte pentru a-i atrage atenţia – în timp ce se ducea să se aşeze pe covor lângă Hazel, care începu imediat să se certe cu Tom pentru cine avea să fie echipa albastră. Ea se jura că, de fapt, niciunuia dintre ei nu-i pasă, dar cei doi s-ar fi ciondănit pentru orice îndată ce se ivea ocazia. Hazel nu avea fraţi, iar Cassie ştia că îl adoptase pe dom ca pe un fel de frate mai mare surogat.

Cassie riscă să arunce o privire spre Sam, care stătea lângă Tom pe canapea, dar el se uita la tabla de .Articulate”, nu la ea. Respiră uşurată. Vor fi nevoiţi să-i spună lui Tom, decise ea. Nu va merge dacă amândoi erau prea speriaţi ca *să se privească* măcar unul pe celălalt în faţa fratelui ei. Aşa că vor mărturisi, iar Hazel va fi în- ântată şi Tom va fi de acord. Va fi bine. Cu siguranţă că totul va fi bine.

Capitolul 5

Cassie starea în faţa oglinzii din dormitorul *pe* care îl ocupa împreună cu Hazel, fixând cu grijă colierul lui Sam la locul lui: tuşa finală a ţinutei ei, asupra căreia petrecuse mai mult timp decât de obicei alegând-o şi asortându-i machiajul. N-ar fi trebuit să conteze. Sam o sărutase deja, îi dovedise deja ceea ce simţea. Dar, cu toate acestea, pentru seara lor de Ajunul Crăciunului în oraş, voia să arate bine.

Când auzi bătaia în uşă, tresări puţin.

— Intră!

^^chiseuşaşiarun -
*văzuseră cu ad „ ° Pr*v*re a Pr oape precaută înăuntru. ser â*

să încerce unele di SCara trecura- Tom şi Sam pleca- ay U5eseră o zi maj

[e Parti He dificile, în timp ce ea şi *Hazel ^Istă caldă ţi a mânca chi*

C onSCa ln Pr r icipal din a bea cio- ea ' Zimbindu -' P«!în.

cum era posibil r – ~ e eccr 'citate între ej , Pana şi aerul
să pară că se încarcă de
^ra ?i *cum întreaga c În Partea cealaltă a camerei'*
*asta- Era ceva normal? F trCZ*Se ' ^are Ş* dp oameni simţeau atUnc i- Cu*
s '£Ur anţă nu mai simtise asa ceva pi'13

El încăn u spusese ■ •
eX Presi vi, plini de un felde' ° CU Ochii aceia
*CeSe întâmnlă> * ^rn °Pe pe care ea nu o putea defini-*
Pla- ln trebă ea. PJecăm?

__NUi eu... începu Sam şi îşi drese glasul. Am venit doar să...

Dar se întrerupse, iar ea văzu că observase că ea poartă din nou colierul, cu piatra cenuşie aşezată frumos pe bluza ei roşie. Sam îşi îndreptă privirea spre podea.

— Am venit doar să văd dacă putem... vorbi un minut.

Să stea de vorbă? Ce ar fi trebuit să însemne asta? O străbătu un fior, deşi îl înăbuşi, ridicându-şi în schimb sprâncenele într-un mod dezinvolt.

— Sigur.

îi făcu semn să continue. Cu siguranţă nu putea fi ceva rău, nu-i aşa? Nu se putea ca el să o sărute aşa şi să nu fie sincer.

■— Eu doar... am vrut să mă asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Cassie se forţă să străbată distanţa dintre ei.

Pe aceeaşi lungime de undă?

Da. Ştii tu, cu sărutul şi toate cele.

Pentru că era acolo, Cassie îşi pus ambele mâini pe pieptul lui şi îi simţi inima zbătându-se în palmele ei. Iată. Dovada.

Două săruturi, dacă îmi amintesc bine, spuse ea cu o voce calmă. Corect, spuse el. Ei bine, eu...

— Cred că ar trebui să le spunem celorlalţi, spuse ea, fără să i dea şansa să termine.

Ştia că d e îngrijorat din cauza lui Torn – era sigura ca desp asta e vorba. Dar, dacă ar fi fost sinceri de la bun început, arunc Tom ar fi trebuit să accepte – şi era mai bine decât să-l nunta. şt atunci, Sam nu s-ar mai fi simţit stânjenit, pentru ca n-ar h acţrona pe la spatele celui mai bun prieten al său.

Dar Sam se încruntă.

— Ce?

Cred că ar trebui să le spunem. Lui Tom şi Hazel. O să afle lriai devreme sau mai târziu, aşa că ar fi bine să le spunem adevărul.

— Cassie, rosti el, iar vocea îi era uşor rugătoare. Nu a fost decât un sărut.

Cuvintele o durură, iar ea îşi simţi mâinile tresăltând pe pieptul lui. Văzu ceva fulgerând pe faţa lui – ceva dureros, ca şi cum deja ar fi regretat cuvintele rostite. Aşa cum se şi cuvenea. Pentru că el ştia la fel de bine ca şi ea că nu a fost „doar” ceva. Aşa încât Cassie clătină din cap.

— Două săruturi, spuse ea din nou.

îşi menţinu privirea la nivelul privirii lui în timp ce vorbea, ca să nu existe niciun dubiu între ei. Pentru că nu voia să continue să se prefacă. Nu voia să înceapă din nou să danseze unul în jurul celuilalt.

— Eu vreau asta, Sam, spuse ea şi zâmbi puţin, chiar dacă inima îi bătea cu putere, aproape că o avertiza să fie atentă la modul în care o solicită în felul acesta. Tu şi cu mine. Mi-am dorit...

Respiră adânc. Ridică o mână, îi trasă cu degetul mare obrazul, maxilarul, apoi i-l aşeză pe gât. El nu se mişcă. Trupul lui era complet neclintit, de parcă nici măcar nu respira.

Aşa e bine, şopti ea. Ştiu asta.

El îi luă mâinile într-ale lui, le strânse uşor.

— Cassie, eu...

Dar orice ar fi vrut el să spună, ea nu apucă să audă.

Cassie! răsună vocea lui Hazel ca o afurisită de sirena de ‹‹ > din living. Haide, grăbeşte-te, toată lumea e gata de plecare.

Cassie ridică pri ' scurt pe buze.

~ Vorbim mai târziu, bine?

Se îndepărtă de el şi se întoarse să-şi ia telefonul de pe

m^P ^''Teună cu geaea. Se uită înapoi la eb

asta p3r n ˈblneʼ Samʼ Spuse ca cu fermitate, ca şi cum. mstl" ˈarf!pUtUtSă»to să devină realitate,

° r • î I săflJta privirea către Sam, apoi se săltă pe vârfuri şi-

Şi adăugă încet:

__Şţju că eşti îngrijorat pentru Tom. Dar el o să înţeleagă. S-ar putea să fie un pic... derutat... la început, dar chiar cred că o să înţeleagă.

îl mângâie pe braţ când trecu pe lângă el, apoi deschise uşa dormitorului ei şi înclină capul spre el.

— Vii?

Iar când el o urmă afară, când îşi prinse braţul de al lui şi el nu se îndepărtă, ea o luă ca pe un semn bun.

Muzica răsuna din interiorul barului din lemn, ajungând până acolo unde stăteau Cassie şi Hazel, strângându-şi berile în mâini, în mijlocul mulţimii de oameni de afară, în zăpadă. Se distingea doar forma munţilor care se înălţau deasupra lor în fundal, iar un brad de Crăciun masiv se afla într-o parte, cu o stea în vârf pentru care trebuie să fi fost nevoie de o scară uriaşă pentru a o monta acolo.

Hazel zâmbea privind în jur la oamenii care discutau sau care abia începeau să danseze pe măsură ce se lăsa noaptea.

— Îmi place aici, spuse ea mulţumită, iar Cassie rase.

Totuşi, Cassie îşi simţea trupul încordat. Tom şi Sam plecaseră de mai bine de o jumătate de oră şi nu-i vedea nicăieri. Devenea ridicolă. Erau perfect îndreptăţiţi să plece

dacă voiau – şi ea ştia că, de fapt, nu le-ar fi *părăsit* aici. Şi totuşi... Conversaţia de mai devreme cu Sam îi răsuna în minte. Felul în care se uitase la ea. Fusese at*i de sigură că el e doar îngrijorat pentru Tom – ceea ce înţelegea. Toată chestia cu „să nu umbli cumva cu soră-mea e un fel de cod al bărbaţilor, nu? Dar dacă ea interpretase greşit totul? Simţea cum 1 se încordează stomacul.

Hazel o surprinse uitându-se în jur – din nou – şi-i aruncă o Privire şireată.

Cauţi pe cineva în mod special?

Cassie o ignoră şi sorbi din bere. Nu-i spusese încă lui Hazel despre săruturi. în primul rând, pentru că voia să-i spună mai întâi lui Tom şi nu era foarte sigură că Hazel ar fi fost capabilă să ţină adevărul ascuns când se aflau cu toţii atât de aproape unul de celălalt.

Cassie sări, înjurând încet în sinea ei, când Tom veni pe la spate şi-i petrecu un braţ peste umăr.

_Nu-i asa că e grozav? întrebă el dând din cap în ritmul muzicii. Ar trebui să sărbătorim Crăciunul aici în fiecare an.

Cassie strâmbă din nas.

— De parcă ne-am permite.

El o înţepă în coaste.

— Strică-chefl

Ea îl lovi la rândul ei.

— Aiuritule!

— Ooo, asta a durut! spuse Tom sarcastic, apoi râse, strângând de umăr. Mâine e Crăciunul.

Cassie se uită la el, clipind inocent.

— Serios? Uitasem.

— Hei, poartă-te frumos, altfel...

— Fără vânătoare de comori pentru mine.

Cassie făcu semn cu o mână.

— Da, da, am auzit ameninţarea de nenumărate ori.

• – Lui Tonl

Iar ea ştia că el nu o va pune niciodată în practica. plăcea să o vadă cum o duce la capăt la fel de mult cum i> P o organizeze. Se întreba dacă Tom ar face-o şi afară, dacă ar să meargă la vânătoare prin zăpadă – un adevărat Crăciun

Sam unde-i? întrebă ea încercând să pară dezinvolt

Tom ridică din umeri, deşi Cassie văzu că ochii verzi ai sunt îndreptaţi spre ea, iară să rateze nimic.

— E acolo, cu nişte fete.

Tom făcu un semn cu mâna spre stânga lor, spre locul unde se afla bradul de Crăciun, iar Cassie întoarse privirea în acea direcţie şi simţi o încleştare în abdomen. *Cu nişte fete?*

__Atunci, înseamnă că tu n-ai vrut să-ţi încerci norocul, Rivers! spuse Hazel, în timp ce Cassie scruta mulţimea.

— Ei, doar mă cunoşti, aştept să vină ele la mine.

— Siiigur! spuse Hazel trăgând dc „i”. N-arc nimic de-a face cu o anume Amy, bineînţeles.

Iată-1. îl văzu. Părul şaten dezordonat, umerii largi, jacheta de schi albastru-închis. Inima ei tresări – şi apoi se prăbuşi. Pentru că Sam chiar *era* cu o grămadă de fete. Şi stătea aproape de o fată anume, cu părul castaniu strălucitor. îşi plimba o mână pe braţul ei. Se apropia de ea, plecându-şi capul.

Nu. Cassie respiră adânc, încercă să nu se mai uite, dar ochii ei păreau lipiţi pe loc. Nu. Ce făcea el? Chiar avea de gând să...? Da. Doamne, o săruta. Chiar o săruta pe acea străină oarecare după ce...

1 se făcu rău. îi era rău fizic. Se trase înapoi... simţit, mai degrabă decât văzu, că Hazel o priveşte.

- <„ass’e c^tină din cap, împinse berea pe jumătate terminară mana lui Hazel şi plecă. Vag, o auzi pe Hazel vorbind în spatele e*> cu o voce fermă şi rece.

~~ Vin imediat, Rivers.

Cas *

f Sle cont*nua să meargă, croindu-şi drum prin mulţime. Nu put Sl8ură unde se duce, ştia doar că nu poate fi *aici.* Nu mai Nu ă *C el, nu mai putea să se uite cum el... Oh, Doamne! Q – . 3 a<^evarat- Cum putea *să-i facă* una ca asta? în Ajunul era UnU^U*^ Chiar în faţa ei? El era *Sam,* era prietenul ei, iar ea Sca CVa a u*‘ cl tocmai... Lacrimile îi ardeau ochii şi lăsă să-i să- • SUsPin înăbuşit, chiar

dacă încerca să se abţină, încerca Pmască emoţiile să se reverse.

închise ochii la auzul vocii lui şi merse mai departe.

— Cassie, aşteaptă!

Dar ea *nu* voia să aştepte. Era clar că Hazel se dusese să-l aducă, dar fusese nevoie ca Hazel să se ducă la el ca să-l facă măcar să *st gândească* ia ea.

Simţi o mână pe braţ, trăgând-o înapoi, înainte ca ea să o dea la o parte. Şi iată-1. Era Sam, uitându-se la ea, cu chipul contorsionat într-o grimasă.

— Cassie, eu...

— Nu, îl repezi ea suspinând în acelaşi timp. Nu spune că-ţi pare rău.

Vocea ei era amară, tăioasă. Bine.

— Dar chiar îmi pare rău, insistă el trecându-şi ambele mâini prin păr, aşa cum făcea când era stresat. N-am vrut să...

— Să ce? Să umbli cu altă fată în faţa mea? După ce m-ai sărutat.

Dar nu era vorba de sărut — sau nu doar de sărut. îi spusese, nu [1] aşa, cât de mult înseamnă el pentru ea? Nu avea cum să pretindă că nu ştie. Se deschisese, recunoscuse, pentru că era sigură ca şi simte la fel, iar acum el...

îşi reprimă următorul suspin şi încercă să-i întoarcă spatele putea face asta. Nu putea avea această conversaţie cu eh

— Pleacă, Sam.

• 'T 1'1

El o bloca, mişcându-se astfel încât să fie încă în raza ei VI A încerCâi

— Am încercat să-ţi spun, zise el pe un ton rugător. Am să-ţi spun ca nu am... că nu pot...

Ce nu poţi? răbufni ea. Să fii cu mine? #

Tresărirea lui era destul de grăitoare. Da. Da — v spună când venise în camera ei. Nu în legătură cu *Totn* gur, ci în legătură cu

ea.

Cassie îşi smuci bărbia, încercând cu disperare să*fi P tremurul buzelor.

Ce, asta a fost pentru a dovedi ceva, nu-i

El tresări din nou, dar nu negă. Iar Cassie simţi că în interiorul ei ceva se rupe la realizarea faptului că, da, el făcuse asta deliberat – pentru a o răni, pentru a-i arăta clar că nu va fi nimic între ei. în loc să vorbească cu ea, în loc să fie bărbat şi să-i spună, el hotărâse să i-o arate.

Dădu la o parte rana, durerea, nenorocita de durere, şi se concentra doar asupra furiei, în timp ce se ridica să se uite la el, în ciuda înălţimii ei.

— Mă rog, n-are decât să te aibă, oricine ar fi. Sunt sigură că aveţi o legătură profundă, durabilă şi plină de sens după toate cele, oh, cinci minute. Ce înseamnă cincisprezece ani de amintiri în comparaţie cu asta?

Cuprinsă de un val de inspiraţie, Cassie duse mâna la ceafa, bâjbâi cu închizătoarea colierului, apoi i-l întinse.

Poftim! spuse ea. Poţi să-l iei. Eu nu-l mai vreau.

Nu mai voia să-şi amintească — de el, de acea noapte din afara bar I * *

ru ui, m Ajunul Crăciunului, când hotărâse că sentimentele ei Unt reale, că acest colier e real.

Sam se trase înapoi din faţa ei.

' Nu, eu...

Dar ea îi puse colierul în mâini astfel încât el trebuia fie să îl ia, le s* îl arunce.

—Ţi-ai exprimat foarte clar punctul de vedere, Sam. Iar eu l înţeles, OK?

Vorbea tare, ştia, dar nu-i păsa în acel moment că ar putea au cineva, că Tom ar putea să se uite. Dar lui Sam îi păsa în mod Aruncă o privire în jurul lor ca să verifice, iar Cassie râse cu ama răciune, chiar dacă simţea că parcă i se sfărâmă inima.

Asta e tot ce te interesează, nu-i aşa? Ce ar putea crede

El tresări când reveni cu privirea la ea, iar Cassie se gândi» pen 0 cîîpă, că ea ar putea să-i spună lui Tom. Ar putea să plânge p umărul lui» să-l lase să o consoleze. Ar putea să-l facă să se în ca un frate mai mare – şi ar putea foarte probabil să producă daune însemnate acolo.

Trase aer în piept şi îl lăsă să iasă încet. Nu ar fi făcut asa ceva. Nu avea să se coboare la aşa ceva. Tom ţinea la Sam, ea ştia – şi nu i-ar fi luat asta fratelui ei. Putea trăi cu ei ca prieteni. Şi asta era o parte din problemă, nu-i aşa? El fusese întotdeauna prietenul lui Tom, nu al ei. Aşa că avea să-l lase să păstreze această prietenie. Dar asta nu însemna că şi ea ar intra aici.

— Ne vedem mâine, spuse Cassie trăgând de fiecare dram de autoconservare pe care îl mai avea, în timp ce pleca de lângă el, ţinându-şi lacrimile, până când fu sigură că el n-o mai vede.

O auzi pe Hazel strigând după ea şi ştia că o va ajunge din urma. Ştia că Hazel se va întoarce cu ea, că o va lăsa să plângă şi nu va pune prea multe întrebări. Cât despre ziua de mâine... Ei bine, avea să vadă atunci.

— Cassie, aşteaptă, te rog, vorbeşte cu mine, eu...

Se uită la el peste umăr.

— Nu, spuse ea brusc. Ori încetezi să mă mai urmăreşti, °rl spun lui Tom tot ce s-a întâmplat.

Se holba la ea, cu expresia contorsionată în ceva ce nu mat zuse niciodată. Dar, când se îndepărtă din nou, când Haz-d alături de ea, luând-o pe Cassie de braţ, Sam nu le urmă.

Şi Cassie decise, atunci şi acolo, că a terminat-o cu Sam Mal O terminase pentru totdeauna cu el.

CINCI ANI MAI TÂRZIU

Capitolul 6

Cassie aproape că se izbi de un bărbat cu chelie intr un costum albastru strălucitor, în timp ce dădea buzna pe uşa elegantului bar/ restaurant din Soho – genul de loc în care nu ar fi ales niciodată să vină dacă ar fi fost doar după ea, pentru că toate păreau nejustificat de scumpe.

— Scuze! spuse ea cu un glas piţigăiat, încercând să-şi mute umbrela udă cat mai departe pentru a nu-i atinge costumul de firmă şi aproape împungându-l în coaste în agitaţia ei de a o închide.

Bărbatul îi aruncă o privire dispreţuitoare înainte de a o ocoli pentru a-şi lua haina de la chelneriţă, apoi ieşi pe uşa, în frig, iar o rafală de ploaie năvăli pentru a umple spaţiul pe care îl lasase în urmă.

Cassie simţit că i se încălzesc obrajii în timp ce îi înmâna propria haină — umedă, în ciuda umbrelei — aceleiaşi femei şi îşi netezea cu jenă bluza roşie, pe care o purta peste o pereche de blugi skinny negri. Avea încă hainele de lucru în geantă şi se schimbase în grabă în baia personalului de la hotel înainte de a se grăbi să urce în me- trou- Acum, că se afia aici, înconjurată de toţi aceşti oameni de afaceri simandicoşi din lumea londoneză excesiv de trendy, se gân ^Ca ca ar fi trebuit să aleagă o altă ţinută. Dar Tom spusese că vor rnerge doar bca ceva, nepretenţios.

— Am întâlnire aici cu fratele meu, îi spuse ea chelneriţei care purta cercei mari şi aurii în formă de stea – poate o aluzie la faptul că numâ rătoarea inversă a Crăciunului începuse oficial de două săptămâni

Sau poate că erau doar un efort de a adăuga o anumită indivi dualitate uniformei alb-negru pe care o purtau cu totii aici.

— Tom Rivers?

Chelneriţa dădu din cap, cerceii ei sclipind în lumina slabă şi mohorâtă, şi îi făcu semn lui Cassie să o urmeze, iară să spună nimic. Pe fundal, se auzea albumul de Crăciun al lui Michael Buble, iar lui Cassie i se părea un pic ciudat, ca şi cum muzica nu se potrivea cu interiorul elegant al localului, cu separeurile din piele, cu grinzile din lemn de deasupra capului şi cu lumânările în recipiente din sticlă de-a lungul pereţilor încăperii.

îl zări pe Tom într-un separeu din colţ şi se strâmbă când văzu că, într-adevăr, venise şi Sam. Sperase ca el să anuleze în ultimul moment, dar cei doi erau adânciţi în conversaţie, aplecaţi unul sp^ celălalt. Sam îşi trecut o mână prin părul negru care era ataţ evident aranjat ca să pară dezordonat – ceva ce începuse sa a când se mutase la Londra. Cassie facea eforturi să-şi stăpân încruntarea care parcă voia să i se instaleze pe faţă. a

Tom se lăsă pe spate şi luă o înghiţitură din halba de bere, arun o privire la ţanc pentru a o vedea pe Cassie apropiindu-se. * odată, cu ochii lui căprui, aproape exact ca ai ei, doar că, daca atent, cu nuanţe mai deschise şi încreţindu-se la colţuri. Ea nu abţine să-i întoarcă zâmbetul când o prinse de mână şi o trase m . lângă el, mutându-se în aşa fel încât el să fie la mijloc» între ea

— lat-o pe fata mea! începusem să mă tem că nu ma

— Ştiu, îmi pare rău, spuse Cassie repede. Eu... Dar chelneriţa cu cercei din aur o întrerupse.

— Ce să vă aduc de băut? fern[c]’’

Cassie observă că, deşi i se adresa în mod clar ei, * Jţiail* zăboviră

mai întâi asupra lui Tom, cu pielea lui bronza iarna, datorită tuturor călătoriilor pe care le făcea – şi cu părul blond şi moale, apoi asupra lui Sam, cu cămaşa lui albastra descheiată în partea de sus, cu sacoul de la costum aşezat pe pervazul din lemn din spatele lui, mult prea aproape de lumânare, în opinia lui Cassie. Probabil că alesese cămaşa aceea în mod deliberat pentru a-i scoate şi mai mult în evidenţă ochii, îşi spuse ea cu asprime. Totuşi, nu se putu abţine să se mişte puţin pe scaun, conştientă de cât de neîngrijit şi de dezordonat trebuie să arate în comparaţie cu el. Nu doar ţinuta ei, ci şi faptul că părul îi fusese răvăşit de vântul şi de ploaia de afară – şi ea nu era una dintre acele persoane care arată bine şi în bătaia vântului. Pe vreme rea, părul ei nu făcea decât să se încâlcească şi să se transforme în smocuri umede. Era nedrept, de fapt, că, deşi era blondă ca Tom, părul lui era moale şi maleabil, în timp ce al ei era sârmos şi sălbatic.

Ce ţi-ar plăcea, Cassie? o îndemnă Tom.

Hm, spuse Cassie când ochii chelneriţei se îndreptară spre ea.

Malbecul e bun, spuse Sam, ridicându-şi paharul în faţa ei *ntr-un mic salut.

C U toata onestitatea, un pahar cu vin roşu suna bine, iar atmo- aici cu siguranţă că se preta la asta, dar ea nu voia să meargă Pe rec°mandarea lui Sam.

Eu vreau un pahar de sauvignon.

Chelneriţa încuviinţă din cap.

4 ine, totul este puţin cam pretenţios, nu-i aşa? Să înţeleg Şi se • a‘e£erea sPuse ea în timp ce chelneriţa se îndepărta Sam, ridicându-şi foarte uşor sprâncenele.

fie s Ca întotdeauna asta, încercând să aleagă locuri care erau să J P tradîţî°nale, fie baruri noi şi în vogă, de viitor. încerca d2’°7r”e «va. Pară îndoială.

v°ie să ’ * SPUSC <^ani CU u$urinlâ> luând o înghiţitură de vin. Dă-mi ’ ăt puţin ce înseamnă clasă, Cass.

Da, *am auzit* că, în zilele noastre, „clasă” se referă la servi • i la

masa ş, la baruri elegante ?i nimic altceva, spuse ea şi se inc L spre Tom pentru a-l împiedica pe Sam să riposteze Oricum pare rău tă am întârziat. Róbert m-a obltgat să rămân după prog2 ca sa rezolv ceva.

H H g

Sam se încruntă puţin – era clar că habar n-are cine e Robm Lt^ Tom Cl' " Cra ™ re Par'C dMf U" —"" m^un 1 „ ?'C r'maJ dC „mpan,C PC P™< – rd mat bun ,1 scotea la plimbare din când în când. Sora ma, mică a lui

m tunuc mai mu|[

de arunc, pusese din ce în ce mai multă distanţă între ei – lucru soană 0 n7Vea n,C,o Prob,emâ' având în vedere *tipul* de persoana care se dovedise a fi.

însă Tom strâmbă din nas.

" n nemcrn*c- Nu ştiu de ce mai lucrezi pentru el. lucra ea la

hotel – k Tom ?tia foarre binc de ce mâ'

zării de evenim buni> iar slujbele în *domeniul organi-*
0 *ară, o mX:r °
k *Rin* '- *nu* era chiar visul I 2 în industria ospitahtafiţ
^era mai degrabă *Sperase cand venise la Londra, stilul*

respecabilă> se ri cbni c decât cald şi plăcut, *dar era o slujbă naiba* cu

Róbert^ recunoscătoare pentru asta, la

întotdeauna ti-aî d * * afa? insistă Tom Să lUc mai mica
anvergură- nu-<
Cassie oftă Pe 6001 ProPriu sau ceva asemănător?

-Nu-i chiar atítdeufor

Lucru pe care *el îl t**
Era nevoie de o mulţime deStul de des aceaSÜ diSCUPf precum fi de curajul de ari P'"'rU fina"'a P^"„" s3 meargă prost, mai ales în c| „7 'iSCU'' Ş> P"'„

c- i . Jmatul actual
rJ 0 niuJpme de oam^nî
ar ucide pentru slujba nica.

Era adevărat – un lucru pe care lui Robert îi plăcea să i-l reamintească cel puţin o dată pe zi. Tom nu spuse nimic, dar îi aruncă o privire de cunoscător.

Cea care îi aduse paharul de vin lui Cassie, cu marginea exterioară a paharului deja perlată de condens, era o altă chelneriţă. Fata asta era toată un zâmbet, avea obrajii roz şi aşeză paharul pe masă cu un gest teatral, iar părul ei brunet, strâns în coadă de cal, legat cu beteală, se legănă odată cu mişcarea.

— Poftim! Să vă mai aduc ceva?

Tom clătină din cap şi zâmbi, iar chelneriţă îi răspunse cu un surâs, ochii ei devenind un pic mai blânzi în timp ce îl privea.

— Mulţumesc, frumoaso, spuse Sam zâmbindu-i.

Ea se uită la el, apoi roşi, în timp ce Cassie rezista tentaţiei de a-şi da ochii peste cap.

Chelneriţă se îndepărtă, iar Cassie o văzu uitându-se înapoi peste umăr, cu fruntea uşor încruntată. Cassie îşi imagină că se întreabă ce caută o femeie banală şi încă zgribulită de ploaie cu doi dintre cei mai atractivi bărbaţi din local, obiectiv vorbind.

Observă că nu e singura care o urmăreşte pe chelneriţă cum se îndepărtează şi se uită la Sam.

Nu ai o logodnică? îl întrebă ea pe neaşteptate.

fi f^a Un ‘UCrU Care *nca " era Sreu sa'1 creadă- ^am Parea să-şi
Ut un SCOP din a se culca cu cât mai multe femei până împlinea
e,zeci de ani, şi totuşi o cunoscuse pe fata asta anul trecut şi se
°8°diseră cam după şase luni.

,T1 sorbi din paharul cu vin roşu.

a nu ‘nseamnă că nu ai voie să fii politicos, Cass.

aceea C^*ar a^a’ *ntrebă Cassie ridicând sprâncenele. De sun *nccPut să te culci cu fiica şefului? Ca să fii politicos? Este Iar F*^*na^ tre^u*e să recunosc asta.

s*ngurul Pane Urata şi răutăcioasă a ei se gândea că poate ăsta e niotiv pentru care Sam o ia de nevastă – nu se îndoia că

s-ar preta şi la aşa ceva ca să avanseze în carieră. O idee pe care trebuia să o lase deoparte, având în vedere că Tom era cavalerul de onoare, iar nunta se ţinea la hotelul unde lucra ea – se pare că lui Tom îi scăpase faţă de logodnica lui Sam că ea, Cassie, e manager de evenimente acolo, iar un lucru dusese la altul şi acum ea organiza toată chestia asta nenorocită, spre disperarea ei.

— Ei bine, ea se mărită cu mine, nu? E clar că *pe ea* nu o deranjează că sunt politicos cu alte femei. Ce te-a scos din sărite? întrebă el zâmbind. Eşti geloasă?

Cassie strânse din ochi, chiar dacă simţea ceva fierbinte în stomac. Nu era geloasă, nu mai era, dar era o lovitură sub centuri

— O compătimesc, aş spune, pe orice femeie suficient de curajoasă să se mărite cu tine.

— Oameni buni, n-am putea să...? oftă Tom, luându-şi braţul de pe umărul lui Cassie în timp ce-şi ridica berea. Asta ar trebui să fie o seară distractivă, ultima dată când ne întâlnim înainte de Crăciun.

Spunând acestea, îi dădu un ghiont lui Cassie, apoi întinse braţele exagerat de teatral, prinzându-i pe fiecare de după gât şi aducându-i în cea mai ciudată îmbrăţişare de grup în mijlocul separeului.

Cel mai bun prieten al meu şi cea mai bună soră a mea *0* familie mare şi fericită.

Cassie îl împinse de lângă ea, dar nu se putut abţine să p^u^ nească în râs. Expresia lui Tom se înmuie auzind-o cum râde şi Cassie simţi cum inima ei reacţionează printr-o smucitură fa”[1] liară de dragoste. Tom se obişnuise cu asta până acum — să j° rolul de intermediar între Sam şi Cassie. Poate că nu şt*[a] mai exact, trebuie să-i împiedice să se atace unul pe celalalt _ de mult în ultima vreme – cel puţin, ea era destul de sig[u] el nu ştie de ce. O întrebase odată despre asta – de ce ca Ş* nt mereu în dezacord – şi ea ridicase din umeri, îi [s]P[uS u] prea îi place persoana în care se transformase Sam- era adevărat. îl văzuse cum îl dezamăgise pe Tom de *o m«'V* de ori de

când se aflau la Londra, acordând prioritate noilor săi prieteni din lumea bună, preocupat de felul în care arăta sau de banii pe care îi câştiga, mai mult decât de lucrurile care contau cu adevărat. îl văzuse încurcându-se când cu o fată, când cu alta, fără să-l intereseze vreodată sentimentele lor. Şi, încetul cu încetul, îl văzuse transformându-se din băiatul pe care îl cunoscuse cândva în cineva pe care nu-l plăcea, cineva cu care nu avea niciun interes să fie prietenă. Aşa că rămăsese mult în spatele barierei pe care o coborâse ea însăşi în timpul acelei afurisite de vacanţe la schi şi, indiferent de motiv, Sam procedase la fel. Tom îi spusese, în aceeaşi conversaţie, că Sam se poartă *diferit* în preajma ei. Nu era tocmai sigură ce înseamnă asta şi nici nu întrebase. Era periculos, învăţase ea, să investească prea mult în subiectul Sam Malone.

Cassie oftă, sprijinindu-şi capul pe umărul lui Tom.

- Poate că sunt doar supărată pentru că o să-mi fie dor de tine, spuse ea. O să trebuiască să mă bombardezi obsesiv cu fotografii pe WhatsApp.

Dacă o să aibă semnal, interveni Sam, dar ea a preferă să-l ignore.

— ount doar zece zile, spuse Tom cu un zâmbet. Am fost plecat mai mult timp înainte.

Ştiu, răspunse Cassie şi luă o înghiţitură din paharul cu vin. Vine şi Amy de Crăciun? Mâine comand mâncarea.

Plănuiau să petreacă Crăciunul împreună în apartamentul lui Cassie. Hazel urma să meargă acasă la Highclere[1] de Crăciun, aşa cum ^cea în fiecare an. încercase să o convingă şi pe Cassie să vină acasa,

• • l de ţară situate în
[1] Highclere este numele unui sat şi al u Highclete, o casa împu
Hampshire, Anglia. Este bine-cunoscut pentru «etialul de televiziune
nătoare care a servit drept loc principal de filmare peni Domnron *Abbey* (.n. tr.).

7

dar Claire nu mai exprimase niciun fel de interes de a petrece Crăciunul cu Tom şi Cassie de când plecaseră amândoi la universitate, iar Linda începuse să deschidă pubul pentru prânzul din ziua de Crăciun în ultimii ani, spunând că e o mare sursă de bani, aşa că era ocupată.

Spre surprinderea ei, Tom păru puţin stânjenit la întrebarea lui Cassie, îi ocoli privirea şi se uită în schimb la berea lui. îl văzu pe Sam aruncându-i o privire furişă şi se încruntă. Oare Tom era pe cale să-i spună că şi Sam urmează să petreacă Crăciunul cu ei? Cassie presupusese că Sam îşi va petrece Crăciunul cu logodnica lui, deşi nu voia să-l întrebe, îngrijorată că el ar fi luat-o ca pe o invitaţie.

— Ce-i? întrebă ea.

Tom îşi drese vocea, iar Sam întoarse deliberat privirea.

— Ei bine, hm, a început Tom, Amy şi cu mine... De fapt, ne-am despărţit.

— Ce? De ce? întrebă Cassie, tot mai încruntată.

Nu-şi putea imagina aşa ceva. Tom şi Amy fuseseră împreuna cam de când el se mutase la Londra şi părea o legătură solidă – locuiau la periferie, spre Kent, şi mergeau împreună în diverse aven turi, lăsându-şi în acelaşi timp libertatea de a pleca şi de a fa[ce] lucruri pe cont propriu. Lui Cassie îi plăcea Amy – era caldă Ş[1] amabilă şi avea întotdeauna poveşti interesante despre cărţile care se ocupa ca redactor. Cassie presupunea că Lom va călca p urmele lui Sam în curând şi se va căsători.

Pur şi simplu nu a mers.

Dar baza gâtului lui Tom se înroşise puţin, semn sigur ca spunea tocmai adevărul.

— Dar ce...?

Las-o baltă, Cass, spuse Sam în linişte. i

Privirea i se îndreptă spre el şi simţi cum se încordează, g îi răspundă cu ceva, dar Sam scutură din cap, uşor şi subtil» * ea. Iar

Cassie ezită. Pentru prima dată, tonul lui nu fusese c cendent sau arogant, iar el îi aruncase o privire atât de sincer[3]-

: genul de privire p să care obişnuiau să o schimbe atunci când reuşeau să vorbească, înainte ca totul să fi luat o altă întorsătură. Aşa că nu insistă şi încercă să ignore mica scânteie de dezamăgire, şi anume că Sam ştia ceva despre viaţa lui Tom de care ea nu avea cunoştinţă.

— Dar tu? întrebă Tom într-un efort clar de a schimba subiectul. Te vezi cu cineva în acest moment?

Ea strânse din nas.

— Nu.

— De ce nu? întrebă Tom, ca şi cum ar fi fost atât de uşor, ca şi cum ea ar fi putut să aleagă tipul potrivit dintr-un catalog sau ceva de genul.

— Pentru că sunt fericită să fiu singură.

Era adevărat – mai mult sau mai puţin. Ea şi Hazel hotărâseră amândouă că le e mai bine să fie singure decât cu tipul nepotrivit. Şi» deşi, OK, avea momente în care îşi dorea să găsească pe cineva, nu întâlnise niciodată pe cineva care să o facă să se simtă... ca şi cum ar fi trebuit să fie cu el. Şi poate că era un lucru prostesc şi romantic, Ş> ar fi trebuit să încerce mai mult – dar îl văzuse pe Tom trecând pnn asta, cu Amy. Sau, cel puţin, asta credea ea că văzuse. Iar părinţii ei – Linda îi spusese de nenumărate ori cât de mult se iubeau nu Pe lălăit... Şi ce dacă ea încă aştepta să se întâmple? Cel puţin străduia mai mult decât Hazel – încerca să le ofere băieţilor o , nsa, în timp ce Hazel rareori reuşea să treacă de prima întâlnire, de 0 jumătate de întâlnire, în două rânduri.

Tom oftă exagerat de teatral.

'T' • u şi Hazel sunteţi cele mai rele, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

£ car Pfivirea în tavan, evitând deliberat să se uite la Sam, Ca holba la paharul lui de Malbec un pic prea concentrat pentru a creadă că nu ascultă. Şi asta era în regulă. N-are decât să Oculte. ceî«c & însemna asta pentru ea?

— Ce, pentru că n-ai reuşit să ne măriţi? Vorbeşte doamna Bennet[1] din tine, nu-i aşa?

— întotdeauna, răspunse el zâmbind.

Se simţi liniştită şi uşurată când Sam îl atrase pe Tom într-o discuţie despre cât de măreaţă va fi escaladarea Anzilor în Patagonia, iar după încă un rând, Cassie era foarte pregătită să încheie seara.

— Trebuie să plec, anunţă ea, poate puţin mai tare decât era necesar, şi se ridică în picioare pentru a accentua cele spuse, încercând să nu se clatine. Mâine am treabă şi am nevoie de somn dacă trebuie să am de-a face cu Robert timp de zece ore la rând.

— Vin cu tine, spuse Tom, ridicându-se şi el şi punându-i o mână pe braţ în timp ce o ajuta să iasă din separeu.

Sam se uita în jos la telefon în timp ce Tom şi Cassie se întorceau spre el, aşteptând să se ridice şi el. înălţă privirea şi zâmbi în felul acela prea încrezut pe care Cassie îl detesta.

— O să mai stau pentru încă un rând, spuse el. Câţiva amici de-ai mei sunt pe drum încoace.

Făcu un gest spre telefon şi Cassie se întrebă când anume aranjase ca acei prieteni să vină. Oare căutase pe cineva mai interesant chiar înainte ca ea să anunţe că pleacă?

Nu întârzia prea mult, spuse Tom cu o voce care simula un avertisment. Mâine avem avion devreme.

Sam zâmbi.

Nu l-aş rata, răspunse Sam, zâmbind. De luni de zile numărătoarea inversă până la momentul ăsta, amice.

Tom întinse mâna şi-l bătu pe spate pe Sam, în timp ce

îi adresă doar un semn din cap când îşi îndreptă privirea spre e . Ochii lui erau mai albaştri, cumva, în iluminatul redus ?'

Referire la un personaj din romanul lui Jane Austen *Mândrit fiPreÎ* Doamna Bennet este cunoscută drept un personaj foarte deschis şi uneort lcl

P cial în eforturile ci de a-şi căsători cele cinci fiice (n. cr.). intermitent al barului, lumina lumânărilor facându-i să strălucească, chiar dacă ea încerca să nu-i observe.

Cassie merse cu Tom până la staţia de metrou din Leicester Square. Erau o mulţime de oameni afară, care strigau, râdeau sau se grăbeau ţinând în braţe prea multe pungi, poate că ieşiseră la cumpărături de Crăciun în ziua aceea. Ploaia se domolise, devenind mai degrabă o ceaţă blândă, deşi vântul încă muşca, iar Cassie îşi vârî mâinile adânc în buzunare în timp ce mergea, senzaţia de ameţeală provocată de cele câteva pahare de vin fiindu-i uşor atenuată de aerul de afară.

Aruncă o privire spre Tom.

— Şi acum unde stai?

Probabil că nu mai locuia cu Amy, dacă se despărţiseră.

Pentru o vreme, stau într-o cameră de la Airbnb în nordul Londrei. Am un amic pe-acolo, îi explică el adresându-i un zâmbet despre care ştia că e menit să fie liniştitor. Am nevoie doar de puţin spaţiu. O să mă ocup de toate când mă întorc.

Intrară împreună în staţia de metrou, însoţiţi de bipurile aparatelor de taxat.

De ce nu mi-ai spus, Tom?

Pentru că n-am vrut să-ţi faci griji. Nu-i treaba ta să ai grijă de mine.

— Noi avem grijă unul de celălalt, spuse ea cu înţelepciune.

Tom zâmbi, apoi oftă.

Iar tu şi Amy vă înţelegeţi bine. N-am vrut să te pun înv poziţie incomodă.

Cassie clătină din cap.

Tu eşti fratele meu. Asta e pe primul loc, indiferent de situaţi

Voia să-l întrebe dacă a înşelat-o pe Amy. dacă asta a vrut sa spună prin „poziţie incomoda'. Dar atunci, dacă făcuse asta, ea nu era pe deplin sigură că vrea să afle răspunsul şi nu voia să 1 forţ Sa 1 spună dacă el nu era pregătit.

Se opriră în partea de jos a scării rulante, fiecare pe cale şi se îndrepte spre un peron diferit – ea, la sud, el, la nord.

— Auzi, spuse Cassie, distrează-te minunat în Argentina, dar dacă vrei să vorbeşti vreodată despre asta – sau despre orice altceva – ştii că sunt aici, nu?

— Mereu, răspunse Tom şi o cuprinse în braţe. Te iubesc, surioară.

Cassie îi îmbrăţişă şi ea.

___Eşti doar beat şi emoţional.

El chicoti.

___Poate un pic. Dar tot te iubesc, insistă şi o ţinu strâns. Şi tu mă iubeşti.

Ea râse.

— Da, şi eu te iubesc.

Se îndepărtară şi Tom îi făcu un mic salut la despărţire.

— Şi, hei, spuse el în timp ce se dădea înapoi pentru a se în drepta spre peronul lui, aşteaptă să vezi ce vânătoare de contor ţi-am pregătit când mă întorc. E una specială anul ăsta.

Apoi îi făcut ostentativ cu ochiul.

— Abia aştept, spuse ea şi vorbea serios. * fi al

Trenul ei opri la peronul dinspre sud, acoperind râsul m lui Tom în spatele ei. Lui Cassie nu-i păsa că unii oameni ar p crede că vânătorile de comori sunt prostii sau jocuri copilă^ orice altceva. Pentru ea, acesta era elementul care facea din

• T m îi placea ceva special. în plus, nu era doar pentru ea – ştia că lui o să pună cap la cap vânătoarea de comori, îi plăcea să-t va când ajungea la final. Era ceva împărtăşit doar de ei doi, i de circumstanţe, şi ea nu-şi putea imagina să treacă un an

Capitolul 7

— E dreaptă?

Hazel se uită peste umăr la Cassie, continuând să ţină cu o mâna

steaua pe care o pusese în vârful bradului de Crăciun.

— Nu. Nici pe departe, răspunse Cassie râzând.
Steaua stătea înclinată spre stânga, ceea ce, la drept vorbind, SH

se potrivea cu felul în care şi bradul era înclinat spre stânga. Hazel se

încruntă, înclinând capul.

— Trebuie mişcată spre dreapta, o îndemnă Cassie.
Hazel întinse mâna pentru a o muta mult prea mult spre dreapta,

apoi se trase înapoi, cu mâinile în şolduri, dând din cap lntr-un mod

care sugera că, în opinia ei, arată grozav. Lui Cassie i-ar fi plâcut să

o îndrepte ea însăşi, dar, din moment ce nu putea ajunge nici măcar

la două treimi din bradul de Crăciun, decise să accepte înfrângerea.

— Perfect.
în orice caz, se asorta cu treimea de sus a bradului, uşor nepo

tivită cu restul, unde Hazel avusese frâu liber.

Amândouă se opriră un moment pentru a-şi admira opera.
^radul era împodobit în roşu şi auriu, cu ornamente pe care le
Pipăraseră cu trei ani în urmă, când se mutaseră pentru prima
dată împreună la Londra. Cassie reuşise să găsească ornamente fa-
rc din materiale garantat reciclate, bucurându-se de şansa de a

pune în lumină ceva vechi. Primul an fusese o încercare de a face ca apartamentul lor micuţ să pară mai puţin deprimant şi de a distrage atenţia de la faptul că nu aveau încălzire adevărată, ci doar calorifere electrice pe care nu-şi permiteau să le conecteze la priză decât aproximativ o oră pe zi. De atunci, se mutaseră într-un loc mai frumos în Brixton, dar era încă o tradiţie să cumpere un brad şi să dea apartamentului un aer de Crăciun în fiecare an şi întotdeauna se asigurau că o fac împreună.

— Bine, eu zic că merităm un vin fiert după asta, spuse Hazel îndreptându-se spre chicineta deschisă, chiar lângă living, şi-i întinse lui Cassie o cană, peste hiat.

Cassie suflă în cană şi luă o înghiţitură.

— Ei, cum a fost întâlnirea de aseară?

Hazel ridică din umeri.

— A fost în regulă, dar tipul nu se oprea din vorbit despre naveta lui, intrând în detalii despre cât aşteaptă la fiecare staţie de metrou, iar apoi, când l-am întrebat politicos despre slujba lui, m-a purtat printr-o explicaţie de patruzeci şi cinci de minute despre motivul pentru care a lucra în domeniul recrutărilor nu e atât de uşor pe cât îşi închipuie lumea şi despre cum are el ambiţia de câştiga un fel de premiu de tip „Consultantul anului pentru recr ţări . Adică nu sunt împotriva faptului că oamenii au ambiţ[1] serviciu sau că le pasă de munca lor, dar au fost patruzeci şi [c] de minute fără întrerupere, Cassie.

Cassie îşi simţi buzele schiţând un zâmbet la privirea de nare a lui Hazel, deşi dădu din cap, serioasă.

în plus, trebuie să suport la serviciu ca toţi să vorbească munca lor plictisitoare, n-am nevoie de aşa ceva şi la întâi*[1]

Slujba lui Hazel era departe de a fi plictisitoare, j.çJ(3(e lui

Cassie – era angajată pe post de creator la o firmă de p şi venea în permanenţă cu metode noi şi inventive de a atr 8 ţia oamenilor —, dar înţelegea sentimentul.

_ Deci fără a doua întâlnire?

— Fără, spuse Hazel, străbătând chicineta şi înconjurând partea de living a camerei în acele şosete pufoase ridicole, cu un corn de unicorn care le ieşea din vârf. Cumva, nu cred câ el e Alesul.

Cassie ridică sus cana şi toastară pentru asta.

Se auzi soneria de la interfon, iar Cassie lăsă cana jos.

— Trebuie să fie Josh, spuse ea.

Şi, cum Hazel era ceva mai aproape de uşa de la intrare, de partea ei a blatului din chicinetă, se duse să-i deschidă uşa, iar Cassie profită de ocazie pentru a strânge jocul la care lucrase aseară până târziu, în timp ce Hazel fusese la întâlnire cu cel care nu avea să fie iubirea vieţii ei. Era ceva făcut de ea pentru o petrecere a burlăciţelor pe care hotelul o găzduise anul trecut. Viitoarea mireasă o rugase pe Cassie să inventeze un joc pentru a sparge gheaţa între toate participantele, fiindcă multe nu se cunoşteau între ele, iar Cassie se implicase destul de mult şi ajunsese să conceapă un joc cu diferite categorii, în care fiecare persoană arunca un zar, trebuia să aleagă o carte în funcţie de numărul pe care îl arunca, iar apoi avea

'ndeplinit o sarcină sau de răspuns la o întrebare care avea cumva matica petrecerii burlăciţelor. Doar colegul ei de serviciu, Josh, u se jocul şi se entuziasmase atât de tare, încât o implorase să facă pentru petrecerea „nemaipomenită” pe care o dădea de fiecare n mama lui. Anul trecut sora lui organizase ceva special pen- invit 031 de atUnc*' era hotărât să o întreacă. Cassie fusese a respectiva petrecere în ultimii doi ani, dar lui Robert nu-i P*acea să le d 1

d ea aceleaşi zile libere, pentru că amândoi lucrau la Q . CNTU evenimente, aşa că nu putuse să meargă.

pe ii aUZ1 u$a deschizându-se pe coridorul apartamentului şi r nazel spunând;

__B u'te ce"a a dus pisica! a> lumina vieţii mele, speram că vei fi aici.

Cei doi vorbeau în ci mp ce Hazel îl conducea pe Josh în chicinetâ părul lui părând mai degrabă roşcat în lumina ternă a apartamentului decât blond-căpşună, aşa cum pretindea el. Josh traversă camera pentru a o îmbrăţişa puternic pe Cassie, aproape făcând-o să se răstoarne pe spate din cauza forţei îmbrăţişării. întotdeauna îmbrăţişa bine Josh. Dar acum mâinile ei erau pline de cărţi de joc atent organizate, pe care le printase folosind calculatorul de la serviciu.

— Ai grijă! strigă ea şi se trase înapoi de lângă el, arătându-i cănile din mâini.

>

— Ai reuşit! exclamă el bătând din palme.

— Nu, ăsta e un joc pe care l-a făcut pentru mine, interveni Hazel din spatele lui.

Cassie doar îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Josh făcu un gest nervos în direcţia ei.

— Vin fiert, Josh? întrebă Hazel.

— Continuă, atunci, spuse el şi se dezbrăcă de pardesiul lung, negru, pe care îl aşeză pe spătarul canapelei.

Purta blugi strâmţi şi un pulover supradimensionat, ceea ce părea să-i pună în evidenţă constituţia slabă — despre care adesea se plângea că rămâne neschimbată, indiferent de câte ore petrece la sală.

Cassie întinse cărţile pe blatul din chicinetă şi începu să-i expl*ce lui Josh regulile şi categoriile. Tema jocului era Crăciunul, evident, iar Josh o rugase să le aranjeze astfel încât fiecare masă să aibă Pr0 priul pachet de cărţi. Exista o categorie generală cu întrebări Crăciun, o categorie de adevărat sau fals, un cartonaş intitulat ,,pr0 vocare , conţinând o provocare de Crăciun de îndeplinit» şi trebare: „Ai... vreodată de Crăciun?”

Josh radia de încântare când Cassie termină.

p • • • ,n

uimitor! exclamă el şi o îmbrăţişă din nou, iar ea timp ce el o ridica din picioare. Mulţumesc, mulţumesc, m mese, mulţumesc. Eşti o zeiţă. O întruchipare a perfecţia e?ti totul pentru mine. Totul...

Cassie ridică o mână, în timp ce Hazel îi întindea lui Josh o cană.

__Da, ştiu. Sunt genială. Poţi să-mi faci cinste cu ceva de băut după serviciu, cândva, ca să-mi mulţumeşti.

— Trebuie să-i cumperi mai mult decât ceva de băut, spuse Hazel, sprijinindu-se de aragaz. A stat trează până pe la patru dimineaţa să termine asta.

>

Cassie îi aruncă o privire lui Hazel – nu prea voia ca ea să se laude cu asta —, dar Hazel ridică din umeri.

— Cinci pahare, spuse imediat Josh.

— Zece, replică Hazel.

— Cea mai bună şampanie.

— O sticlă de şampanie magnum'.

Hazel şi josh îşi zâmbiră unul altuia, în timp ce Cassie observă că i se aprinde telefonul pe măsuţa de cafea din centrul livingului. Se apropie automat de măsuţă, lăsându-i pe Hazel şi pe Josh să discute. S-ar putea să fie Tom, îşi imagină ea, care-i trimite o altă 1 fotografie nemaipomenită din Argentina. Fotografii care nu 1 în dudeau pe Sam, care se dovedise a fi un nesimţit complet, aşa cum Cassie ştia că este, rămânând să se îmbete atât de tare în seara în care ieşiseră cu toţii la un pahar de vorbă, încât dormise prea mult pierduse avionul. Şi, după cum îi spusese Tom, nu reuşise sa găsească un altul la timp. Tom îşi dăduse drumul la vorbe despre Sam în prima noapte în care fusese acolo singur, ceea ce era un semn P^tru cât de supărat era, căci Tom rareori se enerva atât de tare – Sau> cel puţin, întotdeauna se ferea de Cassie, mai ales dacă era v°rba de Sam.

Totuşi, Tom părea să se simtă foarte bine acum. întâlnise un alt Calat°r solitar acolo, pe nume Toby, şi plecase cu el în tot felul

de Centuri – Tom reuşea să lege prietenii atât de repede, lucru la care aSsie nu se pricepuse niciodată.

^°tuşi, nu era numărul lui Tom cel care clipea pe telefon. Şi nu rr^esaj — cineva o suna. Un agent de vânzări» poate? Dar o suna

pe WhatsApp – cu siguranţă cei care încercau să vândă asigurări sau altceva nu foloseau WhatsApp. Ridică telefonul, ezitând – nu-i plăcea să răspundă când nu ştia cine e, în caz că ar fi fost prinsă intr-o conversaţie ciudată. Era un număr străin, îşi dădu scama, deşi nu cunoştea suficient de bine diferitele prefixe de ţară pentru a şti de unde, mai exact, venea. în timp ce ea plutea în indecizie, apelul încetă.

__Eşti bine, Cassie? întrebă Hazel din cealaltă parte a camerei.

Ea se întoarse spre Hazel, dând din cap.

— Da. Cineva tocmai...

Dar soneria se auzi din nou, iar telefonul vibră în mâna ei. Probabil că era important, dacă o suna din nou. Le întoarse spatele lui Hazel şi Josh pentru a răspunde, uitându-se în schimb la bradul de Crăciun.

— Alo?

— Alo? răspunse un bărbat. Vorbesc cu Cassie Rivers?

Accentul era britanic, foarte elegant, şi asta o dădu peste cap > de ce o suna un britanic elegant de pe un număr de mobil străin.

— Eu... da, răspunse ea. Sunt Cassie. Cine sunteţi?

Confuzia făcea ca tonul ei să fie mai degrabă dur decât po ac0

— Eu... rosti el cu respiraţia întretăiată. Numele meu este Toby,

r ’ T m’ Ce s-a

— Toby? întrebă Cassie. Toby cu care călătoreşte io • întâmplat? continuă ea, fără să-i dea şansa să confirme sau firme. De ce mă suni? Unde-i Tom? -

TI IA X î^f

La celălalt capăt al firului se auzi o respiraţie adanca, se trezi că strânge mai tare telefonul în mână.

— Fratele tău... Tom...

Inima îi bătea cu putere la auzul numelui lui.

— E acolo? întrebă Cassie brusc. Eşti cu el? _ A Ju-?i Urma o

pauza care dură prea mult şi Cassie se trezi num" bătăile inimii, aşteptând. . j cir

Sunt cu el, da, spuse bărbatul în cele din urma»r vintele lent, cu atenţie. Dar el este... Eşti sora lui?

___Da, răspunse Cassie. Ce se întâmplă?

Sunetul râsului lui Hazel şi al lui Josh o înconjura şi părea nepotrivit, prea tare.

— Mi-e teamă că el...

încă o respiraţie adâncă.

— A avut un accident.

— Un accident? întrebă Cassie brusc, în timp ce stomacul ei tresărea dureros.

Prin minte îi treceau imagini: Tom pe o targă, gemând de durere, într-o ambulanţă care se grăbea undeva. încotro? Cum erau spitalele din Argentina? Doamne, nici măcar nu ştia.

— Tom a avut un accident? repetă ea. Ce fel de accident? E bine? Pot să vorbesc cu el?

Deveni conştientă că în apartament se făcuse linişte şi se întoar de la pomul cu globuleţe de aur strălucitoare pentru a o vedea p Hazel făcând un pas spre ea, încruntată.

— Cassie, ce...?

Dar Cassie scutură frenetic din cap, în timp ce apartamentul se înceţoşa în jurul ei. Trebuia să se concentreze, trebuia să afle ce i se întâmplase lui Tom, trebuia să se concentreze ca să poată pune întrebările potrivite, să se gândească la asigurare, să sune la spic

Bărbatul — Toby — vorbea din nou, iar cuvintele păreau îndepăr tate> aproape cu întreruperi, deşi legătura fusese clară cu o clipă în urrnă. Capul îi zvâcnea şi respiraţia i se înteţea.

îmi pare atât de rău că sunt cel care îţi spune asta. Dar a căzut şi...

_nrea Pentru o clipă» Bărbatul răsuflă adânc, dar Cassie nu p iar corpul inima ei păru suspendată între bătăi. Pe marg ei aştepta să cada.

. Cace nimic.

— Până când am ajuns noi la el, nu s a mai

B...Tom a murit.

Capitolul 8

Era frig în interiorul bisericii, chiar şi îmbrăcată în palton, cu Hazel de o parte a ei şi cu Linda de cealaltă. Doar ca acum 11 era frig tot timpul, aşa că era greu să facă diferenţa. Cuvintele preotului tre ceau pe lângă ea, spunându-le despre cum se află ei acolo în ziua a pentru a-şi aminti de un bărbat minunat, un suflet aventuros ş a cărui lipsă va fi cu adevărat simţită. Mâna Lindei o strânse p lui Cassie şi Cassie o auzi înăbuşindu-şi un suspin. Hazel ea, cu umerii tremurând, cu un pachet de şerveţele strâns în p

Lacrimile lui Cassie erau tăcute şi constante, se uita în jos, la p incapabilă să ridice privirea spre preot, spre sicriul care era a el, în partea din faţă a bisericii. Un sicriu elegant, din lemn, flori la a căror alegere ajutase Cassie, dând din cap în tăcere c< şi Linda făceau sugestii. Era imposibil de crezut că Tom se înăuntru, cu atât mai mult cu cât acesta era un sicriu în , oricine acolo, izolat de restul lumii, gata să fie coborât în nu era oricine, ci Tom. Acolo era *fratele* ei, persoana pe care 0 mult decât pe oricine altcineva, iar el nu mai era în viaţa.

Cassie respira iară putere, simţind cum se cutremura trul ei, şi îşj ţinea buzele strânse, în timp ce lacrimile ven * pede. O zări pe Claire, aşezată lângă Linda şi privind drep spatele drept, cu toată faţa congestionată. Părea mai c ^iţiri plină de riduri acum, ultimele două săptămâni facan amprenta. în părul ei vopsit se vedeau şuviţele cărunte, pete de alb pe lângă roşul fals şi strălucitor, iar ochii ei căprui clipeau furios. Cassie se uită din nou în jos, în poală. Nu putea să le privească nici pe Claire, nici pe Linda. Astăzi, nu putea să-şi asume durerea nimănui.

Era amorţită de la acel apel telefonic. Şocul o lovise puternic şi

repede la început, sugând viaţa din ea şi transformând-o într-o fiinţă zbuciumată, prăbuşită, plângând în hohote, în timp ce Hazel şi Josh încercau să îşi dea seama ce să facă cu ea. încercaseră să o ridice, să o facă să explice, chiar dacă nu putea, pentru că-i era imposibil să articuleze cuvintele. Dar, după aceea, fusese copleşită de neîncredere. Plânsese, dar simţea că plânge la *ideea* morţii lui, pentru că faptul real, adevărata realitate că Tom era mort, nu îl resimţise până astăzi.

Şi acum, sora lui lom, Cassie, ar dori să spună câteva cuvinte.

Cassie tresări la auzul numelui ei şi se forţă să ridice privirea, să clipească pentru a se concentra asupra bisericii. *Ar dori să...* Era un mod atât de ciudat de a o spune. *Nu dorea* să stea acolo în faţa tuturor, nU d°rea ca ei să fie martori la durerea ei. *Nu dorea* să fie aici deloc. I ea era persoana cea mai apropiată de Tom şi avea nevoie ca toată ea sa vadă cât de mult înseamnă el pentru ea. Aşa că se ridică încet picioare, îşi desprinse mâna din mâna Lindei şi încercă să ţină capul tlmP ce Parcurgea cei câţiva metri până la podium.

ai fusese în această biserică doar de câteva ori în copilărie – o d amintiri vagi despre slujbele de colinde şi Christingle’, la care

CSC L'nda, mai degrabă decât Claire. Era însă locul unde fu- scscri, *

'nmormântaţi părinţii ei, fiind biserica satului, aşa că, deşi nu fusese religios, i se părea corect ca acea ceremonie să aibă

Oc a‘ci, să fie ‘ *

păn * « . lnrnorrnantat alături de ei. Toţi trei împreună în

> m timp ce ea trebuia să rămână pe picioare.

ţ'[1] Marca Britanic, *Christingle* este o slujbă ţinută înainte de Crăciun pen- P[1]'. care primesc câte un fruct decorat, cu o lumânare iniiptâ în el (n. tr.).

Ajunse în partea din faţă a bisericii, respiră adânc, apoi se întOa să privească marea de feţe, strângând în mână bucata de hârtie pe scrisese ce voia să spună. încercase să rezume, în nu mai mult de câteva pagini, cât de mult însemnase fratele ei pentru ea, încercase să găsească ceva ce credea că i-ar fi plăcut lui, care să exprime ce fel dc fiinţă fusese Tom. Acum, tot ceea ce scrisese i se părea inadecvat

Toată lumea se uita la ea şi Cassie clipi de câteva ori, pentru ca feţele lor să fie mai puţin înceţoşate. încă erau decoraţiuni de Crăciun prin biserică, îşi dădea seama, chiar dacă perioada Crăciunului se terminase: ghirlande verzi de-a lungul balustradelor de fiecare pane a podiumului, luminiţe colorate deasupra ei, lipsite de strălucire în lumina cenuşie. Crăciunul. Anul acesta, trecuse într-o ceaţă de durere, cu ea ghemuită pe canapeaua Lindei şi cu privirea în abis.

Aşeză foaia de hârtie pe suportul de lângă ea, degetele tremu-rându-i prea mult pentru a o ţine fixă.

— Tom a fost cea mai importantă persoană din viaţa mea, în-cepu ea, cu vocea deja şovăind. A fost cel mai bun frate mai mare pe care şi l-ar putea dori cineva. Blând, iubitor, având mereu grija de mine.

Respira încet, simţindu-şi buzele tremurând.

— El a văzut ce e mai bun în mine. A văzut ce e mai bun m toată lumea.

Se gândea la Sam, la modul în care Tom încercase să vadă ce mai bun în el, chiar şi atunci când dovedise» în cele din urm niciodată nu meritase asta. Sam era acolo, ştia. El, logodnica!' mama lui se aflau în partea stângă a bisericii, chiar în raţa. . în jos la notiţele ei pentru a-şi împiedica privirea să călăto într-acolo, ştiind că, dacă ar fi facut-o, ar fi simţit un ghem de furie strângându-i-se în abdomen.

Continuă să povestească despre copilăriei şi vremea scosese din bucluc când căzuse desp*

despre locul unde fuseseră ca să nu aibă probleme

de pe bick

bicicleta fără M fără să ceară voie, apoi o curăţase pentru a ascunde dovezile, .

s 0 pov*este,* spusese Unda, când ea se uita în gol la o foaie de hârtie albă într-o seară. Asta şi făcea, chiar dacă o sfâşia pe dinăuntru când îşi amintea. Când se gândea la faptul că el avusese mereu grijă de ea şi, apoi, în cele din urmă, ea nu fusese acolo să facă acelaşi lucru pentru el.

Mâinile îi tremurau în timp ce vorbea şi toată lumea vedea. Dar ei nu-i păsa. De ce să nu să tremure? De ce să nu se prăbuşească?

_Ţom îmi spunea mereu să fiu curajoasă, continuă ea, conştientă că vocea ei era poate prea şoptită pentru a fi auzită, dar incapabilă să vorbească mai tare. Să fiu curajoasă ca el şi ca mama mea.

întotdeauna încerca să mă împingă să ies din zona mea de confort,

îşi îndreptă umerii în timp ce privea în jurul ei.

— Aşa că voi încheia spunând că eu cred că am putea fi cu toţii un pic mai mult ca el în această privinţă.

1 se puse un nod în gât, deşi se controla, ştiind că trebuia să se abţină, încă puţin timp.

Am putea cu toţii să fim un pic mai curajoşi, să ne forţăm, să facem lucruri interesante, lucruri provocatoare. Faceţi lucruri care s ar putea să fie dificile, dar care vă vor îmbogăţi viaţa — a voastră sau a altcuiva.

Chiar dacă, se gândea Cassie cu amărăciune, curajul acela fusese cel care îl omorâse.

În ceea ce mă priveşte, să-mi trăiesc viaţa fără el va fi cel mai jos lucru pe care va trebui să-l fac vreodată. Dar, datorită lui, voi putea să o fac.

acu * SC ^nSe u^*muî cuvânt. Lacrimile veneau din nou j u le mai putea opri. Dar se obligă să spună ultima parte.

„A ... rvoi> de fiecare dată când veţi face ceva care necesită curaj, n *P-vă la Tom. Amintiţi-vă de el şi sărbătoriţi-1.

A f

* Un discurs arat de frumos, Cassie dragă.

Mei, mama lui Hazel, o strânse de umăr când se apropie de barul unde se aflau Linda, Hazel şi Cassie. Claire se oferise să găzduiască priveghiul la ea acasă, dar ieşise la iveală că se hotărâse nu demult să se mute în Franţa şi nu apucase încă să-i spună lui Cassie, aşa încât casa era pe jumătate goală, iar camerele în care mai rămăsese mobilier erau un dezastru, peste tot erau împrăştiate cutii. Aşa că Linda spusese că va rezolva ea problema, că ar putea să o facă la pub.

— Mulţumesc, spuse Cassie maşinal.

Vocea ei, mişcările ei, totul părea să fie pe pilot automat, fără niciun efort conştient din partea ei.

Mei dădu din cap. Apoi, părând să înţeleagă că, de fapt, Cassie nu poate face faţă unei conversaţii prea lungi, îi adresat un zâmbet mic şi trist şi plecă, trecându-şi mâna peste umărul lui Hazel pe când se îndepărta. Cassie luă o înghiţitură din paharul ei fată să vadă ce anume, dar îşi dădu seama că e ceva tare şi dulce. îşi dorea să închidă ochii, să se ghemuiască într-o cameră întunecată şi să nu mai plece săptămâni întregi. în parte, lucrul care o ţinea în viaţa era faptul că ştia că, în curând, va putea face asta şi nimeni nu o va putea opri, nu acum, când înmormântarea se terminase.

Linda se întoarse şi luă o farfurie de la una dintre chelneriţde din spatele barului, oferindu-i lui Cassie o mini-tartă. Cassie clatin din cap. Nu se putea obişnui cu ideea de a mânca, era sigura orice ar fi mâncat i-ar fi rămas în gât. Linda puse farfuria în spa ei, o privi pe Cassie pentru o clipă, apoi faţa i se acoperi de în ţituri. O trase pe Cassie spre ea într-o îmbrăţişare puternică-

Oh, Cassie, scumpa mea. Nu e corect, nu-i aşa? Nu, murmură Cassie în gâtul Lindei. Nu este.

c • * i • Sunt ai^i

ştiu ca nu e mare lucru, dar mă ai pe mine, bine.

pentru orice ai nevoie.

Se crase înapoi, aşteptând-o pe Cassie să dea din cap [a] ’ da drumul. Cassie se lupta cu căldura care îi creştea în P Toată lumea voia să o atingă astăzi. Ştia că o faceau din d

a o consola, dar fiecare îmbrăţişare, fiecare strânsoare o apropiau ceva mai mult de punctul în care avea să izbucnească în plâns.

Linda îşi şterse ochii, gest care făcu să-i sclipească inelele, şi îşi netezi părui – aceeaşi pieptănătură pe care Cassie şi-o amintea din adolescenţă, deşi cu ceva mai multe fire cenuşii înşirate printre cele castanii. Privirea Lindei se îndreptă spre pereţii pubului, unde fii- seseră afişate de jur-împrejur fotografii cu Tom. Cassie ştia că trebuia să fie frumos, un omagiu adus lui, dar nu se putea abţine să se

simtă sfâşiată de fiecare dată când îi vedea chipul zâmbitor.

Linda chicoti puţin, uitându-se la o fotografie.

— Asta e făcută aici, în ultima lui tură, înainte ca el şi Sam să plece la Manchester, spuse ea.

Cassie o văzu pe Hazel întorcând capul să se uite. Ştia însă la care se referă Linda, fără să o privească. Fusese o tură de prânz într-o zi de vineri, aşa că ea nu putuse să vină, dar se alăturase lui Tom şi Sam aici, la pub, după şcoală, când ei erau deja pe cale să se facă pulbere.

— A încercat să mă convingă să deschid o sticlă din cel mai scump whisky al meu, doar ca să-l încerce şi el.

Şi ai deschis-o? întrebă HazeL

- Sigur că nu. spuse Linda zâmbind <br zece ani şi

bineînţeles că nu era în stare sa ap cjnrămâna re-

la care se' referea mi-ar fi afecrar serios profiturile pentru p

, • ftmr un panu cu mine ca, o

spectivă. Dar a devenit o chestie _ whiskyul ăla,

reuşeşte să convingă un client să cumpere ouaP . totuşi Atotîn-

atunci putem să desfacem sticla. N-a reuşit nici Jeparte.

cercat să-şi folosească farmecul personal, dar na) P

Un zâmbet abia schiţat îi stăruia pe buze. tranSmită

—-Tom era un chelner groaznic. Tot timp

comenzile – poate că ăsta era motivul.

Cassie se încruntat, iar Linda clătină din cap

— L-am iubit totuşi.

Se uită din nou la fotografie, apoi se întoarse spre chelneriţadin spatele barului, arătând spre ceva în timp ce vorbea. Chelneriţa se întoarse cu o sticlă, iar Linda le-o întinse lui Cassie şi lui Hazel.

_E aceeaşi marcă, spuse ea. E în meniu de vreo cinşpe ani buni — nimeni n-o comandă niciodată.

O desfăcu, turnă trei măsuri în paharele pe care i le aduse chelneriţa şi le dădu câte unul lui Cassie şi lui Hazel.

— Pentru Tom, spuse Linda şi luară toate trei o înghiţitură.

Cassie început imediat să tuşească în timp ce lichidul aspru ii aluneca pe gât şi, deşi Hazel reuşi să nu împroaşte, Cassie văzu cum îi lăcrimează ochii. Asta aproape că o făcu să zâmbească.

— De ce whisky? întrebă Cassie.

— David... tatăl tău... obişnuia să-l bea, spuse Linda aruncând din nou o privire spre fotografiile lui Tom de pe peretele de piatră din spatele capului lui Cassie. Şi am făcut greşeala de a-i spune asta odată lui Tom.

Cassie nu ştia asta – despre tatăl ei sau despre Tom. Şi nu ştiuse niciodată că Tom încercase să semene cu tatăl lor, în acest mod mă runt. Ştia că el ar fi vrut să calce pe urmele părinţilor lor, desigur, dar această nevoie mică, personală, de a fi conectat... Ei bine, poate ca nu se gândise suficient, nu încercase să vorbească despre asta cuTo f _p

Pentru că el fusese întotdeauna cel care avusese grijă *de ea,* s aproape ca un părinte, în atât de multe privinţe. Şi acum era târziu să mai îndrepte asta, să înţeleagă cât de mult îl afectase p rea părinţilor lor, în moduri la care ea nu s-ar fi gândit nici a A adus whisky la petrecerea de ziua mea într-un an. Iţ* teşti, Cassie? întrebă Hazel. &

Cassie dădu din cap, iar Hazel începu să-i spună Lindei p tea,
dar Cassie se scuză sub pretextul că trebuie să meargă la
neputând să suporte asaltul de amintiri. Se lupta însă încr [0]
pierdută. Tot pubul acela blestemat îi amintea de el.

Un bărbat nasul strâmb, de parcă ar fi fost spart la un moment dat, şi partea superioară a corpului lată îi ieşi în cale în drum spre toaletă.

— Cassie Rivers?

Accentul lui era foarte rafinat, o engleză de şcoală veche. I se părea că îl recunoaşte de undeva, dar nimeni pe care îl cunoştea nu vorbea de fapt aşa.

— Numele meu este Toby. Toby Jenkins.

întinse mâna, ca şi cum s-ar fi prezentat la un eveniment de la serviciu, iar Cassie o luă, un pic amorţită. Mâna lui o eclipsa pe a ei şi o strângea un pic prea tare.

— Eu... începu el şi-i dădu drumul la mână. Eu am fost cel care te-a sunat. Am fost acolo, când Tom s-a prăbuşit. Petrecusem ceva timp împreună, amândoi pe cont propriu, şi ne-am dus să ne căţărăm împreună şi eu, ei bine...

Ochii lui, de o culoare verde-cenuşiu deschis, se concentrau asupra chipului ei, dar Cassie nu se simţea în stare să-i înfrunte privirea, aşa că se uita la podea.

-Da.

Voia să fug?, să fug? de acest barbat A fost tot ce a putut găsi de spus. ţţ văzuse murind, care fusese acolo şi care îl văzuse pe Tom

— îmi pare atât de rău!

Cassie dădu din cap. * vrUt să... ei bine,

— Am văzut anunţul de înmormânta , să-mi prezint condoleanţele. pentru o clipă, în

îi puse o mână mare pe umăr şi o ţmu a ţjnde fusese el semn de alinare. Cassie încă nu se putea uita când se prăbuşise Tom? Fusese destul de apr p acţuţuţ> Fusese destul de aproape ca să vadă moment^ rlVţrea, deschise Mâna dispăru de pe umărul ei. Cassie n *

chinuie şi mai

&ura să vorbească, să pună una dintre întrebăr , îndepărta mult cu noi imagini ale morţii lui Tom. Dar deja, iar ea nu avu curajul să-l cheme înapoi. Poate că era mai bine să nu întrebe, să nu ştie.

O văzu pe Claire la o masă din colţ, lângă toaleta femeilor singură, privind în depărtare. Ezită, apoi se apropie de ea.

— Eşti bine? murmură ea.

Claire tresări, apoi îşi trecu mâna prin părul vopsit în roşu şi dădu din cap.

Privirea lui Claire se mută de la faţa lui Cassie la fotografia lui Tom de pe una dintre grinzile din lemn de deasupra lor.

— Semăna atât de mult cu mama ta, şopti ea cu vocea răguşită.

Cassie nu spuse nimic. Ştia asta. Mama ei, sora lui Claire. Poate că acesta era, parţial, motivul pentru care lui Claire îi fusese atât de greu să aibă grijă de ei – o vedea pe sora ei ori de câte ori îl privea pe Tom. Poate de aceea nu fusese niciodată în totalitate alături de ei, aşa cum ar trebui să fie un părinte. Ii îngrijise, da, însă nu existase niciodată acea legătură emoţională. Iar Cassie nu se supărase. Nu o deranjase, pentru că îl avea pe *Tom,* iar el îi era îndeajuns. El era cel la care se ducea plângând dacă se întâmpla să cadă, el era cel care venea să o consoleze când avea un coşmar. Iar acum...

>

— Nu credeam ca voi fi nevoită să trec din nou prin asta, spuse Claire cu vocea frântă. Nu credeam că va trebui să mai pierd P cineva înainte de a mă duce eu însămi.

Cassie îşi strânse buzele şi dădu din cap. Ce altceva era de făcut " d63 cap? Niciodată nu se pricepuseră să discute împr<- espre sentimente, iar acum Cassie nu ştia cum să facă *o puntc de, căci durerea lărgea prăpastia în loc* să le apropie.

— Aşadar, spuse ea, Bordeaux?

’ spuse Claire cu o respiraţie tremurândă. îmi pare rău ' *nu* ţt-am spus mai devreme. Aveam de gând să vă spun ţie ?' u‘ upă ce aş fi vândut casa şi toate cele. Adică niciunul anevoiede mine. Sau, în sfârşit...

(-latre trase aer în piept.

Dacă ai nevoie de mine acum... continuă ea ridicând o mână pentru a-şi netezi părul. Adică aş putea... nu ştiu. Vreau să spun doar că, dacă preferi...

— Nu, spuse Cassie în grabă.

Apoi îşi muşcă buza, sperând că nu a sunat prea dur. Aprecia oferta, dar Claire avea dreptate – trecuse mult timp de când nu mai avuseseră nevoie una de cealaltă.

— Ar trebui să te duci în Franţa, spuse ea.

Claire îi adresă un zâmbet scurt.

— Ai putea veni în vizită.

— Poate, răspunse ezitant Cassie.

O lăsă pe Claire şi îşi acordă câteva momente de singurătate în baie, recunoscătoare că nu mai era nimeni altcineva acolo. îşi stropi faţa cu apă, iară să-i pese cum arată, având doar nevoie să simtă răcoarea pe piele.

Când ieşit, părinţii Lindei şi ai lui Hazel erau încă lângă bar, aşa ca porni spre ei. Deşi încerca să nu se uite după el, îl văzu cu coada ochiului pe Sam, pe una dintre canapelele de lângă foc, cu logod- niCa Gâturi. O chema Jessica, iar Cassie ştia asta din corespondenţa Purtată cu ea în legătură cu nunta. Jessica, cu părul castaniu stră- Ucitor şi pometţii înalţi.

atul care vorbise cu ea, Toby Jenkins, era şi el acolo, cu o mână umărul lui Sam, aşa cum făcuse şi cu ea. Spunea ceva, iar Sam dădea ln tllnP ce sorbea o bere, câteva sticle goale fiind deja împraş- ftat 1 cl‘ ca Sam se îmbată la înmormântarea

ei u produse o senzaţie uşoară de greaţă şi se întoarse.
aPro ’ $arn ° vazuse Şl se ridicase în picioare. Se c*nape C Ca c^tlnandu-se, lăsându-şi logodnica şi pe Toby pe ^ptoap w aSSle Slmţea cum o cuprinde furia, fierbinte şi aspră, din du Cra recunoscătoare pentru asta, pentru că îi lua o parte cevn d*ln arnorţeală. îi oferea ceva la care să se concentreze, '-va pe care-1

Putea simţi şi care era mai suportabil.

— Cassie, începu el, iar ea îi simţi mirosul de bere în respiraţie

Arăta îngrozitor. Avea cravata strâmbă, părul răvăşit într-un mod care sugera că nu-l spălase de câteva zile, iar în jurul maxila. rului avea o barbă nerasă de câteva zile.

— Eşti bine?

— Nu, spuse ea scurt.

Apoi, în loc să lase să-i scape ceva ce ar fi regretat, ceva care ar fi provocat o scenă, se întoarse cu spatele la el şi făcu un pas înapoi El întinse mâna, o apucă de braţ, iar ea se scutură. El se dădu înapoi împleticindu-se, nesigur pe picioare.

— Lasă-mă, spuse ea cu fermitate. Nu vreau să vorbesc cu tine.

— Eu sunt...

— Beat, îi terminat Cassie fraza răspicat. Beat, asta eşti.

Şi totul deveni imposibil de controlat, aşa cum orice emoţie fusese întotdeauna imposibil de controlat în preajma lui. Simţit cum se rupe lesa care îi controla temperamentul.

— Vorbeşti serios? Chiar te îmbeţi la înmormântarea celui mai bun prieten al tău? Ce naiba e în neregulă cu tine?

Respira prea greu, era periculos de aproape de a se prăbuşi în hohote de plâns.

Ochii lui albaştri se îngustară.

— Nu e nevoie să te enervezi, spuse el, dar, deşi *ncerC^ dar să fie raţional, calm, cuvintele nu-i ieşeau decât bâlbâite.

— Ei bine, nu! spuse Cassie încrucişându-şi braţele i protector peste piept. Orice ar fi, nu. Nu vreau să aud.

— Ce, pentru că eşti atât de perfectă? eţ

Cassie îşi dădu seama că oamenii aflaţi cel mai apt° tăcuseră, privind şi ascultând chiar dacă se prefăceau ca

'tu eşt* s*nk —

Pentru că durerea asta e numai a ta? Pentru ca .

Setată?
C^es^ncuni/
ar d *n-o lăsă> ftcu* *stomacul și se îndepărtă și mai ainte pentru a ajunge în dreptul*

Uită-te în jur, Cass, tuturor acestor oameni le e dor de el.

Tuturor.

Vocea i se frânse atunci şi trase aer în piept, o respiraţie care părea dureroasă. Iar ea fu cât pe ce să cedeze. Aproape că renunţă la furia care era în continuă fierbere de când Tom murise. Dar, apoi, cu următoarele lui cuvinte, orice urmă de compasiune fu eclipsată.

__Nu mai fi atât de al dracului de egoistă.

Se auzi un oftat de undeva din încăpere, în timp ce Cassie şi Sam se priveau unul pe celălalt. Egoistă? *Egoistă?* Işi pierduse *fratele,* pentru că el se prăbuşise, pentru că fusese *singur* în Argentina, fără nimeni care să-l ajute, şi ea era *egoistă?* Işi lăsă mâinile pe lângă corp, strângându-le în pumni. O usturau ochii din cauza lacrimilor, dar nu voia să plângă, nu acum, nu în faţa tuturor. Aşa că, ţinându-şi spatele cât mai drept cu putinţă, nu spuse absolut nimic şi o luă spre ieşirea din pub.

Cineva alerga după ea. Se întoarse, aşteptându-se să fie Hazel. Dar erajessica, cu părul ei castaniu perfect şi tenul de porţelan.

îmi pare atât de rău, murmură ea cu o voce blândă, cu un uşor accent irlandez. El nu...

C • - A
e uita înapoi la Sam, care se îndrepta spre canapea şi îşi ridica din nou berea.

Nu e intr-o stare bună.

Nu, reuşi Cassie să rostească. Văd şi eu asta.

O să plecăm, spuse repede Jessica.

ine, spuse Cassie şi închise ochii. îmi pare rău.

Nu era sigură că îi părea cu adevărat rău» totuşi — nu-l voia acolo, putea suporta ca el să fie în apropierea ei, pentru că el era mo- pentru care Tom nu mai era aici.

n^i... îmi pare atât de rău pentru pierderea ta, Cassie.

pe • exprimare atât de nepotrivită» ca şi cum ai fi rătăcit

eva> nu a fost smuls de lâneă tine. Cassie privi cum Jessica se Stoarce la Sam r b .
afară d* 11 SPune cateva cuvinte, îl apucă de braţ şi-l conduce n Pub, iar el se împiedică încercând să ţină pasul cu ea. Mama lui Sam era şi ea acolo, cu ochii ei la fel de albaştri ca ai lui, dar cu părul mai deschis, cu trupul şi foţa mai moi, mai rotunjite. Cassie văzu cum privirea ei oscilează între Sam şi Cassie, înainte de a alerga după Sam. Bineînţeles, se gândi Cassie. Bineînţeles că ftigea după fiul ei. Sam le avea pe mama lui, pe logodnica lui să aibă grijă de el. Dar cea mai importantă persoană din lumea lui Cassie ftisese răpiţi

Aşteptă câteva minute pentru a se asigura că au plecat înainte de a ieşi Simţea nevoia să respire, simţea nevoia să fie departe de căldură, de buştenii care trosneau, de muzică. De râsete. Tom era mort, iar oamenii *râdeau.* Luă o gură de aer îngheţat, se îndreptă spre una dintre mesele de afară, în stil picnic, şi se aşeză. Nu se gândise să-şi ia haina, aşa că stătea ghemuită în puloverul ei, cuprinzându-se cu braţele. Avu doar câteva momente de singurătate înainte de a i se alătura altcineva. Amy, de data aceasta — iubita lui Tom. Care, spre deosebire de Cassie, se gândise să-şi ia o haină înainte de a ieşi afară.

— Te-am văzut venind aici, spuse ea în timp ce se aşeza lângă Cassie. M-am gândit să verific dacă eşti bine.

Cassie se uită la ea şi Amy oftă, ajustându-şi bentiţa neagra pe care o purta pentru a-şi ţine buclele la locul lor.

— îmi pare rău. O întrebare prostească.

Ochii lui Amy, de obicei strălucitori, erau acum roşii şi umflai[1]’ iar mâinile îi erau strânse în jurul unei căni cu lichid aburind, ca mirosea a ceai de mentă.

— N-aş suporta alcoolul, spuse ea când o văzu pe Cassie uitând la ea.

Stătură puţin în tăcere – era unul dintre lucrurile pe care le

apreciase întotdeauna la Amy, faptul că nu trăncănea de de a o face, nu simţea nevoia să umple tăcerile. Aşa că avu de câteva momente ca să-şi dea seama că Amy nu stă pur ˢ* acolo fără să scoată o vorbă. Amy *plângea* în tăcere, lacrimii curau de pe nas şi îi cădeau în poală, iar umerii li trem cauza efortului de a încerca să tacă.

— Oh, Amy.

Se întoarse spre ea şi o cuprinse cu braţul de mijloc. Era prima persoană pe care încerca în mod activ să o consoleze, de când se întâmplase nenorocirea, şi nu invers.

Amy îşi aranja o buclă brunetă după ureche.

— El a...? începu ea, dar se opri clătinând din cap.

— Ce? A făcut ce?

— Mă întrebam doar dacă... ţi-a spus ceva înainte de a pleca în Argentina. îmi pare rău, continuă ea repede. Nu vreau să te fac să te gândeşti la asta dacă nu vrei, doar că nu mai vorbisem cu el timp de două săptămâni înainte de a pleca şi...

Amy nu termină, dar Cassie credea că a înţeles. Amy îl iubise pe Tom, indiferent ce se întâmplase în cele din urmă, şi probabil ca regreta acele săptămâni de tăcere, că nu apucase să spună ultimele cuvinte perfecte. Şi ea simţise asta. Recitise la nesfârşit ultimul me- saj pe WhatsApp pe care i-l trimisese lui Tom.

Nu mi-a spus decât că v-aţi despărţit.

Amy se încruntă.

— Nimic altceva?

assie ezită, apoi clătină din cap.

îmi pare rău.

Ş* ar fi dorit să poată spune ceva mai profund, să-i spună lui y că el îi spusese că încă o iubeşte, orice pentru a-i oferi alinare. ’ din nou, poate că nimic nu ar fi putut să-i aducă alinare. Ştia sta era a cazul ei. întreaga ei lume fusese spulberată şi, în ciuda

.p Ce sPuse$e la înmormântare, în încercarea de a-l face mândru .rn> ^ass>e nu era convinsă că ea *este* suficient de curajoasă să gur Pnn Urrnatoare^e săptămâni, luni, ani fără el. Pierduse sin- 0 Persoana despre care presupusese că va fi întotdeauna acolo să ne nimic ^n ceea ce ar fi spus cineva nu ar fi putut să

Capitolul 9

învelită într-o pătură, Cassie stătea ghemuită pe canapeaua din livingul Lindei, în timp ce la televizorul mic din colţul camerei se transmitea o emisiune oarecare. însă Cassie nu era atentă la televizor. Privea în gol, cu sentimentele setate pe „ofF‘. Pe măsuţa din lemn din faţa ei se afla o cană cu ceai rece, iar afară ploaia batea în fereastră, furtuna făcând ca întreaga încăpere să pară cenuşie, în ciuda celor trei vaze cu flori poziţionate de jur împrejur şi a diferitelor tablouri de pe pereţii crem.

Trecuseră două săptămâni de când Cassie stătea la Lin . care locuia împreună cu părinţii pe aceeaşi stradă, trecu acolo din când în când şi îsi petrecuse Anul Nou cu ele, r

’ ’ r . Claire ramase5 peste noapte pentru a-i ţine companie lui Cassie. şi ea câteva zile, dar acum plecase în Franţa, iar Cassie recunoscătoare pentru asta — îi fusese greu să încerce s nească în faţa lui Claire. . rQS

Linda intră în living doar în papuci şi un halat alb , P ,

— Mă duc să fac un duş, dar pot să-ţi aduc ceva, întrebă ea, iar privirea i se îndreptă spre cana cu cea

— Nu, mulţumesc. bea$că

Cassie se forţă să se uite la Linda, încercând să ¿an iar

muşchii feţei o durură din cauza efortului. pcea?

Să fac nişte paste bune mai târziu? Ţie ce P'ar

__Orice e minunat.

Oare vocea ei va suna mereu atât de plictisitoare? se întreba ea. Oare asa se simţise şi după ce muriseră părinţii ei? Era îngrozitor că nu-şi putea aminti cu adevărat. Cunoştea sentimentul general de durere de atunci, desigur, şi încă avea momente chiar şi acum când scotea fotografii vechi cu mama şi tatăl ei şi îşi dorea ca ei să fie aici, să fi avut şansa de a-i cunoaşte cu adevărat. Dar avea doar cinci ani când se întâmplase şi nu-şi amintea cu adevărat nimic din ceea ce urmase imediat după aceea, doar un sentiment de întuneric în jurul acelui moment. Şi, deşi faptul că crescuse iară părinţi lăsase un gol care era o durere constantă, asta, pierderea lui Tom, era ceva cu totul diferit. Mai intens, mai acut.

— Am o reţetă grozavă de macaroane cu pesto şi brânză. Mâncare de consolare pură – singurul tip de mâncare la care mă pricep, după cum ştii.

Sigur. Mulţumesc, Linda.

Trebuia să-şi amintească faptul că şi Linda îl pierduse pe Tom. Că nu doar ei îi este greu. Era exact cum îi spusese Sam la priveghi, se gândea ea cu amărăciune, deşi alunga amintirea, ştiind că nu ar face decât să-i înrăutăţească starea de spirit.

Linda ezită, apoi o lăsă din nou singură. Cassie auzi scârţâitul ârilor în timp ce Linda se îndrepta spre baie, apoi duşul pornit la ' Ştia că Linda va trebui să se întoarcă a doua zi la muncă. lase să-i ţină cineva locul la pub în ultimele două săptămâni, managerul suplinitor pleca, iar ea spunea că trebuie să verifice ^rnerge totul, după perioada aglomerată.

să fi 35516 trC^U'a sa se mtoarcă şi ea curând la serviciu, altfel risca concediată. Robert îi acordase câteva zile de concediu din motive de dnl'

. I ° ,u’ Pe care ea le combinase cu concediul anual pe care în C2ervase deja în preajma Crăciunului. Ea şi Josh lucrau pe rând ada sărbătorilor, iar acesta era anul ei liber. Dar, după aceea, e aŞtepta să se întoarcă şi nu ar fi avut nicio reţinere „să o pună pe liber” dacă ea nu reuşea să facă faţă. Poate că era mai bine aşa, totuşi. Viaţa mergea înainte – ea trebuia să-şi câştige banii, $5 plătească chiria. Nu putea să înceteze complet să mai funcţioneze oricât de mult şi-ar fi dorit, iar munca ar fi fost cel puţin o distragere a atenţiei.

Se auzi soneria. Cassie aşteptă o clipă, dar duşul era încă pornit la etaj, aşa că aruncă pătura de pe ea şi merse pe hol pentru a deschide usa de la intrare.

>

Sam. Era Sam, stând acolo în ploaie, abia adăpostit de mica verandă a Lindei, cu respiraţia transformată într-un abur în faţa lui, în frig. Cassie făcu un pas înapoi, strângându-şi în jurul ei cardiga- nul prea larg – unul pe care i-l împrumutase Linda pentru că îşi făcuse bagajele la nimereală.

Sam arăta îngrozitor. Purta blugi decoloraţi şi un pulover gri care părea să atârne pe corpul lui, de obicei tonifiat. Barba aceea de trei zile crescuse chiar mai mult de când îl văzuse ultima oară, devenind o barbă aproape formată, iar sub ochii înroşiţi se conturau cearcăne întunecate şi cenuşii.

— Hazel mi-a zis că stai aici, spuse Sam ca o explicaţie, cu vocea puţin răguşită.

Cassie nu putea decât să-l privească, în timp ce strângea cardi ganul în jurul ei cu palmele umede. îi veni în minte imaginea I când ieşea împleticindu-se de la priveghi.

Nu mai fi atât de al dracului de egoistă.

Cuvintele o răscoleau şi acum, furia şi durerea sfâşiind-o lăunt

Ce vrei? reuşi ea să rostească.

Sam respiră adânc, pieptul lui urcând şi coborând sub pu‘

— Am venit să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun ce am SPU la înmormântare.

Cassie simţi cum îi înţepeneşte spatele pentru că el aduce despre asta. Era ca şi cum ar fi ştiut exact unde fugise minre Eram... eram beat.

— Ştiu, spuse ea tăios, iar el tresări.

îşi trecu o mână prin părul umed – acum dezordonat, dar de data asta nu în mod deliberat, ci din lipsă de îngrijire.

___Nu ştiam cum să trec prin asta fără... Oricum, uite, nu e o scuză. Nu am vrut să spun ce am spus. Nu făceam – cred că nici acum nu fac – faţă prea bine, dar nu trebuia să dau vina pe tine.

Sinceritate. Nu se aşteptase la asta de la el – până la urmă, nu fusese niciodată sincer cu ea.

Cassie se forţă să-i întâlnească privirea, deşi ar fi preferat să se uite în altă parte. Ştia că şi ea arată la fel de rău ca el – dacă nu chiar mai rău. Obrajii ei erau scobiţi, nu se mai spălase pe cap de câteva zile, tenul îi era tern, cenuşiu. Ar fi trebuit să fie o alinare faptul că nu era singură în această situaţie. Că mai era cineva care jelea pierderea fratelui ei la fel de acut ca ea. Dar pur şi simplu nu reuşea să ajungă acolo. Nu putea să simtă compasiune pentru el sau să-i permită să-i împărtăşească durerea, pentru că nimic din toate acestea nu aducea vreo schimbare. Nimic nu schimba faptul că ea îi învinovăţea.

Tu ar fi trebuit să fii acolo.

Ieşi ca o şoaptă, iar Sam se încruntă.

— Ce?

În Argentina, spuse Cassie cu vocea puţin mai puternică. Ar fi trebuit să fii acolo, cu Tom.

Ai fi putut să împiedici să se întâmple asta.

_ | CUm 'acr>niile o înţepau în ochi şi nu se mai deranjă să încerce

Şteargă. Se aştepta ca el să-i spună că nu avea cum să ştie, că 'dente se mai întâmplă, că nu s-ar fi schimbat nimic dacă el s-

ar h aflat acolo.

schimb, el aprobă din cap.

mân” •U> SPUSC d*n nou> cu vocea răguşită şi trecându-şi o prin păr. Doamne, Cassie, ştiu şi n-o să treacă zi în care să ni1 pară rău pentru asta.

Ochii lui Sam străluceau de parcă şi ei ar fi putut ceda în orice

Ea se trase înapoi, clătinând din cap frenetic.

— Nu pot să fac asta. Nu pot să am de-a face cu tine acum.

El făcu un pas spre ea, întinse o mână ca şi cum ar fi vrut să o consoleze, dar ea se feri.

— Nu! strigă ea, conştientă că vocea îi suna înalt, frenetic, dar nu o putea controla. Ieşi afară.

— Ce?

— Ieşi afară! Nu vreau să te văd. Nu pot *să mă uit* la tine, înţelegi? Dacă n-ai fi fost atât de prost încât să te îmbeţi atât de tare, atât de *egoist...* spuse ea, aruncându-i propriul lui cuvânt, atunci Tom ar putea fi încă în viaţă. Aşa că vreau să pleci. Din casa asta şi din viaţa mea.

Nu-i dădu şansa să răspundă. în schimb, apucă uşa şi o trânti, facându-l să sară afară în frig şi ploaie pentru a nu fi lovit. Chiar înainte ca uşa să se închidă, îi văzu faţa desfigurată, cu gura strâmbă, îndurerată. Dar ea nu voia să simtă nimic pentru el. El *merita* sa se simtă asa.

>

îi tremurau umerii în timp ce respira rapid, încercând să s stăpânească. Linda coborî scările în fugă, cu un prosop înfăşurat jurul ei şi cu părul ud.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea uitându-se la uşă şi apoi la Cas Eşti bine? Am auzit ţipete.

— Era cineva la uşă. I-am spus să plece.

Linda nu insistă, lucru pentru care Cassie îi era recunos Nu putea să-i spună că fusese Sam, pentru că Linda îl cun & ea – era un alt adolescent care se învârtea prin pubul ei, un tăcit oarecare.

Erau câteva plicuri pe preşul de lângă uşa de la intrare, iai *se* aplecă automat să le ridice. Se încruntă în timp ce i le Lindei, observând că sunt mai multe de la aceeaşi ban dintre ele avea o

ştampilă în partea de sus. *Corespondfăţ*

E totul în regulă, Linda?

Linda luă repede plicurile, bătându-le în palmă pentru a uniformiza teancul.

__Qa, bineînţeles, Cassie dragă, n-ai de ce să-ţi faci griji.

Linda se duse înapoi la etaj, iar Cassie îşi ocupă din nou locul pe canapea, sub pătură. Linda reveni după câteva minute, complet îmbrăcată, şi-i aşeză o ceaşcă de ceai proaspăt în faţă. Cassie o luă, recunoscătoare pentru căldură, dacă nu pentru altceva. Abia când se uită a doua oară la Linda observă că are ceva în mână. Un plic.

Linda se legăna pe călcâie, parcă un pic timidă, iar Cassie se îndreptă de spate.

— Am început să sortez lucrurile lui Tom, spuse Linda cu blândeţe, iar inima lui Cassie tresaltă dureros.

Era o sarcină pe care i-o dăduse Lindei, incapabilă să o îndepli nească ea însăşi. Ştia că Linda se dusese să facă ordine în aparta mentul în care locuise el şi că adunase o parte din lucrurile lui de la Amy. Totul se afla în biroul Lindei în acest moment — atât de puţine bunuri, de fapt, pentru o viaţă întreagă.

Linda îi întinse plicul.

— Am găsit asta.

Cassie se uită la el. Avea numele ei în mijloc şi un număr unu încercuit în colţul din dreapta jos.

Era primul ei indiciu.

îşi puse ceaiul pe măsuţă şi întinse mâna să ia plicul cu degete tre- niurânde. Tom pusese la cale vânătoarea de comori înainte de a muri.

Bineînţeles că o făcuse. Urma să se întoarcă abia în Ajunul Crăciunului, aşa că pregătise totul dinainte. Asta însemna oare

că Indiciile erau ascunse undeva, aşteptând să fie găsite? Aşteptând un j°c care nu se va întâmpla niciodată? Se uită fix la plic, la scrisul lui °rn. Ce plănuise el să facă? Ceva special, spusese el, ultima dată cănd îl văzuse.

Simţea o vibraţie sub piele. Un ecou îndepărtat al entuziasmului pe care îl simţise odată, când primise primul indiciu în ziua de Crăciun. Nu era entuziasmul pe care îl simţea acum, dar era ceva acolo – o conştientizare a faptului că rămăsese ceva din Tom în urmă, că el îi oferise, iară să vrea, o modalitate de a fi în continuare conectată cu el.

Dar vibraţia dispărea pe măsură ce scrisul lui de mână se estompa în spatele lacrimilor, iar ea puse plicul jos. Nu putea să o facă. Nu putea suporta: nu voia să vadă ce scrisese el, nu voia să ştie la ce duceau indiciile, pentru că el nu era aici şi asta era toată ideea – ar fi trebuit să fie aici pentru a face asta cu ea.

Ridică privirea spre Linda.

__Mulţumesc, o să-l deschid mai târziu.

Şi, când Linda plecă pentru a găti cina, Cassie se ghemui sub pătură şi plânse.

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 10

— La naiba, înjură Sam în timp ce se chinuia să-şi aranjeze papionul.

încercă să o ia de la început cu nodul, dar mâinile îi tremurau suficient de tare încât să facă acest lucru aproape imposibil. Trase aer în piept, privindu-se în oglinda elegantă de la măsuţa de toaletă, cu papionul negru atârnând lejer în jurul gulerului cămăşii albe, care era băgată elegant în pantalonii negri croiţi la comandă.

Ce naiba facea? Ar fi trebuit să fie gata de plecare, poate afară, fumând trabucuri cu viitorul său socru. în schimb, era aici, chinuindu-se să se termine de îmbrăcat, uitându-se la reflexia lui palidă în oglindă.

Jessica insistase ca el să se tundă şi să se bărbierească profesional *cri» dar ştia că arată îngrozitor. Scobiturile întunecate de sub ochii lui erau dovada că nu dormea bine de câteva săptămâni. Chiar de câteva luni, dacă era sincer cu el însuşi. Nu reuşea să doarmă mai ^ult de patru ore odată şi se

obişnuise să funcţioneze doar cu atât, [cr]cierul său trecând de la ceaţă la anxietate ridicată. De obicei, era ^un la locul de muncă, îşi croise drum la o firmă de avocatură mică, [dar] respectată din Londra, imediat după terminarea facultăţii, dar [ln] uîdrna vreme nu fusese într-o formă prea bună, uitând unele

lucruri pe care i le solicitau clienţii, pierzând e-mailuri, încurcând orele întâlnirilor. Şeful său pusese totul pe seama faptului că e bolnav de dragoste, sugerând că ar fi vorba doar de emoţia pentru ziua cea mare. Sam era sigur că şeful e dispus să creadă asta doar pentru că Sam se căsătorea cu fiica lui.

Nimeni de la locul de muncă nu sugerase că ar putea avea legătură cu faptul că-i murise cel mai bun prieten. Perioada de graţie pentru acest tip de doliu părea să se fi încheiat deja – se presupunea că ar fi trebuit să treacă peste asta, să-l lase pe Tom deoparte. Jessica îl susţinuse, da, dar nu voise să schimbe data nunţii. Totul era deja organizat, spusese ea, şi ar fi pierdut o parte din banii pe hotel. Spusese că lui i-ar prinde bine un lucru pozitiv pe care să-l aştepte cu nerăbdare.

Sam îşi sprijini mâinile pe măsuţa de toaletă – lemn neted, închis la culoare, care se asorta cu camera cu lambriuri din lemn, înţelegea de ce îi plăcea Jessicăi acest loc – hotelul era un indiciu al stilului de viaţă la care el aspirase întotdeauna, pe care nu-l puteai obţine decât cu bani. Foarte departe de băiatul care purtase haine la mâna a doua.

încercă să respire cu regularitate. Se simţea rău şi ştia că nu c doar starea de nervozitate dinaintea nunţii. Băuse prea mult noaptea trecută. în camera lui de hotel, singur, comandând o a doua sticlă de vin de la room-service. Propria lui petrecere privata d burlac, de vreme ce o anulase pe cea plănuită iniţial. Jessica în ease să 1 convingă să meargă mai departe cu ea, dar nu i se P orect să o facă fără Tom, mai ales că Tom organizase totul-

îşi amintea când îi spusese lui Tom că s-a logodit. El Ş* JeS teşiseră cu Tom şi Amy să bea ceva la Ritz. Se aşteptase *ca* T°nl 5 ntre la bănuieli, dar, după spusele lui, Sam şi Jessica *intot^e ^geau intr-un loc elegant,* aşa că nu se gândise la nimic- DUP fătase tuturor inelul pe care i-l luase Sam – inelul pe care şM singură, după ce se

uitase în patru magazine diferite de inele Jessica se dusese cu Amy la baie, lăsându-l pe Sam singur cu Tom.

Tom a dat din cap şi l-a bătut pe spate.

— *Niciodată nu m-am gândit că tu o să te insori primul, amice.*

Sam a râs, clătinând din cap cu neîncredere în timp ce sorbea din şampanie.

— *Mie-mi spui?*

Mai ales că Tom era cu Amy de ani de zile, iar Sam şi Jessica se întâlneau oficial doar de şase luni. Dar Jessica fusese destul de explicită în aluziile ei şi el ştia – fie o cerea în căsătorie, fie ea renunţa la el.

— *Nu-ţi dă idei s-o ceri şi tu pe Amy?*

— *Toate la timpul lor, prietene.*

Tom a ridicat paharul în semn de toast. Apoi faţa i-a devenit puţin mai serioasă şi a aruncat o privire în spatele lui Sam, spre locul unde plecaseră fetele.

Îmi place, a spus Tom încet. Jessica, vreau să spun.

Sam a ridicat din sprâncene.

Simt că se pregăteşte un „dar... ⁿ.

Tom a pufnit.

În perspectivă? Petreci prea mult timp în preajma avocaţilor ălora.

Doar mă cunoşti, a spus Sam sec.

Da, te cunosc.

I^în nou, acea faţă serioasă pe care Tom o lua atunci când avea Ceva de spus.

Hai, spune! Crezi că e prea repede? Crezi că n-o să dureze?

Tom a ezitat, apoi a clătinat din cap.

Nu e nimic. Las-o baltă. Dacă tu eşti fericit, atunci sunt şi eu fcrîcit, a spus el şi a zâmbit. Mama ta o să-şi iasă din minţi.

Ştiu, a spuse Sam şi a râs.

^Vea să fie încântată, Sam ştia asta, că el „se aşaza la casa lui .

Un rânjet răutăcios s-a întins pe faţa lui Tom, fdcându-l să mai tânăr – mai mult ca adolescentul Tom pe care Sam îl atât de bine. Sam a strâns din ochi.

— Ce-i?

Tom a chicotit.

— Petrecerea burlacilor o să fie nemaipomenită.

Sam îşi frecă faţa cu mâinile. Tom ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi turnat pentru amândoi câte un pahar cu şampanie, ar fi ţinut un toast, ar fi făcut ca totul să pară distractiv. Ar fi râs şi ar fi glumit împreună şi Sam n-ar fi simţit atât de mult că trebuie să se forţeze să treacă prin asta. Tom l-ar fi ascultat dacă i-ar fi spus că are îndoieli, l-ar fi convins. Ştia cum să se distreze Tom, dar el era o prezenţă solidă, de încredere în cel mai bun mod posibil, iar fără el, Sam se simţea ca şi cum pământul se mişcase, ca şi cum nu-i mai rămăsese nimic de care să se ancoreze.

Şi era vina lui. Tom era mort pentru că Sam nu fusese cu el, nu fusese acolo ca să oprească accidentul.

Se auzi o bătaie în uşă şi tresări. Venise cineva să-l verifice- Oarejessica îşi trimisese una dintre domnişoarele de onoare să se asigure că e pe drumul cel bun? Nu i-ar fi trecut prin cap. Se apropie de u$ă, o deschise şi o văzu pe mama lui de partea cealaltă NoduJ de tensiune pe care-l simţea se mai relaxa puţin la vederea c Sam se aplecă să-i dea un sărut.

Arăţi minunat.

Şi era adevărat. Avea părul coafat, cu buclele fixate cu agraf P cap. Ochii ei, atât de asemănători cu ai iui, erau evidenţia![1] ‘ arduri strălucitoare şi purta o rochie vaporoasă, înflorată, ca . potrivea cu faţa ei rotundă. Rochia era în ton cu tema nunţi». vara, pe care şi-o dorise Jessica, deşi vremea nu coopera în * p ivinţă era mijlocul lunii martie şi era încă al naibii de fr*i5 Mama lui îl mângâie pe mână când intră în cameră.

— Baiatul meu frumos. Ce bine arăţi!

Avea un zâmbet strălucitor pe faţă, dar Sam se întreba dacă e

complet autentic – mama lui, era sigur, ar fi putut să-şi dea seama cât de obosit fusese în ultimele câteva luni. Ea întinse mâna şi-i netezi mânecile cămăşii, ceva ce făcea când era şcolar şi încerca să-l asigure că arată bine. Apoi întinse mâna până la locul unde papionul încă îi atârna la gât şi-i făcu semn să se aplece ca să i-l poată aranja ea.

— Poftim, spuse ea în timp ce făcea un pas înapoi. Mai ai nevoie doar de haină acum şi eşti gata.

Trase haina de pe spătarul scaunului de la măsuţă şi i-o întinse pentru ca el să o îmbrace. Era mai uşor să execute mişcările când îl obliga ea să le facă.

— Am văzut-o deja pe Jessica. Arată nemaipomenit, dar asta nu e o surpriză, nu-i aşa?

Nicio surpriză, se gândi Sam. Nu se îndoia că Jessica arată uimitor – ea întotdeauna arăta aşa, indiferent ce purta, şi cu siguranţă astazi avea să se întreacă pe sine însăşi, după o zi întreagă de pregătire la spa. Totuşi, nu era doar superbă ca un star de cinema; era şi inteligentă şi amuzantă. Şi era ea însăşi avocat, călcând pe urmele atâlui ei. Fusese riscant să se culce cu fiica şefului – nu că s-ar fi g n it prea mult la asta la momentul respectiv –, dar până la urmă

? e bine. Aşa că de ce, atunci când se gândea la Jessica, i se întorer jOrnaCUl 1 se intensifica senzaţia de greaţă într-un mod care a StU s*Sur că nu e potrivit? Era oare ceva normal înainte de Se a altar? Era doar mahmureala care îşi făcea efectul? Eşti bine, iubirea mea?

Cam l^1 PnV* marna' dădu din cap, apoi se apropie de minibar. şi l. – *Se 3 co°iui dln aseară, dar scoase o sticlă de apă minerală ?'luao înghiţitură.

Ai emoţii?

83, *

ţJc myţe U *n n°U d'n caP- Doamne, parcă acum fusese lovit

Mama lui se aşeză la capătul patului cu baldachin .... , . ’Pe c*re cu-verturile erau inca împrăştiate peste tot de la somnul aoifr ~ A ....&lldt pecare-| indurase.

— îmi amintesc ziua nunţii mele – şi eu am avut emoţii

Sam mai luă o înghiţitură de apă, privind-o. Nu ar fi crezut câ e ceva de care mama lui să-şi aducă aminte cu plăcere, având în vedere cum se sfârşise totul, dar ea zâmbea, cu ochii uşor umeziţi parcă privind înapoi la o amintire dragă, în loc să se gândească la bărbatul care o părăsise brusc şi fără explicaţie acum douăzeci şi cinci de ani.

— Ne-am căsătorit în Nottingham, de unde era tatăl tău, într-o bisericuţă drăguţă. Eram atât de emoţionată, încât aproape câ mi-am vărsat cafeaua pe rochia de mireasă – nici pe departe la fel de elegantă ca Jessicăi, dar era frumoasă şi cu siguranţă cafeaua ar fi stricat-o, povesti ea şi zâmbi din nou. Dar, în ciuda emoţiilor mele, a fost o zi atât de frumoasă! Una dintre cele mai frumoase.

Sam îşi flexă degetele pe sticla de apă. Stătea acolo, părând atât de mulţumită, dar cu siguranţă regreta că se căsătorise cu tatăl lui – divorţaseră cinci ani mai târziu, când Sam avea patru ani.

Auzi telefonul mamei sale anunţând un nou mesaj. Ea îşi l3S3 mereu telefonul cu sunetul dat la maximum, susţinând că este ne politicos să ignori un mesaj sau un apel doar pentru că telefon11 este pe modul silenţios. Citi mesajul, apoi ridică privirea spre fol3 lui. Avea o expresie voit neutră. El cunoştea acea privire – faP lipsită de emoţie, de parcă ar fi jucat pocher.

Ce e? întrebă el brusc.

Ea îşi lăsă jos telefonul.

— E tatăl tău.

— Ce-i cu el?

— E... e aici.

Tot acea afurisită de expresie neutră.

___Aici? se încruntă Sam. Cum adică aici? Nu poate fi aici, mamă.

Eu nu l-am invitat.

__Eu... s-ar putea ca eu să-i fi spus că are loc nunta şi unde anume.

Sam o privi fix. Sigur că nu. Cu siguranţă nu putea să facă ceva atât de prostesc.

— E tatăl tău, Sam, şi a vrut să fie aici pentru tine.

— Asta e ceva nou, murmură el.

început să umble prin cameră, trecându-şi mâinile prin păr. Tatăl lui era aici. La naiba. Ce ar fi trebuit să facă?

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Ăsta e ultimul lucru de care am nevoie, mamă, spuse el şi se opri în mijlocul camerei. Doamne! De ce nu mi-ai spus că Lai anunţat?

Măcar atunci ar fi putut să fie pregătit, ar fi putut să-i trimită un mesaj tatălui său în care să-i spună explicit că nu-l vrea acolo.

Mama lui işi muşcă buza.

— Păi, nu eram sigură dacă el...

Dacă o să vină, spuse el iară menajamente.

Ea nu mai adăugă nimic, iar Sam clătină din cap.

— Exact.

Chiar şi mama lui, veşnica optimistă, se îndoise ca tatăl va veni după ce ea îl rugase.

— Tocmai asta era şi ideea, la dracu ’.

Mama tresări auzindu-l cum se exprimă, iar Sam automat:

— îmi pare rău.

ea

— Dacă vrei, mă duc să-i spun sa PleCC’ de bine tonurile Vocea ei era calmă, dar el îi cunoştea s
pentru a auzi şi dezamăgirea ascunsă acolo.

— Nu. e în seguîi. spuse el scun. Mi ««P ~ q
Se îndrepta deja spre uşa, iar în paşii sa de fecut, senzaţie plăcută, dintr-odată, să se simtă ast o direcţie în care să-şi îndrepte gândurile – ceva exterior asupra căruia să se concentreze, astfel încât să nu fie nevoit să privească prea adânc înăuntrul lui.

— E la etajul cinci, îşi auzi mama strigând în urma lui.

Bineînţeles că acolo era. Bineînţeles că găsise o cale de a se caza al naibii de central, chiar la etajul unde avea loc nunta, unde invitaţii l-ar fi putut vedea, unde el ar fi putut s-o vadă pe Jessica. Nu că ar fi recunoscut-o, pentru că nu o întâlnise niciodată.

Coborî cu liftul până Ia etajul cinci, simţindu-şi pulsul zvâcnind în vârful degetelor în timp ce mergea pe coridor. Doamne, la ce se gândise tatăl său? Cum îndrăznea să apară aici ca şi cum ar fi fost binevenit, ca şi cum ultimii douăzeci şi cinci de ani în care fusese dezamăgit sau apăruse beat puteau fi trecuţi cu vederea? Sam nici măcar nu-şi mai amintea când vorbise ultima oară cu el.

Ajunse lângă Sala Tapiseriei, care era deja pregătită pentru ceremonie, şi, cu toate că încercă să treacă în grabă mai departe, nu se abţinu să arunce o privire şi simţi că se clatină la vederea tuturor scaunelor, sub acel candelabru din cristal, îndreptate spre partea din faţă a sălii cu panouri din nuc unde el şi Jessica aveau să stea m curând, gata să-şi jure viaţa unul altuia. *Mergi mai departe,* îşi SPLSC' îl găsi pe tatăl său pe terasă. Era lungă şi îngustă, toată din gre cu ghivece din teracotă răspândite uniform pe toată lungime adăpostind ceea ce păreau a fi mini-arbori. Stând la una di mesele înalte şi rotunde din lemn, tatăl său era cu spatele la Fuma cu sete, privind orizontul londonez, în care piesele ce erau „The Shard [1] şi Catedrala St Paul.

Sam îşi drese glasul cu subînţeles, iar tatăl său se întoar

— Sam!

---------- ■ ¡nalta d*^iri

Zgâric-nori cu 95 de etaje situat în inima Londrei; este cea n din Regatul Unit (310 metri) (n. tr.).

Tatăl său îşi stinse în grabă ţigara în ghiveciul cu plante din mijlocul mesei, apoi începu să tuşească înainte de a-l privi radios, ca şi cum ei doi ar fi trebuit să fie cu adevărat încântaţi să se vadă unul
>
pe celălalt. Purta un costum gri destul de ponosit, care în mod clar nu-i venea bine, strângându-l la toate cusăturile. Ochii lui cenuşii păreau minusculi, aproape înfundaţi, iar puţinul păr pe care îl mai avea era pieptănat astfel încât să îi ascundă iminenta chelie. Isuse, ce-ar fi crezut Jessica dacă ar fi văzut din ce fel de om se trage el?

Tatăl se apropie de el, legănându-şi stângaci braţele.

— E ziua cea mare, deci, spuse el, tuşind din nou. Cum te simţi? Mâinile lui Sam se strânseră în pumni de o parte şi de alta a lui şi le băgă în buzunare. în spatele tatălui său, pe masa lângă care stătuse în picioare, se afla o sticlă pe jumătate goală de bere Becks. Aşadar, tatăl lui începuse deja.

Sam trase aer în piept, străduindu-se să rămână calm. Nu ar fi fost de niciun folos să înceapă o ceartă cu strigăte care să-i facă pe oameni să alerge afară.

— Ce cauţi aici, tată?

N-aş fi ratat ocazia!

Faptul că nu fusese invitat plutea în aer, o realitate nespusă.
Sam clătină din cap.
— Nu te vreau aici.

La obiect era mai bine — mai repede şi mai uşor.
~~ Dar eu...

Nu, tată.

simţea ci naţea cum îi creşte căldura în piept. Chiar în acel moment, r *

v ţi mai acut absenţa lui Tom. El ar fi ştiut ce să spună – l-ar Crea[Pat tatâl său şi ar fi aplanat totul într-un mod care nu ar fi scena şi nu ar fi enervat prea tare pe nimeni. Ar fi înţeles, *••¡1 SQ fie nţ* •

« •

fusese w Sa"1 explice» de ce are nevoie Sam. întotdeauna nu | . CaPa să facă asta unul pentru celălalt. Ca şi cu Amy. Sam decase pe Iom pentru asta> nu_ţ ceruse explicaţii. îşi

închipuise că Tom are nevoie de timp pentru a procesa oferise, pentru că îl înţelegea pe Tom.

— Te rog, spuse Sam, rostind cuvântul cu mânie. Te r°g să

Tatăl său îşi trecu o mână peste cap.

— Ei bine, dacă asta e ceea ce vrei, bineînţeles. Dar m-am gândit că poate am putea sta de vorbă, spuse el şi Sam îl privi cu ochii îngustaţi, iar tatăl continuă grăbit. Am vrut să mă conving că eşti bine, după ce, ştii tu...

— Ce, şi ai ales ziua *nunţii* mele ca să faci asta? Pentru că-i momentul perfect pentru o discuţie sinceră? Pentru că n-am alte lucruri la care să mă gândesc azi? întrebă Sam şi se îndepărtă, res pirând sacadat.

Ajunse la marginea terasei şi îşi sprijini mâinile pe parapetul din piatră care-i ajungea până la brâu.

— Ei bine, nu e ca şi cum aş primi multe invitaţii, Sam, spuse tatăl său, în defensivă.

Sam izbucni într-un hohot de râs mai degrabă trist, uitându-se în continuare la panorama Londrei, oraşul pe care, prin curaj şi hotărâre, îl făcuse casa lui.

— Bineînţeles că îmi pui asta în cârcă, spuse Sam cu un o

Şi era atât de evident, atât de al naibii de previzibil, încât o part din furie se scurse din el, lăsând loc înfrângerii.

— N-am vrut să spun asta, spuse repede tatăl său.

— Serios? întotdeauna există o scuză, nu-i aşa? _ I

Urmă un moment de tăcere, pe care Sam nu se deranj umple.

Eu o să plec, spuse tatăl său.

— Bine.

O să... Bine. OK. în sfârşit, felicitări şi toate ceie$e

Sam auzi paşii tatălui său, auzi scârţâitul podelei în timp prin uşile franceze. Abia atunci se întoarse şi-şi văzu tatăl p Amărăciunea i se instală la baza gâtului. Dar ce altceva ar f * facă? Nu era ca şi cum ar fi putut vreodată să aibă o discuţie de h inimă la inimă cu el, să se îmbrăţişeze. La asra se gândise mama |ui? Că vor avea un

moment, că vor fi împreună la nuntă, râzând şi glumind? Ea nu înţelegea. N-avea niciun rost ca Sam să încerce să se împace cu tatăl său. Mai târziu, ar fi fost din nou dezamăgit.

îsi frecă fata cu mâinile, apoi lăsă în urmă terasa şi sticla de bere singuratică. Trecu pe lângă încăperea despre care ştia că e amenajată pentru momentul de după ceremonie – invitaţii urmau să fie conduşi aici, odată ce el şi Jessica se vor fi căsătorit oficial. Această încăpere avea pereţi albi, cu stâlpi negri care se ridicau până la tavanul bombat. Un alt candelabru – hotelul părea să să se dea în vânt după ele – şi flori *pretutindeni.* Doamne, pesemne că fusese nevoie de o organizare-mamut pentru a planifica totul. Nu că el ar fi ştiut. Rămăsese în mare parte în afara pregătirilor pentru nuntă – nici măcar nu era sigur că poate spune care e meniul pentru cină. Jessica avea o întreagă echipă, totuşi – nu avusese nevoie de ajutorul lui. 0 echipă de oameni, condusă de Cassie. Când se gândea la ea, simţea cum i se încordează pieptul. I

Simţise nevoia să se oprească, să arunce o privire la activitatea din interiorul acelei încăperi, la haosul de acolo, în comparaţie cu liniştea de pe restul etajului. în jurul uneia dintre mesele din colţ Cra un 8ruP de oameni, iar Sam tresări când văzu că Jessica se află Pntre ei. Ea nu ar fi trebuit să fie acolo – trebuia să fie la spa, conjurată de domnişoarele de onoare care o adorau, facându-şi mele retuşuri la machiaj sau orice altceva.

trase înapoi, dar privirea lui mai zăbovi puţin. Jessica arăta ridi °r> mama Iu* avusese dreptate. Părul ei castaniu era pe jumătate flo ’ ’ Umatate lasat *n Jos’ accentuându-i pometii înalţi, cu Iară b^ ^r*nSe *n dudele de la ceafa. Era îmbrăcată într-o rochie $. CU corset la spate, o combinaţie genială de sexy şi pudic. Cl* to ^°rase la taţi în acest moment, adăugând o strălucire roz naturală la machiajul abundent, şi era în plină discuţie cu

un membru din personalul hotelului, aflat cel mai aproape de e gesticulând cu emfaza. Inima lui începu să palpite intr-un car mod îl facea să se simtă neliniştit.

Se trase înapoi încă un pas, dar se dovedi a fi prea târziu. Jessica se întoarse şi-l văzu zăbovind în cadrul uşii. Zâmbi şi Îş1 ridicâ sprâncenele întrebător. El ştia ce vrea ea să spună – nu avea ce şj caute acolo. Dar ea i se adresă direct.

— Eşti bine?

Dar Beth, una dintre domnişoarele ei de onoare, îl văzu şi ea stând acolo şi veni să-l alunge. El acceptă scuza cu bucurie, pentru că asta însemna că nu trebuie să răspundă la întrebarea Jessicăi.

Mulţumită să-l vadă plecând, Beth îl lăsă şi se întoarse să o ajute pe Jessica cu aranjamentele de ultim moment pe care le (acea. Sam se uită peste umăr pentru ultima oară şi se opri în loc. Stomacul ii zvâcni dureros.

Cassie.

Cassie se afla acolo, în camera aceea. Era în colţul opus faţă de Jessica, aşa că nu o observase de la început, mai ales că se amestecase cu personalul hotelului, purtând un sacou negru şi pantaloni neg total neremarcabilă.

Bineînţeles că ea trebuia să fie acolo. Bineînţeles că trebuia ocupe de partea organizatorică, făcând ca totul să se întâmple o pane din el se aşteptase ca ea să se sustragă, cel puţin în ziua re tivă, având în vedere ce îi spusese ultima dată când se văzuseră

Sam rămase înţepenit în acelaşi loc, în timp ce Jessica camera pentru a vorbi cu Cassie, în timp ce o lua pe mână. Se trezi că se uită la Cassie, nu la Jessica. Părul ei strâns într-o coadă joasă, aproape zburlită, iar faţa îi era P u lidă. Nu purta machiaj — un amănunt frapant în corn e aspectul Jessicăi. Părea... fragilă, cumva, prea slabă. Şi111 nu observase niciodată

până acum cât de mică e. Nu e3 niciodată la ea ca fiind „scundă”, chiar dacă era aşa, p

râlucea întotdeauna, oriunde s-ar fi aflat. Se lumina la faţă, mai ales în preajma lui Tom. Şi, odată ca niciodată, credea că a văzut-o luminându-se şi în preajma lui. înainte ca el să fi distrus totul – şi netenia lor odată cu ea. Dar acum nu mai era nicio scânteiere, iar o creatură mică şi fragilă o înlocuise pe acea Cassie pe care o cunoştea el. îşi dorea atât de mult să ştie ce să facă pentru a repara lucrurile, simţea cum îl doare fizic inima când o vede aşa. Ar fi vrut să se gândească la ceva de spus sau doar să se ducă şi să o îmbrăţişeze, să-i spună că va fi bine, cumva.

Dar ea nu i-ar fi fost recunoscătoare dacă ar fi încercat, ştia asta. Nu putea face nimic şi era prea laş ca să o înfrunte din nou, după cele întâmplate ultima dată. Aşa că se întoarse.

Mama lui nu mai era în cameră când ajunse el înapoi. Probabil că se hotărâse să-i acorde puţin spaţiu. Trecu la măsuţa de toaletă şi trase scaunul, intenţionând să se prăbuşească acolo şi să aştepte pană când va sosi momentul, dar văzu ceva care-l făcu să îngheţe. O cutie de catifea, cea care ţinea verighetele. Aşezată pe colţul măsuţei de toaletă. Mama lui avusese grijă de ele, îşi amintea. Probabil că le lăsase aici pentru el. Deschise cutia şi privi cele două verighete din aur. Tom ar fi trebuit să le ţină pentru el la ceremonie.

Puse cutia jos încet şi se uită în oglindă. Se gândi la Jessica, acolo)°s, arătând atât de frumoasă. Se gândi la tatăl ei, şeful lui, gata să-l accepte ca ginere, să-l pregătească pentru a prelua firma familiei. Jessica spusese deja că-şi doreşte copii şi, fără îndoială, asta avea să meze în curând – doi copii, o slujbă bine plătită, o casă în Londra.

I P°i se gândi la tatăl *lui,* la dezastrul care se dovedise a fi. La mama

’ mereu dezamăgită de bărbatul cu care alesese să se căsătorească.

I e gândi la Tom, dispărut din cauza unei greşeli pe care o făcuse

> Sam, pentru că nu fusese în stare să se adune. La Cassie, care îşi Pierduse fratele din cauza lui.

Doamne, nu putea să respire. Bâjbâi ca să-şi dezlege din jurul gâtului şi se pomeni gâfâind. Şi, în acel momen/r A ,~ ’ ?! dădu seama ca nu putea s-o faca.

Nu putea să meargă până la capăt cu nunta.

Capitolul 11

Sam îşi strânse în grabă lucrurile de pe unde erau împrăştiate prin camera de hotel şi le îngrămădi în geanta de voiaj maro. Din fericire, nu avea prea multe — luna de miere fusese planificată pentru vară, şi nu imediat după nuntă. îşi scoase papionul cu mâinile tremurânde şi se simţi imediat mai bine când îl ascunse vederii în fundul genţii, în ultimul rând, luă în grabă telefonul de pe noptieră, apoi avu o ezitare. Ce facea? Era o nebunie. Ar însemna sfârşitul pentru el şi Jessica; nu ar mai exista cale de întoarcere după asta. Şi îşi lua adio de la slujba lui; în niciun caz n-ar mai fi avut un viitor la firmă după ce o lăsase baltă pe fiica şefului. Se uită din nou la verighetele de pe măsuţa de toaletă şi simţi cum i se strânge pieptul.

Nu. Nu putea să o facă. Nu putea să meargă la altar fără ca Tom să fie acolo pentru a-l îndruma. Era un lucru îngrozitor, îngrozitor, să o părăsească în felul acesta. Dar el era o persoană îngrozitoare, îngrozitoare, şi era mai bine ca Jessica să ştie asta acum — mai bine sâ iasă din viaţa ei atâta timp cât mai era posibil, decât să o deza- ^âgească mai târziu, aşa cum îi făcuse tatăl lui mamei lui.

Aşa ca Sam, cu degetele uşor tremurânde din cauza adrenalinei Care 11 P°mpa în tot corpul, îşi deblocă telefonul şi tastă un mesaj. *pot să fac asta. îmi pare foarte rău. Aşa e cel mai*

bine.

fi trimise, apoi pur şi simplu ieşi în fugă din cameră, lăsând belele pe comodă. Jessica le putea vinde ca să recupereze banii, să plătească factura de la hotel. Făcu o grimasă. Nu ar fi conipe ceea ce-i facea. Ştia, dar asta nu-l oprea, nu-l facea să se în,

c toarcă.

Coborî pe scări până la parter – liftul era prea riscant.

Se repezi în holul hotelului, abia gândind, cu sângele pompând, în cap, îndemnându-l să iasă de acolo. Asta era singurul lui gând Să plece. Işi ţinea capul în jos, uitându-se la pardoseala An Deco ferindu-şi privirea dinspre canapeaua roşie circulară din mijlocul recepţiei, în cazul în care vreo cunoştinţă ar fi stat acolo. La naiba, încă pună smochingul. Scotoci în geanta de voiaj, simţind un val de vinovăţie când îşi aminti că Jessica i-o cumpărase, şi scoase o haină pe care să şi-o tragă deasupra, ascunzând dovada.

Era la jumătatea holului de recepţie, chiar lângă canapeaua roşie, când Sam îi auzi vocea. Rămase surprins de cât de instantaneu o recunoscuse, cât de conectat era de ea. Se opri brusc. Rămase nemişcat, îngheţat, ca şi cum, într-un fel, doar mişcându-se, ar fi atras atenţia asupra lui.

— Totul este pregătit şi gata, spunea Cassie. Aşa că Josh e mai mult decât capabil să se ocupe de tot de aici încolo.

Sam riscă să arunce o privire furişă în jur şi o zări la stânga I de cealaltă parte a canapelei, lângă o plantă de interior gigant Cassie era cu spatele la el şi stătea în picioare cu doi bărbaţi mai în vârstă, cu început de chelie, şi un roşcovan filifbrn1.

Şi sunt fericit să o fac, spunea roşcovanul. Cassie mi a P cat totul.

Aşadar, Cassie scăpa de aici. La fel ca el. Deşi, în cazul înţeles. Sam continuă să se mişte, încet acum, conştie*11 de pas pe care îl facea. Holul fusese plin de viaţă când el ş* J cazaseră ieri. Unde erau toţi oamenii în spatele cărora să t când ai nevoie de ei?

Ei bine, nu mă bucur să te văd plecând. IJj(;i

Probabil că vorbea bărbatul mai în vârstă, deşi Sam nU peste umăr ca să verifice.

= $unt oaspeţi foarte importanţi – tatăl miresei deţine o firmă de avocatură în Londra. Nu ne putem permite să meargă ceva prost aici.

Sam tresări la amintirea a ceea ce lăsa în urmă, a modului în care reuşise să-şi bată joc de toate.

___Scopul meu nu este să las lucrurile să meargă prost, oricât de amuzant ar părea, răsună vocea roşcatului, care devenise uscată. Şi sunt un succes total la nunţi, credeţi-mă. Puteţi conta pe mine, domnule.

Exista o notă de ironie în felul cum spusese „domnule”.

— Nu poţi să pleci, Cassie. Tu eşti managerul de evenimente, iar ăsta e un eveniment. În plus, tu ai adus clienţii, iar asta n-a trecut neobservat sus.

Tonul vocii lui părea categoric.

— Bine, spuse Cassie cu vocea obosită.

Sam ar fi vrut să se întoarcă, pentru a-i vedea expresia. Dar nu cedă impulsului. Uşile duble din sticlă erau chiar acolo, în faţa şi în curând avea să fie afară, liber.

— Uite, mă întorc imediat, dar trebuie să iau o pauză. Va rog E vorba de fratele meu... Se căsătoreşte cineva care era foarte apropiat de fratele meu şi eu...

— Cassie, am fost îngăduitor cu tine în ultimele luni, pentru că ştiu că ai avut pierderea asta, dar vine un moment când nu mai trebuie să foloseşti asta ca scuză.

Doamne, tipul era un nemernic. Sam simţi un val de protecţie ^aţă de Cassie, iar paşii lui încetiniră, jumătate din el dorind să se întoarcă şi să-i spună tipului că aşa ceva nu e o scuză, că în mod C^ar habar n-are despre ce vorbeşte, că ar trebui să-i dea o nenorocită pauză lui Cassie. Fuseseră o mulţime de momente în copilărie cand Tom nu era în preajmă, iar cineva o tachina pe Cassie şi el tervenise pentru a face exact asta.

cuplu în vârstă intră pe uşile duble din sticlă în acel mo- Iar
Sam se trase într-o parte pentru a-i lăsa să treacă,

neputând să iasă în timp ce ei intrau, chinuitor de înc^r • i -r i *• - vi • - . . ’ln clădire.

lot corpul 11 zvacnea. Nu auzi răspunsul lui Cassie, darpresu că ea a zis ceva, pentru că-l auzi pe tip spunând, cu o voce enervan de nazală:

— Mă bucur că s-a rezolvat. Ai cinci minute, nu mai mult în timp ce cuplul în vârstă lăsa uşile să se închidă în urma lor Sam riscă să arunce o privire în spate. Cassie nu mai era cu cei doi bărbaţi, iar Sam simţi cum umerii i se relaxează. Plecase. Dar apoi...

— Sam?

Capul i se întoarse automat la auzul numelui său. Cumva, Cassie ajunsese în spatele lui, de cealaltă parte a locului unde trebuia să fie, şi venea spre el. Mergând chiar spre el.

Rahat. *Rahat!*

Dar nu avea rost să pretindă că nu o văzuse.

— Hei, Cass. Ce faci? Tu... ăăă... ai făcut o treabă grozavă până acum.

Sam încerca din răsputeri ca vocea să-i pară dezinvoltă, ca ş* cunl nu ar fi fost mare lucru să fie surprins de ea, ca şi cum ar fi ieŞ* doar pentru o secundă. Uşor, uşor. Dar putea să audă că nu fiin ţioneaza: cuvintele sunau prea încordate, iar el se simţea încins $ cele două sacouri când Cassie se uită la el. Nu se putu abţin arunce o privire în spatele lui. Oare Jessica primise deja nies) Oare urma să coboare şi să-l caute? Doamne, trebuia să pl£ acolo. Ce fusese în mintea lui, să tărăgăneze aşa?

— Sam! hjse

Cassie îi rosti numele cu precizie, apoi se încruntă. Dc gura, încercând în mod clar să se gândească la ceva de spus- La urmei, aceasta era prima dată când se vedeau după luni de z< o închise, privirea ei plimbându-se între faţa lui şi geanta pe care o ţinea în mână. Apoi, spre ieşire. Ochii i se îngu căpruiul de obicei atât de cald deveni dur.

__Păi... nimic, eu...

Dar se trezi bâlbâindu-se, incapabil să gândească atunci când ea ¡1 privea aşa, cu dezaprobarea şi durerea gravate pe faţă. Palmele îi înţepeniră de căldură. La naiba, de ce nu se putea gândi la o scuză? Care putea fi motivul pentru care se grăbea să iasă din hotel, cu geanta de voiaj în mână, încă în smoching?

- *Pleci’*

Bineînţeles că ea se gândea imediat la ce este mai rău despre el, nu-i aşa? Dar, atunci, poate că avea dreptate să facă asta, pentru că el făcea cel mai rău lucru, nu-i aşa? Şi, în plus, ea văzuse întotdeauna prin el. Nu reuşise niciodată să o prostească, aşa cum putea cu alţi oameni. Aşa că era firesc ca ea să înţeleagă imediat ce face, ce gândeşte. Totuşi, asta nu-l împiedica să încerce să nege.

Nu, răspunse el repede, eu doar...

. . a ^a’ sPuse Cassie pe un ton muşcător. O părăseşti pe Acum.

Serios, chiar o părăseşti în ziua nunţii voastre?

ave 63 61 era PUCern*ca- Doamne! Slăbănogul şi roşcatul o audă şi să

alerteze tot hotelul ăla nenorocit dacă ea con-

când • C’1Ona d'n ,nsdnct şi o apucă de umăr, ţinându-se ferm . .

lncercă să se scuture de el, şi o trase prin uşile duble, „la"d-o pe trot

P

Sam ’

înde ' .^n°ra zS°motele ei de protest şi continuă să o ţină strâns,

acestea ^an^U Sc c°l°anele albe ale clădirii hotelului, până când

______. Parură din vedere şi ei ajunseră într-un loc sigur. la mâna de

pe mine!

anin Sa">* elibereze mâna din strânsoarea lui, iar ochii

ei

fUncau scântei.

$am îşi trecu rr>‘

rnăcar mana prin păr şi constată că nu mai găseşte nici

să afl i er&'a necesară pentru a o minţi. Oricum, toată lumea avea

^««■1 de curând.

. POt Sa merg până la capăt cu asta, spuse el pe un ton

Ea îl privea fix, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să mai spună ceva

— Vorbeşti serios? Ai de gând s-o ştergi? în ziua nunţii tale? Ce

fel de om face aşa ceva?

— Nu pot s-o fac.

Vocea lui avea acum o notă rugătoare, panicată. Simţea nevoia ca ea să înţeleagă. Chiar dacă ştia că ea nu-l va înţelege. Desigur că nu-l va înţelege, cum ar putea? Cum ar putea cineva? Dar deja decizia i se părea ireversibilă şi ştia că nu putea, că nu avea cum să revină asupra ei.

Ochii ei căprui se aprindeau, ardeau de parcă aveau cărbuni aprinşi în centrul lor. Se gândi, încă o dată, la ceea ce-i spusese ea, în noaptea în care se dusese Ia Linda. *Dacă n-ai fi fost atât de prost, atât de egoist, atunci Tom ar putea fi încă în viaţă.* Şi avea dreptate, nu-i aşa? Era vina lui. Chefuise prea mult, pierduse noţiunea a ceea ce era important şi îşi dezamăgise cel mai bun peieten. Ar fi putut fi acolo pentru a împiedica prăbuşirea şi nu fusese. Prin urmare, Cassie avea dreptate să se uite la el aşa. Şi, când toţi ceilalţi vor afla că a părăsit-o pe Jessica, se vor uita toţi la el aşa şi vor avea dreptate în ceea ce-l priveşte.

Pentru o dipă, i se păru că ea îi va spune că *trebuie* să o facă, ca lupta cu el pentru a-l determina să rămână. Dar, apoi, Cassie c â din cap şi focul din ochii ei se stinse, aruncând ultimele scântei

— Oamenii au spus întotdeauna că eşti ca Tom, spuse

- T ci el băieţ[11] vocea
acum joasă, abia mai mult decât o şoapta, iu ş* curajoşi, porniţi în aventuri. Un duo. ,

îşi amintea. Toată lumea din satul lor obişnuia să spun sau o versiune, apoi toată lumea de la liceu, toţi p[r0] Linda, mama lui, chiar şi Claire. Şi la universitate, ei [era] buni, făcând năzbâtii la care nimeni altcineva n-ar fi [v'sa] j. ¡(Or

Dar se înşelau. Tu nu semeni deloc cu Tom. El[a oS] şi curajos şi bun, iar /«...

Cassie scuipă ultimul cuvânt, cu umerii încordaţi.

= Eşti un laş şi aşa ai fost întotdeauna.

El tresări, dar nu o contrazise. Avea dreptate – era un laş. Fusese un laş cu atâţia ani în urmă, când se îndepărtase de ea, *fugise* de ea, pentru că nu-i plăcea ceea ce îl făcea să simtă, nu voia să rişte să se îndrăgostească de ea, nu voia să rişte să strice relaţia cu Tom, nu voia să rişte să o rănească dacă ar fi mers mai departe. Era un laş, incapabil să înfrunte ceea ce i se întâmplase lui Tom, rolul său în asta. Se simţea incapabil să meargă până la capăt cu o nuntă cu care fusese de acord. Şi nu găsea nimic, chiar în clipa aceea, pentru a se apăra de toate astea. Aşa că tot ce putea face era să o vadă pe Cassie cum îi întoarce spatele şi pleacă, la fel cum făcuse cu cinci ani în urmă, cu părul ei blond pieptănat în coadă de cal, cu umerii ridicaţi. Acea fragilitate pe care o văzuse sus, în sală, părea să fi dispărut acum, alungată de furia ei împotriva lui.

Eşti un laş.

Da, aşa era. La fel cum fusese şi tatăl lui. Era un nimic, iar cel mai bun lucru pe care îl putea face acum era să se asigure că nu mai trage pe nimeni în jos cu el.

Capitolul 12

obert se utta, ,n josul nasului său acvilin, la Cassie, spre locul ^ aceasta srărea la masa de lucru, răsfoindu-şi agenda. Era o de hârtie, pe care Josh i-o făcuse cadou de Crăciun, pentru *Z* „ place Sâ 3ıbâ o agendă adevărată, în loc sa se pe calculator. O agendă făcută din hârtie reciclară, nimic altceva, dovedind cât de bine o cunoştea.

-p ■ . . atgţtta că putem face ceva, spuse Cassie. Avem deja Sala rezervată pentru dau respectivă, iar celelalte săli sunt prea centru un eveniment de o asemenea anvergură şi nu putem... Vo«,"„„ ° r"PUnSUl Pt aă-l aud, Cassie.

Ca..- ■ ° Crt era taıoasă Şi se apleacă şi mai mult asupra ei. fost nepîZu? d" mifOS dC mCntă' CC ın mod normal nU fi Mai ales a ' a Se s*111!63 Prea înţepător când venea de la el- adu^ce» – • i Cra COmbinat cu mirosul uşor umed *pe care îl* adusese astazi la serviciu Ochd LXnSnCCPUtUJui de apri,ie' dar nU

- de la *o distanţă* atât de m" " eCra'- Începutul de chelie ne tunsori ci j *P CarC lncerca din răsputeri să-l ascu»*— -n-ri şt produse cosmetice scumpe.

dţeles, poate, având în vedere ploaia i tocmai plăcut, nului computeru- edea foarte clar ă-l „ pUKa " *ascundă cu*

doar să X/ *pe care v ™u să-l aud. Corect,* deci trebui
Pfin magie o sală de evenimente *suplimentari)nU*

? Şi oricum, în primul rând, era vina lui că se aflau în această 353* Y1’ încurcătură – el încurcase datele, îi spusese unui client că hotelul ar putea cu siguranţă să le găzduiască aici a cincizecea aniversare a căsătoriei, când toate spaţiile pentru evenimente erau deja rezervate. Nu că ar fi recunoscut vreodată aşa ceva cu voce tare, bineînţeles.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Josh aruncându-i o privire de la masa lui din cealaltă parte a biroului mic şi înghesuit, dar nu îndrăzni să-i întoarcă privirea. Cassie trase aer în piept, încercând să se calmeze, chiar dacă simţea un nod de nelinişte în stomac. Se uită din nou pe lista de evenimente pentru ziua aceea, dar nu se putea schimba nimic din ceea ce văzuse prima dată — toate sălile erau complet rezervate.

îmi pare rău, Robert, încercă ea din nou, răsfoind agenda. Am putea să-i găzduim pe data de 11, cred.

Asta nu e suficient, răbufni el, apoi se întoarse şi începu să meargă de-a lungul camerei mici.

Ea şi Josh erau singurii membri cu normă întreagă ai echipei de evenimente şi, ca atare, împărţeau un birou micuţ, surprinzător de deprimant dat fiind faptul că era găzduit într-un hotel de cinci stele. Nu avea nimic din tema Art Deco din anii 1920 a hotelului prin- pal, cu pereţii albi şi simpli şi covorul bej, uşor uzat, şi se afla la I s°l> aşa că lumina naturală era limitată. în cei trei ani de când a aici, Cassie încercase să facă biroul puţin mai frumos, cum- P rând doi cactuşi, pe care Josh îi botezase Roşie şi Jim, şi câteva ri Pcnrru perete, dar nu putea să nege că preferă părţile mai . Ve a‘e r°lului ei, când era de fapt prezentă la evenimente, decât sa «ea blocată aici.

___-v ı , tebuie să mutăm evenimentul aniversar al familiei Spalding, c°ntinuă Robert.

E^ar familia Spalding îşi organizează petrecerea aici în

fiecare > [s]puse Cassie încruntându-se.

Exact. Aşa că or să fie mai dispuşi să o mute.

— Dar...

— Ajunge, Cassie. Am luat o decizie. Nu putem pierde evenimentul ăsta – clientul e un dezvoltator imobiliar din Londra şi, da • totul merge cum trebuie, ar putea fi foarte bine şi pentru noi. E doar un bun simt al afacerilor, adăugă el şi îşi aţinti privirea asupra ei apoi se întoarse pentru a ieşi din încăpere. Ai grijă să se întâmple! mai strigă Robert în urma lui, înainte de a lăsa uşa să se închidă.

Cassie scoase un geamăt.

— Ce ne facem? spuse Cassie, oftând, iar Josh ridică din umeri.

— Nu prea avem ce face. Nu-ţi bate capul – e greşeala lui, nu a ta. Vezi dacă familia Spalding vrea să schimbe – să sperăm că e de acord.

— Mai uşor de spus decât de făcut, murmură Cassie. Nu-i corect faţă de familia Spalding. Şi vin tocmai din Scoţia.

— Da, dar, din nou, nu e vina ta.

— *Or să creadă* că-i vina mea, pentru că Robert o să mă lase pe mine să le explic, fără îndoială.

— Le explic eu, spuse Josh calm.

Cassie deschise gura ca să spună ceva, dar telefonul începu sa sune, iar Josh răspunse cu vocea lui blândă cu care se adresa client* lor. Chestia era că Josh putea foarte uşor să spună lucruri de genul acesta – el facea asta doar temporar, lucra aici pentru a-şi P[ute] permite un masterat *part-time* în design grafic, după care, farâ [1] doială, avea să renunţe la evenimente şi să-şi caute slujba visuri sale. Dar, pentru Cassie, aceasta era cariera ei. Pentru ea *avea ^P tanţă* opinia clienţilor despre ea şi cum decurgeau evenimente!

— Cassie?

îi aruncă o privire şi îl văzu pe Josh făcând un gest către te din mână.

ELinda,vreacu

. Sle sc'ncruntă
1 se *strânse în stOmac .* o SUna la *serviciu? Un nod de anxiet^*
firnp ce ridica receptorul telefonului (k

__ Bună, Linda. E totul în regulă?

servici îi era greu să-şi ascundă panica din voce; nu se putea abţine să tragă cea mai proastă concluzie ori de câte ori o suna cineva în ultima vreme.

— Bună, Cassie, iubire, da, sunt bine. îmi pare rău că te-am îngrijorat. Am încercat să te sun pe mobil, dar n-am reuşit să dau de tine.

___Of, îmi pare rău. îl ţin pe silenţios la serviciu.

— Normal, recunoscu Linda. Ce mai faci, toate bune?

Vocea Lindei era prea voioasă, iar Cassie ştia că această întrebare e doar de umplutură, că Linda nu ar fi sunat-o la serviciu fără motiv.

— Ce s-a întâmplat, Linda? întrebă ea pe un ton hotărât. S-a întâmplat ceva?

— Păi, e doar...

Linda făcu o pauză, iar Cassie simţi cum mâna i se strânge pe telefon. Nu putea fi atât de groaznic, îşi spuse ea. Linda nu părea îndurerată, ci doar ajunsă la limită. Cassie încercă să respire şi-l simţi pe Josh aruncându-i o privire din partea lui de cameră. Poate ca şi el îşi amintea ultima dată când primise un asemenea telefon.

Doar că m-am gândit că ar trebui să ştii...

Ce credeai că ar trebui să ştiu?

Cassie nu intenţiona să răbufnească, dar nu se putea abţine.

3, îmi pare rău. E vorba de pub.

De pub? Ce-i cu pubul?

E— o să trebuiască să-l vând.

v*nz i? întrebă Cassie neîncrezătoare, într-un mod care-l A u pe Josh să se uite la ea, aşa că ridică mâna pentru a-i da de ’ CS Ca va pune la curent după aceea.

şi fj a aSta a$teP tase< Linda iubea acel pub. Era copilul ei. Nu y\c [lrna g>nat niciodată că îl va vinde şi nici nu-şi dorise asta, •nul ma* rnu lt decât casa lui Claire, aduna pentru ea atât de amintiri. Amintiri din copilăria ei şi a lui Tom.

__Da, ei bine, îmi pare rău, nu explic prea bine, spuse Linda, care părea *tulburată,* îşi dădea ea seama, iar Linda nu păruse niciodată tulburată. S-au spart nişte ţevi şi barul a fost inundat.

__Inundat? repetă Cassie prosteşte.

__Da, săptămâna trecută. A fost un adevărat coşmar – parterul a fost tot sub apă la propriu şi a trebuit să-mi pun cizmele casă intru în bucătărie şi să mă asigur că e întrerupt curentul.

Linda râse, ca şi cum ar fi încercat să facă haz de necaz, dar Cassie simţi fragilitatea din râsul ei.

__Săptămâna trecută? întrebă Cassie, dându-şi seama că suna puţin ca un ecou. Ar fi trebuit să-mi spui! Am fost liberă ieri-aş fi venit să te ajut.

— Ştiu că ai fi facut-o, draga mea, spuse Linda cu blândeţe. Dar am vrut să-mi pun în ordine propriile gânduri înainte de a te im povara cu ele.

Să-l vând, spusese ea. Dar...

— Dar nu poţi... să-l repari? Să repari ţevile, să aranjez p. deaua? S-ar putea să trebuiască să închizi pentru o vreme, pui pe picioare, sunt sigură. î'nda

— Ei bine, chestia e că nu-mi permit să fac asta, spus încet şi suspină. Of, Cassie dragă, pur şi simplu nu am ban^ ţinut pe linia de plutire – doar atât — şi am crezut ca am

A r Ecevad*11

pas înainte, am crezut că mă pot descurca, dar, cu asta... * care nu-mi pot reveni. N-am bani să renovez şi n'a împrumut. Banca mi-a trimis deja scrisori, amintindu mult le datorez – de parcă nu ştiam deja. OsS'e'

Plicurile pe care le văzuse după Crăciun, îţi aiTli j^r Uitase de ele, bineînţeles, prea zdruncinată de toate ce avusese o străfulgerare, atunci, când văzuse notificarea

— Aşa că nu prea am de ales, încheie Linda. * Jea$ca* Cassie

îşi duse mâna liberă la cap, încercând să se g

Cât ar costa repararea pagubelor provocate de conducta care

a curs?

__¡n ;ur de treizeci de mii, cred, spuse Linda după o ezitare.

__Ţreizeci de mii? exclamă Cassie, făcându-l pe Josh să se uite din nou la ea.

Dar, serios, ce se întâmplase cu nenorocitele alea de ţevi?

— îmi pare rău, spuse ea repede, conştientă că probabil nu era de ajutor. Dar, uite, situaţia nu e chiar de domeniul imposibilului. Chiar dacă nu poţi obţine un împrumut, trebuie să existe o modalitate de a strânge banii ăştia. Ne putem gândi la ceva. Te ajut eu.

Linda făcu o pauză suficient de lungă pentru a-i da de înţeles că mai e ceva.

Chestia e un dezvoltator a făcut o ofertă pentru locul ăsta.

Deja? Parcă ai spus că asta s-a întâmplat abia săptămâna trecută.

a, dar au început să adulmece de ceva vreme. Cred că ştiau ca nu-mi merge prea bine.

— Ei bine, nu accepta oferta, spuse Cassie brusc.

Cassie, iubire, nu sunt în poziţia de a...

. * e ro g> Linda. Doar... aşteaptă, bine? Măcar dă-mi timp să... sa ma gândesc.

- iroului se deschise şi intră Robert. Cassie sări în picioare, uitând mi f^U' tre Eu ie să închid, spuse ea repede, asupra oS maSa C^nc^ Pr*v*rea lui Robert aţintită î[. ar te Vo* SUna ma* târziu. O să mă gândesc la asta, bine? atenţia C^em ân du-l Pe Robert, încercând să-i distragâ

mOrn . Ca nU a foSt un aPe* Personal> Cassie, spuse Robert în en tul în care ea închise telefonul.

^SSie d * w pe bir -. ,se ca e mai sigur să nu răspundă. Robea luă un stilou de J°sh privi lnce Pu sâ bată cu el în spatele monitorului acestuia.

ana lui Roben şi stiloul cu o expresie de dezgust.

— Vânătoarea de comori cu ouă de Paşte, i se adresă Rob er Cum stăm cu asta?

Cassie îi aruncă lui Josh o privire panicată.

— Mă ocup eu, spuse Josh relaxat.

Robert încetă, pentru scurt timp, să mai bată în monitor şi se uită la Cassie.

— Dar tu o faci în fiecare an.

Cassie făcea eforturi să păstreze o expresie neutră.

— Ei bine, spuse Josh, anul ăsta încerc şi eu. Sunt sigur că o să iasă bine.

Robert încă părea suspicios, deşi continua să bată în monitor.

— Bine nu e chiar suficient de bine. Cassie se pricepe mai bine la astfel de lucruri decât tine.

— Consideră că mă extind. Că mă maturizez în rolul meu.

Vocea lui Josh era inexpresivă. .

Robert îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită din nou

— Tu ar trebui să supervizezi. .

— Aşa o să fac, spuse ea imediat, chiar dacă era o min

Josh s-ar fi descurcat cu vânătoarea de comori, era s g * el o urmărise a pentru copii, pentru numele lui Dumnezeu, iar suficient de multe ori cum o organiza. |ui Josh-

— Bine, spuse Robert şi ieşi din birou, luând cu el stil

Josh îi aruncă o privire.

— Eşti bine? Q face3

Cassie dădu din cap. Era altceva, dar nu se putea a ţ pregătise să se gândească la Tom, la vânătorile de comori pe care . pentru ea, la cea pe care o organizase înainte de a m p^isc reuşise să o înceapă, în cele trei luni şi jumătate de c asta,

primul indiciu, chiar dacă se gândise în mod cons întrebându-se ce spun indiciile, unde duc. Ce plan pentru ea. Nu că ar fi putut să-i explice ceva din

Robert. aştepta ca ea să lucreze normal acum şi Cassie făcea tot posibilul să-i îndeplinească aşteptările.

__O să mă ocup eu de asta, spuse Josh cu blândeţe. Nu-ţi face griji. Robert poate să se ducă naibii. Nu-i decât o vânătoare stupidă de comori, adăugă el şi făcu o grimasă. N-am vrut să spun...

— Nu. Ştiu ce vrei să spui. Şi mulţumesc.

Josh ezită.

— Şi... Linda?

Cassie trase aer în piept.

— Asta e altă poveste, spuse ea şi începu să-l pună la curent.

Când Cassie se întoarse în apartamentul lor în seara aceea, Hazel pregătea cina, deşi, judecând după aburi şi înjurături, nu mergea prea bine. Cassie intră în bucătărie şi aruncă o privire în tigaie pentru a vedea o masă congelată de orez. Hazel nu învăţase să gătească mai bine de când plecaseră de la universitate, iar acum se uită cu tristeţe la Cassie.

Am încercat.

Şi asta e ceea ce contează.

Hazel ridică o sticlă deschisă de vin alb.

Am deschis-o pentru rizoto, dar, din moment ce nu merge trebuie, probabil că e mai bine să bem vinul, iar în felul ăsta carea ar putea avea un gust mai bun.

H- I A.

E H turnă un pahar, iar Cassie îl luă cu recunoştinţă, spuse Hazel, cum merg lucrurile cu Robert?

Biiie, cred, minţi Cassie. E supărat în momentul de faţă u că nu organizez vânătoarea de ouă de Paşte.

era acelaşi lucru, îşi spuse ea cu fermitate. Nu era la fel cu
e obişnuia să facă lom, şi era de Paşte, nu de Crăciun. aZe °
privea. Un pic prea atent, se gândi Cassie.

— Tu ai... începu Hazel cu ezitare în glas, trăgându-şi v din părul ei de abanos 0 fuviţă după ureche. Ai deschis vreodată indi. la -Jciu/de Tom? Cel pe care ţi l-a dat Linda?

Cassie clătină din cap, uitându-se mai degrabă la rizoto decât la Hazel.

— Nu mă pot hotărî s-o fac.

O parte din ea voia totuşi să o facă. Voia să ştie ce scrisese « plănuise el. Dar o parte egală din ea era îngrozită de acest gând,’* spirala de durere care ar fi putut să o aştepte.

- Poate că ar trebui, spuse Hazel cu blândeţe. S-ar putea sa ,e ajute să...

Ce, să merg mai departe?

Cassie încercă să-şi controleze amărăciunea *din voce.*

Nu. Nu asta. Nu sunt sigură că „să mergi mai departe” este formularea potrivită. Pe unul ca el... spuse Hazel şi *clătină din cap* cu tristeţe, nu-l dai pur şi simplu *la o parte şi te îndepărtezi de el. Dar cred că* te-ar putea ajuta să-ţi *procesezi sentimentele. Sau nu.*

u trebuie să o faci. Dar, dacă vrei să o faci şi *dacă vrei să fiu alături ine* sau orice altceva *de genul ăsta, atunci sunt aici, bine?*

_ *azel* trase aer în piept şi-şi luă *paharul cu vin. Mâncată ce* mai ăsese din rizoto într-o relativă tăcere, iar, la *sfârşit, Cassie se* la culcare devreme. Totuşi, nu se culcă. în *schimb, scoase*plicul P care îl ţinea în sertarul de lângă pat, astfel încât să fie lângă ea *în*

P dormea, mereu la îndemână. Mângâie marginile *plicului* vârful degetelor, savurând imaginea *scrisului lui mâzgălit.* fl acu- ţâ *pe* Tom că are cel mai urât scris *din întreaga lume,* iafd *Ş* ă ia asta ca pe un compliment, susţinând că, dacă e *să fc* mai bine e să fie *cel* mai urât. Ca şi cum ar fi *câştig*[31] [un] *de*

concurs.

Se gandí să se ducă să o cheme pe Hazel. Dar, *pentru*
> e data asta, văzând ce scrisese el, simţi că acesta ar trebui*
he un moment privat.

Asa că deschise plicul cu degete tremurânde şi văzu că nu e doar ndiciul dinăuntru. Mai era ceva, ceva mai mult. Un bileţel. Privirea ei se repezi pe pagină, prea repede pentru a cuprinde cuvintele, frenetică în nevoia ei de a le absorbi. Răsuflă adânc, forţându-se să
se calmeze şi citi:

Crăciun fericit, Veveriţa! Eşti emoţionată? Eu sunt. Vânătoarea de anul ăsta va fi atât de distractivă! Dar simt că ar trebui să te avertizez – ca să nu se repete din nou criza din 2003 — că s-ar putea să fie mai greu anul ăsta. Dar o să reuşeşti la sfârşit. Probabil. Să sperăm.

Doar nu te speria dacă asta durează mai mult decât de obicei, OK? Totul face parte din marele meu plan diabolic.

Dedesubt, Tom desenase un omuleţ cu ochi răi, bătându-şi degetele unele de altele, şi un mic balon în care scria *„muahahahaha”.* Cassie simţi cum se formează un mic hohot de râs, care apoi izbucni. Era un personaj animat desenat *groaznic.* Dar, la fel ca în cazul scrisului, ştia că Pom ar fi fost mândru de eL Şi-l putea imagina desenându-l, scriind biletul. îşi putea imagina chipul lui în timp ce ea citea. Probabil că s-ar fi încruntat Ia el, i-ar fi cerut să Ştie de ce, exact, ar dura mai mult anul acesta şi de ce a simţit nevoia sa o avertizeze. Iar el ar fi clătinat din cap şi ar fi spus ceva enervant d[e] genul: „Toate la timpul potrivit, Veveriţo”. îl *auzea* efectiv spunând asta, chiar acum, de parcă ar fi fost aici, în cameră, cu ea.

assie răsuflă adânc şi puse biletul deoparte. Apoi, cu inima tt-i cu putere, ridică indiciul. Primul indiciu care va declanşa at°area pentru ultimul cadou pe care i-l va oferi vreodată fratele ei.

Capitolul 13

Ce vrei sa spui, că ai de gând să accepţi oferta?
Cassie ţâşni din locul în care pe pam| d

spnţuut de perne. Indiciul lui Tom, cel pe care îl deschisese cu a "

,"a,n‘e' ” Zburâ di" P°^ până pe plapuma de lângă ea. iar „ d prinse d.n

nou. De când le citise, cuvintele lui fuseseră pe mo ul „repeat”.

Vom rămâne aproape de data asta, dar vom urca... .' el *f”a* ca e.

nu-i plac înălţimile, deşi, de fapt, cui îi plăceau? Eră oricine

spune că nu e speriat când se uită în jos

* pme minte. Creierul ei zbârnâia, încercând să-şi dea seama unde voia w

D * 53 aJunga şi abia reuşise să doarmă din cauza

cerca să se concentreze, fără să se mai gândească la asta, pentru că ştia că trebuie să o ajute pe Linda.

■ . , S*C’ idb’ie, pur şi simplu nu am nicio opţiune, spuse Ljnda cu un oftat.

nascj . fa tuJkure> încă nu se trezise de-a binelea. Cassie su* *P* °ră, iar

Linda fusese întotdeauna mai degrabă *o* de noapte.

. nj, pue _

ca există opţiuni. Există *întotdeauna* oppu ’ Cassie trăgând adânc aer în piept. Uite, Linda, s-ar puC acopere totul, dar am nişte economii, de la părinţii meb ?

Dar răspunsul veni ------* *• *’

__Nici nu poate fi vorba, Cassie. Banii ăia sunt pentru viitorul tău, nu al meu.

— Dar eu...

— Nu, spuse Linda. Şi cu asta basta.

Cassie strâmbă din nas, dar ştia că, odată ce Linda hotăra ceva, *rămânea* intr-adevăr definitiv. Totuşi, când se gândise la asta, îşi dăduse seama că nu are doar moştenirea ei acum: o avea şi pe a lui Tom, pentru că el i-o lăsase prin testament. Era mai puţin decât s-ar fi aşteptat, mai puţin decât jumătatea ei — nu că i-ar fi păsat de asta. Nu avea nevoie de banii lui Tom, pentru că s-ar fi simţit prost dacă i-ar fi folosit. Dar nu-şi dăduse seama că el cheltuise deja o pane din banii lui şi nu putea să nu se întrebe ce făcuse cu ei. Să nu se întrebe de ce nu-i spusese şi ei despre asta.

În regulă, spuse Cassie. Ce-ai zice să organizezi un fel de strângere de fonduri în sat?

Nu pot să cer bani din sat, iubire, spuse Linda, iar lui Cassie nu i plăcea cât de obosită îi suna vocea.

Ba da, poţi! Lumea o să vrea să te ajute. Am putea organiza nişte

ncene, să oferim ceva de mâncare, să cerem oamenilor donaţii şi...

Unde, mai exact, putem face asta? N-am cum să las pe nisa se apropie de pub în momentul ăsta — e un risc nenorocit u sănătate şi siguranţă, îţi spun, şi jur că deja se instalează mucegaiul.

Cea tindei se rupse, doar uşor, la sfârşitul frazei – se rupse c mod care ar fi putut fi uşor de ascuns, dacă ea nu ar fi o atat de bine. Sunetul acela îi frângea inima lui Cassie, e°arece Linda *iubea* pubul. Nu putea decât să-şi imagineze cât de să-l vadă 0 distrus, să simtă că nu poate face nimic.

afectează , '

^rânse niai m • *

hâ • * Puternic ln pumn indiciul lui Tom, bucata aceea mica *n

fimp ce unghiile i se înfigeau în palmă în jurul ei.

să ne 1 S ° °rgan*z^m la primărie, spuse Cassie. Sunt sigură că or e să folosim sala gratuit, dacă le explicăm.

Linda pufni în râs.

__ Nu sunt sigură câţi bani ne-ar aduce o mică serbare sătească, iubirea mea. . – r- • M

_ Ei bine, nu ştim, nu? întreba Cassie. Nu ştim pana nu încercăm. ^ . . . . .

Linda nu mai spuse nimic, iar Cass.e cm ceva m cacerea er

— Ce-i?

Tot nu spunea nimic. — Linda, ce e?

Un oftat.

— Dezvoltatorii mi-au acordat două săptămâni să accept oferta. altfel şi-o retrag.

— Ce? Nu pot să facă aşa ceva! Sună ca... un şantaj.

Linda râse abia auzit.

— într-adevăr. Dar aşa merg lucrurile în lumea lor.

Nu era corect, decise Cassie. Nu era corect ca oamenii să te poara *manipula aşa.*

voce anm • Oameni oar*ecare să-l ia, zise Cassie cu o*

Şi Pe ˈmp,Or— c- ce-ar face din *d>*

porcărie d Par demola şi ar *construi în loc vreo*

pentru că era vechii gCTlul ăsta- Pubul Lindei era vca *amintiri.* Avea *nevoie de dragoste.*

INU vreau să fac „

se *întâmpla lucruri d'* ^ubu^551:3 3 fost *viaţa mea. Dar* • când *să te dai bătut. O* • *Se ,nta naplă şi uneori trebuie să oat e lanţurile astea, pubu/l^* ° *,Uptâ pierdurâ dinainte ~ cu*

* assie *tresări.* Sria / 5arc?n pur şi *simplu nu mai fac bani- ncepUt aje Ur ^e se schimbaseră faţă de vremurile etului, oricât ar fi jnc p ^Cea 'deea. Undeva în adâncul era> nutrea*

fantezia de ° ° Parre ca un vis nc Practic

Ca L,n da să se dea bătută ea un local ia fără - Nu V0 ' ' '

Uta - se părea că asta ar fi dovedit, odată

pentru totdeauna, că visul ei este o farsă, i-ar fi dovedit părţii raţionale din creierul ei că fusese o prostie să apuce pe această cale.

Linda suspină, iar Cassie îşi putea imagina fâsâitul părului ei tuns bob în timp ce scutura din cap.

__Oricum îmbătrânesc...

— Ba nu...

__Iar managerii ăştia, continuă Linda fără să o lase pe Cassie să-şi termine ideea, nu-s niciodată buni de nimic.

— Asta, pentru că nu le dai niciodată o şansă.

Şi era adevărat – Linda nu avea încredere în nimeni mai mult 1 de câteva zile când venea vorba de pubul ei.

—Ce zici de o campanie de strângere de fonduri? întrebă Cassie brusc.

— O ce?

— O campanie de strângere de fonduri. Ştii, există nişte site uri pe internet, încarci detaliile proiectului tău şi apoi îi convingi pe oameni să doneze.

Hm, mi se pare un pic mercantil să iau banii oamenilor.

ăi> ei nu-ţi dau ban i decât dacă vor — nu *forţezi* pe nimeni să doneze.

Totuşi, nu ştiu ce să zic...

Sau le-ai putea oferi ceva în schimb, continuă Cassie. Ca o

Ola în pub sau aşa ceva? Eu aşa aş face! continuă ea, vorbind

a • A ‘ dacă pubul ar câştiga o peste protestele automate ale tindei. Apoi, * oarnenii grămadă de bani, ar câştiga şi ei, dar mai mu^ care donează ar simţi că fac parte din ceva, şti

— Acţiuni.

s . e u ln care o spusese, Cassie aproape că o vedea pe Linda *— bP U

l3 *^eea de a cec^a ceva control acolo.

fir-: a* fi °bl*gată să le laşi vreun *cuvânt de spus,* de pildă în ce ac‘tu eu pubui.

Atunci, ce rost ar mai avea să fii acţionar?

Cassie suspină.

— Linda, vrei să te gândeşti la asta? Dacă nu acţiuni putem găsi altceva.

— Bine. Bine, da, o să mă gândesc. Intre timp, totuşi hai să vorbim despre altceva, da? Ce mai faci?

Deocamdată, se gândi Cassie, o lăsa pe Linda să renunţe la subiect, dar ea nu avea de gând să renunţe.

— Sunt... în sfârşit, sunt bine, cred, răspunse ea, făcând o pauză. Am deschis primul indiciu al lui Tom.

Cassie se uită în jos la plicul din poala ei.

— Da? întrebă Linda, a cărei voce se schimbă, devenind mai interesată. Şi ce spune?

Cassie zâmbi puţin la nerăbdarea din vocea ei. Lindei îi plăcuse întotdeauna vânătoarea de comori. Tom se folosise de pubul ei de mai multe ori, trimiţând-o pe Cassie acolo la Linda, care, radiind de încântare, avea să-i înmâneze următorul indiciu.

Cassie nu avea nevoie să se uite la peticul de hârtie – putea sa recite din memorie.

Vom rămâne aproape de data asta, dar vom urca până sus,
Am vorbit să te iau cu mine, dar planurile pe copcă s-au dus,
Acum sper că singură il vei înfrunta,
Urcă-te până la cer fi necunoscutul il vei vedea.

Linda râse, încântată.

îmi *place la* nebunie! Doamne, ce rime!

Cassie zâmbi din nou

ftcut A încercat să nu mai facă asta într-un an şi, practic, a o criză.

Linda chicoti încet.

îmi amintesc. Ştii că, atunci când era mic, îmi cerea ajutorul cu rimele?

— Serios?

- O, da, stătea în pub după şcoală sau când Claire era ocu-

pată – alegea momentele în care tu nu erai în cameră sau erai plecată cu Hazel – şi treceam împreună prin toate cuvintele rimate posibile.

Cassie putea să şi-l imagineze: un Tom copil care stătea de cealaltă parte a barului din lemn în afara orelor de program, înainte ca pubul să se redeschidă la şase după-amiaza, aplecat cu pixul în mână deasupra hârtiei, încruntat, concentrat, cu părul blond şi moale căzându-i în ochi. Faptul că Tom dispăruse şi curând avea să dispară şi pubul atârna în aer între ei.

Cassie îşi drese glasul.

— Există şi un P.S.

Tom facea asta uneori, când credea că ea ar putea avea nevoie de ajutor suplimentar.

— A, da?

,,7?S. *Mi-a plăcut întotdeauna numărul treizeci şi doi. P.P.S. Odată ce ajungi acolo, am auzit că ceaiul de după-amiază este deosebit. Mai ales când comanzi de la Rose. „*

Parcă aud vocea lui Tom când spui asta, să ştii.

Iristeţea din vocea Lindei o facea pe Cassie să simtă un nod în gât.

Ş* eu, şopti ea, clipind pentru a opri lacrimile care erau îndeauna atât de aproape de suprafaţă.

Poi Linda întrebă, puţin neîncrezătoare:

ntotdeauna i-a plăcut numărul treizeci şi doi?

nu se putu abţine să râdă.

Aşa se pare.

Şi» spuse Linda pe un ton încurajator» te-ai prins?

Las*ie ezită.

Aşa cred.

fisa în)arn ^ne a Proa P* *de data asta, dar vom urca până sus.* îi picase i^l nopţii, deşi apoi îşi petrecuse restul timpului în care nu

putea dormi gândindu-se dacă a înţeles bine – pentru că ideea de a merge acolo şi de a se înşela... ei bine, nu voia să treacă prin asta Şi nici nu voia să-l dezamăgească pe Tom în felul ăsta. Dar nu re- uşise să găsească nimic altceva şi pur şi părea potrivit. *Am vorbit să te iau cu mine...*

Cassie trase aer în piept.

— Cred... cred că e vorba de Shard.

— Shard! exclamă Linda. Ce spectaculos!

Exact cuvântul pe care îl folosise Cassie când venise la Londra să-l viziteze pe Tom. îl întâlnise pe Tom pe London Bridge, aproape de locul în care el şi Sam locuiau pe atunci. Fusese cuprinsă de o nerăbdare nervoasă — ea şi Hazel plănuiau să se mute împreună la Londra după facultate, iar ea dorea să vadă oraşul, să-i simtă pulsul. Tom o întâmpinase la gară — şi îl adusese şi pe Sam, spre consternarea ei, având în vedere că încă suferea după incidentul de la schi.

Trecuseră pe lângă Shard în timp ce veneau pe jos de la gara, iar Cassie se oprise şi ridicase privirea. Avea senzaţia că turnul simbo lizează imaginea pe care o are Londra pentru ea – mare, impună toare şi descurajantă.

— într-o zi, o să te duc acolo sus, spusese Tom, cupnnzan cu un braţ în jurul umărului, iar ea îi zâmbise, exact când venise de cealaltă parte a lui Tom.

— Eşti sigură că o să fii destul de curajoasă, Cass? E destul des

Ea alesese calea elegantă, ridică bărbia şi nu ripostă, refu intre într-o discuţie cu el, chiar dacă părea destul de sus, iar ea oarecum bucuroasă că Tom nu-i sugerase să urce imediat, P _ că atunci ar fi trebuit să se prefacă, în faţa lui Sam, că nu îi est Sam rămăsese în urmă în timp ce ea şi Tom continuau sa ajungându-i câteva momente mai târziu. Ridicase din umcr Tom se uitase la el.

. j

Am vrut să văd dacă putem urca acum, dar crebu rezervare.

. Altă dată, spusese Tom.

De când se mutase ea la Londra, Tom spusese de câteva ori că ar vrea să meargă împreună acolo, cât de tare ar fi fost să intre într-unul dintre baruri, să pretindă că sunt nişte londonezi bogaţi şi eleganţi şi să privească de sus restul oraşului cu un cocktail în faţă, dar era doar unul dintre acele lucruri despre care vorbeşti şi pe care nu le faci niciodată.

Şi acum, el o trimitea acolo sus, iar Cassie era convinsă, dat fiind ce scria în indiciu, că *el* ştia că asta o va scoate din zona ei de confort. Ştia că ar fi trebuit *să-l înfrunte* dacă voia să obţină următorul indiciu. Şi voia. Acum, că îl deschisese, acum, că spărsese acea primă barieră, în ea se declanşase ceva. *Trebuia* să facă totul corect, trebuia să-l găsească pe următorul. Voia să urmeze traseul, să afle unde duce. Chiar mai mult decât atât – ştia că asta şi-ar fi dorit Tom. El făcuse tot efortul acela, pusese lucrurile la cale pentru ea şi ar fi vrut ca ea să meargă până la capăt, indiferent de situaţie. Deci asta va face. Va merge la Shard, la naiba cu înălţimea, şi va găsi următorul indiciu.

Scânteia care se aprinsese noaptea trecută se intensificase, în (lrnp ce mintea ei se agăţa de acel scop. Şi undeva înăuntrul ei licărea vechiul ecou al entuziasmului copilăresc pe care îl provocau vânătorile de comori.

Capitolul 14

Cassie răsuflă când se opri în faţa clădirii ascuţite din sticlă. Era atât de *mare'.* De ce nu observase niciodată până acum cât de al naibii de imensă e? Se simţea atât de mică pe lângă ea, încât părea neînsemnată. Turnul se înălţa maiestuos în faţa ei, cu lumina soa- relui de primăvară sclipind pe geamurile lui. În partea de jos, piramida din sticlă făcea loc unei fundaţii mai mici din sticlă. Marginile restului piramidei se sprijineau pe stâlpi din piatră albă, astfel încât dădeau impresia că o parte din clădire e susţinută pe picioroange. Cassie privi cu suspiciune stâlpii. Puteau ei să susţină cu adevărat o structură din sticlă atât de masivă? Una în care ea era pe cale s

. *Se Î„'X 13 **" gând_

evidenţiat pe un Cer ? CC arunca ° privire spre vârful clădirii, multe zile însorite T ■ Str^Uc'tor> un cer care *promitea mai răsuna în minte.*

V°[duce acol° ™ intr-o zi. Vocea lui Tom îi

Cu acest *gând hot" * CUVanr' c^2r ?* acum,*

ee intra decisă, urcând '' reVeni ? *?* îndreptă umerii în dmp ^ese evident, odatw eta)u^ treizeci şi doi. Indiciul aila un restaurant Th* O ^^USC seama ~ la *etajul treizeci şi doi se form Google,* una *di Cea'u' după-amiază era, con- ecran din partea de s ? SPCC*a^'taP*e* lui- Cassie se uită *la mieol*

*ce urca – incredibil d^ *m ens, numărând etajele în dmp Pe de, m opinia lui Cassie.*

Simţi câ nervozitatea îi creşte în momentul în care ajunse la etajul treizeci şi îşi dădu jos jacheta din piele, îndesând-o sub braţ. *Smart-casual,* spunea recomandarea de cod vestimentar atunci când căutase restaurantul pe Google. Aşa că optase pentru un top verde drăguţ peste blugii negri, în speranţa că balerinii ei negri vor trece drept eleganţi.

în timp ce ieşea din lift, îşi netezi părul, care acum îi ajungea până la umeri. Era singura persoană care făcea acest lucru. Apoi se opri în loc. în lift, reuşise să pretindă că totul e bine, că nu se află chiar atât de sus, că e în siguranţă. Dar acum nu se mai putea preface. înconjurată de pereţii din sticlă, faptul că se afla mult mai sus decât orice altceva din jurul ei o lovi cu toată forţa. Şi, Doamne, nu putea să se uite! De fapt, voia să închidă ochii. Dar refuzul de a privi pe fereastră nu îi împiedica stomacul să zvâcnească şi gura să se usuce. De ce? De ce îi făcuse Tom aşa ceva? Voia să se întoarcă, să intre direct în lift şi să-şi ţină ochii închişi până când picioarele se vor afla în siguranţă pe trotuarul de afară, înapoi la nivelul solului.

Dar nu putea. începuse şi avea să regrete pentru totdeauna dacă nu mergea până la capăt. Aşa că răsuflă încet şi, tremurând şi ţinân- du şi privirea aţintită ferm înainte, se îndreptă spre The Oblix. Se pd la intrarea în restaurant, aruncând o privire în interior — un C egant, semicircular, cu iluminare elegantă de fundal, la care Cau cateva persoane pe scaune înalte, cu spătar alb, forma piesa C trală a încăperii. înăuntru, totul strălucea. *Evident,* îşi spuse le ironica. O latură întreagă a localului era din sticlă, cu vedere 1 Londra. îşi permise o mişcare nervoasă a ochilor. De aici, vedea ţ*Sa lower Bridge, care unea cele două părţi ale Londrei.

amintea de momentul în care Tom încercase să o facă să

urce [n]don Eye. Se întâlnise cu el şi Amy la *brunch,* iar pe el îl jv [ase l]deea, având în vedere că niciunul dintre ei nu mai . [a]$[a ceva] până atunci — londonezi care lăsau toate atracţiile [ce] sa treacă pe lângă ei. Cassie refuzase categoric. Ideea de a

sta pe ceea ce era de fapt o roată uriaşă şi de a se legăna instabil în vârful ei era prea mult pentru ea. Ii condusese pe Tom şi pe până acolo, le spusese că trebuie să se vadă cu un prieten şi că va fi o activitate romantică minunată pentru ei doi – nu că s-ar fi simţii vreodată ca a treia roată la căruţă în preajma lor. La vremea respectivă, crezuse că Tom acceptase, dar, acum, privind în urmă, era din ce în ce mai sigură că el o citise, ca întotdeauna.

O chelneriţă cu părul adunat într-o coadă strânsă şi ochii eviden- ţiaţi de un creion negru de machiaj se apropie de ea şi zâmbi într-un mod care indica faptul că face asta pentru că trebuie, nu pentru că ar vrea. Cassie îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Eu, hm, am rezervat o masă. Cassie Rivers.

Era prea agitată ca să apară acolo pur şi simplu, în caz că nu aveau locuri libere – până la urmă era vorba de Shard. Ceea ce se dovedise o bună idee — obţinuse o masă doar datorită unei anulări. Avea senzaţia că e, într-o măsură, mâna destinului, ca şi cum Tom ar fi făcut cumva, de undeva, să fie aşa.

Chelneriţă o conduse la masa ei – chiar lângă geam. Sau perete. Se aşeză, mutând micul fotoliu maro, cât mai subtil posibil, departe de geam. De ce o aşezaseră chiar la margine? Nu ştiau că sticla se poate sparge în orice moment? încercă să îndepărteze imaginile cu prăbuşirea – îşi simţea palmele destul de umede şi aşa.

Chelneriţă aşeză un meniu pe măsuţa rotundă de lemn şi lu* doilea tacâm într-un mod care scotea în evidenţă faptul ca va man singură.

— Vă las un moment să decideţi ce doriţi, spuse ea, par plictisită.

Cassie se simţea stânjenită în timp ce chelneriţă se îndepărtă- n ştiind ce să facă singură. Ar fi trebuit să-şi aducă o carte sau ceva genul ăsta – nimeni nu-şi pune întrebări

dacă stai singură şi

Aruncă o privire afară prin geamurile din sticlă. Londra c i arăta uimitor de la înălţimea asta, şi mai mult datorită run

rrălucitor al zilei, lumina soarelui nimerind câte o fereastră albast^{ru} $^{traJ}

• ftcându-i cu ochiul. Uimitor, da, dar era oare normal sa nu se simtă ca acasă, chiar şi după mai bine de trei ani petrecuţi aici? Putea să aprecieze frumuseţea Londrei şi îi plăceau unele părţi ale oraşului, dar, stând aici sus şi privindu-1... îşi dădea seama şi cât de obositoare e Londra. în continuă mişcare, totul şi toată lumea. Şi poate că era aşa doar pentru că se simţea epuizată acum, poate că totul era mai greu în lipsa lui Tom, dar simţea greutatea oraşului apăsând asupra ei. Nevoia de a ţine pasul cu Londra, de a se menţine pe banda de alergare, de a continua să lupte pentru mai mulţi bani, astfel încât să-şi permită să locuiască aici, croindu-şi drum pe
scena organizării de evenimente.

Chelneriţa reapăru înainte ca ea să fi ridicat măcar meniul.

— Cu ce vă pot servi?

Nu scosese nimic de scris, aparent încrezătoare în capacitatea ei de a memora comanda lui Cassie.

— Hm...

Cassie luă meniul, apoi îl puse din nou jos.

Aş dori ceaiul de după-amiază, te rog.

La urma urmei, lom îi spusese ce să comande. Deşi se simţea ridicolă să comande ceaiul de după-amiază pentru o singură persoana – şi, după privirea cu sprâncenele ridicate pe care o primea, u siguranţă că femeia asta machiată excesiv o judeca.

Da. Sunt destul de multe opţiuni, totuşi.

Arătă spre meniul, iar Cassie se încruntă. Erau mult prea multe Pţ uni, în opinia ei, astfel încât alegerea părea mai degrabă restric- decât eliberatoare. Dacă va avea vreodată propriul local, se va gora că există opţiuni bune, dar nu prea

multe.

Doriţi să revin?

hlu, spuse Cassie cu o voce stridentă. Nu, e în regulă. Aş vrea ceaiul normal de după-amiază, te rog, iară şampanie şi, ştii.

ceaiul normal perfect şi, hm, trebuie să aleg eu ¡şuri

este toate

— Sau puteţi lua o selecţie? sugeră chelneriţa cu aceeaşi voce plictisită.

— O selecţie, spuse Cassie cu fermitate. O selecţie e minunată. Chelneriţa dădu din cap, luă meniul şi se întoarse pe călcâie.

— Şi, hm, spuse Cassie repede, înainte ca ea să plece, tu eşti Rose; Femeia se întoarse şi ridică din nou sprâncenele – erau foarte fin pensate, observă Cassie.

— Nu.

Da. Cooperantă. Al naibii de cooperantă.

— Cunoşti pe cineva pe nume Rose? întrebă ea cu răbdare. Care lucrează aici, vreau să spun.

Femeia ezită înainte de a răspunde.

— Da. O cunoaşteţi?

Ea, ăăă, cred că l-a cunoscut pe fratele meu. Tom Rivers, spuse ea, iar inima i se contractă dureros când îi pronunţă numele, aşa cum se întâmpla întotdeauna. N-ai putea... cumva... să o întrebi.'[1] Femeia se uită bănuitoare la ea, apoi ridică din umeri.

— OK.

Chelneriţa pleca, lăsând-o încă o dată singură. Cassie arti privire în jur – era clar ca optaseră pentru un design contemp[0] newyorkez, cu fotoliile la modă, podeaua închisă la culoare ş nele joase, cu o mulţime de lumini galbene şi detalii aurii prin Zumzetul conversaţiilor celorlalţi clienţi trecea pe langa • se aflau două femei, cu capetele aplecate una spre cealaltă în v L • * cj o ce vorbeau. Cea care stătea cu faţa la Cassie ridică ochii ş pe Cassie privindu-le. Cassie îşi scoase imediat telefonul, i să pară ocupată. Ţı£.J

Pentru că devenise o obsesie orară în ultimele zile, Cassie * progresul pe contul ei de GoFundMe. în cele din urmă, după

bătaie de cap, o convinsese pe Linda să recurgă la as

om romisul că oricine făcea o donaţie beneficia de un cârd de fidelitate special care-i dădea dreptul la anumite avantaje. Josh şi Hazel donaseră primii. O convinsese pe Hazel să-i spună mamei ei sâ răspândească vestea prin sat, ştiind foarte bine că Linda nu o va face singură, şi postase şi pe Facebook. Primiseră deja câteva donaţii, iarCassie încerca să rămână optimistă, dar ştia că sumele ocazionale de douăzeci de lire nu vor fi suficiente şi că volumul donaţiilor, împreună cu presiunea timpului cu care se confrunta Linda, începea să se simtă copleşitor.

Aceeaşi chelneriţă cu sprâncenele şi creionul de ochi îi aduse un ceainic şi o ceaşcă de porţelan, aşezându-le pe amândouă pe masă. Cassie îşi muşcă buza. însemna asta că Rose nu era acolo? Sau că refuzase să vină să vorbească cu Cassie?

E ocupată, spuse chelneriţă, de parcă i-ar fi citit gândurile sau i-ar fi desluşit expresia de pe chip. Dar a spus că va veni.

Cassie simţi un val de uşurare şi dădu din cap în semn de mulţumire înainte de a-şi turna nişte ceai. Era în regulă, era bine. Nimerise unde trebuia, iar Rose era aici – trebuia să aibă următorul indiciu, cu siguranţă.

Salută în aer, ridicând ceaşca de ceai.

îmi pare rău că mi-a luat atâta timp, spuse ea încet, dar sunt

> aŞa cum ai vrut tu. Mi-aş dori să fii aici să vezi.

Ua o înghiţitură, folosind lichidul pentru a-şi înghiţi nodul din 8«. Nu putea să plângă, nu în public.

Li d cea?ca Jos- Porţelanul era ciudat de asemănător cu cel în care servea la pubul cafeaua după masă — ceaşca era albă, cu o g ne de flori decorative albastre şi violete. O ducea cu gândul la 0 *n care ea şi Tom erau mici – trebuie să fi avut în jur de de 1 SaU CatTl ^usese *nv*tata la ziua de naştere a unei prietene jor | ’ °ală ~ Simone Simmons, care îi invitase pe toţi cei din clasa petrecere cu ceai. Părea atât de cool şi de matur, iar Cassie *Usese atât d

• - v

e emoţionată, dar apoi nu reuşise sâ meargă, pentru că se îmbolnăvise. Hazel povestise încântată la şcoală în lunea de dup, aceea – despre cât de elegant fusese şi despre cum erau oameni carc chiar îi *serveau* pe ei, şi fuseseră atât de multe prăjituri şi sendvişuri şi ajunseseră să bea ceai pentru adulţi, şi mai fusese şi un magician Cassie se străduise să nu plângă sau să nu fie invidioasă de faţă cu Hazel, dar, odată ajunsă acasă, se închisese în camera ei şi plânsese în pernă. Era genul de lucru care, până la urmă, nu însemna nimic, dar ei i se păruse atât de important la acea vreme.

Tom a bătut la uşă.

— Cassie, haide, te rog, vino afară!

— Nu. Pleacă de-aici.

— Haide.

— Nu! a spus ea suspinând din nou.

— Te rog, a spus Tom recurgând la vocea lui ademenitoare, apoi a adăugat: Am ceva să-ţi arăt, ceva care te-ar putea înveseli.

Nu putuse rezista misterului, deschisese uşa, cu ochii înroşiţi, ţi' urmase pe Tom, trecând pe lângă bucătărie, unde Claire gătea.

— Să nu întârzii prea mult, l-a avertizat ea pe Tom. Mâine ai şcoală- Tom a dat serios din cap, zâmbind către Cassie, care nu înţelegea unde să nu întârzie prea mult!

Mama lui Sam aştepta afară, mijindu-şi ochii albaştri când i văzut pe Cassie şi pe Tom.

— lată-vă, dragii mei. Sunteţi gata!

Tom a târât-o pe Cassiepână la maşina care mirosea mereu şi un zgomot ciudat, a împins-o pe bancheta din spate şi a urcat Şi Sam era deja acolo, rânjind, ţopăind de entuziasm băieţesc.

l-ai spus! a întrebat Sam peste capul lui Cassie, care era la a J între el şi Tom.

— Nu, e un secret. .

— Ce e secret! a întrebat Cassie şi şi-a încrucişat braţele câ" ciunul dintre ei nu a vrut să-i spună, doar au zâmbit cu

acea s° ritate stupidă pe deasupra capului ei.

Dar era intrigată şi nu se mai simţea tristă.

Mama lui Sam îi lăsase la pubul Lindei, iar Tom o luase de mână ?i o târăsc înăuntru. Nu era nimeni altcineva acolo, era abia ora patru, iar pubul încă nu era deschis. Dar era o masă pentru trei persoane, chiar lângă fereastră. O masă cu o tavă de sendvisuri şi

* >

prăjituri, aranjată cu veselă din porţelan alb.

Vezi? a spus Tom entuziasmat. Ţi-am adus ceaiul de după-amiază.

Sam a luat-o de mână de data aceasta, trăgând-o spre masă, şi s-au aşezat toţi trei.

Linda a ieşit din spatele barului, ţinând în mână un ceainic şi purtând un şorţ alb caraghios, cu puncte roşii, cu care Cassie nu o mai văzuse până atunci. S-a îndreptat spre masă şi Cassie a simţit parfumul de cafea pe care Linda părea să-l emane mereu.

Ceai, doamnă? a spus Linda cu o voce elegantă şi i-a făcut cu ochiul lui Cassie, iar Cassie a chicotit.

Cassie Rjvers?

O voce care suna uşor a Essex o smulse din amintiri pe Cassie, aproape că vărsă ceaiul pe ea. Ridică privirea şi văzu o adolescare punea pe masă un suport cu trei niveluri, plin cu send- v*?uri, prăjituri şi chifle.

~~ îmi pare rău, eu... da.

pâi" | ne£ru fetei era împletit pe spate, ajungându-i aproape întreb *

*«’ ** era P^'dă, atat de palidă, încât Cassie se

. aca a vreodată afară. Asta facea ca ochii ei negri să fie

Pronunţaţi, îşi spuse Cassie, şi se uita la Cassie oarecum

SUspicios Ni V

u Purta aceeaşi uniformă ca restul chelneriţelor, iar asta

I are ^UCrase *n domeniul ospitalităţii, îşi dădu seama – fata ra în spate, în bucătărie.

Lassie se încruntă.

"■Ti* eşti Rose?

Fata aprobă din cap, apoi întinse o mână, împingând ceva Cassie. Un plic, cu numărul doi în colţ. Inima lui Cassie tr sjp când îl luă. Avusese dreptate. Următorul indiciu era aici

— El a spus să-ţi dau asta. M-a pus să-ţi învăţ pe dc rost numele şi toate.

Cassie ridică privirea spre fată.

— îl cunoşteai?

— Nu. M-a plătit pentru asta. Douăzeci de lire, răspunse Rose ţi se mişcă de pe un picior pe altul, radiind stânjeneală din tot corpul. Dar a zis că o să vii mai devreme. în preajma Crăciunului, aşa a zis.

Cassie îşi plimbă degetul mare pe marginile plicului.

— Ai dreptate. Am întârziat.

Nu voia să o spună cu voce tare. De fiecare dată când trebuia sâ pronunţe cuvintele *el a murit* era ca şi cum ar fi reafirmat faptul că el lipseşte.

— Păi, la revedere, atunci.

Rose se întoarse să plece, dar Cassie se întinse şi o apucă de mână. . ..

— Mulţumesc, spuse ea dintr-o răsuflare, simţind cum lac o înţeapă în ochi. . .

Se întreba dacă să mai spună ceva, dar nu-i venea ni minte. Rose încuviinţă din cap, părând puţin alarmata, Ş> prinse din strânsoarea lui Cassie întorcându-se în bucatan Cassie o privi un moment, înainte de a-şi îndrepta atenţi plicului. Respirând încet, măsurat, îl deschise. Conţine $ bilet, cât şi un indiciu, la fel ca data trecută. îşi simţi inima pentru că Tom îi mai lăsase ceva de citit, altceva care să P

• nt de uşura re
legătură cu el. Scânteia o încălzi, îi dădu un sentime ceva ce crezuse că nu va mai simţi niciodată, după moart

. *The Shard! Sunt sigur că-mi vei povesti tot, odatU rmina de plâns că te-am obligat să o faci singură. Şi sp"*

ţinut ochii închişi tot timpul, nu? Mai important insă, indiciul! îţi aminteşti când am fost la curse cu Sam? Ei bine, asta e mai mişto şi nu trebuie să te îmbraci elegant. Cu siguranţă că merită aşteptarea.

Cassiezâmbi în timp ce citea biletul a doua oară, permiţându-şi să savureze sunetul vocii lui Tom răsunând în mintea ei. Se poticni doar puţin, la menţionarea lui Sam. Nu mai vorbise cu el de când îl lăsase pe trotuarul din faţa hotelului. Nu mai avea chef să vor bească vreodată cu el. Şi pe bună dreptate, se gândea ea. Meritase tot ceea ce-i spusese ea. Merita să se simtă groaznic din cauza asta, îl alungă din minte în timp ce citea indiciul propriu-zis, bucuroasă de sentimentul de anticipare agitată care i se părea arăt de familiar.

Intr-o zi de primăvară se vor înfrunta,

Iar o echipă învinsă acasă va pleca.

Pe toţi ii duce mintea, e adevărat,

Să fii albastru, totuşi, atât a însemnat.

P.S. încă nu-mi vine să cred că n-ai făcut asta niciodată — este timpul să repari situaţia şi să încerci ceva nou.

P.P.S. Viaţa e doar un vis.

Când termină de citit, Cassie s-a uita fix la Tom se *într-o zi de primăvară...* Asta era. Primăvara seanUi aştepta ca ea să aibă luni de zile la dispozip p indicii s-ar fi bucurat să o vadă încercând, poate i obicei, ea făcea enervante pe parcurs. Asta nu-i statea în ire vânătorile de comori în cei mult doua zi e. arte Poate că o punea să aştepte facea parte din as P

*4« *măreţ,* oricare ar fi fost acela. ’tmul, iar văr-

Reciti indiciul, simţind cum inima îşi SP° j ~ mişcate. Nu furile degetelor îi tremurau» incapabile să râm ducă. Ştia. *Nu ştia* ce

vrea el să spună, unde vrea el ca

Viata e doar un vis. Ce naiba trebuia să însemne asta!

Piciorul ei începu să tresalte şi el acum, energrn i se răspândea p„„ ul iar zgomotele restaurantului treceau peste ea, indepănace cumva^Dar, indiferent de câte ori il citi, tor nu reuşea să priceapă.

într-o zi de primăvară...

îi va da de capăt, îşi spunea ea cu fermitate. Curând – înainte ca primăvara să se sfârşească. îşi va da seama, pentru că trebuia. Şi acel sentiment de hotărâre, de necesitate o Pacea să simtă ceva ce nu mai simţise de la acel apel din decembrie. O Pacea să se simtă plină de *speranţă.*

Capitolul 15

Sam stătea aşezat în partea din faţă a iahtului, sprijinit pe coate, cu picioarele întinse înaintea lui, cu vântul de început de aprilie muşcându-i faţa şi cu marea de un albastru-intens. Soarele apăruse pe cerul aproape iară nori – rece, da, dar strălucitor. Era o zi per- ectă pentru a pluti pe ocean. Auzea pălăvrăgeala şi râsetele în spa- e lui, unde restul micului lor grup stătea la adăpost, ferit de . ul rece, bând şi jucând cărţi. îşi ridică berea, luă o înghiţitură, ca \ degete st^c‘a *ngheţată. îl străbătu un fior, într-un fel b acu să se gândească la faptul că ar fi trebuit să-şi pună în adev" ma* Potr>vită. Dar, pe de altă parte, nu se gândise cu aerop • *^esase fainele într-o geantă şi pornise în fugă spre

> nici când îşi deschisese portofelul şi găsise cartea de vizită Pe care o avea acolo.

a e Vlzhă a lui Toby Jenkins. Toby Jenkins, care fusese în Argentina, as-i e I . ~
ŢOrn fii j – Um 31 ” treou,t sa ?* Sam. Petrecuse un timp cu Şi văzus arnand°‘ erau acolo singuri, şi se căţăraseră împreună, care ven’ Pfa^U^rea ‘u* Tom, el sunase şi transmisese vestea. Toby, binev – lnmorrnanrare, vorbise cu Sam. îi spusese că e oricând " V*na să stea la el, în New York.

de lucru ’ ^ׄSeSe S’£ur dacă Toby vorbise serios – erau exact genul la apr^ Pe Care sPuneai în astfel de situaţii –, dar îl sunase de croport şi Ţnk *• *
Dy H spusese să se urce într-un avion şi să vină. Aşa

că iată-l aici, navigând pe un iaht nenorocit tocmai în HamptOns pentru că Toby deţinea o proprietate acolo.

Mai fusese pe un iaht cu câţiva ani în urmă, când el şi Ţom plecaseră în vacanţă în Croaţia. Stătuseră la soare, cu oceanul strălucind albastru sub ei. Tom reuşise să-l convingă pe proprietarul iahtului, pe care îl întâlniseră la un bar cu o seară înainte, să li-l închirieze cu o reducere semnificativă. Tom conducea ambarcaţiunea, fără să mai fi făcut niciodată aşa ceva, dar hotărâse, în felul acela degajat al lui, că totul va fi bine. Sam îşi amintea cum Tom îşi scosese telefonul şi zâmbise la ceva de *pe* ecran.

Sam a zâmbit.

— După expresia ridicolă şi prostească de pe faţa ta, bănuiesc că Amy încă nu te-a uitat.

Tom doar i-a aruncat o privire cu sprâncenele ridicate.

— Ce? a spus Sam cu o inocenţă simulată. Epur şi simplu...

Căuta ostentativ cuvântul potrivit şi a continuat, facându-şi voctă să sune pompos:

— Adorabil să te văd atât de îndrăgostit.

Tom a strâmbat din nas în timp ce-şi băga telefonul înapoi m buzunarul pantalonilor scurţi.

— Ai să vezi, o să ţi se întâmple şi fie într-o bună zi.

Sam nu-i acordase atenţie pe moment, râzând la ideea asta, acum nu era sigur dacă crede, nu era sigur că avusese vreo aceeaşi expresie ridicolă ca a lui Tom când citea mesajele d Jessica. Şi ar fi putut oare să o părăsească *pe Jessica în felul ace* o abandoneze în ziua nunţii lor, dacă ar fi iubit-o în felul caraghios şi atotcuprinzător în care Tom părea să o iubeasc P Amy? Nu credea aşa ceva. Pur şi

simplu nu credea că e constru , felul ăsta. Nu se simţise niciodată atât de captivat *de o* altă *p*ers A A îngrop meat sa nu poată înceta să se gândească la ca, meat sa că ar putea să o piardă.

Deşi dacă era întru totul sincer cu el însuşi, şi el se aflase la limită cel mai aproape, în acea afurisită de vacanţă la schi. Se descurcase cu asta în singurul mod în care ştia cum să procedeze, şi făcuse ce trebuia, nu-i aşa? Chiar dacă acum gândul la Cassie îl lovea ca un pumn în stomac: ideea – nu, faptul – că o pierduse, la fel de complet precum îl pierduse pe Tom. Chiar şi după ce se întâmplase între ei în acea vacanţă la schi, chiar şi după ce ea îl exclusese din preajma ei – pentru că el o forţase să o facă –, încă presupunea că ea va fi mereu acolo, o prezenţă constantă în viaţa lui. Iar acum, atât ea, cât şi Tom plecaseră.

— lată-vă, domnule Malone.

Toby apăru pe partea laterală a iahtului, cu vocea lui răsunătoare, cum făcea întotdeauna. Sam ridică privirea când Toby se apropiat şi se aşeză lângă el, cu genunchii ridicaţi, cu berea sprijinită pe unul dintre ei, privind printre balustradele metalice spre oceanul din faţa lor. Se întorceau acum, după ce făcuseră o buclă, iar Sam putea observa verdele din Hamptons apropiindu-se din stânga lor ,i câteva dintre vilele de milioane de dolari care se vedeau de aici,

A mpraştiate printre copaci. Era o perioadă liniştită a anului, motiv P ntru care Toby aranjase călătoria, pare-se, luându-l pe Sam cu ,a> Practlc din momentul în care aterizase. *N-are rost să deţinem ^acil n-o folosim niciodată,* spusese el.

Te antrenezi pentru următoarea şedinţă de modelling? în- ° y Şi îl lămuri când Sam îl privi nedumerit. Stai aici afară, iaht, uitându-te la apă, cu un aer posomorât. Parcă ar fi ceva

P *ns dintr-un videoclip muzical.

arn strarnbă din nas în tăcere.

O Şansă de carieră ratată. Iar iahtul nu e realizarea mea, spuse

o frumuseţe, nu-i aşa? spuse Toby şi mângâie c g ambarcaţiunea.

Purta ochelari de soare întunecaţi, care îi stăteau deasupra n sul ui oarecum strâmb – şi-l rupsese atunci când căzuse de pe cal]a o vârstă fragedă, se pare. Pentru că, *desigur,* Toby era genul care a avut cai în copilărie. Crescuse undeva la ţară, împărţindu-şi timpul între casă şi internat. Familia – era singur la părinţi – petrecuse ceva timp şi în New York, iar Toby se îndrăgostise de locul ăsta, spunea el, şi acum stătea aici un an întreg.

— Asa e, încuviinţă Sam.

Şi, Doamne, la viaţa asta — viaţa lui Toby — visase el în copilărie. Să ai banii necesari pentru a face tot ce-ţi doreşti, să zbori cu avionul la New York cu prima ocazie, să navighezi pe un iaht, doar pentru că poţi.

— Poţi s-o scoţi pe apă, ştii, oricând vrei, dacă ai chef de o cură sau dacă vrei să pleci de acasă sau orice altceva cât timp eşti aici. Nu trebuie decât să spui.

Toby îl bătu pe spate, de parcă ar fi vrut să sublinieze ideea. Făcea asta des Toby, îl batea mereu pe spate sau pe umăr.

— Mulţumesc, Toby.

— Cu plăcere, omule.

— Nu, serios, spuse Sam şi luă o înghiţitură din bere. Vorbesc serios. Mulţumesc pentru, ştii tu...

Flutură o mână pentru a cuprinde într-un gest barca, împr[e]J[u] rimile, pe Toby însuşi, aşezat acolo, în geaca lui Burberry maro i chis, cu fermoarul tras în sus până la trei sferturi, lăsând să se v cămaşa în carouri pe care o purta dedesubt. Cămaşa care, ca în deauna, era desfăcută cu doar un nasture mai mult decât era mal, astfel încât i se zărea părul de pe piept. Sam se întreba câteva ori de ce Toby poartă întotdeauna cămăşile aşa, dar nu P politicos să întrebe. Poate că îi plăcea foarte mult părul de p P sau ceva de genul

ăsta.

Sam trase aer în piept.

— Pur şi simplu... mulţumesc.

Desigur, spuse Toby din nou, cu vocea aceea strălucitor de elegantă. Doar nu puteam să te las blocat în aeroport, nu?

Şi nu întrebase de ce. Sam îl sunase – un om care era practic un străin – şi Toby spusese da, fără să pună întrebări, să vină şi să rămână. Aşa că Sam nu fusese nevoit să dea explicaţii despre Jessica. Toby ştia despre Tom, bineînţeles. Vorbiseră despre el de câteva ori. Toby îl cunoscuse doar câteva zile, dar, în felul acela al lui, Tom reuşise să-i lase o impresie în acel scurt timp. Iar Sam bănuia că

acesta e o parte din motivul pentru care Toby fusese atât de bucuros să-l găzduiască. Pentru că simţea că îi e dator lui Tom, într-un fel. Şi pentru că simţea că trebuie să inventeze ceva, pentru că el era cel care îl văzuse pe Tom prăbuşindu-se. Nu că ar fi fost în vreun fel vina lui Toby.

— Aşa că, uite, spuse Toby, mă duc în Brooklyn peste câteva zile şi mă întrebam dacă nu vrei să vii şi tu. Am putea să mergem şi prin oraş, să vizităm câteva obiective turistice. Ce zici?

Sam ezită, apoi ridică din umeri.

— Sigur.

Pentru că de ce dracu să nu accepte? Nu era ca ,
ceva util, stând toată ziua intr-un conac.

— Cum se face că pleci? . pentru *The*

— A, scriu un articol despre un centru pentr
New York Times. cnate

Sam sc îneci puţin cu berea, iar Toby U bătu pe sp

— Ce! Eşti jurnalist! pomenise asta pini

Sam încercă să se gândească daca o y foarte sigur *cu ce*
atunci. Parcă nu. Dar, pe de altă parte, nu Ct ¿e bani. *anume* se

ocupă Toby – părea să cheltuiască o mereu să 'm-

•— Ei bine, nu chiar, dar este ceva ce mi mi-a

» .¡ne ziarul, aşa

Cerc, iar prietenul tatălui meu, practic, \
Qferit articolul.

Spuse asta fără urmă de ironie, fără a părea să-şi dea seama că pentru ceilalţi, lumea în care trăieşte el e complet străină. larSam nu se putu abţine să râdă. Era un chicotit sec şi suna ruginit, trupul lui uitase cum să râdă. Şi totuşi, râdea.

Toby îşi ridică ochelarii de soare şi se uită la Sam cu ochii aceia cenuşii.

»

— Ce este?

Sam râse puţin mai tare.

— Pur şi simplu faptul că... prietenul tatălui tău deţine *The New York Times.*

Toby se încruntă.

— Ei, de fapt, nu-l deţine ca atare, dar el... A! spuse el şi se opri, apoi se uită la Sam un pic timid. Chestia cu băiatul de bani gata:'

Sam zâmbi.

— Chestia cu băiatul de bani gata, încuviinţă el.

— Mă tem că asta e crucea mea pe care trebuie s-o port, spuse Toby şi îşi puse la loc ochelarii de soare.

— Măcar eşti în stare să scrii? Adică *ştii* cum se scrie un articol.

Toby îşi încreţi nasul strâmb.

— Nu poate fi atât de dificil, nu-i aşa? spuse şi-l bătu din nou pe Sam pe spate înainte de a se ridica în picioare. Şi, dacă se dovedeşte un rahat total, sunt sigur că nu îl vor publica şi voi găsi o altă vocaţie.

— Vocaţie, vasăzicâ?

— Ei bine, nu se ştie niciodată. Trebuie să mă pricep şi la altcev decât să cheltuiesc bani, să cumpăr proprietăţi şi să călătoresc.

— Şi să navighezi pe iahturi, adăugă Sam. Nu uita asta.

Toby făcu un gest de dezaprobare, simulat, cu capul.

— Este în regulă pentru tine — tu ai o carieră, abilităţi. Eu. T ce am eu sunt banii şi aspectul meu robust.

Zâmbi într-un mod care să-i dea de înţeles lui Sam că glume, *
*   »ir
dar Sam simţi cum i se strânge stomacul. Pentru că nu era sigu mai are o carieră. îşi pierduse locul de muncă, evident, iar

----

Jessicai putea să-i îngreuneze găsirea unui post de avocat. Economisise totuşi foarte mulţi bani. Nu la nivelul lui Toby, dar strânsese o sumă bună în ultimii şase ani, hotărât să nu fie prins în lipsă, dacă se va ajunge vreodată la asta. Fără îndoială, la un moment dat, va trebui să vândă apartamentul din Londra pe care el şi Jessica îl cumpăraseră împreună – şi asta ar fi însemnat tot bani, atunci când ar fi venit. Totuşi, încerca să nu se gândească prea mult la asta – mai degrabă ar fi lăsat problema în seama Viitorului Sam. în plus, nu primise nicio veste de la Jessica. Nu era surprins – nici el n-ar fi vrut să ia legătura cu el, dacă ar fi fost în locul ei. De fapt, era mai uşor aşa. Sam putea să se prefacă întrucâtva, să pretindă că toate acestea nu se întâmplaseră, că nu-şi părăsise logodnica, că nu fusese atât de nesimţit.

Toby porni spre partea din spate a bărcii, unde se aflau ceilalţi, fără să-l forţeze pe Sam să vină cu el, iară să-l întrebe de ce stă singur aici. Poate că trăia într-o lume diferită de cea a lui Sam, dar era un tip de treabă. Părea cumva să priceapă asta, fără să i se spună. Şi se oferea mereu să împartă tot ce avea — iahtul, casa, cinele, băuturile. *Dacă îi face pe oameni fericiţi, de ce să nu-i cheltuiesc*.* îi spusese lui Sam când acesta îl întrebase.

Băieţi, aici eraţi!

Sam aruncă o privire peste umăr şi o văzu pe Sophia, o fată uneta» cu forme, piele bronzată auriu şi ochi frumoşi, senzuali, e venea din lateral. Era urmată îndeaproape de Zoe — înaltă, ţhe ca un băţ, cu părul blond-cenuşiu —, iubita lui Toby. Sam ţclegea în totalitate cum funcţionează cuplul lor: Zoe abia dacă P ea ceva şi părea să-şi facă o misiune din a nu fi impresionată rnente de nimic, ceea ce părea în contradicţie cu firea lui Toby, Urtul timp în care Sam îl cunoscuse. Dar, pe de altă parte, ariile se atrag şi toate celelalte...

Va căutam, adăugă inutil Sophia, ridicându-şi buza de jos şi o mutră.

Emily Stone

16

'."'X

Purta o rochie albastră, cu picioarele ei subţiri şi aurii la vedere, şi o jachetă de blugi şi cu siguranţă nu putea să-i fie suficient de cald. Sam presupunea că din acest motiv rămăsese ea în partea acoperită a iahtului, departe de vânt şi de stropii de mare.

Toby se duse la Zoe şi o cuprinse cu un braţ, în timp ce Sophia mai (acea un pas spre Sam, învârtindu-şi o şuviţă de păr în jurul degetului.

— Vii şi tu, Sam? O să bem nişte şampanie şi o să mai facem o buclă, ca să vedem apusul.

— Serios? spuse Toby.

— Da, răspunse Sophia încrucişându-şi braţele. Chiar aşa.

— Şi dacă vreau să o parchez şi să vă dau jos pe toţi? spuse Toby pe un ton provocator.

Sophia pufni, uitându-se la Zoe ca şi cum ar fi vrut să spună: *Controlează-ţiprietenul.* Zoe, cu o expresie plictisită, nu spuse nimic.

— Nu eşti singurul de pe vas, Toby, spuse Sophia.

Toby râse, apoi un zâmbet i se întinse pe faţă.

— Mai vedem noi.

O apucă de mijloc şi o ridică, de parcă ar fi vrut să o împingă peste bord.

Ea ţipă, iar Sam se ridică imediat în picioare. Făcuse un pas spre ea şi se întinsese ca şi cum ar fi vrut să o apuce, înainte ca creie lui să priceapă ce fel de ţipăt e. Jucăuş, un pic supărat. Nu sper,a

Ea îi împinse mâna lui Toby la o parte.

— Nu e *amuzant.* Sam. Sa

Toby chicoti, apoi îşi puse braţul înapoi în jurul lui Zoe.

de

— Ei, hai! Măcar un pic amuzant. Nu-i aşa, S...

Q» înrr,,„,; îl ..x„.. c„~

faţa lui – dacă devenise palid sau părea bolnav sau ceva de genul

m n.. crîo ce rrebuie să fi arata

Pentru că în capul lui Sam răsuna un ţipăt diferit. Unul pe care ¡1 auzise de nenumărate ori în coşmarurile sale. Şi, pentru o clipă nu se mai aflase pe iaht. Era în munţii Patagoniei, aşa cum şi-i imaginase. întinsese mâna pentru a apuca pe cineva, doar că n prinsese decât aer.

Ţipătul lui Tom, acela care-l Pacea să se trezească noaptea scăldat intr-o transpitape rece, continua să răsune acolo, vibrănd prin el Oare Tom „pase ,n cădere? Nu arsese niciodată curajul să-l Întrebe

bine, Sam? intrebăToby, Încă Incruntându-se la el.

-Da. 1 1

Părea răguşit, aşa ca işi drese g as • bine?

- Da, îmi pare rău, spuse el şt se uita la Sophia^, Pentru că acum ar fi ciudat sa nu intre e, evini

în picioare să... ce, să o salveze? Doamne. tre uia sedu•

-Sunt bine, spuse ea uitându-selaToby, Sam•

cători şi senzuali devenită apreciativi în umP^ u ^ta

Dar poate că am nevoie de puţin ajutor să mă î P să nu încerce nimic.

îi mai aruncă o privire lui Toby.

— Sigur că da, chicoti acesta. _ luându-l de Sophia nu-i prea dădu de ales, venind lângă e ş . braţ. Sam prinse din zbor o adiere a par unui mosc, incontestabil de sexy.

— Hai, frumosule, să ne distrăm puţin. **Sophiei,**

Toby ridică din sprâncene spre Sam pe deasupra cap astfel încât Sam să ştie că îi va găsi o scuză dacă nu toarcă înăuntru, acolo unde acum răsuna muzica, braţul mai puternice pe măsură ce şampania începea să c uşor,

Sophiei îl ţinea pe al lui, trupul ei era apăsat de trup atât de

uşor, să intre în tipar. Şi ar fi fost frumos,

■ r doar pentru o clipă, să uite ce viaţă al naibii dt piarda pe şin ,

«tiîrofă şi de nenorocita .

complicata^ ,în umeri spre Tobyşi-l permise Sophie,ă.|

" '„luă un pahar de şampanie când i-l întinse cine», stăînv^t de muzică şi râsete. Şi, când Sophia ii surâse seniad peste marginea paharului, ii zâmbi şi el.

Capitolul 16

— Poftim.

Ted, unul dintre cei mai vechi barmani de la hotelul unde lucra Cassie, zâmbi în timp ce aşeza două ceşti înspumate de cappuccino în faţa lui Cassie şi a lui Amy.

Va mai aduc ceva?

Nu, e perfect, Ted, mulţumesc, spuse Cassie, trăgând cafelele Spte ea' Le'ai tfecut în contul meu, da?

Ţ? A

a intr adevăr ridicol că nu li se permitea nici măcar să bea cafeaua gratis aici.

cu 3 C^lar v'am strccurat şi câte o bomboană de ciocolată a» spuse el făcând cu ochiul şi arătând spre ciocolăţelele în foiţă aurie de pe marginea farfurioarelor.

|a q &Ur e decofeinizată, da? întrebă Amy plimbându-şi ochii de a ta, de parcă le-ar fi putut deosebi doar din priviri.

dădea seama de cc o îngrijorează pe Amy atât de bine eina ^oate era ceva recent- După înfăţişare, nu dormise 1 Se îrrib oChi aVea urn^re v'o]ete> iar faţa îi era palidă, deşi obrajii aC . A uJOraseră puţin acum, că se afla în interiorul hotelului, nu a' ln Ploaia rece de aprilie.

* rimăvarn' Pm • . -

zile A ' cra cu Slguranţă primăvară acum şi trecuseră zece Vn – r an^ ^'assie citise indiciul lui Tom: *într-o zi de primăvară se*

Sfrunta...

încerca să ignore furnicătura de anxietate că nu înţelesese în în timp ce Ted îi zârr ‘ bea lui Amy şi împingea spre ea cea mai piaţă cafea. ’

— Asta este, dragă.

Cu un zâmbet rapid pentru Cassie, Ted le lăsă acolo, pe scaunele înalte şi roşii de la capătul barului cocoţate elegant plecă să se ocupe de un alt client.

Amy luă linguriţa – de fapt, un beţişor de ciocolată – şi mestecă în spumă cu un aer distrat. Arăta ca o umbră a persoanei pe care Cassie o cunoscuse cândva – chircită, purtând leggins şi un pulover care părea să fi fost cândva al lui Tom. Buclele ei păreau mai puţin elastice decât de obicei, atârnându-i în jurul feţei în formă de inimă, bentiţa galbenă de deasupra lor fiind singurul semn că e tot Amy cea de altă dată – fata plină de viaţă pe care o cunoştea Cassie.

Recunoştea felul în care arăta Amy, norul pe care îl purta cu ea. Nu cu mult timp în urmă, şi ea fusese la fel. Şi, într-o oarecare măsură, încă se simţea aşa, dar încercarea de a descoperi indiciile, chiar dacă era îngrozită la gândul că s-ar putea să nu-l descifreze pe acesta la timp, îi oferea un ceva la care să se concentreze, o distragere a atenţiei. Un motiv pentru a continua.

— Ce mai faci, Amy? întrebă Cassie când deveni limpede că Amy nu avea de gând să înceapă conversaţia.

— Sunt... răspunse Amy şi-şi puse ceaşca jos. Dumnezeule. Nu ştiu. Un dezastru?

Râsul ei suna ironic, iar Cassie făcu o grimasă de compătimi Ar fi trebuit să o caute mai demult, îşi spuse Cassie. Ar fi trebui se străduiască mai mult să ţină legătura, să-şi dea seama că | Amy îşi doreşte — ba chiar are nevoie — să stea de vorbă cu c care îl cunoscuse pe Tom, cu altcineva care era îndurerat. [45] avea pe Hazel şi pe Linda, dar Amy chiar nu avea pe n*n nimeni care să-l fi

cunoscut pe Tom în acelaşi fel. Fusese n

o COntacteze pentru ca ea să-şi amintească de asta. Fusese 0 dovadă impardonabilă de egoism din partea ei, se gândea ea acum.

= tu? întrebă Amy strângând cu mâinile ceaşca de cafea, de parcă ar fi încercat cu disperare să ia o parte din căldură acesteia.

Cassie îşi ridică şi ea ceaşca şi aruncă o privire pe toată lungimea barului. Nici urmă de Robert.

__Nici eu nu ştiu, spuse ea. Mă descurc, aşa cred.

Şi, pentru prima dată de la moartea lui Tom, nu i se mai păru că spusese o minciună.

— Cum e la serviciu? întrebă Cassie, conştientă că sunt vorbe de complezenţă, fără niciun rost, dar credea că amândouă au nevoie de aşa ceva.

OK. Am fost promovată director editorial.

Serios? întrebă Cassie, care habar n-avea ce înseamnă asta, dar suna bine. E minunat!

-Da.

Amy părea mai degrabă plictisită decât încântată, înseamnă

că poţi merge la mai multe lansări luxoase?

Arny râse şi un ecou al lejeri taţii ei de altădată îi reveni pe faţă, d i Nu chiar. Iar lansările de carte nu sunt extravagante, să ştii, mai multe ori doar vin alb cald în librării, nimic asemănător cu ceea ce faci tu.

1111 etul i se estompă încet. Cassie îşi amintea că Amy îl cu-

tore OrTl a ° lansare' Unul dintre prietenii lui Tom sărbă-

P* ri^la une* cărţi» iar Tom îl însoţise. Părea să aibă întotdeauna esfârşit de prieteni de succes, iar Cassie se întreba adesea ţ 1 CU^C^e> ^ar> Pe de altă parte, Tom fusese genul de om care Pa Putca să intre în vorbă cu cineva într-un pub şi în clipa ^tniatoarc să P *

Pr. . le ,nv»tat la o petrecere. Atrăgea oamenii spre el, spre en"g'Mi c5|dura lui.

— Amy începu Cassie, încercând să se gândească la un mod politicos de a se exprima, ai vrut, hm, să ne întâlnim pentru „a „Ttafioră puţin la tonul prea sobru al vocii ei. Dar voia să ştie. Singurul lucru tare le apropiase era Tom şi nu se putea ah,ine să creadă că motivul pentru care Amy dorise să se vada cu ea are lega- tură cu el.

— Păi, de fapt...

— Cassie?

Cassie făcu o grimasă, deşi îşi controla rapid expresia înainte de a se răsuci pe scaun şi a-l vedea pe Robert, care se apropia de ele trecându-şi o mână peste începutul de chelie.

Ce faci? Credeam că eşti...

Robert se opri, aruncându-i lui Amy o privire evaluatoare, iar Cassie ştia câ pur şi simplu încearcă să stabilească dacă Amy e o p nţială clientă, dacă ar trebui să-şi folosească farmecul personal.

ru o secundă, Cassie se gândi să mintă, să susţină că Amy e un pete important care se gândeşte să organizeze aici o lansare din nu prea luxoasă sau ceva de genul ăsta. Amy probabil ar fi marşat. Dar întrebările ulterioare de la Robert nu ar fi meritat efor- 1 şi se îndoia că va putea să menţină minciuna fără a fi prinsă.

Ea este Amy, spuse ea. O prietenă de-a mea.

Amy înclină politicoasă din cap, iar expresia lui Robert deveni Desc hise gura ca să continue, fără îndoială pentru a-i spune că nu are voie să aducă prieteni la bar — ceea ce era ridicol, pentru că nu exista nicio regulă care să-i interzică —, dar Cassie vorbi înainte *d să apuce să -*

puce sa spună ceva.

Recuperez în pauza d_ .

Robert se încru ” *Pr3nz, spuse ea pe un ton categoric, ferm, de*

obicei n ^aSSle nu VOfbea niciodată atât de

Poate că pur şi ' | n*C,Un semn că ar avea *coloană vertebrală.*
Poate era din *în* "
ca e o călca din ce în ce mai *mult pe* nervi

ultima vreme. Sau poate fiindcă se simţea încordată. Nu numai că jumătate din mintea ei era în permanenţă preocupată de indiciul lui Tom, dar era încă îngrijorată de soarta pubului Lindei, pe lângă efortul de a-l mulţumi pe Robert.

Pe Robert nu-l interesase când ea încercase să-i explice despre pub. Refuzase să o lase să-şi ia câteva zile de concediu neanunţat, asa că nu reuşise să meargă să discute cu Linda personal, iar el îi închisese gura când încercase să-i vorbească. *E doar un pub, Cassie. Sunt lucruri mai rele pe lume pentru care să te superi.* Şi, da, bine, poate că era adevărat, dar tot însemna ceva pentru ea.

— Atunci, ne vedem la prânz, spuse el în cele din urmă, iar Cassie auzi promisiunea tacită — că o va verifica şi se va asigura că lucrează în pauza de prânz pentru a recupera.

Strâmbă din nas în timp ce Robert se îndepărta, îmi pare rău

pentru asta, spuse ea cu un oftat.

Nu fi prostuţă, spuse Amy, după o ezitare. Am impresia că nu mai trebuie să te întreb cum merge treaba...

On, e în regulă, spuse ea, încercând să-şi înveselească puţin °nul de dragul lui Amy. Poate că Robert e un nemernic, dar mie tot îmi Place ceea ce fac.

Efa adevărat, se gândi ea hotărâtă. Chiar dacă hotelul părea P , n claustrofobic în acel moment, îi plăceau cu adevărat eveni- tele, organizarea acestora, vibraţia pe care o simţea când toate P nveau. Ii plăcea expresia de pe feţele oamenilor atunci când bin mentU’ *e?ea exact aşa cum îşi imaginaseră ei – sau chiar mai din Sa ea jucase un r°l’ cat de m*C) *n fericirea lor a Zl' că ar fi fost o prostie să admită cu glas tare ceva din ea. Nici măcar lui Tom nu-i spusese vreodată, nu în atâtea cuvinte b r

Ob F aCUm nu ar ftc'aC"0’în niciun caz.

Ca Amy o priveşte cu ochi prea înţelegători, de parcă

ar act unde-i zburaseră gândurile, aşa că îşi îndreptă

spatele.

— îmi pare rău, înainte să fim întrerupte atât de nepolit, spuneai că...

— Oh, făcu Amy şi se uită în jos la cafeaua ei, apoi înapoi la Cassie. Nu era nimic, de fapt. Eu doar... am vrut să te văd, cred spuse ea şi schiţă un surâs, atât de diferit de zâmbetul poznaş pe care Cassie şi-l amintea de când Tom le făcuse cunoştinţă.

Se întâlniseră la Gordon's Wine Bar[1], lângă Embankment[2], iar Amy ajunsese cu întârziere. Se apropiase de masa în aer liber unde Cassie şi Tom stăteau de vorbă şi nu mai prididea cu scuzele înainte de a-i strânge mâinile lui Cassie şi de a-i spune cât se bucură să o cunoască. *Am auzit totul despre tine, bineînţeles. Haide, să luăm nişte vin. îţi place vinul? Dacă nu, e în regulă, putem rămâne prietene, dar eu iau vin. Amy,* spusese Tom, ca o avertizare uşoară, la care Amy îşi dăduse ochii peste cap. *Stai liniştit, o să fiu atentă cu ea.*

Ea şi Tom schimbaseră o privire, iar Cassie văzuse cum expresia lui Tom se îmblânzeşte, cu ochii aţintiţi doar asupra lui Amy, de parcă ar fi fost complet singuri pe alee. Şi, în clipa aceea, se gândise că Tom a găsit persoana potrivită. Deşi, până la urmă, părea sa se fi dovedit că se înşelase în privinţa asta, la fel ca în privinţa propriului ei moment „special”, cu atâţia ani în urmă.

— îmi pare rău, ar fi trebuit să te sun, spuse Cassie şi se întinse peste masă, luând mâna lui Amy într-a ei.

— Nu, spuse Amy ferm. Nu e vina ta. Eu...

Dar scutură din cap, făcându-şi buclele să tresară, şi-şi[stran] buzele care-i tremurau.

— îmi pare rău, şopti ea.

---

1 Gordon's Wine Bar este unul dintre cele mai vechi baruri de v* . Londra, cunoscut pentru atmosfera confortabilă, mesele la lumina urn lista extinsă de vinuri (n. tr.). Ţjjnisa>

2Embankment este o zonă de-a lungul malului de nord al fluviu între Podul Westminster şi Podul Blackfriars. Găzduieşte mai multe rep inclusiv Parlamentul, London Eye şi Teatrul Naţional (n. tr.).

__ Nu ai de ce să-ţi pară rău, spuse Cassie şi-i strânse mâna.

Pentru o clipă, niciuna dintre ele nu spuse nimic, ochii lui Amy rămânând fixaţi asupra ceştii cu cappuccino, în timp ce se străduia în mod clar să se calmeze cât de cât.

— Ştii, am început vanatoarea de comori a lui Tom, se trezi Cassie spunând, dornică să găsească un subiect care să-i di.r - traga atenţia lui Amy.

Amy ştia deja despre tradiţia anuală a vânătorii de comori – venise vorba despre asta când toţi trei se întâlniseră odată în apartamentul lui Tom, iar lui Amy îi plăcuse la nebunie toată treaba asta. Cassie recitase câteva dintre versurile din copilărie ale lui Tom, facând-o pe Amy să râdă. *Sunt îndrăgostită de un poet!,* declarase ea.

Era prima dată când Cassie îi auzea pe oricare dintre ei rostind astfel cuvântul „dragoste" şi asta o făcuse să tresară, dar Tom doar zâmbise, apoi a aruncat cu o pernă în capul lui Amy. *Aşteaptă puţin, curând o să-ţi scriu sonete de dragoste. Oh, chiar te rog, îţi pot da sugestii editoriale despre cum să le îmbunătăţeşti,* răspunsese Amy.

Da? spuse Amy acum. Uitasem. Dar el lucra la asta, cred, înainte ca noi... Cum merge?

Am descifrat un singur indiciu până acum, recunoscu Cassie. cam blocat la următorul.

Cum sună?

w Cassie făcuse o fotografie cu indiciul şi, deşi nu avea nevoie, pentru câ putea să-1

■ recite din memorie, scoase telefonul şi citi cu glas tare. *o zi de primăvară se vor înfrunta, p 0 echipă învinsă acasă va pleca.*

f oţi îi ăuce mintea, e adevărat, pg^a ^aStTUi ioţu fh atât a însemnat.

1 nU ^ v ^ne cre ^ n ~a i Pacut asta niciodată – re Par situaţia ţi să încerci ceva nou.*

Viaţa e doar un vis.

Amy rămase pe gânduri.

— Deci e un fel de sport?

— Cred că da, spuse Cassie încet.

Cuvântul „învinsă” o făcuse iniţial să se gândească la box, dar cumva, nu putea echivala boxul cu fratele ei – pur şi simplu nu era genul lui. în plus, era un sport de echipă, dacă nu cumva îi scăpa ei ceva. Singurul lucru de care putea fi sigură era că se referă la ceva care se întâmplă primăvara şi că există nişte echipe – care ar putea însemna un sport, cum spunea Amy. Căutase fotbal pe Google pentru că părea cel mai evident – Tom şi Sam jucaseră fotbal la şcoală, iar ea nu mersese niciodată la un meci de fotbal, dar erau o mulţime de meciuri în primăvară şi habar n-avea cum ar trebui să-şi dea seama despre care e vorba. Apoi le încercase pe toate – rugby, hochei, crichet. Dar nimic nu ieşise în evidenţă ca fiind un eveniment deosebit — un eveniment despre care Tom presupunea că ea ar şti.

— Albastru, spuse Amy, bătând cu unghiile în cană. Cum ar fi locul doi? Nu e roşu pentru primul loc şi albastru pentru al doilea?

Cassie se încruntă — nu se gândise la asta. Trebuia oare să caute o echipă care să fie mereu pe locul doi sau aşa ceva? Merita o încercare, cu siguranţă, atâta timp cât nu era prea târziu. Sentimentul timpului care trecea — al *primăverii* care trecea — o apăsa, deşi în cerca să-l ascundă de Amy.

— Cred că o să-l descâlceşti, spuse Amy încrezătoare. Nu s a întâmplat niciodată să nu termini vreuna până acum, nu-i aşa-

— Nu, dar l-am avut mereu pe Tom acolo să mă ajute person dacă mă blocam.

Amândouă rămaseră tăcute. Ce ar fi făcut Tom acum, daca fi fost aici? Ar mai fi vorbit cu Amy? Ar fi fost din nou împreU cu ea? Sau ar fi fost în continuare despărţiţi? Ar fi ajutat P Cassie cu acest indiciu sau i-ar fi dat indicii enervant de sUP oare, punând-o la treabă?

Nu era corect. Nu era corect că ea nu va şti niciodată răspunsul la aceste întrebări, că viitorul fratelui ei îi fusese smuls brusc.

Cassie închise ochii împotriva ameninţării unor lacrimi fierbinţi, exact când telefonul ei bâzăi pe masă. II trase automat spre ea şi văzu că era o alertă GoFundMe. Amintirea aceasta, a faptului că nu reuşise să salveze pubul, o apăsa. Linda avusese dreptate. Nu era atât de uşor să strângi atâţia bani. Nu că Linda o făcuse să se simtă prost din cauza asta.

Ai încercat, spusese ea când vorbiseră ultima oară. încercase, se gândi Cassie – şi dăduse greş.

— E o problemă de care mă ocup, îi explică ea lui Amy în timp ceîşi debloca telefonul. Linda, prietena noastră de familie, e pe cale să-şi piardă pubul, iar eu încerc să strâng bani ca să poată...

Dar tăcu, iar cuvintele rămaseră nerostite. Pentru că aceasta nu era doar o altă mică donaţie din partea unui prieten sau a unui membru al familiei care făcea tot posibilul să ajute.

Cineva tocmai donase zece mii de lire.

— O, Doamne!

Cassie ţipă şi sări în picioare, apoi se aşeză din nou imediat, cu tOt corPu^ tresăltându-i, incapabilă să rămână nemişcată.

Ce-i? întrebă Amy, repede. Ce s-a întâmplat?

Cineva tocmai a...

Cassie scutură din cap, incapabilă să articuleze, şi întoarse tele- onul spre Amy, ca să poată vedea cu ochii ei.

Amy fluieră încet.

Asta înseamnă o grămadă de bani.

Ştiu, spuse Cassie în timp ce adrenalina îi umbla brusc prin corpul, fiindu-i imposibil să gândească limpede. O, Doamne, y> Ştiu şi cred că e suficient. Cu tot ce mai avem, cred că e eficient.

ări din nou în picioare.

Amy, e suficient pentru a salva pubul!

Spre lauda ei, Amy înţelese imediat.
— Uimitor! Te referi la pubul de lângă vechea ta casă nu>
— Da, aprobă Cassie, dând solemn din cap. Exact
— Cine a făcut asta? Cine a donat atâţia bani?

Cassie se încruntă şi se uită în *jos* la telefon, la donaţie Dar nu exista niciun nume, niciun mesaj. întoarse privirea către Amy fără să vadă nimic.

— N-am absolut nicio idee.

Capitolul 17

Când se trezi Sam, era încă întuneric. Avu nevoie de o clipă pentru a-şi aminti unde se află, încă nu se obişnuise cu acea cameră din casa lui Toby. în jurul lui era tăcere – lucru pe care îl observă pentru că adormise în sunetul muzicii care răsuna în living, după ce Toby îi invitase pe toţi la el acasă după plimbarea cu iahtul. Capul îi zvâcnea cu putere. îşi dădu seama că asta îl trezise. Doamne, c prea mult seara trecută. îi fusese uşor, până la urmă, să alunece, să se lase purtat de petrecere.

* Şăel, pe patul dublu, Sophia se foia, cu cearşaful tras în

jurul fuse vet^ere restul corpului sexy şi plin de curbe. îi

avans ^°r a*Un^ cu ea până acolo. Să răspundă la

,6 C1,' Sa 0 sarute> să o lase să-l ia de mână, să-l conducă în camera lui. îi fii

tească d SeSe U$Or Să rev*n^ ^a vechile obiceiuri, să-şi amin- Sim '

^nSU^ Pe care"l cunoştea atât de bine, înainte de Jessica. deoparte

C*U^at claustrat lângă ea în pat, Sam aruncă nele lui 6 C> aP°^' cat

ma* liniştit posibil, se îmbrăcă în hai- carneră lu*0^6 tOt *n Seara

Precedentă şi se furişă afară din cătârie • Utele^oncil de pe noptieră.

Se îndreptă spre bu- gra f P°* *e$* din casă pe uşile glisante duble.

Trase aerul dară noaptea, mai ales fără haină.

Sam nu dă^n<" *^n P*^cP^r> coborî pe gazonul perfect tuns (de cine, ^Sl gur, dar nu-l văzuse niciodată pe Toby făcând asta) şi se îndreptă spre piscina revoltător de imensă de la capătul grădinii. Se aşeză pe cel mai apropiat şezlong, uitându-se la apă. Era doar o fărâmă de semilună în noaptea asta, pe jumătate ascunsă de un nor, dar şuviţe din lumina ei încă se reflectau în apă, într-un mod ciudat de liniştitor de privit.

Aruncă o privire la ora de pe telefon şi făcu un calcul rapid al diferenţei de fus orar. Acum era dimineaţa în Marea Britanic; mama lui trebuia să se fi trezit deja, probabil că bea o ceaşcă de ceai. 0 sună şi ea răspunse imediat.

— Sam?

— Bună, mamă! îmi pare rău că am ratat apelul tău de ieri. Nici nu-l observase, telefonul era setat pe silenţios şi nici nu-l avea la îndemână.

— Nu-i nimic. Ce mai faci, iubire?

— Bine. Sunt tot în Hamptons. E frumos, adăugă el spre mulţumirea ei. Chiar acum stau lângă piscină.

— Ooo, foarte elegant.

Sam putea să-şi dea seama că mama lui se străduieşte din greu să-şi păstreze vocea relaxată.

Şi te simţi... bine? Mi-am făcut griji pentru tine, acolo, singur.

Nu sunt singur, spuse el pe un ton liniştitor. Stau cu nişte prieteni.

Modificase uşor adevărul când îi spusese cu cine stă, îi povestise că Toby e un prieten de la universitate, nu un tip oarecare pe cate îl cunoscuse la înmormântarea lui Tom, pentru că ştia că această ultimă versiune nu ar fi făcu decât s-o îngrijoreze.

Da, ştiu. Dar, bine, ştii ce vreau să spun.

Da, spuse el, pentru că era mai uşor decât să se certe, ?> *?* trecu o mână peste cap, care continua să-i zvâcnească.

Şi ai vorbit cu... cineva... acasă?

Se referea la Jessica, dar nu voia să întrebe direct, ştia el, nu sa-l supere spunându-i cu voce tare.

Nu încă. Am nevoie doar de puţin spaţiu, ca să-mi limpezesc mintea.

0 scuză slabă, dar asta era. Se gândi la ultimul schimb de mesaje cujessica. Primise mesajul de la ea în drum spre aeroport, după ce-şi luase la întâmplare nişte lucruri din apartamentul lor. Doar o întrebare. *De cei*

Nu ştia ce să spună în afară de „îmi pare rău”, simţind că motivele erau prea complexe şi încâlcite pentru un mesaj. Ea nu mai spusese nimic. Şi-o imaginase furioasă, plângând şi ştia că nu poate să spună nimic pentru a îmbunătăţi situaţia.

Mama lui ezită o clipă, iar Sam auzea vag zgomotul televizorului în fundal.

— Tatăl tău a încercat să dea de tine, să ştii.

Sam simţi cum i se încordează coloana vertebrală, dar îşi forţă vocea să rămână calmă.

— Ştiu.

Avea apelurile pierdute care demonstrau asta, nu-i aşa? Şi acum,

P > tatăl lui se ducea la mama lui, încolţind-o.

Nu vreau să vorbesc cu el.

parea inutil să spună asta cu voce tare, serios.

Mama lui suspină.

face d • COnt,nu* cu resentimentele astea nu-ţi face bine, Sam. Nu $ *

să te macine, să te înrăiască.

nu spuse nimic. Dar, în mintea lui, cealaltă variantă nu '•14 QQ niu|

sâse 1 rna* bună. Pentru că însemna să uite totul, ca ea, şi cUrn *

PUnă Ia dezamăgiri constante. Nu ştia cum de reuşeşte ea, *ninâ î

men^nuse atitudinea optimistă pe care o purta ca o lu- ”'amal^-^ea

SCama’ totu?*> că îi e recunoscător pentru asta- t°ată • * lVea

*ntotdeauna o atitudine pozitivă, reuşise să fie aşa acesta P^*1

$*’ *n aCel rnoment> se simţea copleşit de gândul

0 aband OtrU *ată CU CC Se *desese ea Pentru asta> soî care ase şi un fiu care se dovedea la fel de neserios. Merita mai mult decât pe ei doi. Şi era o profeţie care se împlineşte de la sine, nu-i aşa? Nevrând să fie ca tatăl lui, să dezamăgească oamenii în acest fel, el devenea exact ca el – ferindu-se mereu să promită prea mult, asigurându-se că oamenii ştiu că nu pot depinde de el apoi dezamăgindu-i oricum la final. Ca pe Jessica. Şi ca pe Cassie.

— Ar trebui să încerci să nu fii prea dur cu el, continuă mama lui, cu blândeţe. Nu-i un om rău, doar că a făcut nişte alegeri proaste care l-au condus acolo unde e acum. Dar te iubeşte.

— Ei bine, are un mod ciudat de a o arăta, murmură Sam.

— Eu cred că tatăl tău nu şi-a găsit niciodată calea cea bună în viaţă sau, ar trebui să spun, nu şi-a găsit niciodată *propria* cale, aşa că a continuat să încurce puţin lucrurile, ieşind de pe drumurile umblate.

Sam se încruntă, încercând să urmărească analogia.

— Eu nu eram potrivită pentru el, continuă ea. Nu eram acolo unde trebuia el să fie.

în virtutea acestui raţionament, se gândi Sam, nici el nu era.

— Am ajuns să accept asta. Dar tatăl tău a căutat de atunci tot timpul ceva de care să se agaţe şi nu cred că a găsit vreodată.

— Poate că nu s-a străduit suficient.

Sam încerca, fără succes, să-şi stăpânească tonul muşcător din voc

— Da, bine, poate.

— Şi poate, mai spuse Sam cu dinţii uşor încleştaţi, ar fi treb să-şi dea seama că nu-şi doreşte o familie *înainte* de a se casator > a avea un copil. ,

«lină oe

— Poate, îl aprobă mama lui oftând. Dar viaţa este p „poate , iar daca te concentrezi prea mult pe asta, atunci uiţ trăieşti. Şi, intr-adevăr, iubire, ai văzut ce se întâmplă daca te să mergi pe o cale când inima te duce în altă parte. .

Sam simţi o zvâcnire neplăcută în stomac. Niciodată fusese mama lui atât de aproape de a-i sugera câ tot ceea ce el Jessicăi

nu e prea diferit de ce-i făcuse ei tatăl lui* N

Dar ea nu-l judeca, iar refuzul exasperant de a-l judeca sau ndamna pe tatăl lui era, poate, tocmai calitatea datorită căreia orice discuţie cu ea era uşoară, ceea ce însemna că nu simţise nevoia s-o îndepărteze din viaţa lui aşa cum făcuse cu alţi oameni, pentru că ştia că este capabilă să înţeleagă, sau cel puţin să accepte, alegeri deloc ideale.

__îmi pare rău, mamă, spuse el cu vocea încordată. Cu tata... pur şi simplu nu pot. Şi îmi pare rău şi pentru tot restul.

— Nu trebuie să te scuzi faţă de mine, iubire.

Se hotărî să facă ceva pentru ea. Să o trimită la un centru spa sau ceva de genul ăsta, să-i arate cât de mult o apreciază, chiar dacă era un fiu nenorocit. Deocamdată însă lăsă lucrurile aşa.

— Tu ce mai faci? întrebă el.

Oh, cam la fel, ştii tu. Ai auzit de pubul Lindei?

Nu, ce s-a întâmplat?

E nevoită să-l vândă. Au fost nişte inundaţii şi nu-şi mai permite să-l păstreze, spuse ea şi oftă. Satul n-o să mai fie la fel iară el- Tare trist.

— Astae... spuse Sam trecându-şi o mân" pe^ timpul pe

tşi aminti cum obişnuiau, el şi Tom, § ur şi simplu ^când acolo când erau copii, facându-şi temele P adepta pe Tom să-Şt prostii, apoi când erau adolescenţi, când Sam Cassie, Ştia termine tura. Tinda fusese ca o mamă pe pubul ca pe ° a Sam, pe Claite fiind atât de absentă, şia P slăteau acolo odată, doua casă a lor. Avea o amintire deosebita Cassie lucra şi jucând cărţi cu Tom pentru că se plictiseau Ş P acolo şi nU ea> să fi avut, cât, şaisprezece ani? Abia încep ţocmai îl bătuse puteai să nu observi cât de mândră e de asta abilităţile luv din nou la „trumps”' şi-l tachina în le£>"

— ■

”^unipsu

r°Mnc$c (nt j CSIC UR '°C c^i asenrânăcor» tn unele privinţe, cu „şepcicuT

groaznice de jucător de cărţi, când Cassie ieşise din tura de la prânz Venise cu faţa îmbujorată, cu părul adunat într-un coc în vârful capului, îmbrăcată în ţinuta complet neagră pe care o purtau chel- neriţele. Pulsa de energie. Sam ştia că, potrivit lui Cassie, Tom e cel plin de energie, de viaţă, dar ea se înşela. O avea şi ea, doar că în legătură cu lucruri diferite.

— Ce faceţi voi doi?

Tom şi-a dat ochii peste cap.

— Cam ce ţi se pare că facem, Veveriţa?

— Pot să joc şi eu?

Tom a ezitat, uitându-se la Sam întrebător, deşi Sam ştia că o facea doar ca să o enerveze.

— Hm, nu ştiu ce să zic, trumps este mai mult un joc pentru două persoane, nu crezi? a răspuns Sam adresându-i întrebarea lui Tom, cart a dat din cap cu seriozitate.

— Da, cred că da.

— Bine, aşa să fie, a spus Cassie şi s-a îndepărtat învârtindu-se.

Tom i-a zâmbit lui Sam şi, cu toate că ştia că Tom o va chema înapoi, Sam a fost totuşi cel care a cedat primul. Abia făcuse un când el a zis:

— Bine, haide, Cass, ştii că doar glumim. Stai jos.

A tras scaunul de la masă şi Cassie l-a privit cu ezitân , suspiciune, vizibil dacă e sau nu dispusă să le accepte tachinările.

— Hai, a insistat el. Te las chiar să câştigi prima rundă.

Tom a pufnit pe nas.

— Ba n-o s-o laşi, amice, şterge ea pe jos cu tine.

Şi Tom — ca de obicei — avusese dreptate.

Pe Sam îl luă din nou durerea de cap.

— Trebuie să închid, mamă, îmi pare rău, aici este încă noap

— Bine, iubire. Mai vorbim în curând. Mai dă câte un se te rog, da? Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Sam închise telefonul, apoi se aşeză acolo, uitându-se la lumina

diafană a lunii. Chipul lui Cassie i se învârtea în minte, nu reuşise niciodată să scape de imaginea ei, deşi îşi spunea mereu că îi e interzisă. Chiar dacă încercase să rămână în spatele zidului pe care ea îl ridicase, să-şi spună că e mai bine aşa. Se străduise să nege cât de dor îi e de ea – îi era dor de conversaţia lor uşoară, de prietenia lor, de faptul că nu trebuia să-i explice nimic, pentru că ea întotdeauna înţelegea.

Deschise pagina ei de Facebook, incapabil să se abţină. Voia să vadă nişte dovezi că ea e bine. Primul lucru pe care-l văzu acolo era un anunţ GoFundMe. *Salvaţi pubul nostru local!* Sam simţi cum îi tresaltă inima. Pubul Lindei. Dădu clic. Aveau nevoie de treizeci de mii de dolari, iar ei strânseseră puţin sub douăzeci şi mai erau doar câteva zile. Se descurcau destul de bine, îşi spuse el. Deşi nu era suficient, evident. Rămase cu ochii aţintiţi la fotografia pubului pe care Cassie o postase pe pagină. Se întreba cine l-ar fi cumpărat de la Linda. Dezvoltatorii, probabil. în acest caz, avea să fie distrus, trans- orrnat într-un bloc iară suflet sau aşa ceva. Cunoştea genul, lucrase ei- Şi Cassie... Chipul ei îi fulgeră din nou în minte, ochii ei căprui ucitori, părul auriu. Ea o să deteste lucrul ăsta. *O să-l urască.*

scânteie se aprinse în el — o idee. Cassie fusese cea mai im- ntă din viaţa lui Tom. Nimic din ceea ce ar fi făcut el vreodată când^ iî PUtUt comPensa faptul că nu se aflase în Argentina atunci tre^uit să fie acolo, dar, cu siguranţă, singura modalitate mi – nceP sa se revanşeze ar fi fost să o ajute pe Cassie, sora mai ta* Tom. Şi iată că avea acum ocazia să facă asta, chiar în faţa Ce ‘ Puterea> chiar acum, să o ajute pe Cassie să salveze ceva

econ eciz,e Impulsivă să doneze: să scoată o parte uriaşă din v°'e C.'1^ S^e S* d°neze restul banilor de care Cassie avea ne- C\r 11 păsa de economii, oricum? Asta ar fi contat pentru ^a$sie> ar p E| av * aÎutat"° să fie fericită în faţa unei tragedii îngrozitoare, a câştiga alţi bani. Oricum se dovedise că n-au nicio

importanţă, nu-i aşa? Petrecuse ani câştige mereu *mai mult,* să atingă acum ar fi renunţat la toate într-o înapoi pe Tom.

şi ani adunându-i, hotărât şi un obiectiv necunoscut. Dar clipă dacă l-ar fi putut aduce

Aşa că, da, îi va dona suma asta lui Cassie, pentru pub Dar când pagina de Facebook îi ceru numele, avu o ezitare. Cassie ar fi putut să nu accepte banii, ştiind că provin de la el. Şi poate că oricum nu voia ca ea să ştie, nu după tot ce-i spusese Cassie ultima dată când se văzuseră. Nu voia ca să creadă că are un motiv ascuns, nu voia să fie nevoit să răspundă la întrebări despre motivul pentru care o făcuse. Aşa că, în loc să-şi scrie numele, bifa căsuţa în care scria „anonim”.

Capitolul 18

Când Sam se trezi pentru a doua oară, o văzu pe Sophia zâmbindu-i de pe pernă, cu lumina soarelui strecurându-se pe faţa ei prin spaţiul dintre perdele. Chipul ei arăta uluitor de proaspăt, cu ochii strălucitori şi buzele lucioase.

Bună, frumosule, spuse ea.

Bună şi ţie!

°cea lui, spre deosebire de a ei, era răguşită de somn.

— A fost distractiv aseară.

lui întinse mâna, plimbându-şi vârfurile degetelor pe braţul

-Da.

Şi e *

com i tasera momente de distracţie, cu siguranţă, deşi el nu era Asigur

că fusese o idee bună.

iarn se ridică.

O răU'Trcbuie Şi fac du?-

se Cl*vene *na*nte a merge în baia privată, ştiind că aşa

chiuvetă • » k0*' $e strambă în timp ce-şi sprijinea mâinile de ceva de la

e| an<^U'se 'a imaginea lui din oglindă. Oare ar fi vrut ea primu| ^Um

^oar nu'* Promisese nimic, nu-i aşa? Şi ea făcuse °bişnuia să | SC

ar^tase mult Prea disPus accepte. Tom

Care^bm sţă ac *ne2e m legătură cu asta. Şi apoi avu o viziune în Pe patul lui de o persoană, în camera lor minusculă de cămin pentru studenţii din primul an, clătinând din

cap, cu părul blond fluturandu-i în această mişcare.

— Fetele se aruncă literalmente la picioarele tale, nu-i aşa, Malont? Ei, hai, nu fi gelos, verdele e o culoare care nu-ţi stă bine.

Nu că Tom ar fi avut vreodată probleme cu fetele – era un rând întreg în aşteptare, dar avusese o singură iubită la universitate, apoi o întâlnise pe Amy şi atât.

__*Aiurea, niciodată n-a venit uşor ceva care să merite să fie păstrat, a răspuns Tom.*

— Urmezi un curs de filozofie despre care eu nu ştiu nimic?

Tom a răspuns la asta aruncând cu în Sam un pix, care l-a lovit la braţ. Sam zâmbi, doar puţin, aducându-şi aminte.

Sub duş, după ce ridică temperatura la maximum, astfel încât stropii fierbinţi să-i străpungă pielea, îl izbi brusc întreaga amploare a nopţii trecute. Cassie. Pubul. Economiile lui.

Rahat.

Fusese un capriciu, ceva la care nu se gândise cu adevărat, purtat de nevoia de a face ceva pentru Tom.

Dar şi-ar fi luat banii înapoi acum, dacă ar *fi putut, în* lumina rece şi dură a zilei? Nu, hotărî el. în niciun caz, era bucuros ca o făcuse, dacă asta însemna că ea, Cassie, va putea să păstreze ceva iubea. Dacă asta însemna să-l onoreze pe Tom, fie şi într-un atât de mărunt, atunci luase decizia corectă. Dar asta însemna trebuie să-şi dea seama ce naiba să facă în continuare. Mai avea mş bani, dar n-aveau să ţină la nesfârşit.

Când se întoarse în cameră, Sophia plecase şi toată lumea deja în bucătărie când ajunse acolo, cu cafea şi ouă pe barul pe micul-dejun. Opera lui Toby, probabil. Având în vedere că avu cu siguranţă un bucătar sau ceva de genul ăsta în copilărie, tip pricepea surprinzător de bine.

în timp ce Sam se aşeză la barul din granit pentru micul dej de

acolo unde stătea, lângă dulapurile din lemn, Toby [11]

atenţia şi-i • ci i arătă o cană goală în semn de întrebare. Sam dădu din cap iar Toby umplu cana cu cafea proaspăt făcută şi l-0 oferi.

avut o noapte bună? întrebă Toby, ridicând din sprâncene şi zâmbind doar puţin.

Sam îşi dădu ochii peste cap şi sorbi din cafeaua neagră, uşor amară şi, din fericire, Toby nu mai adăugă nimic altceva în legătură asta. O urmări cu privirea pe Sophia, care se afla la capătul barului, sprijinindu-se de el în loc să stea jos, antrenată într-o conversaţie animată cu Zoe. Vorbea mai mult Sophia. Amândouă purtau halate din mătase neagră asortate, ca şi cum s-ar fi vorbit sau aşa ceva. Ceilalţi oameni din noaptea trecută – Sam nu-şi putea aminti majoritatea numelor – păreau să fi dispărut, deşi casa era suficient de mare pentru a primi de trei ori mai mulţi. Avea opt dormitoare, un living una Ş> o „cameră de film” separată, cu un ecran atât de mare, încât putea fi cu siguranţă considerată un cinema privat, două căzi cu hi- dromasaj, ca să nu mai vorbim de piscină. Bucătăria era de fapt cea mai puţin impresionantă cameră din casă. Elegantă, modernă şi lu- moasă, da, dar relativ mică, lipsită de măreţia restului clădirii. Poate nu trebuia să petreci mult timp acolo. Poate că *alţii* găteau. Sam bătu cu degetele în cană.

Toby, ştii cumva cum se poate obţine un loc de muncă pe aici? d°by se aPropie şi se sprijini de cealaltă parte a barului, deschi- gura să vorbească, dar Zoe, de la capătul barului, interveni ’ aparent atentă la conversaţiile din jurul ei, chiar dacă de nu patticipa.

Cc ai nevoie de un loc de muncă? întrebă ea încruntată, că *ideea* de a avea o slujbă ar fi fost scandaloasă.

. ^ar nu eşti aici doar în vacanţă? adăugă Sophia, dându-şi ru negru peste umăr.

Eu...

.Cra Presupunea că da, pentru că nu se putea muta aici aşa? Dar încă nu se gândise prea mult la ce se va

de zi,

întâmpla în continuare.

încerca doar să se descurce, zi mână de săptămână.

— Lăsaţi omul în pace, bine? spuse Toby cu o mişcare de cap glumeaţă către fete şi se întoarse spre Sam.

— Nu sunt foarte sigur când vine vorba de logistică, omule, dar as putea să vorbesc cu câţiva cunoscuţi, să întind nişte antene, dacă vrei. Dar nu-ţi bate prea mult capul în privinţa banilor, dacă asta te îngrijorează. Ştii că sunt bucuros că stai la mine.

— Mulţumesc, amice, dar vreau doar să... ştii tu, să fiu pe picioarele mele.

— Sigur, sigur. Am înţeles, spuse Toby cu nonşalanţă şi zâmbi – un zâmbet atât de uşor, instantaneu. Nu-ţi place jurnalismul, aşa-i?

Sam râse puţin.

— îl las în seama ta, cred.

— Nu cumva prietenul tău a murit într-un accident de alp nism? întrebă Zoe.

Sam tresări la modul dezinvolt în care fusese aruncată între în aceeaşi clipă în care Toby spuse „Zoe!”, pe un ton de aver

Zoe îşi dădu părul pe spate.

— Mă gândeam că ar putea scrie un articol la Persoa pentru un ziar, asta-i tot. încerc să fiu de ajutor, spuse ea, ui acuzator la Toby. Tu ai pomenit de jurnalism.

— îmi pare rău, spuse Toby pe un ton liniştitor.

— Şr*u. - odată-

Când Zoe şi Sophia îşi reluară conversaţia, Toby semai silenţios, iar Sam încerca să ridice din umeri, deşi îi simţea ~

Lui Sam începu să-i bâzâie telefonul în buzunarul b % ° singurul îmbrăcat, observă el cu întârziere – şi îl scoase. GoFundMe. Cassie Rivers îi trimisese un mesaj. >

Inima lui tresări. O făcuse în mod anonim, nu i [3]? că da.

OMK.ifi îtimulţumcsc. Este un gest incredibil degeneros şi nu castă pentru ' spune ce înseamnă asta pentru nune fi Linda Donato. ta „ but toată diferenţa şi ne-a ajutat sa ne atingem obtecttvul

Iau. Făcuse toată diferenţa. Făcuse ceva pozitiv, pentru Tom. pentru Cassie.

Cu plăcere, tastă el drept răspuns.

Dacă nu te deranjează că te întreb, de ce ai decis să donezi? întrebă Cassie.

Întrebarea era formulată cu grijă – în mod clar voia să întrebe cine naiba e, dar era prea politicoasă pentru a fi atât de directă. De ce a decis să doneze...? Cum să răspundă la asta?

Sunt un prieten de-al lui Tom, scrise el, apoi şterse. Putea să fie prea evident şi, în plus, ar fi dus la o conversaţie despre Tom, iar el nu era pregătit pentru asta.

Sunt doar cineva care apreciază valoarea afacerilor locale. Am lucrat în avocatură, ajutând prea mult partea cealaltă. Am decis că este timpul să dau ceva înapoi.

Era adevărat, într-un fel — lucrând în dreptul corporativ, ajun- sese adesea să-i ajute pe oamenii cu cei mai mulţi bani şi, de cel puţin două ori, făcuse parte din echipa juridică pentru a ucide o mica afacere. Era cumva o zonă cenuşie pentru el şi nu ceva care sa'i fi făcut plăcere, dar reuşise să ignore asta – oamenii puteau veni la ei doar dacă aveau un caz legal, la urma urmei, aşa că atunci ei făceau doar meseriai. De data aceasta, era cu totul altceva – inda vindea pentru că afacerea ei eşua, probabil, nu pentru că era ln judecată, şi totuşi, aici era o şansă de a ajuta ceva în loc să trugă. Deci, dacă răsucea puţin lucrurile, nu era o minciună C0l^Pletă faţă de Cassie.

Eşti bine, Sam?

Toby îl privea, ca şj cum ar fi vorbit cu el şi ar fi aşteptat un raspuns.

'ză-mă, da.

— Spuneam doar... mă gândeam dacă ai putea...

Dar nu se putea concentra la ceea ce spunea Toby, gândindu-se în schimb, la Cassie. Poate că ea zâmbea acum. îşi închipuia o pane din acea lumină strălucitoare din ochii ei când îşi dăduse seama câ a reuşit. îi era dor să vadă lumina aceea. Nu doar după moartea lui Tom, ci şi înainte. Odată, el făcuse parte din asta – fusese o *cauză.* Obişnuia să o facă să râdă şi o surprinsese privindu-l în felul ăla cald al ei când râdea. în felul acela liniştit şi ferm care conţinea atâta *certitudine* încât aproape că nu reuşise să-l suporte. Simţise că singura opţiune e să o distrugă, astfel încât să nu poată înrăutăţi lucrurile – pentru că, dacă ar fi cedat, dacă ar fi mers pe linia aceea cu Cassie, ştia doar că ar fi dat-o în bară, mai devreme sau mai târziu – şi asta ar fi fost mult mai rău pentru amândoi. Ştia că o va pierde în cele din urmă, dacă ar fi ajuns acolo.

Dar o pierduse oricum, nu? O pierduse trădându-i încrederea atunci şi o pierduse trădându-l pe Tom acum. Şi o parte minusculă, egoistă din el ştia – felul în care îi tresărise inima când îi văzuse numele nu ţinea doar teama că ea a aflat că el făcuse do naţia sau chiar de gândul la Tom. Ci de faptul că, făcând gestul acesta, ajutând-o să salveze pubul, o menţinea în viaţa lui intr un fel — chiar dacă ea n-ar fi putut afla niciodată despre asta.

Capitolul 19

Cassie batea cu vârful degetelor lângă tastatură în timp ce parcurgea lista pe care o afişase Google. Simţea fiecare atingere ca ticăitul unui ceas. Numărătoarea inversă până la sfârşitul primăverii — număra secundele în care ea încă nu descifrase indiciul lui Tom.

Nu. *încetează,* îşi spuse. Panica nu ajuta pe nimeni. Trebuia sa se concentreze, să se gândească la asta. Dar acum trebuia şi să muncească. Asa că schimbă ferestrele în Google, renunţând la lista de „evenimente de primăvară” şi trecând în schimb la o listă de mâncăruri.

Ce părere ai despre fructul-pasiunii? *

Ce? întrebă Josh ridicând privirea de la biroul unde schiţa ceva *Intr-un caiet, în timp ce monitorul computerului său era neSru de neutilizare. Nu ştiu ce să zic. Nu sunt sigur că am senti- H^cnte puternice faţă de fructul-pasiunii într-un sens sau altul.

Ca aromă pentru tort, explică ea şi continuă. E pentru pe tecerea doamnei care împlineşte optzeci de ani.

— Aha.

Josh se întoarse la ce desena. De acolo de unde stătea, Cassie n Putea să-şi dea seama ce e, deşi era nouăzeci la sută sigura că

nu a [e]&ătură cu munca. O temă pentru maşterul lui» poate.

Alea cu „P[u].

Cassie derula, trecând prin celelalte posibile arome începând cu „P”, şi decise că fructul-pasiunii continua să rămână în fruntea listei. Petrecerea era pentru ziua de naştere a unei femei pe nume Pauline, iar fiica ei, care rezervase evenimentul, voia ca totul să fie legat de litera „P”. Absolut tot. Asta însemna că mâncarea, băuturile, tortul, decoraţiunile, alegerea cântecelor, toate trebuiau cumva să înceapă cu „P”. Cassie reuşise să ocolească asta la mâncare, asortând lucrurile şi asigurându-se că „P” e în denumire. Salată de nuci pecan şi brânză de capră. Supă de păstâmac şi mere. Pane de conopidă condimentat cu paprică.

— Ceai? întrebă Josh, lăsându-şi schiţa deoparte şi ridicându-se în picioare.

Făcea asta când se plictisea — se ridica de pe scaun cam la fiecare zece minute pentru a bea ceai, apoi, la fiecare treizeci pentru a merge la toaletă.

Cassie dădu din cap, absentă.

în timp ce Josh era afară, Cassie îşi verifică telefonul şi văz mesaj de la Linda.

întâlnire cu avocaţii programată luni x * *

Cassie simţi o mică zvâcnire nervoasă. Lucrurile începu
să se mişte cu vânzarea pubului înainte de a veni donaţia că Linda

trebuia să se vadă cu avocaţii care se ocupaser

* afla Iu[11]* daca înainte
ca ea să se răzgândească. Presupunea ca vor au întârziat prea mult.
încerca să fie optimistă în pr*[vin]f [o]b]jge fi fost bine. întâlnirea avea să decurgă bine. Nu puteau sa , pe Linda să treacă prin etapele finale ale vânzării, [e]? » Cassie nu ştia prea multe despre partea juridică a uc

Linda rămăsese uluită când Cassie îi comunicase ves fon cu câteva zile în urmă. O rugase să repete de mai Plânseseră la telefon împreună, iar Linda enumerase to fₐptul tăţile prin care avea de gând să organizeze totul, încuraja cf>pjlul. că mai are câţiva ani în care va conduce pubul, că nu [1]

Avea să facă planuri, spunea ea, pentru ca pubul să funcţioneze chiar şi după ce îl va transmite altcuiva, pentru că asta o făcuse să realizeze cât de îngrozitor ar fi fost să-i fie smulse lucrurile fără ca ea să aibă un cuvânt de spus în ceea ce se întâmpla cu ele.

Apoi amândouă făcuseră speculaţii despre cine donase anonim.

După ce-i trimise un e-mail fiicei lui Pauline în care îi sugera un ton cu fructul-pasiunii, Cassie deschise contul GoFundMe şi reciti mesajul.

Sunt doar cineva care apreciază valoarea afacerilor locale. Am lucrat în avocatură, ajutând prea mult partea cealaltă. Am decis că este timpul să dau ceva înapoi.

Uşa biroului se deschise, lăsând să intre lumina artificială a coridorului de la subsol unde erau ascunşi cei doi, iar Josh îşi făcu apariţia. Intră, îi puse ceaiul în faţă şi se uită peste umărul ei la monitorul computerului.

— Hm, tot n-ai aflat cine e?

Cassie clătină din cap.

■ Poate că e Jeff Bezos, sugeră Josh, întorcându-se la pro priul birou.

Cassie strâmbă din nas

salv C’ Pentru că e a?a mare filantrop? Şi atât de interesat să un pub în care n-a călcat niciodată, de care n-a auzit şi care u lr>seamnă nimic pentru el?

Nu se ştie niciodată.

" Sa’l sun şi să-l întreb?

___ ’ c r°g sa faci asta, răspunse Josh zâmbind.

ar trebui să conteze, spuse ea, mai mult pentru sine decât Pentru Josh n r

tteb ‘ * * Ue Ce nU Pot să accePr ca e un lucru frumos? N-ar Ul sa conteze cine e.

— Tot

__ a^a suntem noi, oamenii, nu-i aşa?

Cau d°ar să ştiu cui să-i mulţumesc.

însă era mai mult decât atât. Nu prea avea încredere în faptul * un anonim le dăduse o sumă atât de mare de bani. Şi dacă era cineva care va pretinde ceva în schimb, mai târziu? Chiar şi aşa, încerca să-şi spună, ea nu promisese nimic. Nu exista niciun contract, era doar o donaţie de caritate. Dar asta nu însemna că renunţă.

Tastă un răspuns la mesaj.

Mi-ar plăcea să te ţin la curent cu progresul. Poate să-ţi ofer nistt coduri de reducere, odată ce pubul va funcţiona din nou'

Linda ar fi fost de acord, era sigură. Şi ea voia la fel de mult să ştie cine e donatorul.

»

Ai un e-mail sau ceva la care te pot contacta'

Cassie bătea cu degetele în masă aşteptând un răspuns.

Mi-ar plăcea să văd cum merg lucrurile. Vei posta actualizări pt această pagină'

Cassie strâmbă din nas. Bănuia că va face asta: pentru ca toată lumea, nu doar donatorul misterios, să vadă — toţi oamenii care dă-duseră ceva, mai mult sau mai puţin, care încercaseră să ajute, arătând că le pasă. Deci el ocolise cu grijă cererea ei ascunsă de a-i da un nume

Bine, aşa voi face. Şi Linda va face asta. O cunoşti pe Linda.

De data aceasta, răspunsul întârzie mai mult.

Nu. Dar am ceva experienţă cu puburi ca afaceri şi, curn a spus, îmi place elementul local.

Ei bine, asta nu o ajuta cu nimic, nu-i aşa? Poate ca intr _ era doar cineva care dăduse întâmplător peste pagină şi decis fie generos. Se mai holbă la mesaj câteva secunde, dar nu g2^3 altceva de spus. Aşa că, în schimb, se întoarse la cel de-al oi diciu de la Tom — gândindu-se, dintr-un motiv oarecare, ca *uită* la cuvinte în loc să le recite din memorie ar avea mai m să le desluşească. Stomacul i se răsuci. Ce ar fi iacut daca n descifrat la timp? Dacă ar fi ratat ziua de primăvară la care s g el şi indiciul ar fi trecut pe lângă ea, pierdut pentru totdea ar fi ajuns la cadou, dar, mai important, nu ar fi terminat

care fratele ei îşi dorise atât de mult ca ea să-l urmeze. Şi trebuia să meargă până la capăt. Trebuia să continue» avea nevoie de mesajele lui Tom. O faceau să simtă că nu-l pierduse cu totul.

— Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă Josh, prea atent la ceea ce facea ea – un alt lucru pe care îl facea când se plictisea.

— E vorba de următorul meu indiciu» de la Tom, spuse ea scuturând din cap, puţin cam frenetic. Nu pot să-l rezolv, Josh.

Nu-mi dau seama.

— OK. O să fie bine» spuse el şi se întoarse la biroul ei, aplecându-se ca să poată citi» peste umărul ei, indiciul de pe telefon. Păi, să fii „albastru” este o chestie de la Oxbridge[1]» nu? Ceva legat de echipele lor sportive?

Cassie ridică privirea spre el.

— Crezi?

Destul de sigur, da. Sora mea e studentă la Cambridge, adăugă el ridicând din umeri.

Cassie privi în jos spre telefon» citind din nou:

într-o zi de primăvară se vor înfrunta, iar o echipă învinsă acasă va pleca. Pe toţi îi duce mintea, e adevărat, fii albastru, totuşi, atât a însemnat.

Inima ei făcu un mic salt în timp ce vârfurile degetelor î cau de emoţie.

Stai aşa» Josh» asta ar putea fi! E Oxford contra Cambr g

Se lăsă dusă de val, uitându-se la ultimul „P.S." al indici ui. *e doar un vis.*

'U’ii presti ’ esţc Un tCrmcn carc desemnează colectiv două dintre cele mai vechi universităţi din Regatul Unit: Oxford şi Cambridge (n. tr.).

O amintire, una pe care nu-şi dăduse seama că o mai are ij reveni în minte, puţin înceţoşată. Sunetul vocii mamei ei, cântând Fredonând melodia în timp ce o mângâia pe păr, în timp ce Cassie se îndrepta spre somn. *Vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte în barcă...'*

Clipi şi amintirea dispăru.

—Josh!

— Cassie!

— E cursa de canotaj! strigă ea, un zâmbet larg i se întinse pe faţă şi lovi cu pumnul în aer. Este întrecerea Oxford-Cambridge, Josh, acolo vrea el să merg! Şi se potriveşte, pentru că n-am mai fost niciodată şi a vrut să încerc ceva nou!

— Serios, n-ai mai fost? Eu am fost... e foarte distractiv, m-a târât soră-mea acum trei ani...

— Nu asta e ideea, Josh!

— Ai dreptate, îmi pare rău. Dar e grozav! Bate palma, ai reuşit, întinse mâna şi ea o lovi, zâmbind. Reuşise! Dar apoi se instala din nou panica.

— Stai, dar când are loc, Josh? Când e?

Doamne, dar dacă avusese loc deja? Cu degete frenetice, cau pe Google, scoţând un oftat când văzu data pentru anul acesta.

— Ei bine, spuse Josh zâmbind, se pare că ştim ce fac weekendul viitor.

Weekendul viitor. Exact la timp. Apoi Cassie se încruntă.

— Stai — facem?

Row, row, row your boat este o poezioară tru copii şi populară per cântec popular tradiţional american: *Row, row, row your down the stream. / Merrily, merrily, merrily, merrily, / Life ts but* a *dreatn* („Vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte în barcă, /

Uşor, în josul pârâul ui vesel, vesel, vesel, / Viaţa e doar un vis") (n. tr.).

- Da. Nu te las să te distrezi iară mine. Vreau să văd cu ochii mei cum se întâmplă – şi cu siguranţă vin la prima ta experienţă la Boar Race[1].

Cassie clătină din cap.

- Nu există nicio posibilitate ca Robert să ne dea liber amândurora.

- Nu-Ji face griji, dragă Cassie, spuse Josh cu un zâmbet înte-legător. Am un plan.

Kace este o cursă anuală de canotaj care, începând d c cchipajc|c Universităţii Oxford şi Universităţii Cambridge (n

Capitolul 20

... cortului firmei Pimm's din Furnivall Gardens, Hammersmith. Hazel insistase să urmărească întrecerea de aici, iar când Cassie întrebase de ce, pur şi simplu **K** spusese că se uitase pe Google şi că era unul dintre locurile de unde

F se vedea cel mai bine. Chiar reprogramase ceva pentru a fi aici,

murmurând în sinea ei că nu-i venea să creadă că uitase, deşi Cassie nu-şi dăduse niciodată seama că e aşa interesată de cursă. Stătea pe pajişte, peste tot erau oameni, puburile din apropiere era pline-ochi şi tot locul zumzăia de emoţie. Ziua era perfectă- ce albastru-intens cu nori pitoreşti şi pufoşi, soarele străluctn [1] ca şi cum şi el privea cu răsuflarea tăiată. Nu era destul pentru pantalonii scurţi şi tricourile pe care le purtau unii. în P lui Cassie, dar înţelegea sentimentul.

— Josh unde e? întrebă Cassie, ţopăind lângă cortul ro, O să pierdem cursa! _ use

— Sunt sigură că o să ajungă dintr-o clipă într-alta, sp pe un ton liniştitor. Dar uite! cursa

Arătă spre cel mai apropiat ecran, care era gata să PreZ [ţ pentru cei care nu se puteau apropia de Tamisa şi

unde p văzute acum cele două bărci lungi li galbene. în fiecare s _ .(1 canotori; o echipă era îmbrăcată în albastru-închis. albastru-ou de raţă.

josh ieşi din cort, ţinând în braţe trei pahare cu lichior Pimm's.

— îmi pare rău, spuse el împărţind băuturile. A fost coadă. Oricum, haideţi să facem o poză!

îşi scoase telefonul, se aranjară toţi trei astfel încât să fie cu spatele laTamisa, care era în mare parte ascunsă de mulţime, şi el declanşa camera.

- N-ai de gând s-o postezi pe Instagram, nu? întrebă Cassie, ştiind că Josh e foarte interesat de Instagram. O să vadă Robert.

Josh o mângâie pe mână.

— Te comporţi ca şi cum aş fi începător în asta.

„Planul" lui de a se asigura că amândoi au ziua liberă constase >n a-l convinge pe Robert să-i dea lui Cassie weekendul liber, invocând agenda de evenimente liniştită şi susţinând că este păcat că luni ' -°l° tOată săptămâna următoare, dacă ar fi avut liber

numeroase al' p °CUPe> ^ra îndoială, de întrebările tot mai p . fiicei lui Pauline, pe măsură ce se apropia petrecerea ostentativ • *n^e^eSesera ln Pr,vinţa asta, ieri ieşise şi îşi luase lui Robert ' mâncare pe care o găsise, mâncând-o în faţa s^rşitul zil^' aP°' P^Hgăndu-se de o stare ciudată la stomac la alimentară N Ca lntamP^a ca sa sufere de toxiinfecţie Robert treb ' n*Cl° rernuşcare, pentru că asta însemna că *ntr-adP – le sa ^aca şi el o dată muncă de teren, iar agenda era Var liniştită.

tărrp Tr»k • atUnci' sPuse Hazel. Nu-ţi făceai griji că o s-o ra-
' lrebuie să ne farem i ...
cu ochii dLern loc prin mulţime daca vrem s-o vedem

Făcuu

în)°s spre y St Catre Htulţimea adunată pe zidul de piatră, privind hCrvos pţ p lSa ^ass*e dădu din cap, inima ei făcând un salt rr'er'tar • • r n'avea ce caută. Nu existase niciun indiciu supli- trehuia nurne al persoanei pe care trebuia să o găsească. Ce, Ceva? ŢOrn Pe toata lungimea Tamisei, în speranţa că va găsi ?tla că ea se va simţi aşa. Dar şi el plănuise să fie aici,

nu-i aşa, conform ultimei sale scrisori? Simţi cum un pumn i se strânge pentru scurt timp în jurul inimii la gândul că el nu e aici când ar trebui să fie.

— Şi au pornit! se anunţă la megafon, iar Cassie ţipă, aproape scăpându-şi paharul cu Pimms.

— Haideţi! repetă Hazel şi toţi trei se prinseră de mâini cu Hazd în faţă, pentru că înălţimea ei reprezenta un avantaj atunci când se strecura prin mulţime.

După multe lovituri cu coatele, „scuze” şi „pardon”, cei trei reuşiră să ajungă în faţă, chiar lângă micul zid din piatră, cu Podul Hammersmith în stânga lor. Sub ei se întindea Tamisa, apa clipocind uşor pe margini, strălucind în soare, ascunzând întunericul tulbure de dedesubt.

— Nu-i văd! se auzi vocea lui Cassie, puţin prea stridentă.

Hazel se chirci, probabil ca să nu blocheze vederea oamenilor din spatele ei.

— Nu cred că ar trebui să-i vedem încă.

Apoi îşi făcură apariţia, două ambarcaţiuni lungi şi galbene cu vâsle, cu vâslele mişcându-se în sincron. Una dintre bărci tocmai trecea înaintea celeilalte, iar Cassie se trezi ţinându-şi respiraţia.

îşi aminti, în clipa aceea, de o altă ocazie când urmărise m trecerea, singura dată, din câte îşi aducea aminte, şi chiar şi de aceea aproape că uitase. Stătea pe podea în mica sufragerie a lu< Claire, în spatele lui Hazel, amândouă pe perne. Tom şi $an1 stăteau şi ei pe perne lângă ele, toţi patru cu faţa spre televizor, unde cursa era transmisă în direct, iar ei se prefăceau că sunt m propriile lor bărci.

Tom scosese vâslele pe care Claire le ţinea în camera de oaspeţ , sus. Fusese nevoit să se urce pe un scaun pentru a le lua, iar el Ş* Sam făcuseră din asta o misiune, Sam stând de pază pentru a asigura că mătuşa Claire nu observă ce fac ei. Aşa că, acum, echipă — ea şi

Hazel împotriva lui Tom şi Sam — avea câte o vâslă

— *Câştigăm! a strigat Tom.*

— *Ba nu! a protestat Hazel. Nici nu ne putem da seama cine câştigă, pentru că nu ne mişcăm!*

— *Dar noi vâslim mai repede decât voi, a spus Tom zâmbind.*

Cassie s-a încruntat, mişcându-şi în continuare braţele pentru a vâsli împreună cu Hazel.

— *Nu ştiam că e o cursă.*

— *întotdeauna e o cursă, i-a spus Sam.*

— *Cassie, concentrează-te! s-a răstit Hazel. Trebuie să câştigăm.*

Niciunuldintre ei nu mai era atent acum la întrecerea bărcilor din viaţa reală.

Niciodată! a declarat Tom. Noi suntem campionii – linia de sosire e chiar acolo!

Uşa sufrageriei s-a deschis şi toţi patru s-au oprit din vâslit în momentul în care a intrat Claire. Faţa ei a devenit uşor palidă, astfel încât P rul vopsit în roşu părea prea strălucitor în comparaţie cu pielea.

Ce faceţi aici! a întrebat ea, cu vocea puţin răguşită.

Claire şi-a dus mâna la gât, uitându-se la vâslele din mâinile lor, P televizor. Cassie a simţit cum se face mai mică. Nu ştia prea ‘lin ce cauză, dar Claire nu era mulţumită de asta, laire s-a aplecat, smulgându-le vâslele.

Astea nu sunt jucării, a răbufnit ea. Aţi auzit! N-aveţi voie să va ™aijucaţi ai

fl ‘ au uitat la ea. Mătuşa Claire a luat telecomanda şi a oprit ‘‘^vizorul.

0 &frumoasă — mergeţi şi jucaţi-vă afară! a adăugat, luând } anda cu ea, ca să nu mai poată pomi din nou televizorul şi W l„ umu ei.

Pairu s-au uitat unul la altul, Claire nu prea înţelesese nicio- ea Xact Jocurile lor, dar părea puţin cam exagerat, chiar şi pentru

** Tom s-a ridicat în picioare.*

— Ce să jucăm? a întrebat Hazel suspicioasă.

— Tot asta! Putem folosi altceva în loc de vâsle.

— Iar tu o să trişezi din nou.

— Nu trişez, Hazel.

Hazel şi-a încrucişat braţele.

*» » **

— Bine, bine, a spus Tom. Atunci poţi să fii în echipă cu mint. Aşa nu pot trişa.

Asta a părut să o liniştească pe Hazel, dar Cassie s-a încruntat în timp ce îi urma afară. Nu voia să fie mofturoasă, dar Hazel ar fi trebuit să vrea să se joace cu ea, nu cu Tom. Nu era corect că fusese atât de uşor abandonată de cea mai bună prietenă a ei şi poate că atunci nu mai voia deloc să se joace. Ei trei puteau să se joace şi ea, doar sâ privească.

Sam rămăsese în urmă ca să o aştepte când a ajuns la uşa din spate.

— E-n regulă, Cass, poţi fi în echipa mea.

I-a întins o mână şi, cedând, ea a luat-o şi l-a lăsat să o tragă după el în grădină.

— Cine e în faţă? întrebă o Hazel adultă, în prezent.

Cassie tresări. Ce facea, răscolea în amintiri? Trebuia sa concentreze!

— Cei în albastru-deschis, spuse Josh.

— Da, ştiu asta, mulţumesc – care echipă e în albastru-

— Cam bridge, cred.

— Crezi? Soră-ta nu e la Cambridge? . .

— Ba da, dar asta nu înseamnă că ştiu nenorocitele de cu la canotaj, nu?

Cassie urmărea ambele ambarcaţiuni, simţindu-şi inini cu putere. Se aplecă în faţă şi puse mâinile pe parapetul din P$ încercând să vadă mai bine. Echipa albastru-deschis câşrig[a] ranţă.

Dar asta nu-i era de ajutor, nu? Nu-i păsa cine câş doar să găsească următorul indiciu şi nimic de aici nu se do fi de vreun folos. În spatele ei, cineva se împinse, încercând sa aibă o vedere mai bună, iar ea rămase lipită şi mai strâns de parapet.

— Hm, Cassie?

Vocea lui Josh era puţin nesigură.

Cassie îi aruncă o privire.

— Ce-i?

— Ai văzut...?

Fără cuvinte, Josh o poziţionă în aşa fel încât să fie cu faţa spre faţa Podului Hammersmith. Erau acolo un şir de reclame, puse probabil special pentru această zi.

Ce? întrebă ea şi se încruntă, uitându-se la o reclamă pentru pantofi de sport marca Nike. La ce să mă uit?

O văd! ţipă Hazel bătând din palme şi ridicându-se la înălţimea ei maximă, stârnind murmure nemulţumite din partea oaenilor din jurul lor. Chiar în stânga, Cassie.

Cassie întoarse capul spre stânga, cu ochii căutând frenetic orice nziasmase atât de tare pe cei doi. Şi apoi văzu. Un banner mic mparaţie cu celelalte, de un albastru îndrăzneţ. Era numele ei. Uassie Riverc ru- *

I • ^niar m partea de sus a bannerului.

aflat h^ î* tres^r* işi ţinu răsuflarea. Era Tom. Parcă Tom s-ar fi acolo, strigându-i numele, încercând să-i atragă atenţia.

? Sub "-»ele ei, acolo, scria:

£ poate frig ţi ud» e-adcvărat»

Şi» ca să vezi» sunt oi la păţunat» Chiar peste graniţă tu vei afla Micuţul han ce-l am în mintea mea.

Doamne, şopti ea. O,

Ridică telefonul ş» » fo'°S" sâ şi»'ida Sl&ură. simţea faţa arzând şi-'ven ^barcaţ^1 c t'mp. În jurul ei, toata lumea VPa

chiar pe sub ea, căldura multor trupuri apăsând-o din toate părţile
Dar ea nu urmărea cursa. Se uita la bannerul cu numele ei.
Bannerul pe care Tom îl pusese acolo, doar pentru ea.

Asta era o nebunie. *Tom* nu era zdravăn la cap. Cum naiba a putut fi sigur că va vedea asta?

Dar Tom îşi planificase să fie aici, îşi aminti ea din nou. Aşa că presupuse că el s-ar fi asigurat că o poziţionează corect. Dar, dacă n-ar fi fost Hazel, insistând să urmărească întrecerea din punctul ăsta...

Cassie citi din nou indiciul şi stomacul i se strânse. Nu era suficient. Nu era suficient pentru a continua. Probabil că plănuisesă-i dea restul în persoană, iar acum... Se întoarse pentru a se uita la Hazel şi la Josh.

— Eu nu... .

Hazel se întinse şi o apucă de mână pe Cassie, ignorân
venită din spatele lor: „Poţi să te apleci, scumpo. ? "

— Relaxează-te. Respiră adânc.

Apoi, Hazel scoase ceva din buzunarul jachetei. Un p

— E la tine? întrebă Cassie şi răsuflă uşurată. Cum.

Hazel zâmbi puţin. _ paUză.

— Mi-a cerut să-l ajut cu reclama, răspunse ea şi^ a Nu ştiam dacă o să mergi până la capăt şi n-am vrut s nu voiai, dar... Ei bine, el a zis că, în schimbul ajutor je putea să particip şi eu, continuă ea cu acelaşi zâmbe pfj.
tristeţe. îl necăjeam pentru că se folosea de ajutorul m meam nimic în schimb, aşa că mi-a zis că m-aş putea aVllSese^

Cassie şi-o putea imagina; era tipul de relaţie pe ^petith' "
întotdeauna, o relaţie de tachinate reciprocă, av^0'
aproape o concurenţă între fraţi, aşa cum Cassie şi

— Ai avut plicul în tot acest timp ? - cri tu singuf3

— M-a pus să promit că nu ţi-l dau până nu sjn^
indiciul, spuse Hazel încet, într-un fel care o făcu pe usturimi în

ochi.

întinse mâna şi luă plicul de la Hazel. De fapt, era bucuroasă că Hazel îl păstrase, că i-l dăduse abia acum. S-ar fi simţit ca şi cum |-ar fi dezamăgit pe Tom, cumva, dacă nu ar fi urmat vânătoarea de comori aşa cum plănuise el.

— Dacă nu aveţi de gând să vă uitaţi, vă deranjează dacă mergeţi mai departe? întrebă din stânga lor un bărbat cu părul uşor grizo- nant, intr-o încercare clară de a fi politicos, deşi era încruntat în timp ce vorbea.

Cassie trase aer în piept. — Da, poate ar trebui să...

Toţi trei se luptară să iasă din mulţime, pornind înapoi spre parcul principal.

încă nu-mi vine să cred că ai fost implicată, spuse Cassie ajunseră în zona cu gazon, schimbând vederea reală aTamisei cu aceea a ecranelor.

se mişca puţin stingher, simţind poate că acesta e un mo- rncnt între PlF» * în care el nu trebuie să se amestece, clărînn

N a din cap, cu părul negru legănându-se.

D _ 011 v*ne sa cred că era să te las să ratezi asta. Nenorocita ar fi trebuit să-mi amintesc când urmează să aibă

Cassie limbând Ul^ mâinile ei şi îi văzu pe Hazel şi Josh

D FeZ1 e dmpul Pe0104 un ah pahar de Pimm's? întrebă Josh. CrCd* Cassie, vrei să aştepţi aici până ne întoarcem? s*ngUrâ Q U Cap' î* dădeau timp, ştia, să citească scrisoarea uPa plecarea lor, o deschise.

uâzut? Sa t
^er ifo? $• ncerc lucruri noi nu este chiar aşa de râu, nu-i aşa,*
*V ^fască ,na ^or,tatea <*lor de la Oxbridge au încercat să*
** Prima dată la universitate...*

Că veni vorba de Oxbridge... nu fi-am spus niciodată asta, dar m-am înscris la Oxford. Şi am intrat. Te şi aud ţipând la mint pentru că nu ţi-am spus. Cel puţin aşa poţi să te înfurii mai întâi singură, iar apoi vei fi mai calmă când mă vei vedea. Dar idtta, Cassie, este că nu m-am dus pentru că mi-a fost frică. Mi s-a părut prea sofisticat şi izolat acolo şi nu am vrut să plec fără Sam. Nu regret sau ceva de genul... Sincer, m-am simţit foarte bine la Manchester şi aş alege să merg acolo dacă aş putea să mă întorc. Dar îţi dau un sfat — nu vreau să fii la fel ca mine, să-fi fie frică să faci ceva nou sau diferit...

Cassie se încruntă. Fusese admis la Oxford? Cum... cum de îi ascunsese asta în tot acest timp? Avusese impresia ca-şi $Pun totul unul altuia. Ea i-ar fi spus. El ştia totul despre viaţa ei. Bine, totul cu excepţia, poate, a ceea ce simţise cândva pentru Sam. Dar asta era altceva. îşi muşcă buzele, gândindu-sc că va trebui să digere informaţiile mai târziu, şi continuă să citească.

„ zv t/iî? Fu n~art

În altă ordine de idei, ştiai că mama a făcut canotaj. ştiut. Am aflat abia de curând, pentru că încercam să găsesc / potrivit (e grozav, nu crezi?) şi mi-am amintit de vâslele de la '

aşa că am intrebat-o despre asta. Se pare că mama făcea parte echipă. Păcat că niciunul dintre noi nu a moştenit gena, nu t aş fi arătat grozav în echipamentul de canotaj din lycra.

^^ssie se îjnc

nu,^ *Văslele- ^lekm"011 din Citk' Bândindu-se cum Chite cândva, p^'^ * "^ei ei, a Cassie, poarei Sau, chiar daca* decar *dî atC aceea îşi ¡f, • h°bby Pe care aceasta îl avusese Uneori – a ceea ce faf ° ^re ln ziua*

aceea, mai degrabă Serâ Dărf ?tătu fa Claire îsi „• Uf 'n mod sPccial. Era uşor să uifi>*

Pannpi. V p.erduse SOra a[Und d . • pierJ.

Orfatm, *în cazul în care ai nevoie de ajutor suplimentar cu privire la indiciu» pentru că ştiu că am luat-o puţin razna» iată P.S.-urile tale:*

M-aş îndrepta spre vest dacă aş fi în locul tău.

Mereu am crezut că Of Pubs and Men este un nume bun pentru un B&B» nu eşti de acord?

De asemenea» ar fi frumos ca Linda să vină şi ea.

Capitolul 21

Lui Sam nu-i venea să creadă cât de frig fusese la New York pe tot parcursul lunii aprilie. Stătea cocoşat pe o bancă, cu un cer cenuşiu care ameninţa cu ploaia deasupra capului, uitându se la telefon în timp ce-l aştepta pe Toby, cu care urma să se întâlnească la centrul de tineret, înainte de a pleca să exploreze împreună m nunăţiile din Brooklyn. Toby avea un apartament şi aici – îndur nu în proprietate, dar orişicât, iar planul era să rămână cateva Toby înnoptase la un prieten din Long Island, aşa ca am singur drumul până aici şi acum ajunsese mai devreme, dup
supraestimase timpul necesar de la casa din Hamptons. în timp ce

aştepta, mai citi o dată mesajul de la Cassie.

scrisese noaptea trecută, neliniştit de lipsa de actualizări – daca p

ruse vreo problemă? t

Aşteptăm o întâlnire cu avocaţii luni. O să te anunf, totuşi, cum Ar

trebui să-i spună că e el. încă se simţea vinovat că minţ

mod explicit că nu o cunoaşte pe Linda, dar intrase în panic , ştiuse ce

să spună, pentru că, dacă ar fi spus „da , lucruri devenit mai

complicate, nu-i aşa? , nU

Avea de gând să o facă. Urma să-i spună că el fusese, c mai simtă

că o înşală. De fapt, găsi numărul ei şi'l forma

— Alo!

Vocea ei era puţin rece, distantă. Bineînţeles. Doar îi vedea numele pe ecran şi îi spusese răspicat ce simte pentru el. îşi simţi gâtul strângându-i-se. Nu putea să o facă.

închise telefonul, simţindu-se ca un laş. Dar nu putea să revină pur şi simplu şi să-i explice. Ar fi sunat prea ciudat şi ea ar fi vrut să ştie de ce nu-i spusese de la bun început. În plus, voia să păstreze o portiţă deschisă, pentru a o putea ajuta din nou cu pubul dacă va fi nevoie. Şi, OK, era puţin probabil să o poată ajuta din nou pe plan financiar, dar nu voia ca ea să refuze dacă afla că banii vin de la el. Nu credea că ea chiar ar face asta. Cassie nu era atât de meschină, dar era mai bine să nu rişte.

Telefonul îl anunţă primirea unui mesaj şi tresări. Dar nu era Cassie.

Putem vorbi' cclfă, în ciuda ulei

Jessica. Rahat. Căldură i se prebngea p răcoroase.

— Sunteţi bine, domnule Malone? . scape tele-

0 mână îl bătu pe spate şi Sam ap P stând acolo, în • | văzu Pe fonul din mană.

Ridică privirea , haina lui marca Burberry. . •

multă vreme.

— îmi pare rău că te-am făcut sa aş p > ¿e non-răspuns.

— Nu, e în regulă, spuse Sam, ca o m 1 0 cUdire din

Se ridică în picioare şi îl urmă pe ° aproape un aer e cărămidă roşie care părea uşor degradată ş închisoare,

cu un miros de iarbă care per ? aştept aici, afara.

— Eşti sigur că nu se supără dacă vin şi nC o privire şi Pun

— Nu fi ridicol, e groaznic de frig- deja ce să scriu, câteva întrebări. Practic, redactorul-şe rn ffoare la ureche.

" Blne- • ■ prin ceea ce presupuse

Sam îl urmă pe Toby înăuntru şise Semăna c

ci c un fel de recepţie, având în vedere irou sala de aşteptare a unui cabinet medical, mai puţin scaunele dq erau postere de-a lungul pereţilor albi, în mod clar într-

o încercare de a înveseli locul.

— Bună ziua, bună ziua.

O femeie intră grăbită în cameră pe o uşă din dreapta, zâmbindu-le politicos amândurora.

— Eu sunt Sheila.

Accentul ei era pur newyorkez. Avea faţa deschisă şi prietenoasă, părul negru şi ondulat, strâns într-un coc simplu. în ciuda zâmbetului, era ceva pătrunzător în ochii ei căprui-închis. Sam i-ar fi dat în jur de 40 de ani.

— Voi sunteţi reporterii?

— Eu sunt, spuse Toby plin de farmec, făcând un pas şi strângându-i mâna cu fermitate.

— A, da, bună!

Sheila îi strânse mâna lui Toby şi-i aruncă lui Sam o privire pe jumătate suspicioasă cu coada ochiului, de parcă s-ar fi întrebat ce caută el aici. Dar, după ce-l evaluă pentru o clipă, Sam părea sa trecut un fel de test şi femeia zâmbi din nou.

— Haideţi atunci, să vă arăt locul.

începu să vorbească în timp ce îi conducea spre uşa * tocmai venise, iar cuvintele ei se întrepătrundeau unele într-un mod care era în acelaşi timp cam greu de înţeles Ş dC lini?titOr' .... Adolescenţi

— Avem un grup amestecat de copii aici, spunea * -u fără adăpost, alţii care au fugit de acasă. Unii vin pentru unde să se ducă altundeva, cred. Nu le cerem să ne spun lor decât dacă ei vor să vorbească despre ele. Ţinem unje săptămâna – nu avem paturi sau locuri de dormit, dar e ^ten0$, pot să vină în timpul zilei şi un loc mereu deschis, mere niciodată solicitant şi unde nu sunt luaţi la întrebări.

îi conduse intr-o altă cameră, mai luminoasă, cu pereţii vopsiţi în verde pastel. Părea deschisă şi prietenoasă, cu canapele într-un colţ în jurul unui televizor, o masă de biliard ocupând centrul scenei, alături de alta pentru tenis de masă. Intr-un alt colţ, era un raft cu cărţi şi

jocuri de societate care nu păreau prea folosite. Sam simţi câteva perechi de ochi de adolescenţi aţintite asupra lui în timp ce treceau mai departe. De ce erau adolescenţii întotdeauna mai critici decât adulţii? Să fie, cumva, o chestie hormonală?

— Am avut o mare campanie de strângere de fonduri în urmă cu câteva luni, am reuşit să facem o mică renovare. Ideea a fost de a amenaja un loc unde oamenii chiar şi-ar dori să vină şi să-şi petreacă timpul.

Le zâmbi amândurora, în timp ce Toby dădea din cap, spunând »excelent, da şi scoţând alte sunete de uimire şi aprobare. Sheila dică discret din sprâncene spre el, iar Sam se întrebă dacă ea îşi dă a cumva că nu e un reporter adevărat.

ta este ceea ce noi numim „cameră de relaxare”, continuă ca ^^'mele evidente în ton, dar cameră de alături e cea pentru mulţi dintre ei, cred — cu siguranţă numărul de vizitatori

Th Q1 Cân^ am amena¡at'o-

aprind ʻU C.°n<^USe Pr'ntr'° a doua uşă şi îşi întinse braţele pentru a era destul'd^^^ Se VaZU nevo*1 recunoască faptul că totul de e lrnPre$ionant pentru un centru de tineret. Arăta ca un fel mare d ,SP°r^V acoPer*t, deşi, evident, la scară mică. Era un panou coif let> Uncfe un copil arunca deja la coş. O trambulină în faCe saltu ' C aiSPOZ*r*v susPendat care probabil însemna că poţi SUnt mult SaU CeVa> aCC^e frâ^hii de gimnastică obişnuite care Lui Sa decât par. Şi un perete de căţărate.

pe stânci 01''trecu Pr*n minte imaginea lui Tom prăbuşindu-se de aer >n n’ ITla* mar* decât cele false şi viu colorate de aici. Trase Coritmuând' a^Un^an^'°- Sheila şi Toby se îndepărtau acum, Sheila Sa cxplice cum funcţionează totul aici, iar Sam se legăna pe călcâie, scrutând încăperea. Un puşti se căţăra pe perete; se oprise cam la jumătatea traseului, cu faţa palidă şi braţele tremurându-i puţin. Un băiat slab, de vreo paisprezece ani, cu părul negru cam unsuros. Sam ezită, apoi se apropie de el.

— Trebuie să-ţi foloseşti ceva mai mult picioarele, îi spuse. Au

mai multă putere decât braţele.

îşi aminti brusc de momentul în care Tom îi spusese aproape exact acelaşi lucru atunci când se căţăraseră prima oară împreună, după ce Claire îi dusese la centrul de antrenament şi aştepta ca ei să termine. îşi amintea că Tom mai fusese deja de câteva ori şi îi plăcea, dar Sam era emoţionat. Trebuie să fi avut vreo unsprezece ani, cam aşa ceva, iar Sam îşi aminti cum îi tremurau braţele când ajunsese în vârful peretelui. îşi aruncase privirea în jos, iar podeaua părea mult mai departe decât se aşteptase el.

Tom era. lângă el, cu părul căzut în ochi în timp ce zâmbea.

— Distractiv, nu!

Nido urmă de frică la el, în timp ce atârna de perete.

— Da.

voce . â-facuse ° treabă bună ascunzându-şi tremurul din nclinat capul, observând ceva. Sam s-a uitat din nou ¡n jos fi a înghiţit în sec.

uuu, nu te uita în jos, a spus Tom, cu vocea încă jucăuşă, apoi o pauză, gândindu-se. Deşi oricum nu contează. Au covoraşe P podeaua nu-i aşa departe. Uite!

Ş ‘, cu asta, s-a aruncat literalmente înapoi de pe perete, aterizând Pe covoraşul gros, albastru, cu un bufnet, şi râzând.

ascos ^e ^un hohotde râs ca un lătrat, a ezitat, apoi, cu init»a

**’ copiatpe Tom. A aterizat chiar lângă elfi Torn a hoho i , tar apoi amândoi au râs în felul acela în care râzi când eşti copil Şt nu te mai poţi opri.*

" ia sfârşitul şedinţei, Sam uitase să mai fie *speriat, se dusese acasa* la mania luj ?¡ *pe()tru*

a-şi câştiga existenţa, la care ea scosese exclamaţii de aprobare în timp ce gătea *fish fingers* şi cartofi prăjiţi.

înapoi în prezent, băiatul de pe perete îl privea cu ochii mari, fără să zică nimic. Sam putea să-i citească totuşi tensiunea din corp, îşi amintea, vag, senzaţia acelei stări de încordare.

Ridica din umeri, păstrându-şi tonul lejer, dezinvolt. Nu era mare lucru.

— Eu aş relaxa puţin strânsoarea. Dacă te ţii doar cu vârful degetelor, atunci ai probleme.

Era ceva ce atât lui, cât şi lui lom li se spusese odată, într-o vacanţă de caţărări de o săptămână, pentru care mama lui economisise multă vreme. Băiatul se încruntă la sugestia lui, dar continuă să urce şi parea

că ţine cont de comentariile lui Sam pe măsură ce se apropia de partea

de sus a peretelui. Apoi, tară să spună nimic sau să dea vreun semn câ e mulţumit că ajunsese până sus, îşi începu coborârea, încet, atent. Coborârea nu era întotdeauna mai uşoară decât urcarea, Sam ştia. Pe b jumătatea distanţei, puştiul se uită în jos la podea şi se încruntă.

' Hei, spuse Sam, îndepărtându-se de peretele de care se sprijinea. E în regulă, continuă să cobori.

Copilul îi aruncă lui Sam o privire bănuitoare, dar continuă, până jos.

Bravo!

Copilul îi mai aruncă o privire la fel de bănuitoare, dar de data asta părea că încearcă să nu izbucnească într-un zâmbet.

prima dată când fac tot traseul în sus şi în jos, spuse el» cu °Ce mai blândă decât şi-o imaginase Sam.

^a* Întrebă Sam şi-şi vârî mâinile în buzunarele blugilor.
-__rx 5 T

a» răspunse băiatul şi dădu din cap.

0 y Sc apropie în spatele lui şi-l bătu pe umăr.

b.şti gata?

am îl văzu pe băiat retrăgându-se în acelaşi timp în care li se ’'„„'biSheila.

— El este Liam, spuse ea, privindu-l pe băiatul care pleca Nu vorbeşte cu multă lume.

îi aruncă lui Sam o privire întrebătoare, iar el ridică din umeri.

Când ajunseră în zona recepţiei, Sheila luă un pliant de pe birou şi i-l întinse lui Toby.

— Nu ştiu dacă poţi introduce asta în articol, dar în acest moment facem angajări.

— A, sigur, spuse Toby, cu încrederea cuiva care habar nu are despre ce vorbeşte.

— Faceţi angajări? întrebă Sam.

Sheila îi aruncă o privire calculată.

— Da.

îi întinse un al doilea pliant, iar el îl luă automat. Cum o fi să lucrezi într-un astfel de loc?

— Salariul e mic, evident, şi e cu jumătate de normă, dar, m sfârşit, dacă ştii pe cineva, spune-i să ia legătura cu noi.

Atât Toby, cât şi Sam o asigurară că aşa vor face, iar Sheila îi condu# până la ieşire. Toby îi mulţumi exagerat. Sam se trezi uitându se nou la pliant în timp ce se îndepărtau de centrul pentru tineret, îndreptau spre un fel de bar pe care Toby dorea să-l încerce. Era bume. Total ridicol să o ia în considerare. Dar exista o mică par

T ideea de [3]

el care se simţea aproape plină de speranţă la ideea asta. La încerca ceva puţin diferit. Şi acea speranţă îl făcea să creadă că p° doar poate — ar exista pentru el o cale de ieşire din această g[aU]

Capitolul 22

Cassie intră în pubul tindei, [5,ro]^^^n 'lenin, grinzile, dragoste nostalgică pe măsura ce prw („n(kjsu la ultima
şemineul, acum rece în colţ. încerca sa nu Amintirea

dată când fusese aici, cu aproape cinci aj^c în
înmormântării lui Tom reveni fără voia ei, aş piept,

permiţând durerii să o învăluie. plânge pe Tom,

De data aceasta, totuşi, nu se afla aici pen * acesta să
i * şi în icivit ** venise să
o ia pe Linda, aşa cum îşi orise > aranita, spre poara găsi
următorul indiciu, tara vjai Galilor vest. îşi dăduse
seama, Tom o trimitea în Ţar roSop de vase
Linda veni în fugă pe uşa de la bucătărie, cu roşu şi
alb indesat în partea de sus a blugi

— Oh, Cassie, iubire! a u^rUare mare, iar
e . *J n într-o îmbrăţişa
¿e repezi spre ea, cupnnzand-o
Cassie respiră acel miros familiar de cafea. înapoi,
A trecut prea mult timp'- spuse Linda ş ^nJ o cu
atenţie Vnând-o pe Cassie la distanţă de un braţ şi cC
cap n picioare. până-
' Arăţi cam slabă. Mănânci cum trebui Cassie
o strânse pe Linda de braţ.
Sunt bine, spuse ea. Ei, cum merge t

— O, e bine, e bine – şi datorită ţie a,ci Şi mai potsă mai sunt fac asta.

O cuprinse pe Cassie din nou şi, în timp îi întorcea îmbrăţişarea Cassie nu se putea abţine să se gândească la faptul că nu neapărat datorită ei pubul era încă aici, ci mai degrabă datorită donatorului lor misterios.

O femeie cu părul şaten cu şuviţe blonde ieşi din bucătărie în acel moment, purtând pantaloni negri eleganţi şi o cămaşă în carouri albastre şi negre.

— Linda, mai avem câteva din vasele acelea cu mousse de ciocolată, e în regulă dacă le trec în meniu ca o specialitate la cină?

Linda flutură dintr-o mână.

— Bine, bine! Acum, vino să ţi-o prezint pe Cassie.

Cassie îi zâmbi femeii, care-i întinse mâna când se apropie.

— Eu sunt Katie.

— E noul meu manager, preciză Linda, iar Cassie nu se putu stăpâni să nu ridice din sprâncene, surprinsă, deşi încerca sa-şi ascundă reacţia cu un alt zâmbet.

— încântată de cunoştinţă, Katie, spuse Cassie, politicoasa.

Katie radia. Avea genul de chip la a cărui vedere te înmuiat imediat, iar Cassie şi-o putea deja imagina având un mare succes printre clienţii locali.

— Dc asemenea. Am auzit atât de multe despre tine!

— Ascultă, Katie, ai verificat din nou rezervările pentru diseara

Katie confirmă, dând din cap rapid, ca o pasăre.

— Da, le-am verificat.

— Şi ai...

— Linda, interveni Cassie, aproape implorând-o. înţelesese, desigur, dar era totodată nerăbdătoare să pleC găsească indiciul.

Linda îi aruncă o privire lui Cassie.

Bine, bine, spuse ea cu vioiciune. Am plecat, Katie. Te rog să mă

suni dacă ai vreo problemă.

0a Dar promit că n-o să fie nicio problemă! spuse Katie veselă.

Pentru că Linda deschidea gura să mai spună ceva, Cassie o luă de braţ şi o trase ferm spre uşa din faţă. Ii aruncă Lindei o privire glumeaţă în timp ce se îndreptau spre maşina pe care o închiriase pentru această călătorie.

— Un nou manager, vasăzică?

Linda strâmbă din nas.

Da, mă rog, să vedem cum se descurcă în seara asta şi mâine şi abia pe urmă o să iau o hotărâre.

Asta înseamnă că s-a terminat dandanaua cu avocaţii, nu? întrebă Cassie în timp ce se aşeza pe locul şoferului din micul automobil roşu marca Kia.

Păi... începu Linda când Cassie îşi îndreptă privirea spre ea uspină. Doar că se pare că s-a plătit deja un avans, aşa că nu ştiu n e ne aflăm din punct de vedere legal.

.j ta e... spuse Cassie brusc, dar se opri, fiindcă îi veni o

aca a$ CLin°aşte pe cineva? întrebă ea încet. Cineva care fi în masură să ne ajute?

~~ Cine? Sam?

^Nu> nu Sam.

Fa

a posibilul să nu se gândească la Sam, mai ales că tocmai ajuto a Sa Sirnta mai ^ine, iar gândul la el nu-i era de niciun sPUnw C$l ° Sunase z^eie trecute, o sunase şi închisese fără să înt k nimÎC* ^ar ca nu"l sunase înapoi, dar nu se putea abţine sa se _ ^espre ce fusese vorba.

a refer la donatorul nostru misterios.

Păi, dacă tu... începu Linda şi-şi trase o palmă peste frunte. **^aptă TY ’

’ mi-arn uitat poşeta. Mă întorc într-o clipă, bine?

sări din maşină, alergând înapoi prin Pie<ri?
parcarea cu la pub.

Cassie profită de ocazie pentru a deschide pagina GoFundMe şi a scrie un mesaj.

Avem nişte probleme cu avocaţii — şi ştiu că ai spus că ai lucrat în avocatură. Ai vreo experienţă în dreptul proprietăţii? Dacă da, aj putea să-ţi pun câteva întrebări?

Sigur, OK.

Ea ezită, dar apoi se hotărî să meargă mai departe. *Un e-mailar fi grozav, dacă nu te deranjează.* Nu putea continua să folosească pagina, nu-i aşa?

Bine. Mă poţi găsi pe sminnnewyork^>hotmail.com.

Cassie se încruntă, surprinsă că el îi dăduse atât de uşor adresa acum, când nu o făcuse până atunci. Simţi o scânteie de triumf care se stinse imediat când reciti adresa de e-mail. Nu conţinea nici un nume

Totuşi, era mai bine decât nimic şi trimise o listă cu întrebării iniţiale care-i veneau în minte, primind un răspuns aproape imedia >

Doar câteva întrebări rapide şi uşoare peste care să lt analiză b

Scuze!! Fără presiune, desigur. * .

Nu este nicio problemă – voi arunca o privire fi voi reveni (¡M mai târziu.

Mulţumesc mult. Şi, pentru că acest străin era amabil, siniţ voia să se justifice. *Doar că, mulţumită ţie, avem băniţi nu vrea totul să se ducă de râpă din cauza unor chestii juridice stupi* [1]

Şi eu am crezut întotdeauna că lucrurile legale sunt destul de

Cassie îşi simţit buzele tresărind.

Nu toate chestiile legale. Presupun că unele legi există cu un

Cum ar fi legea împotriva uciderii oamenilor, vrei să spui’ Chestii le genul ăsta’

Cassie îşi simţit buzele schiţând un zâmbet. *Da, ăsta e genul de chestii legale care probabil nu sunt prostii, recunosc.*

Sau, de exemplu, legea care interzice consumul de tarte cu fructe în ziua de Crăciun.

Cassie pufni în râs cu voce tare.

Asta nu e o lege.

A fost, în 1644.

Mă păcăleşti.

B- nu. tn anul mta, zilu CrMun a

impusă legal.

Acesta este genul de lucruri pe care le înveţi la facultatea de Drept, nu.

Sigur, trebuie să învăţăm pe de rost fiecare lege care a fost dată vreodată.

Ai căutat pe Google, asa-i’

Vinovat. . .

Cassie râdea când Linda urcă înapoi în m tinda se încruntă.

i Bun, următoarea

— Nimic, spuse Cassie, puţin cam repe °ptire, Ţara Galilor?

Linda îşi aşeză poşeta în poală.

— Exact. Ţara Galilor, venim.

ta dreapta sPuse Cassie, urmărind GPS-ul şi virând Scr*a Of Un ^rum sinuos, asfaltat. O firmă din lemn pe care ntgre spălă • ^Cn CFa ab’a v*zi^dă dintr-o parte, cu literele ’devăraţ un tC’ cuv^ntu* »Pub” era şters. Nici măcar nu era cu Un ¿a^b’ d'n c^tc găsise Cassie pe internet. Era mai degrabă Serâ să «„k- ,SC Pare ca cxistasc un pub aici cândva şi nu se osteni- Khln’be nume|e

Aleea ajungea în faţa unei case impresionante. Fotografiile de pe site chiar nu redau realitatea. Era o casă în stil victorian de un verde strălucitor, cu o verandă frumoasă pe o parte şi un stejar bătrân pe cealaltă. Mai era doar o maşină, un Fiat vechi, cam ruginit, parcat afară. La fel ca maşina, casa avea un aspect uşor degradat, dar într-un mod care i se potrivea. Cassie nu se putea abţine să se întrebe cum trebuie să fi fost, pe vremuri, să locuieşti într-o astfel de casă. Pe lângă aleea din dreapta se aflau căsuţe, probabil pentru muncitorii care locuiseră cândva aici, iar Cassie presupunea că aleea duce şi la o intrare separată pentru servitori, în spatele casei.

Coborâtă amândouă din maşină, iar Cassie inspiră adânc aerul curat şi proaspăt. Era o zi minunată. Cerul albastru strălucitor se întindea deasupra câmpurilor şi nu semăna nici pe departe cu tabloul rece şi umed pe care îl zugrăvise Tom. Erau chiar şi câteva oi pe care Cassie le vedea pe păşune, ceva mai jos, cu mieluşei ţopăind după mamele lor. Priveliştea o făcu să zâmbească şi rămase ea însăşi surprinsă de cât de uşor se simţea mulţumită aici, în mediul rural.

— Semeni cu o pictură, pe fundalul ăsta, spuse Linda zâmbindu lui Cassie şi arătând spre dealurile unduite.

Cassie zâmbi.

— Trebuie să spun că îmi place aici.

Simţea că poate respira, cumva, acum, că plecase din departe de atmosfera agitată a oraşului, departe de Robert ca urmărească fiecare mişcare la hotel. • a

— Ai mai fost în Ţara Galilor, nu-i aşa? îmi aduc amin[3 4 5] dus Claire când eraţi mici. &

Cassie dădu din cap, cu un aer absent. Era în vacanţa r ....Snovvdon'[3] iar Claire făcuse rezervare pentru o săptămâna în Cassie fusese entuziasmată să plece în vacanţă pentru p

---

3--------------------- • aldin nordul 1»[rii]

4 Snowdonia este o regiune muntoasă şi un parc napon

5Galilor (n. tr.).

după mulţi ani – şi să-şi petreacă timpul cu Tom, doar ei doi. în ultimul moment însă, Sam ajunsese să vină şi el. Trebuia să plece în vacantă în Grecia sau undeva, dar tatăl lui anulase fără preaviz, iar mama lui intrase în panică, aşa că mătuşa Claire îl invitase să meargă împreună cu ei.

Cassie îşi luă rucsacul mic din portbagajul maşinii.

— Hei, Linda. Ştiai că Tom a fost admis la Oxford?

Dacă Linda era surprinsă de schimbarea bruscă de subiect, nu o arăta.

— Nu ştiam, spuse ea, iar vocea îi era puţin prea prudentă. Adică la universitate?

Cassie doar dădu din cap. încă de când primise ultimul indiciu, o chinuise gândul că lom a putut să-i ascundă aşa ceva. O consola cât de cât ideea că nu doar pentru ea fusese un secret. Oare Sam Şt'a-se întreba ea. Oare se va mai afla vreodată în aceeaşi încăpere ţu el, ca să-l întrebe? Ei fuseseră apropiaţi doar datorită lui Tom, tF a<^evar' Şi nu-şi putea imagina cum ar fi să dea peste el, după otărâse să încerce să-l elimine definitiv din viaţa ei. Pentru a dată, totuşi, simţea o urmă de tristeţe în privinţa asta. Nu Sam, ci pentru amintirile pe care le avea în legătură cu Tom, $ fragmentele din fratele ei pe care Sam le purta cu el.

ţj. . ProP*ară de uşa de la intrare. Nu era nicio sonerie, iar Cassie uŞă cu ciocanul mare de alamă.

Cas .^eSC^*S'Se auz* 0 voce din interior.

r°i uşii p'SC 'a Llnda> care ridică din umeri, apoi răsuci mâne-rând d atrunsera *n interiorul unei mici zone de verandă, cu un sPrijinit PaltOane atârnate în dreapta şi cel puţin patru umbrele ltnPinse C ^erete^e din stânga. Ezitând, Cassie străbătu veranda, care se (| vazu un grandios, cu trepte cu covor roşu ^*Uân' • * CaU SPre un Şcrnineu maiestuos, şi un candelabru cu atârnând în mijlocul încăperii.

,he aţi venit! Bine aţi venit!

O femeie în vârstă, cu părul cărunt coafat cu bucle în vârful capului, intră în grabă în cameră, zâmbindu-le. Purta o rochie de un albastru catifelat şi un ruj aprins, mai potrivit pentru o petrecere decât pentru un B&B, se gândi Cassie.

— Intraţi! Intraţi! Intraţi! spuse femeia făcând un gest spre interior. Sunteţi Cassie Rivers şi Linda Hill, nu-i aşa?

Avea un accent galez moale, cântat.

— Minunat. Avem cele mai bune camere din casă pregătite pentru voi. Deşi, deoarece sunteţi singurii oaspeţi de astăzi, v-aţi aştepta la asta, nu-i aşa? întrebă ea râzând cristalin.

Ridicându-le genţile cu braţele surprinzător de puternice, continuă:

— Păi, v-am lăsat în camere câte o broşură cu lucrurile care se pot face în zona noastră — deşi, dacă mă gândesc bine, rămâneţi doar o noapte, nu?

— Da, din păcate, spuse Cassie.

Din cauza serviciului, nu reuşise să plece din Londra mai mult de o zi. Nu voia să-l enerveze pe Robert cerându-i o zi liberă în plus, dar, pe deasupra, peste câteva luni urma un weekend de schimb de experienţă şi chiar dorea ca Robert să o trimită. Era o practică a uno hoteluri, dacă făceau parte din acelaşi program, şi însemna că p°! mergi şi să organizezi un eveniment la un alt hotel, să încerci să v ce fac ei diferit şi ai putea prelua în firma ta şi totodată ce ai p îmbunătăţi acolo din propria experienţă. Nu mai făcuse nicio acest lucru, iar anul acesta schimbul urma să aibă loc la conacu superb din Sussex şi spera că Robert o va lăsa să participe-

* w J Ap^P^'

— Mare păcat, mare păcat. Dar haideţi să vă con u • eu sunt Tiff, dar probabil că ştiţi asta. a ea

Tiff nu menţionă nimic despre vizita lui Tom în timp cc turul casei, dar Cassie avea senzaţia că ştie deja de la cine următorul indiciu.

Este uimitor, îi spuse ea lui Tiff cu sinceritate, în timp ce
terminau turul casei.

Aflase că sunt unsprezece dormitoare; o sală de biliard la etaj care era „scoasă din uz” în acest moment, din cauza unei scurgeri la toaleta alăturată, dar care va fi nemaipomenită atunci când va fi
funcţională; o sufragerie grandioasă, un living în care te puteai ghemui lângă foc. Vechea bucătărie victoriană era încă intactă în partea din spate a casei, lângă o scară separată, cu aspect mai modest în comparaţie cu cea din faţa casei, şi pe care probabil că o folosiseră servitorii. Senzaţia de degradare a casei era imposibil de ignorat, cu vopseaua care se desprindea de pe pereţi pe alocuri şi pânzele de păianjen atârnând în colţuri în unele camere, împreună cu covoarele care se destrămau pe podelele încăperilor din spate. Dar, cu toate acestea, lui Cassie îi plăcea. în afară de faptul că era maiestuoasa, casa părea să aibă o poveste de spus. Aproape că avea senzaţia ca o simte aşteptându-le cu nerăbdare atunci când deschideau fie
care uşă şi nu putea să nu se întristeze puţin pentru camerele vechi are fuseseră neglijate, cu uşile lor închise în comparaţie cu restul CaSei, e Parca ar fi aşteptat să strălucească din nou.

T ^rganizaţi vreun eveniment aici? întrebă Cassie, în timp ce e COnducea înapoi în holul de la intrare, unde două fotolii erau aşezate lângă fereastră în jurul unei măsuţe de cafea din colţ, p P ass*c nu putea să nu se gândească la faptul că evenimentele ar 1 minunate aici. O casă victoriană maiestuoasă la ţară, nu prea rte> dar suficient de rurală încât să ai senzaţia că poţi evada din lealitate Ar Pi *C* - *11 J

. • n rost grozava pentru nunţi intime, zile de naştere, dar

P tru aranjamente de durată mai lungă. Taberele de

retragere ar geniale aici şi era suficient spaţiu pentru a scrie sau a face au orice altceva ţi-ar plăcea.

__Ok F

> nu, nu mai am energie pentru asta, spuse Tift. De fapt, Cu* încerc să vând casa.

$ ° vinzi? întrebă Cassie.

— Da. E minunată, dar e prea mult pentru mine acum şi arri întâlnit pe cineva în Portugalia, aşa că mă mut acolo de îndată ce scap de locul ăsta, explică ea, adresându-i o privire pe care Cassie nu prea ştia să o interpreteze. în fine. Luaţi loc amândouă. Pot să vă aduc o băutură de bun-venit?

— Ar fi minunat, spuse Linda, aşezându-se pe fotoliul roşu şi lăsându-i-l pe cel verde lui Cassie. Conduc un pub şi aproape nici-odată nu sunt eu cea servită. Ce zici de un pahar cu vin roşu?

Tîff strânse din buzele ei de un roşu aprins.

— Mă tem că n-am niciun fel de vin roşu în acest moment. N-am mai alimentat stocurile aşteptând să vând. Ce ziceţi de un pahar cu porto? Sau sherry?

— S-au interesat mulţi de casă? nu se putu abţine Cassie să întrebe.

— Nu încă, spuse Tiff cu dezinvoltură. E un proiect mare de asumat, presupun. A fost un tip pe care l-a interesat, cu ceva timp în urmă, dar a zis că aşteaptă ceva, aşa că om vedea.

E un proiect mare, se gândi Cassie, dar ce loc!

— Vă aduc la amândouă câte un sherry, da? întrebă Tiff şi, fi™ să le dea de ales, dispăru.

Cassie şi Linda îşi zâmbiră una alteia în timp ce o priveau plecând.

— Ei bine, spuse Linda. Tiff e cu siguranţă... deosebită.

— îmi place, spuse Cassie cu hotărâre.

Era sigură că şi lui Tom i-ar fi plăcut Tiff şi se întreba dacă el o întâlnise vreodată, dacă de aceea hotărâse să o trimită aici.

— Acum, că suntem aici, cred că pot să-ţi dau asta, spuse Lind Ş scoase un plic din poşetă. Ştiu că ţi-ai pus întrebări, adăugă ea inc

Cassie simţi acel şoc, aşa cum i se întâmpla întotdeaun plicurile, la vederea scrisului de mână al lui Tom. Numărul P Ar fi trebuit să mai fie unul după acesta, dacă Tom urma

Emily Stone

tipar ca în anii precedenţi, ceea ce însemna că ea trecuse de jumătatea drumului. Ce avea să găsească odată ajunsă la capăt?

__Părinţii tăi veneau în vacanţă în Ţara Galilor, ştii, spuse Linda. Cassie ridică privirea spre ea.

— Da?

Linda dădu din cap.

— V-au luat pe tine şi pe Tom într-un an. Cred că erai prea mică să-ţi aminteşti, dar mama ta mi-a povestit totul când s-au întors. Au încercat să escaladeze masivul Snowdon. A fost ideea mamei tale, dar se pare a fost un dezastru, cu tine şi cu Tom.

Cassie zâmbi. Desigur, mama ei ar fi încercat să urce un munte cu doi copii mici. Fusese întotdeauna în căutarea următoarei aventuri, la fel ca Tom.

Totuşi, mamei tale i-a plăcut aici. Vorbea mereu despre cum ea şi tatăl tău s-ar muta într-o bună zi în Ţara Galilor. Acesta era planul, oricum, dar trebuiau să poată ajunge uşor la locurile de muncă, pentru încă o vreme, iar Ţara Galilor era cam departe.

Şi n-au avut niciodată ocazia, se gândi Cassie cu tristeţe. La fel umTorn, acum, nu va avea niciodată şansa de a face toate lucrurile Pe care plănuise să le facă.

T*' Ţf A

1 se întoarse în cameră aducând sherry în două pahare

despe- Cate Puse Pe niăsuţa de cafea dintre ele.

Cred că am pe undeva un pic de prăjitură care să meargă cu

^acă aveţi răbdare.

ând dispăru pentru a doua oară» Cassie deschise plicul.

7^

ce-mi trece prin minte când mă gândesc la Ţara Galilor,

*rifo, este vacanţa în care am mers acolo, ploua, iar tu bateai din ? fi refuzai să intri în casă, pentru că te enervasem eu cu ceva P Sa **

f> a trebuit să iasă şi să te convingă să vii înapoi înăuntru. îţi n,ai aminteşti?

Da, îşi amintea, acum, că el menţionase asta. Era în aceeaşi vacanţă la care se gândise mai devreme. Claire închiriase o căsuţă

minusculă, iar Tom şi Sam ajunseseră să împartă o cameră, dormind cu rândul pe podea, pentru că era rezervată doar pentru ei trei. Cassie se supărase, pentru că era prima dată când nu împărţea o cameră cu Tom în vacanţă. Ieşise din casă furioasă. I se păruse mult prea mult şi ar fi trebuit să fie *evident* de ce se supărase, dar era clar că nu se exprimase prea bine, pentru că Tom nu înţelesese şi crezuse că ea se prosteşte. Avusese loc o ceartă rară între fraţi, care se încheiase cu el spunându-i:

— Pleacă de-aici, Cassie, eşti atât de enervantă!

— Bine, mă duc, a spus ea solemn, intenţionând să plece departe şi să-i lase pe toţi să-şi facă griji pentru ea — asta l-ar fi învăţa minte pe fratele ei prost.

Aşa că plecase, dar nu fusese suficient de curajoasă să meargă mai departe de grădină, pentru că nu voia să se rătăcească. Stătuse acolo, cu braţele încrucişate, refuzând să intre în casă din ploaie până când Tom nu-şi cerea scuze.

Claire strigase din casă.

— Cassie! Nu fi prostuţă, o să răceşti. Intră chiar acum.

— Nu.

— Bine. Rămâi acolo, atunci.

Claire ştia, poate, că mai avea în ea doar câteva minute de rezistenţă.

în momentul acela, ieşise Sam. Ea uitase complet asta.

— Haide, Cass. Tom n-a vorbit serios.

— Ba da. Vrea să plec, ca să fiţi numai voi doi.

Şi era geloasă şi asta era partea cea mai rea — nu voia să-şi imp‘ fratele în vacanţă. Era bine când se jucau acasă cu Hazel şi cU sau orice altceva, dar acesta trebuia să fie timpul ei cu el.

— Ba nu vrea asta.

Sam stătea în picioare, cu umerii încovoiaţi ca să se apere de

ploaie, a ¡fi târşâia pe pământ degetul mare de la picior.

— îmi pare rău că ţi-am stricat vacanţa.

Şi apoi ea s-a simţit vinovată, pentru că nu fusese vina lui Sam.

__îmi pare rău că tatăl tău e un mizerabil.

Sam spusese acel cuvânt despre tatăl său, aşa că i s-a părut corect.

El a râs.

— Haide. Putem dormi toţi în aceeaşi cameră împreună, ca la o petrecere în pijama?

Ea a ezitat, era posibil ca Tom să nu vrea asta.

Sau o să stau afară în ploaie cu tine până te hotărăşti să intri, [a] spuse el şi şi-a frecat umerii cu un gest ostentativ. Totuşi, e destul de S-ar putea să mă îmbolnăvesc.

Cassie a râs şi a cedat, întorcându-se cu el în casă. Tom dădea târcoale în pragul uşii, cu un aer posomorât.

N-am vorbit serios, a mormăit el. Nu trebuie să faci aşa o scenă.

Vocea lui Claire s-a auzit din bucătărie.

Acum, că s-a întors Cassie, vă puteţi uita cu toţii la ceva la ^[v]izor, cât pregătesc eu cina.

lom s-a uitat la Cassie.

— Vii?

[Cas]de a dat din cap.

Ar fi bine să te schimbi mai întâi, totuşi. Eşti udă până la piele.

Cassie a făcut o mutră.

Atunci, voi o să alegeţi ceva ce nu-mi place.

[orn] fi-a dat ochii peste cap.

Voiam să te lăsăm pe tine să alegi.

[a a] mijit ochii, bănuitoare.

— *Chiar dacă aş spune* Spirit[1]?

Tom a oftat.

— *Chiar şi atunci.*

Şi aşa, râzând, Cassie a intrat să se schimbe.

Zâmbi puţin la amintirea asta, deşi, ca întotdeauna în amintirile despre Tom, inima ei se contractă într-un mod care i se păru dureros. Nu putea să nu se gândească şi la Sam, la băieţelul dezamăgit de tatăl său care venise să stea alături de ea în ploaie. în cea mai mare parte, încerca să dea deoparte amintirile din copilărie despre el, gândindu-se că acestea nu anulează faptul că Sam crescuse şi devenise un nemernic, dar nu se putu abţine să se întrebe dacă nu cumva a mai rămas o parte din acel băiat undeva în el. Dacă ar mai ieşi în ploaie să o consoleze.

Se întoarse la scrisoare, în timp ce Linda luă o înghiţitură de sherry şi murmură apreciativ.

Oricum, am vrut doar să vezi locul ăsta — nu ţi se pare grozavi Şi ştiu că spui mereu că nu ai putea să-ţi deschizi propria afacere, aşa cum iţi doreai mai demult, dar iată un loc care a reuşit tocmai asta.

Totuşi, lui Tiff nu-i *mergea* afacerea, nu? Dar auzea o voce în adâncul minţii ei care îi spunea că poate ea face-o să funcţioneze. Ceea cc, era sigură, reprezenta exact ce îşi dorise Tom. Şi uită-te la pubul Undei. L-au salvat, nu? Parcă soarta, sau chiar Tom, ar fi demonstrat ceva, într-un fel. Dovedind că imposibilul se poate întâmpla.

Şi acum, indiciul...

Un loc ferit de freamăt, de zgomot şi vâltoare,

Când foşnetul de valuri te-alintă pe picioare,

Nu te trimit la surfing, să nu te necăjeşti,

Dar aprinde o torţă pentru bărci de-ndrăzneşti.

P.S. Numele prietenului meu este Greg.

Spirit, film de animaţie din 2002, al cărui protagonist este un cai <n> tr'

Cassie se încruntă în timp ce recitea, apoi ridică privirea spre Linda care încerca să citească de-a-ndoaselea. Cassie îi înmână indiciul, iar Linda îl citi cu buzele strânse.

— Ştii ce înseamnă?

Cassie făcu o mutră şi clătină din cap. Surfing? Poate o plajă? Nu că asta ar fi restrâns aria de căutare, având în vedere numărul de plaje din Marea Britanie. îşi muşcă buza.

— Tu ştii cumva? Ştii spre ce mă conduce, ce se află la celălalt capăt?

Linda făcu o pauză, apoi dădu din cap.

— Vrei să-ţi spun? întrebă ea încet.

Ar fi facuc-o. Cassie ştia că Linda i-ar spune, dacă asta ar ajuta-o să afle, să proceseze. Pentru o clipă, se gândi la asta. Dar doar pentru o clipă. Pentru că, aşa cum Hazel şi Linda ştiuseră că ea trebuia să descopere singură indiciile, înainte să i-l dea pe următorul, ea ştia ca nu se va simţi niciodată bine dacă trişează acum, la final.

>

Nu, spuse ea cu emfază. în schimb, cred că vreau să-l las pe
e' să-mi arate.

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 23

Sunetul telefonului, pe care se obişnuise să-l seteze la maximum după ce mama lui intrase în panică atunci când nu-i răspunsese la un apel recent, îl trezit pe Sam dintr-un somn adânc şi îl făcu să geamă în timp ce bâjbâia după el. Era Sheila, de la centrul de tine ret. De ce naiba îl suna la ora asta? înainte de a răspunde se uită cât c ceasul. Era cinci dimineaţa. Ar fi trebuit să mai doarmă o oră şi

»
chiar şi atunci ar fi fost devreme.

— Alo?

Vocea îi era încă răguşită din cauza somnului» iar sunetul apa râtului de aer condiţionat care bâzâia – o necesitate într-o vară newyorkeză, ştia acum — aproape că îl acoperea.

îmi pare rău că sun atât de devreme, spuse Sheila.

Avea „vocea de lucru” energică, aceea pe care o rezerva jurnaliş rilor, părinţilor sau posibililor investitori, aflase el în cele două luni În care lucra pentru ea.

^ar am primit veşti proaste aseară. Ni s-au tăiat o parte din ronduri.

Sam aprinse lampa de pe noptieră — creaţia unui designer de Din aprilie, locuia în apartamentul luiToby din Brooklyn, deşi lnsista, spre supărarea luiToby, să plătească măcar chiria.

— Păi... Nu e bine. îmi pare atât de rău, Sheila!

Era prea devreme pentru a spune ceva mai articulat. Nu de ce ea hotărâse să-l trezească pentru a-i spune asta, în informeze mai târziu, dar regreta cu adevărat.

era sigur loc să

— Da, ei bine, chestia e... începu Sheila răsuflând adânc Chestia e, Sam, că nu-mi mai permit să te plătesc.

— Aha.

Deci îl concedia la telefon? în ciuda faptului că nu era acolo de mult timp, în ciuda faptului că ştiuse întotdeauna că nu poate dura din cauza situaţiei cu viza, nu putea să nu se simtă puţin rănit.

— Nu vreau să te concediez. Sincer. Dar...

— Nu-i nimic. înţeleg. Mai vrei să vin şi azi? Urmă o pauză care dură prea mult.

— Păi, de asta te-am sunat...

Nu era nevoie să-i explice.

Nu poţi anula excursia! exclamă el. Copiii o aşteaptă cu nerăbdare de multă vreme.

Şi el petrecuse enorm de mult timp pregătind-o, nu că asta arii contat. De când era acolo, mai mulţi dintre copii se apucaseră de căţărări, aşa că îl întrebaseră dacă n-ar putea organiza o excursiede alpinism în „The Gunks , în masivul Shawangunk[6], chiar lângă New York. îi auzise pe copii vorbind despre asta de câteva săptămâni.

Pur şi simplu nu ştiu cum ne-am putea permite, spuse ea oftând. îmi pare rău. Chiar aş vrea...

Nu trebuie să mă plăteşti, interveni Sam repede.

— Asta nu este...

---

6 Termenul „Gunks” este folosit în mod obişnuit de către alpinişt* Pᵉ se referi la piscurile şi stâncile aflate în Shawangunk Ridge, o creastă lunga – întinde pe aproximativ 110 kilometri în sud-estul statului New York (n-

Ş’ P°ţi folosi ce nu mi-ai plătit din luna mai pentru a completa...

încă o pauză lunga.

__ Eşti sigur, dragule?

Sam zâmbi în timp ce se aşeza pe perne. „Dragule” era un semn sigur că o convinsese.

— Categoric.

— Ei bine, atunci e în regulă.

Ăsta era lucrul bun la Sheila – nu spunea niciodată nu unei donaţii caritabile. Sam presupunea că aşa trebuie să fie, având în vedere slujba ei.

— Ne vedem în câteva ore, atunci.

Aşa e bine, Liam, spuse Sam calm, privindu-i corpul slab în timp ce cobora în rapel pe stâncă. Aproape că ai ajuns acum.

II văzu pe Liam uitându-se în spatele lui, verificând cât de aproape e pământul, îi văzu picioarele tremurând, doar puţin. în ciuda bravadei pe care lui Liam îi plăcea să o afişeze, a refuzului de a cere ajutor sau sfaturi, Sam ştia că puştiul e emoţionat şi plin de renalină după ce terminase prima sa escaladă în aer liber. îl în-ma Pană Îos> Ştiind că, uneori, oamenii sunt tentaţi să coboare repede deşi e mai bine şi mai sigur să se mişte calm. Ceilalţi Pe care-i aduseseră se aflau în spatele lui, privindu-1.

_ tul lui Liam când atinse pământul era nepreţuit, iar Sam | Propriul său zâmbet se potriveşte cu al băiatului. Dam se uită versantul abrupt de stâncă pe care tocmai urcase şi coborâse, atarnA J UFa s* cenu?*e care se înălţa, cu frunzele verzi ale copacilor totuşi f deasuPra- Chiar dacă era un traseu pentru începători, era cum *1. USe^C' l *arn se întoarse spre Sam, desprinzându-şi coarda Nicj lnvaţase, dându-şi jos casca şi dezvăluind părul transpirat, şi doar rn*rarc- Căldura era intensă, iar Sam transpira chiar Liatil n' .'^Uran<^ esc;dadele. Sam ridică mâna să bată palma, iar R w aCar nu se strâmbă în timp ce-i răspundea.

unā treabă, prietene.

Liam râse când se alătură grupului şi toată lumea ce -J-
A « . ndlcă în
picioare pentru a se întoarce în zona de parcare pentru masa *

Când ajunseră la microbuz, Sheila le împărţi mâncarea amb lată, iar ei se împrăştiată pe nişte bănci pentru picnic, sorbind recunoscători din sticlele cu apă. Copiii se duseseră în cealaltă direcţie faţă de locul unde stăteau el şi Sheila, iar Sam o auzi spunându-le tuturor:

— Treizeci de minute, mă auziţi?

Chiar şi aici, în zona de picnic din parcare, era frumos: copaci înalţi şi înfrunziţi, care ofereau umbra atât de necesară pentru a se feri de soarele arzător al verii şi care se pierdeau într-o pădure ce părea desprinsă dintr-un platou de filmare. Şi, chiar dacă Sam nu vedea munţii, era ca şi cum i-ar fi simţit, prezenţa lor fiind prea impunătoare pentru a fi ignorată. Trei ore în afara New Yorkului şi se simţea ca într-o altă lume. Dacă în urmă cu trei luni i-ar fi spus cineva că va învăţa un grup de adolescenţi pe care abia dacă îi cunoaşte să se caţare pe Gunks, i-ar fi spus să plimbe ursul. Nu în ultimul rând, ştia el, din cauză că îi amintea de Tom. Şi totuşi, iată-l aici.

Sheila scoase un geamăt când se lăsă să cadă pe banca de lângă el, iar Sam îi aruncă o sticlă cu apă.

— Eşti o legendă, Sheila.

Zâmbetul Sheilei era unul dintre cele mai autentice pe car văzuse vreodată şi, la fel ca râsul ei, era contagios.

— Tu ai făcut totul, dragule, spuse ea cu acel accent newy remarcabil. Şi, uite, continuă arătând spre locul în care cop deau şi mâncau acum, cu expresiile lor — nu degajate şi 1*P griji ca ale altora de vârsta lor, dar cel puţin, îi plăcea ui creadă, ceva mai relaxate decât de obicei —, şi aruncându P
A . I? A
înainte de a muşca din sendviş. A fost un succes, n • pentru ei. Bine şi pentru tine, aş spune. Ţi-a mai alung* moni, după cum se

vede.

• i reprimă cu greu o grimasă. Presupunea că Sheila are e
Faptul că se concentrase asupra altor oameni îl ajutase să acea gaură întunecată. Dar, cu toate astea, îi făcea stomacul simtă puţin încordat. Oare făcuse asta pentru copii? Sau pentru a-şi demonstra lui însuşi ceva?

Sheila îi mai aruncă o privire. Ştia cum să te privească, Sheila asta Ochii ei întunecaţi erau mari şi expresivi, iar sprâncenele aveau gradaţii în sus şi-n jos pe care el nu le mai văzuse până acum.

— Nu înseamnă că n-ai făcut o faptă bună, chiar dacă a fost şi pentru tine, continuă ea pe un ton uniform. Nu trebuie să fii complet dezinteresat ca să faci totuşi ceva bun pentru alţii.

Nu e doar o bună observatoare, se gândi Sam, dar şi o afurisită de cititoare de gânduri. Era cam straniu uneori.

Sheila aruncă o privire spre copii.

Liam, nu arunca chestia aia acolo.

Se ridică în picioare şi merse cei câţiva metri până la ei.

Sam mai luă o înghiţitură de apă, uitându-se la peisaj. Apoi ndlca sticla spre cer, intr-un toast.

Mi-aş dori să fii aici, amice.

nu ştiu de ce nu... începu Sheila şi se încruntă deschisese un cont de e-mail separat doar pentru a-i trimite şi pentru a ascunde cine e — dar cealaltă variantă ar fi fost $$ refJC să o ajute şi nici asta nu putea să facă.

Este oficial! Pubul este al nostru. Sau al Lindei, presupun Dar oricum, m-am gândit că ai vrea să ştii.

Sam zâmbea în timp ce scria un răspuns. *Asta e minunat!* Adăugă un emoji cu un rând de sticle de şampanie. O parte din el îl îmboldea. într-un fel, îşi dorea să fie acolo şi să sărbătorească împreună cu ea, să ridice un pahar cu ea şi cu Linda şi să toasteze în cinstea pubului unde crescuseră cu toţii. Să vadă lumina din ochii căprui şi calzi ai lui Cassie, pentru faptul că reuşise. Şi, cu toate că se terminase acum, iar rolul lui încetase, nu se putea abţine să pună o întrebare în dorinţa de a continua conversaţia, de a menţine vie legătura cu ea.

Faci ceva pentru a sărbători!

Oarecum. Mă duc la un schimb de experienţă în weekendul acesta.

Un schimb de experienţă! Sună de rău augur...

E o chestie în care mă lasă să mă ocup eu de un eveniment

lael- E?ti bine?

de apă. P Se dfegându-şi glasul şi mai luă o înghiţitură era

chiar asa d c

acesta, să se ' J taPtu ca putea să se afle într-un loc ca 0

'^^nătăţire la^°m sa nu sc prăbuşească era, credea el,

'^plicându.^ p ?U' T°m *-ar fi plăcut asta. Ar fi fost şi el aici,

0 astfel d an U * Pe to^ coP*'i să râdă. Sam îşi putea ima- Sheil|a

jncâ se CCnă'

^atTl *Ş* ridică t U*ta la e* c*t*toare gânduri, aşa că ^ass*e, venjţ |

ef°nul Ca sâ-i distragă atenţia. Era un e-mail de la Urmă . °ntu

*de e mail fals pe care îl crease cu câteva luni ' e strnţea în -

intr-un alt loc. Un conac minunat din Sussex... se numeşte Gravetye. Oricum, poate că înseamnă muncă, dar e ceva ce mi-am dorit să fac de multă vreme, aşa că e un fel de a sărbători!

Sam pufni încet pentru sine, alegându-se cu o privire curioasă din partea Sheilei. Ea sărbătorea prin muncă? Nu i se părea prea distractiv. Dar, pe de altă parte, Cassie fusese întotdeauna atât gură atunci când era vorba să facă ceea ce îi plăcea. O invidia pentru asta. Nu credea că-i place slujba ei actuală – şi ştia că şi Tom gandea la fel dar ea nu avusese niciodată dubii în privinţa tipului carieră pe care şi-o dorea. Deci, dacă ea îşi dorea acest „schimb xperienţă , oricât de ridicol i se părea, atunci îşi putea imagini a fi un fel de sărbătoare. Deşi, cu siguranţă, nu-şi putea imagina^ 2^ fi în stare vreodată să se distreze muncind.

luă un moment să-şi dea seama că exact asta facea aici.

_ Deci, dragule, spuse Sheila, acum, că ai rămas fără slujbă, ce ai de gând să faci?

Sam puse telefonul jos şi clătină din cap.

_Rahat! Scuză-mă, exclamă el şi tresări, dar Sheila doar pufni în râs, încet.

_Dragul meu, nu poţi să lucrezi cu adolescenţi, aşa cum fac eu, şi să nu te obişnuieşti cu câteva înjurături.

— Corect.

Nu ştia ce are Sheila special – era prea tânără ca să-i fie mamă, dar Sam tot avea un sentiment protector faţă de ea.

— Păi, ăăă... răspunse el, trecându-şi mâinile prin păr şi aruncându-i o privire goală. Habar n-am.

Şi era adevărat. Slujba de la centrul de tineret îl ţinuse în viaţă în ultimele opt săptămâni, îi dăduse un scop aparent şi îl ajutase să iasă din groapă. Iar acum, că aceasta nu mai era, nu avea absolut nicio idee despre ce va face în continuare.

Capitolul 24

Cassie stătea în faţa blocului şi privea fix numărul 4a, făcându-şi curaj să bată la uşă. Amy o aştepta înăuntru – o rugase să treacă pe la ea astăzi. Dar Cassie avea nevoie de o clipă de răgaz înainte de inevitabila avalanşă a amintirilor, de durerea care avea să o străpungă când va intra în vechiul apartament al lui Tom pentru prima dată de la moartea lui.

Când ridică mâna spre uşa din lemn, i se păru grea.

— E deschis! strigă Amy, iar Cassie a răsuci mânerul uşii şi intra. Sunt în bucătărie!

Cassie porni în direcţia vocii lui Amy şi trecu prin living către bucătăria mică. Nu se putea abţine să se uite în jur, încercând să evalueze ce se schimbase de când Tom nu mai locuia aici. Atât de multe lucruri erau la fel — acelaşi televizor, aceeaşi măsuţă de cafea în living, aceeaşi canapea albastră. Dar existau şi unele deosebiri' iar lipsa lucrurilor lui Tom o lovi ca un pumn în stomac. Biblioteci era nu plină nici pe jumătate, iar unele dintre ustensilele de buc tărie fuseseră strânse. Câteva tablouri fuseseră date jos de pe p[er(]4 ni Totuşi, fotografiile cu Tom şi cu Amy erau încă la locul lor. putea Amy să înfrunte asta, zi de zi, era mai presus de putere înţelegerea lui Cassie.

Totuşi, o parte din ea se uita şi la altceva decât la decât la [3] tiri. Căuta indicii.

Dar aprinde o torţă pentru bărci de-ndrăzneşti.

încă nu-şi dăduse seama. Dar Tom o trimitea pe o plajă pentru următorul indiciu, era sigură de asta. Şi, spre deosebire de precedentul nu exista nicio sugestie privind un termen-limită, aşa că nu o apăsa îngrijorarea care că ar putea rata o dată anume. Dar mai departe de atât nu ajunsese. Se uitase pe o hartă a Regatului Unit, încercând să vadă dacă vreuna dintre plaje are o legătură specială cu Tom. Fuseseră pe o mulţime de plaje împreună: Cornwall, Boumemouth, Brighton, o plajă din Ţara Galilor. Cum să ştie care din ele?

Nu era nimic în biblioteca lui Amy care să o ajute. Nicio fotografie cu toţi pe o anumită plajă, de exemplu. Se va uita mai târziu, îşi propuse ea. Poate să vadă dacă Amy nu are vreo idee.

Când Cassie o găsi în bucătărie, Amy era cu spatele la ea şi scotocea într-unul dintre dulapurile de sus.

Cu ce să te servesc? întrebă ea, încă iară să se întoarcă. Nu mai im ceai obişnuit, continuă, iar Cassie avu impresia că vocea îi e puţin Cilni stridentă. Dar am de plante. Mentă? Lămâie şi ghimbir?

~~ Sigur, spuse Cassie. E bun oricare.

dădu jos o cutie cu ceva din dulap, dar nu se întoarse imediat.

Amy? E totul...?

Dar se opri, pentru că Amy se întoarse în sfârşit. Şi, în ciuda Ul ca purta o bluză largă, nu se putea ascunde. Nu putea as- CUnde rotunjimea.

assie se holbă la abdomenul lui Amy, înainte de a-şi ridica P'1V'rea sPre faţa ei.

^Eşti însărcinată, spuse ea dintr-o răsuflare.

citări V treS^r*' d°ar puţin, apoi încuviinţă din cap. Traversă bu- Pentru a porni fierbătorul, iar mâinile i se odihniră pe burtă, PŢe ufor Protector,

clătină din cap, iar o durere surdă i se declanşa de acolo.

— Ce...? întrebă, umezindu-şi buzele şi încercând d‘ Când...?

Fierbătorul se opri şi niciuna dintre ele nu făcu nimic în vinta asta.

>

— îmi pare rău că nu ţi-am spus. Nu ştiam cum să fac.

— E...?

— Da. Tom e tatăl, spuse Amy şi trase aer în piept, cu umerii încordaţi de efort. îmi pare rău. Am aflat cu câteva săptămâni înainte ca Tom să moară, apoi pur şi simplu n-am ştiut... nu ştiam ce să fac, dacă vreau să...

— Să-l păstrezi? a terminat Cassie, dar tonul ei nu judeca.

Clătina din cap, nu pentru a o condamna pe Amy, ci doar pentru a încerca să se dumirească. Sigur că Amy nu ştiuse dacă-şi doreşte copilul. Nici nu-şi putea imagina cum e să fii pusă în faţa unei asemenea alegeri — să naşti atunci când tatăl e deja mort. Cassie trase aer în piept încet, dureros.

— Cred că ar trebui să stăm jos, îi spuse lui Amy, care dădu din cap, cu ochii mari, aproape înfricoşaţi.

Părea îngrijorată de ceea ce ar putea crede Cassie, care încerca să zâmbească liniştitor.

— O să termin eu asta, spuse ea, facându-i un semn spre fierbător.

Făcu două ceaiuri de mentă în timp ce Amy stătea aşezata pe ca napeaua albastră din living, iar acest gest banal o linişti puţin. Adus cănile, puse una lângă Amy, apoi se aşeză pe fotoliul de vizavi.

— Aşa, spuse ea. Hm... uau!

Amy râse scurt, cu răsuflarea tăiată.

— Da. „Uau” e cuvântul corect.

— Cum te simţi?

Amy clătină din cap, iar buclele ei, ţinute azi de o bentiţa tră, tresăltară.

— O să fiu sinceră. Am fost cam vraişte emoţional» SP ridicând cana cu ceai şi cuprinzând-o în palme.

_ Da. îmi pot imagina.

Cassie făcu o pauză. Habar n-avea ce să spună. Ar fi trebuit să-şi daseama. Ar fi trebuit să observe până acum că se întâmplă ceva, ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenţie lui Amy atunci când se intâlniseră la hotel cu câteva luni în urmă. Cum reusise Amy să ascundă asta’ Cassie încercă să se gândească la întâlnirea lor Semnele erau acolo. Hainele largi, cafeaua decofeinizată. Dar ea în mod evident, fusese prea preocupată de propria viată, încât nu se uitase suficient de atent la ceea ce se afla în faţa ei.

— Amy, îmi pare atât de rău că...

Amy ridică o mână ca să o oprească.

— Nu. Dacă trebuie cineva să-şi ceară scuze, eu sunt aceea. Eu

>

doar...

- Ştiu, şopti Cassie. _ nou

Pentru că înţelesese. Chiar: c: ea ca a mişcarea•

privirea prin living – livingul lui om , £ apartament,

- Linda m-a ajutat să împac etez din

spuse Amy încet, dar tot mai dau P^” dmp> n.am putut în când, ştii? Am vrut să mă mut, dar, în amintirile despre suporta să mă despart de locul care conţine to resupun.

d, aşa că am fost pur şi simplu... ptmsa la mij _

Cassie dădu din cap. Credea că înţe ege ce v^toarea de co- aşa se simţea şi ea. Mai puţin de când încep încercat mori, dar tot mai izbucnea din când în când. P iot ţn

sa scape de amintiri, de durere şi totuşi înce acelaşi timp. . . -

Cassie ezită. Dar trebuia să întrebe, trebu

'—"lom ştia? întrebă ea încet.

^my o privi în ochi.

— Da.

— Dar el zicea... A zis că v-aţi despărţit- în ochii lui Amy se iviră lacrimile-

— Da. I-am spus, iar el...

Trase aer în piept, aparent incapabilă să termine propoziţia. Nici Cassie nu putu vorbi imediat. Se uita la Amy cu ochii mari, fată să înţeleagă. Sau *fără să vrea* să înţeleagă, încercând să completeze mental propoziţia în diferite feluri. Amy îşi reţinu un suspin.

— A zis că nu face faţă, că are nevoie de o perioadă de timp departe de asta. Iar eu m-am enervat – doar eram implicaţi amândoi, nu? Nu numai el trebuia să facă faţă – şi am vrut să fie alături de mine, să spună că vom creşte copilul împreună, pentru că asta mi-am dorit.

Cuvintele ei veneau mai repede, ieşind toate deodată.

— A fost un accident, dar eu am vrut – şi am vrut să fie cu el. Am vrut să fim o familie. Dar el pur şi simplu a plecat.

Plângea acum, umerii îi tremurau în timp ce suspina, iar Cassie, încercând să-şi stăpânească propriile lacrimi» se ridică şi se duse sa se aşeze lângă Amy pe canapea, cuprinzând-o cu un braţ.

— Eu... începu Cassie şi înghiţi în sec. Nu sunt sigură ce să spun.

Nu avea niciun sens pentru ea. Oare Tom o abandonase pe Ani) de îndată ce aflase că e însărcinată? Sigur că nu. Nu-i stătea în fire.

Fusese atât de caustică atunci când Sam o părăsise pe Jessica m ziua nunţii lor. Era mai bine aşa, să-ţi părăseşti iubita, cu care eşti de mult, când rămâne însărcinată? Nu, se gândit

Cassie cu fermitate. Ceea ce făcuse Sam era mai rău — nunta fusese planificată, iar ocazii^ de a scăpa de ea fuseseră numeroase. Pe când pentru Tom fusese surpriză care-l dăduse peste cap. Ştia, într-un colţ îndepărtat al mn ţii ei, că încearcă să-i găsească scuze. îşi dorea ca el să fie impecabi avea nevoie să se poată gândi la el ca la fratele mai mare perfect.

îl păstrezi? întrebă ea în linişte.

Cu siguranţă, având în vedere cât timp trecuse, Amy hotăra să meargă până la capăt cu sarcina, dar exista o posibilitate ca ea se gândească să dea copilul spre adopţie.

_Da, răspunse ea cu vocea puţin mai puternică. Da, îl păstrez. Siitni pare rău, voiam să fiu sigură de asta înainte de a-ţi spune, ntru că n-am vrut să te întristez – şi apoi am simţit că am amânat prea mult şi încercam să-mi dau seama cum să-ţi spun. Am scris un mesaj de atâtea ori, dar nimic nu suna îndeajuns de bine.

— Hai să facem o înţelegere, niciuna dintre noi nu trebuie să se scuze, bine? spuse Cassie, iar Amy îşi strânse buzele, dar aprobă din cap. în plus, mă bucur că ştiu acum şi asta e cel mai important, adăugă ea întinzându-se şi luând mâna lui Amy într-a ei. Iar daca ai nevoie de ajutor, Amy, cu orice – eu sunt aici, bine? O să fiu prin preajmă mai des, promit, şi sunt total dispusă să fac pe dădac atunci când o să vină momentul.

Se uită din nou spre la abdomenul lui Amy. Acolo era copilul lui Tom. Nu-şi dădea scama exact ce simte în legătură cu as Copilul lui Tom – o parte din el. Dar pe care el nu va ajunge nici odată să-l vadă cu ochii lui. Şi de care el, aparent, alesese să ftrga.

Amy zâmbi, deşi zâmbetul ei era puţin înlăcrimat.

— O să fii mătuşă.

— Da. Presupun că sunt. . .

Şi apoi amândouă începură să plângă, dar lacrimile ie Ş *rate care îşi croiau drum pe chipul lui Cassie aveau un efect e i- berator, astfel încât, atunci când suspină să se oprească, ce

Se mai domolise puţin. . .. i J _

- Ei. spuse Amy, 5Krgându-şi propriile lacrimidând dec-Parte o buclă rătăcită, cum merge serviciul?

Ui Cassie i se păru atât de ridicol, având în vedere enormitatea vc?tii lui Amy, să vorbească despre muncă, încât rase.

& !pudZi povestească lui Amy despre weekendrd de schimb experienţă care urma să aibă loc 5i despre făptui ca Roben h ar »să participe. În realitate insă, în ultimele doua lum, altceva „"'«ase prin minte. Nu reuşea să scape de imaginea case, dmŢara Galilor, de faptul că aceasta era de vânzare, de potenţialul pe Qre îl văzuse acolo. De ideea de a lua ceva puţin degradat şi de a-i oferi dragoste, făcându-l să strălucească din nou.

Când Amy merse să aducă încă o cană cu ceai – având nevoie, simţi Cassie, de un moment de singurătate –, Cassie îşi scoase telefonul, deschis căsuţa de e-mailuri îşi aţinti privirea asupra lor.

Nu însemna că nu se angajează cu nimic dacă pune doar o întrebare, nu? Tom ar fi îndemnat-o să o facă, ştia ea, dacă ar fi fost aici. Nu era nimic rău în a cere părerea cuiva care cunoştea industria ospitalităţii – părerea cuiva care donase pentru ca un pub local sâ continue să funcţioneze şi care spusese că are o oarecare experienţă în domeniu, care ar şti, poate, tipurile de afaceri care au reuşit şi care au eşuat.

puburik "Ttreb " exFtrimf « -a -ea *de* fapt,

Un<4a i a cu care nu avea nicio legătură emoţională- cr^ ™ ! !au Josh

acel *nod* criric *d' «a*

t-jcuea ca are nevoie Ac

să real¡7^ A J . . *?utea pună întrebarea,* să *o* discute, *Acre,* L .

r< ^Co ^ e *ntreaga idee şi apoi să o dea deoparte.*

Tom o tri • fi ^oSt bun începur *motivul pentru care Dar di/nou aCCea " „*

*Sâ_i pMnCeZe ideea în n,*nre*

La urm *' Poate nu~I cunoştea atât de bine cum crezuse.* îi era teamă

să s de Copi1' „

rate. Poate că f *an^eze' Pentru că îl speria această responsabili-* ele *ei*

mai mare cel neînfricat nu fusese chiar atât de neînfricat până la urmă. nu

Şi dacă ea nu-l cunoştea atât de bine pe cât crezuse, putea intui ce gândea el, atunci cum naiba avea să descop torul indiciu?

Capitolul 25

Şi ce ai de gând să faci acum? îl întrebă Sophia, privindu-l peste marginea paharului ei de vin.

Sam stătea într-un bar din Brooklyn — unul la modă, proaspăt eschis împreună cu ea, cu Toby şi Zoe şi îi anunţase că nu mai are sluiba de la centrul de tineret.

Habar n-am, răspunse el cu sinceritate şi ridică din umeri de P că nu era mare lucru, fără să lase să se vadă cât de mult îl (acea simtă... în derivă, din nou, pierderea acelui post.

- .. Ne *ntoarcem în Hamptons peste câteva săptămâni, ar trebui ’ tu, spuse Toby, iar Sophia dădu energic din cap, cu pârul ei F Ucin<aln lumina slabă. Scoatem iahtul pentru o altă plim- mcredibil vara. O să ne gândim noi la ceva, nu-ţi face griji.

" Da, poate.

SCUr erna era> totuşi, că timpul său petrecut în Statele Unite se Cate& U ^P^iciune – obţinuse un permis ESTA[1] pentru a intra, câ are j ma* raPld ?* ma* uşor de obţinui decât o viză, dar însemna <Je zile tloat la o şedere de nouăzeci de zile, iar acele nouăzeci e apropiau de sfârşit. Aşa că acum trebuia se gândească bine

„ sistem onUne \ este DD

' î-STA. Lettonie System fot Traveî anumit< \atl de f»uvcrnu\ american care perrni ofepnt o ** În Statele Unite pana ia 90

la ce urmează – acasă sau în akă parte? Căutase şi alte destinai' fiind incapabil să nege atracţia de a călători, de a ignora problemele pe care le lăsase acasă şi de a amâna să se gândească la rezolvarea lor Nu avea un loc de muncă, nu avea un apartament la Londra. Habar n-avea ce să facă nici din punctul de vedere al carierei, nu era sigur dacă mai poate să fie avocat, dacă reputaţia nu-i e acum ruinată.

Reciti mesajul pe care i-l trimisese Jessica mai devreme în acea zi.

Am văzut azi pe Instagram pozele tale de la alpinism. Sunt mândră de tine. Tom arfi şi el mândru. Hai să vorbim faţă în faţă, când te întorci.

Vorbiseră puţin la telefon, cu vreo două luni în urmă, şi fusese ciudat şi dureros, iar ea închisese înainte ca vreunul să spună ceva cu adevărat. Aşa că mesajul de azi venise cam pe neaşteptate. Şi tonul... Ei bine, nu era foarte sigur cum să-l interpreteze.

— încă un rând? întrebă Toby.

Toţi dădură din cap afirmativ şi Toby se ridică.

dar se ridică ci I ’ xpresie, ca de *obicei, neimpresionată,*
- Doar o ' PC Toby Până b
absent. P eraJă pentru mine, mulţumesc, spuse Sam Nu Că S-ar fi

lăsa r >

în loc să se bazeze ^utur ^ ’ ^ar incerca sa ° *reducă,*
iui Tom î$i d i.P6 Pe ° c ^rîa ’cum făcuse după moartea tresări puţin

d^ ner-fiT^1 ^16 ? h ‘‘*

are ’ aşa cum se întâmpla întotdeauna cu mesajele de la ea.

Bună. Ştiu că ai spus că ai ptiburile locale şi *¡ntr , ° anumtt ă*
experienţă în afacerile cu

Se uită fix la mesa' ’ *¿eranJa ™ discutăm ceva.*

*Ştia despre ce voia ea să v CUm *n*ma ‘‘ bate mai repede. Nu deliberat. Putea fi Ccva – < eas ^ă* se *exprimase vag, poate în mod*

Dar, orice ar fi f$_{OSf}$ p *e ^atUra cu pubul Lindei sau cu slujba ei.*

ssie presupunea că el are un nivel de

cunoştinţe pe care de fapt nu-I avea. Nu avea nici măcar noţiunile elementare despre administrarea unei afaceri în industria ospitalităţii. Nu ar fi trebuit să spună asta.

O simţi pe Sophia schimbându-şi poziţia lângă el, îndinându-şi scaunul astfel încât să fie mai aproape. Simţi cum piciorul ei se apasă de al lui, iar mirosul parfumului ei de mosc îl învăluie Nu se mai culcase cu ea dc atunci, în Hamptons, dar acum ea îşi arăta intenţiile foarte clar. Şi poate că ar fi fost uşor să se ducă din nou acolo, pentru a-şi distrage atenţia de la faptul că rămăsese, încă o dată, iară niciun scop.

— Tot la Toby stai? Sam îşi drese glasul.

\- Da. A fost grozav că m-a lăsat sa stau la el

Şi, intr-adevăr, Toby fusese grozav. Sam nu şa nu i s-ar fi oferit acel colac de salvare.

— Nu e departe de aici, nu-i aşa? cu

Sophia se întinse spre el, îşi coborî o m unghiile de un roşu-aprins zgâriindu-i uşor p «n

Atât de uşor, poate, dar nu de asta avea nU pe adâncul sufletului, că nu l-ar fi făcut să se sim termen lung. Aşa că nu era corect — nici faţă el însuşi.

ÎHÎ* *

se b S°Pb*a’ nu Pot face asta- deoarccc ^ar $arn fu salvat şi nu mai $e trase ‘napoi.

trebui să elaboreze,

Sam se atunc* reven*ra Toby şi Zoe cu băuturile.

uă la e-mail pe

ai putea continua să o mintă. Respiră telefon. Nu

adânc putea continua

să facă asta.

ar fi să discutăm personali

Şi*nţi că Se linişteşte ceva în el în timp ce apăsa pe „Send .

Era timpul, se părea, să se întoarcă la Londra.

Era timpul să o vadă pe Cassie, să-i spună adevărul şi să spere că

de data aceasta nu îi va trânti uşa în faţă.

Sam se uita pe geam la conacul care se apropia, ascultând scrâşnitul scos de anvelopele taxiului pe pietriş. Era o clădire impresionantă, putea aprecia asta, în stil elisabetan, din cărămidă cenuşie cu o nuanţă de piersică pe alocuri, înaltă şi uşor impunătoare, cu coşuri care semănau puţin cu nişte turnuleţe. Ferestrele împărţite în două de colonete aproape că păreau să-l urmărească atunci când se apropia, îşi spunea el, ca şi cum ar fi fost ochii casei, evaluându-l pe cel mai recent sosit. Evaluându-l pe el şi intenţiile lui, care naiba or fi fost acelea.

— Am ajuns, spuse taximetristul.

Opri motorul şi venit să-i deschidă portiera.

— Drăguţ loc, nu-i aşa? spuse el de dragul conversaţiei, agăţându-şi degetele uşor umflate în catarama de la curea şi întorcându-se în cerc pentru a cuprinde întreaga casă.

Sam mormăi afirmativ în timp ce cobora din maşină. Era cald nu la fel de cald ca la New York, dar însorit şi luminos, o vară en glezească în cea mai bună formă. De o parte şi de alta a treptele din piatră care urcau către intrarea conacului se afla o vegetat verde strălucitoare, tufişuri şi arbori care se întindeau mai depar spre dreapta, astfel încât erau într-adevăr înconjuraţi de peisaj rural. Sam fusese puţin surprins să poată face o rezervare aşa scurt, în ultimul moment, mai ales având în vedere faptul că ev nimentul lui Cassie – un *brunch* de logodnă, se pare – se des

Era oare un caz de hărţuire faptul că el ştia asta, că o ur până aici? Sam socotea că e probabil mai sigur să nu răspu această întrebare.

Venise direct de la aeroport – durase aproximativ o oră şi jumătate de la Heathrow. Era ciudat – de fapt, nu intrase în Londra, doar ocolise periferiile pe M25, dar simţise prezenţa oraşului care se profila şi era aproape sufocant, de parcă îi amintea de ceea ce lăsase în urmă, îi amintea că încă e gata să-l revendice. îşi trecu o mână prin păr, apoi luă geamantanul oferit de şofer.

— Atunci, vă doresc şedere plăcută, spuse şoferul ţinându-se de pantaloni înainte de a se urca din nou în maşină şi a pleca.

Sam ridică mâna în semn de mulţumire, apoi începu să urce treptele. Nu avea rost să-şi pună la îndoială decizia — era acum luată.

Nu urcase decât două trepte, luptându-se oarecum cu geamantanul greu, când o femeie cu părul scurt şi umerii largi, purtând un blazer albastru-marinăresc peste o rochie albastră asortată, apăru din intrarea de la capătul scărilor.

Lăsaţi-| acolo! îi ceru ea, iar Sam tresărit suficient de tare ncât să dea drumul geamantanului.

meia coborî treptele în fugă pe nişte tocuri minuscule, ved

Se CU ° gra**e care"l surprinse pe Sam. De aproape, se

^că Poartă un colier din perle.

__°CUP eu de asta – oaspeţii noştri nu cară bagaje.

fenieie ■ ' nU> S^USe ^am *n grabă, alarmat de perspectiva ca această a*^a dureri de spate încercând să ridice cărămida lui de &earnantan. E Fn-,

i\ arte greu, nu mă deranjează să...

^ar ea j| J- i

cu apare w ** USe ° Parte ^ua5e geamantanul, ridicându-l ci, ^ţind U$Ur*n^' Urcă treptele înaintea lui şi Sam privi în urma tona r SC PuPn umilit. Apoi reacţionă şi o urmă repede în ecePţiei.

^nieia |x *

Br' j°s> apoi strigă cu un glas tunător:

văZu

0 w Un bărbat subţirel, uşor chel, purtând o cămaşă albă Vrc-

P107' aPropundu-se în grabă.

1 duci asta în camera domnului Malone, te rog?

Sam habar n-avea cum de ştie ea cum îl cheamă sau cum de tic Brian în ce cameră e cazat, dar Brian dădu din cap şi zâmbi într-un mod care-l făcu pe Sam să-l simpatizeze imediat şi se îndepărtă trăgând după el geamantanul lui Sam.

— Eu sunt Emma, spuse femeia, trecând prin recepţie în spatele unui birou elegant, din lemn masiv. Sunt managerul recepţiei şi puteţi oricând să mă chemaţi dacă aveţi o problemă, bine?

Sam dădu din cap. Ea scoase o cheie, apoi îl conduse afară din zona de recepţie şi prin conac.

— Aici, spuse Emma, după ce urcaseră două şiruri de scări. Aici e camera dumneavoastră!

Deschise uşa şi-l lăsă să intre înaintea ei. Camera era luminoasă şi deschisă Ia culoare: tapet crem cu copaci verzi pe el şi un pat confortabil cu o tăblie gri. Era uriaşă, mult mai mare decât o camera de hotel obişnuită, cu propria canapea, precum şi cu o masă din lemn şi două scaune.

Emma arătă spre câteva dotări ale camerei, apoi făcu un semn spre ferestre.

— Aveţi vedere la grădinile noastre, care se întind pe

paisprezec hectare.

Paisprezece?! îşi spuse Sam. Doamne!

— Au fost proiectate de grădinarul vizionar William în 1885, iar grădinarul nostru şefie întreţine cu grijă şi astăzi- îl vedeţi cu câinele lui din rasa collie, nu ezitaţi să-i puneţi o întrebare despre proprietate. *

Vizionar, îşi spuse Sam, zâmbind puţin. Era un cuvânt*

— Aveţi vreo întrebare? spuse Emma şi îşi tras blazeru ei cu

ambele mâini. p3,

Sam observă că geamantanul lui e deja acolo, la P*cl tului, şi îşi dori să se poată prăbuşi lângă el.

— Dacă vreau să mănânc...?

.. era foame tipUl de foame care era parţial oboseală, şi nu mâncase nimic în avion.

__ V-am rezervat un loc în restaurantul nostru cu stele Michelin de la parter, dacă doriţi, dar există şi opţiunea de room-service, care funcţionează 24 de ore 24.

Sam dădu din cap în semn de mulţumire, gândindu-se că va trebui să fie atent la cât cheltuie în acest weekend – numai două nopţi de cazare erau suficiente pentru a-l face să tresară şi, în timp ce în lunile precedente ar fi comandat bucuros orice sticlă de vin la un restaurant elegant, împreună cu cel mai scump fel principal, acum nu prea era în măsură să facă asta.

Emma îi zâmbi, repetându-i că nu trebuie decât o cheme dacă are nevoie de ceva, apoi se retrase. Sam arunca o privire prin camera, inca puţin uluit că se aflǎ cu adevărat aici, făcând asta. Patul, cu multele sale perne şi plapuma care părea moale, îl chema, invitându-l se trântească acolo complet îmbrăcat şi să nu se mai mişte, dar se f°rţâ să se întoarcă şi să iasă din cameră. Mai întâi avea să vâneze Ceva mâncare, să termine repede, apoi ar fi putut să se culce şi să gândească la cum naiba să-i explice totul lui Cassie a doua zi.

Se îndreptă spre sala de mese, oprindu-se la intrare în timp ce Pla să vină cineva să-l însoţească la masă. Ca şi camera lui, în . Perea era luminoasă şi spaţioasă – avea pereţi din sticlă de jur °ferind o privelişte asupra grădinilor, şi mai era şi un fe care ^ţ^u cu mai multe braţe, atârnat în mijlocul tavanului, ţ} rnana puţin cu un păianjen fantezist.

Un d°ar cateva secunde până să vină cineva ţinând în mână vtea 'hlU*

lar $am dâdu afirmativ din cap când fu întrebat dacă ^uânce, şi chiar atunci auzi un râs. Inima îi tresăl p"0’"’acel râs.

Koţo 4 Ca urm® direcţia sunetului ţi o văzut. Era Cassie. Stă arn,lr., î cca^altă parte a sălii, iar Hazel era în faţa ei. Strălucit a Ul

‘«prindea părul blond al lui Cassie, fcându-l sa

strălucească. Ea *zâmbea* cu adevărat, într-un fel

în care lui nu ' zâmbise niciodată — nu-i mai

zâmbea.

Era încă puţin cam slabă, îşi spuse el, cu obrajii uşor scobiţi. Dar arăta mai bine. Mai sănătoasă. Mai fericită. Nu putea să-şi întoarcă privirea. Voia să o privească, să se bucure de imaginea ei. Simţi cum i se umezesc palmele, cum îi creşte pulsul la baza gâtului. Despre ce era vorba?

— Domnule? întrebă chelnerul, uitându-se peste umăr spre lo

cul unde Sam încă stătea.

să X r "" Poate- Nu purea sâ -olo, nu pună uÎăXa " n8âmfat’ PU'„ 8â"di « -*■*< pună. Aşa ca, sampndu-se ca un idiot, îşi drese glasul.

Aaa, o sa comand la room-service.

uimiră ie?ire’ ^ăsându-l pe *chelner cu o expresie uşor*

mita, şt *fug, ln* siguranţa *camerei sale.*

'n timP înCHdea U?a Urma 1UL Vino ^în ^

*. ţ. ’ reacî*ona exagerat. Probabil din* cauza şocului de a o ea. *n ordonă inimii* să se calmeze, de fapt, trase un pumn acolo

J<^eca- Era doar Cassie, pen tru n urnele lui Dumnezeu!

Cassie frumoasa, puternică şi *inteligentă.*

dată U’,^nCJte^Za cu asta- Era doar *faptul că o vedea pentru prima se*

’ . *vor*b*‘se* cu ea. întotdeauna o *considerase o femeie p* ■ *fi*
tre ^*u***t să fie o surpriză faptul că avusese o reacţie*
2 VedefCa E*”* doar afectat de *diferenţa de fus orar şi*
incr-o stare de confuzie. Va trece peste asta a doua zi.
anine, *ziua următoare. Se gândi din nou la expresia ci con*
ată de ură ultima dată când se *văzuseră.* Nu era
sigur câ a[r]
P ut suporta dacă ea ar fi avut *din nou acea reacţie.*
A te mai gândi la asta, îşi spuse *şi îşi scutură umerii la prop^1 mp*
ce se îndrepta spre pac şi se aşeza. Patul era la fel *de iri0* ^

Un ultim dar de Crăciun

■ Je primitor pe cât crezuse, iar salteaua se afunda sub greutatea lui Ajunsese până aici; trebuia să meargă până la capăt acum.

Aşa că îşi scoase telefonul şi se uită în contul fals de e-mail.

Ar fi grozav! răspunsese ea la sugestia lui de a se întâlni. *Cu siguranţa iţi sunt datoare cu ceva de băut. Eşti în Londra?*

El nu-i răspunsese încă. Ar fi vrut să ajungă aici mai întâi, să-şi demonstreze lui însuşi că va merge cu adevărat până la capăt – că nu e laş, cum îl acuzase ea.

Şansa face ca mâine să fiu în Gravetye. Ştiu că ai evenimentul dimineaţa, dar aş putea să trec după aceea? Am putea să bem ceva la hoteL

Aşteptă un răspuns, lovind cu vârful degetelor în telefon, cu inima bătându-i prea repede. Se simţea oarecum ca un adolescent, stând aşa lângă un telefon şi aşteptând un semn. Se ridică, se uitat la meniul de room-service, constatând că e incapabil să se concentreze, şi se aşeză din nou. După ceea ce părea o veşnicie, telefonul sc aprins, semn că primise răspuns.

Vei fi aici mâine?

Eziw
acolo Ar fL PreSai*te- Era cât Pe ce să-i spună, atunci şi <•; f * ^°St ma*
raP*U, mai nedureros dacă ea reacţiona negativ, Saofacă Prin e-mail.
,

Sorţ*i U' tre^u*a Sa ° focă Personal • ' sa ^ase ierurile ÎH vo'a 3 C* Se muhum¡ cu

Bine, ne vedem atunci.

e să ştiu unde să te întâlnesc?

e găsesc eu

Ţe
cevn • C CU' Cuvintele îi răsunau în cap, de parcă ar fi însemnat a
rnai mult C •
■ ^a şi cum dintotdeauna ar fi trebuit să o găsească.

Capitolul 26

Cassie se plimba prin cameră vorbind la telefon şi dându-şi ochii peste cap spre Hazel, care era cocoţată pe unul dintre paturile de o persoană, în timp ce îl informa pe Robert despre cum decursese evenimentul de la *brunch.* Covorul crem era moale sub picioare – genul de covor pe care *aifi vrut să* te plimbi desculţ, doar ca să-l simţi.

Păreau foarte fericiţi, încheie ea.

„Va mai în«resant decât un *brunch,* da,

peste 60 de ani şi *îşi d* ■ *î?* sărbătorea lo Sodna avca*

d ar n . onse ccva care s reunească prietenii şi familia, lucruri d CVen A lmenr de seara sofisticat. Fusese elegant, cu multe »ucruri de avut în vedrr~* L. . 5

generos cu laudele î , sălii ʼiar cu Plul foarte zilei pentru a se k " PJ"5ʼ însemna ca are /a dispoziţie restul şi i se ne ■ *Ucura de conac – avea o a doua noapte de cazare teau ca*

ISCSC Să a< ^UCă pe cineva cu ea în weekend, dacă împăr- -T7uF C. Vident>

*PrOf*taSC de*

g ' Păi, o să *vorbesc cu managerul de acolo ceva mai* târziu, azi, spuse Robert, puţin cam aspru.

Cassie ştia că Robert regretă că nu venise chiar el. Parca să găsească vreo problemă aici, ceva care să facă să para ca fi vrut

descurcă singură.

— Bine, spuse ea. Ne vedem marţi. Mulţumesc din nou ... şansă, a fost grozav.

s i aruncă telefonul pe pat lângă Hazel, care îi zâmbit şi ridică braţele.

___Eşti liberă! Acum avem timp să facem ce ne place până *te* bărbatul tău misterios, spuse Hazel şi ridică din sprâncene intr-un fel care o făcut pe Cassie să râdă.

— Nu ştim dacă e bărbat.

— Scrie ca un bărbat, spuse Hazel, ceea ce o făcu pe Cassie să pufnească în râs.

Sincer, toată chestia era ridicolă. Nu avea nici cea mai mică idee pe cine caută — şi ce, trebuia să aştepte să fie abordată ca să poată... ce? Să-i mulţumească? Să-l întrebe dacă e ridicol, din punct de vedere financiar, să se gândească la începerea unei afaceri în climatul actual?

Se opri între cele două paturi, cu privirea zăbovind asupra unei imagini atârnate deasupra tăbliei. Era un peisaj marin. Valurile păţeau puţin agitate de o furtună, linia coastei stâncoase abia se vedea n partea de jos a tabloului, iar un far stătea parcă de unul singur centru, cu un aer puţin singuratic. Chiar şi în fotografii marea ceva atât de evazionist, de liniştitor, îşi spunea Cassie. Dar, în entul acesta, ceva nu atât de liniştitor se agita în adâncul minţii

$ recunoaştere, de parcă mintea ei încerca să-i spună ceva.

. Ultă atentă la pata albă din mijlocul oceanului. Farul, ui Tom.

Cum de nu-l văzuse până atunci?

far! C a ^ri, ‘^e ° tor*ţă pentru bărci de-ndrăzneşti.* Trebuia să fie un ele

nu şi-a dat searna de asta mai devreme?

surprj j-126 Str*gă ea< cu o voce suficient de puternică încât să o

__^azel ?’ sa o facă să se îndrepte de spate. Un far!

de n e lntrebă Hazel, uitându-se la Cassie cu ochii uşor măriţi, Parcă ar P

. 1 crezut că a înnebunit puţin.

el, a .lC Un gest către tablou, iar Hazel se răsuci să se uite la înt°arse

spre Cassie.

__. a’" sPUse ea încet, îl văd.

- lnd*ciul lui Tom!

Vocea lui Cassie era ascuţită, incapabilă să-şi stăpânească entuziasmul. Făcu un pas spre capul patului lui Hazel, pentru a vedea mai de aproape tabloul. Nici măcar nu observase farul noaptea trecută, prea prinsă de frumuseţea restului hotelului.

— Torţa pentru bărci, a explicat ea, este un far.

Nerăbdătoare, îşi dădu la o parte părul de pe faţă, încet, chipul lui Hazel se destinse într-un zâmbet larg.

— Da!

Sări în picioare şi veni lângă Cassie. Işi puse mâinile pe şolduri în timp ce studia tabloul.

— Ai atât de multă dreptate, ăsta trebuie să fie. Doamne, mă simt ca o mare idioată acum.

— Şi eu.

>

— Deci care dintre ele?

— Care ce?

— Care far?

Cassie simţi cum zvâcnetul de emoţie se transformă în altceva în stomacul ei.

— Nu am absolut nicio idee.

Şi trebuie să fie sute de faruri în Marea Britanie, nu? Cum s-ar fi putut aştepta Tom ca ea să ştie care dintre ele? Şi, în primul rând, de ce naiba o trimitea la un afurisit de far?

— Ei bine, eşti mai aproape cu încă un pas, nu? spuse Haze, încercând clar să vorbească pe un ton încurajator. Gândeşte pozit îi strânse braţul lui Cassie, care dădu din cap, aruncând încă privire spre far înainte de a se îndrepta spre baie ca să se schim pentru întâlnirea ei misterioasă.

Cassie o urmă pe Hazel prin mica zonă de recepţie cu lanibn ? din lemn, oprindu-se un moment să admire micile detalii- peretele opus atârnau lămpi gemene, iar pe biroul recepţie* registre cu coperţi din piele. Un scaun cu aspect ornamentat

lângă ceea ce părea a fi un birou vechi din lemn, pe care era aşezat un buchet de flori galbene. Nu era „de modă veche”, nu chiar, dar încă puteai simţi istoria locului, ca şi cum s-ar fi păstrat esenţa a ceea ce făcuse conacul frumos de la bun început. Era genul de lucru pe care i-ar fi plăcut să-l facă, să ia un loc cu istorie şi să-l aducă din nou la viaţă.

Cu toate că aprecia nespus locul, Cassie nu se putea abţine să se simtă complet ridicolă şi exagerat de dichisită în timp ce păşeau în gradina din spatele conacului. Hazel insistase să se machieze, dar creionul maro şi rujul piersică erau parcă prea mult, ca şi cum s-ar fi străduit prea mult, ca şi buclele pe care Hazel insistase să le aranjeze. Pună o rochie vaporoasă şi regreta sincer că alesese una albă, «> florile albastre şi purpurii o mai echilibrau.

— Nu te mai agita atât, şuieră Hazel.

un reristă impulsului de a se încrunta la Hazel, care purta n» m ver(^e ce se asorta cu ochii ei şi arata uimitor într-un se «u Ua ’ J^er8eau de-a lungul unei mici alei pavate, printr-o verdel *a Un<^e tranAaflrii roz >Ş> ridicau capetele deasupra albinei C aiTl^e^e ParV Ş* florile albastre vibrau de zumzetul c^uza ‘ SOarek ** lncalzea lui Cassie umerii goi, încă palizi din Încet ln^elungat petrecut înăuntru, la recepţie. Respira pe nfltându-şi un moment pentru a admira iedera care urca piatră ai hotelului şi priveliştea pădurilor din faţă.

gra a privirea spre cerul albastru cu norişorii aceia mici şi firavi. În_ P Stle’ lutr-adevăr» să se uite în sus. Tom nu era în cer. ncepea să sagace Se a<aune’ se gândea ea, să se adapteze la viaţa iară el şi de D* iCa ° Ca^e de a merge mai departe, zi de zi. Dar sentimentul Contlnua să existe. încă se simţea ca şi cum o parte vitală se Cî PSca* retezată. Apoi erau momente, scurte ca acum, când ^’Hlţea f • • ericită sau mulţumită, când râdea sau zâmbea. Şi, odată ueceau • T » Se simţea mereu vinovată — pentru că se întreba cum de

poare să se simtă aşa. Cum putea să uite, chiar şi pentru o fracţiune de secundă?

Merseră mai departe, făcând câteva cotituri până când pavelele se transformară în în pietriş, iar culorile florilor se schimbară uşor mai mult violet şi mai mult verde-intens. În hotel mai erau şi alţi oameni, desigur, dar, în această parte a grădinii era destul de linişte încât se simţeau de parcă locul ar fi fost doar pentru ele.

Tocmai de aceea, Cassie auzi paşii din spatele lor, scrâşnind uşor pe pietriş. Ea şi Hazel se întoarseră aproape simultan, iar corpul lui Cassie se smuci înapoi, de parcă s-ar fi lovit de un zid.

Sam.

Era Sam, care se îndrepta spre ea. Nu era îmbrăcat în costumul lui obişnuit de avocat, ci purta o cămaşă albastru-închis, cu mânecile suflecate pentru a-şi arăta antebraţele bronzate, şi blugi negri. Probabil că-i e cald, fu primul ei gând bizar, singurul care trecu prin zumzetul din mintea ei în timp ce încerca să proceseze ce naiba caută el aici. Totuşi, nu părea să-i fie cald — părea mai degrabă rece, calm, sigur pe el, cu ochii aceia albaştri măsuraţi în timp ce se îndrepta hotărât spre ea, deloc surprins să o vadă aici.

Ea şi Hazel schimbară o privire şi Cassie înţelese că nici Hazel n-are habar ce să facă în situaţia asta. Ultima dată când Cassie auzise despre el, Sam se afla la New York. Era în siguranţă cu el de cealaltă parte a Atlanticului — n-ar fi trebuit să dea peste el aşa, din senin. Inima început să-i bată mai repede, cuvintele blocându-i se minte în timp ce încerca să se gândească la ceva de spus.

— Bună, Cassie, spuse Sam.

Buzele lui schiţară un zâmbet strâmb, apoi dădu din c P către Hazel.

— Bună, Hazel, spuse şi se opri la vreun metru de

concentrându-şi atenţia doar asupra lui Cassie.

— Sam!

nul

Vocea lui Cassie era calmă, dar, rostit cu voce tare, numele lui i ârea ciudat, străin. Nu se putea gândi decât la ultima oară când ¡1 văzuse, când strigase la el după ce o părăsise pe Jessica, în faţa hotelului ei.

— Ce cauţi aici?

Samu nu putea să fie o cunoştinţă a cuplului de la *brunch,* nu? L-ar fi văzut acolo mai devreme.

Privirea lui rămase la acelaşi nivel cu a ei, iar Cassie descoperi că nu-şi poate întoarce ochii în altă parte – era ceva acolo, o intensitate pe care nu o mai văzuse de ceva vreme la el, care o ţinea pe loc.

—Ţi-am zis că te găsesc.

— Că mă...

ar rotiţele se învârteau, adevărul ridicându-se în întâmpinarea tr un val. Ceva în stomacul ei se răsuci şi Cassie se trase un pas Poi, împiedicându-se. El nu spuse nimic, aşteptând-o, cu privi- rea atentă la faţa ei.

u ai fost, şopti ea clătinând din cap, ca şi cum asta ar fi făcut sa le mai puţin adevărat.

. . ^esPre ce vorbeşti? Ce a fost el? întrebă Hazel încruntându-se n. Unu^ ataul- Stai, vrei să spui...? J lcă din sprâncene spre Sam.

u ai fost? Tu eşti Bărbatul Misterios?

J SC lntoarse să se uite la Cassie, căutând în mod clar un fel P caţie. Dar Cassie nu avea niciuna. Mintea ei nu voia sa ptocese?

putea fi Sam cel care vorbise cu ea în tot acest

1 avea sens. Nu putea fi Sam cel care-i dăduse atâţia bani, lată l SPUna Lindei că a fost el, fără să-şi asume meritele. Dar 1 Se r*d'arătând cum nu se poate de calm. Ceva fierbinte tu * a Cum putea să stea acolo arătând aşa, când o min- a«« .imp;

își dresc glasul.

___Hm... cred că o să fac o tură, să iau puţin aer... spuse ea uitându-se la Cassie, apoi îi zâmbi uşor lui Sam. Mă bucur să te văd, Malone.

El dădu din cap.

— Şi eu mă bucur, Niagara.

Niagara. Porecla lui Tom şi Sam pentru Hazel. Din anumite motive, asta o readuse brusc pe Cassie în realitate. întinse mâna şi încercă să o apuce pe Hazel, care însă o evită cu grijă.

— Ce faci? îi şuieră Cassie, iară să-i pese în mod deosebit că Sam probabil o aude.

— Trebuie să vorbeşti cu el, spuse Hazel drept răspuns, apoi se îndepărtă cu un pas.

— Hazel, spuse Cassie ca o avertizare. Treci înapoi aici. Hazel, nu mă părăsi, mă auzi, sunt...

Dar Hazel se îndepărta deja cu paşi mari, acoperind mult teren cu picioarele acelea ale ei, al naibii de lungi.

Neputând să evite situaţia, Cassie se uită din nou la Sam. El îşi băgă mâinile în buzunare, uitându-se la spatele lui Hazel pentru o secunda, apoi se concentra asupra ei. Cassie simţi cum i se încinge gâtul. De ce nu vorbea?

— Tu ai fost pe GoFundMe? întrebă ea în cele din urma.

Era o întrebare redundantă, dar trebuia să spună ceva.

Da, răspunse el dând din cap.

Cassie se trase înapoi, înfaşurându-şi braţele în jurul ei. Se simţea expusă, cumva, ca şi cum ar fi fost prinsă într-o scamatorie şi acum se facea un spectacol cu ea. Pieptul îi era încordat şi simţea, în mod inexplicabil, că s-ar putea să plângă. Sam. Bărbatul pe care ii urâse atât de mult timp, bărbatul pe care îl învinovăţise pentru moartea lui Tom... Acesta era bărbatul care o ajutase.

— M-ai minţit?

Expresia lui se transformă în ceva ce ea nu era obişnuita s da

Mu, Cassie, eu doar... am vrut să te ajut şi ştiam că n-ai accepta bani de la mine, aşa că am...

—Tot ai minţit, spuse ea pe un ton categoric. Şi am vorbit, în acest timp, şi mi-ai trimis e-mailuri şi tu...

Cassie trase brusc aer în piept. Nu era corect. Nu era *corect* ca persoana care salvase pubul ce însemna atât de mult pentru ea, care le oferise o donaţie ce părea să fie menită de *soartă,* care o convinsese că poate exista speranţă pentru propria idee de afacere să fie Sam.

El făcu un pas înspre ea, dar Cassie se tras înapoi, clătinând din cap.

— Nu pot să mă gândesc la asta acum, nu pot să am de-a face *cu tine.* Eu... începu Cassie şi se opri, trecându-şi ambele mâini prin păr. Mă duc să-mi iau ceva de băut.

Şi, spunând acestea, se îndepărtă de el, întorcându-se la conac Şi lăsându-l acolo, singur.

Sam nu o urmă. Ea refuza să se uite înapoi pentru a verifica, dar nu-l auzi în spatele ei, iar când, în cele din urmă, ajunsă la bar, se uită peste umăr, el nu era nicăieri. Cassie răsuflă prelung, încet. Nici urmă de Hazel, care *nu* ar fi trebuit să o părăsească în felul acela. Işi dădu seama că e încruntată când bărbatul din spatele barului din lemn, îmbrăcat elegant într-un costum, îi zâmbi, iar ea încercă

Sa-Şi iniblânzească expresia.

Se sprijfnHe^' M ^ndindu'se « merită,

ce aştepta, aruncând — SCaUnde de bar cu sPătar crem în timp alb de pe pereţii de d tabb)urile care atârnau în spaţiul

perii. Nu]e ve J asupra panourilor din lemn din restul

încă- *din camera ei la f* I • °tuşi, se trezi gândindu-se la

tabloul Tom era aici, acum C dom- mai bun Prieten *ui

salvarea pubului 0131 ^Un Fr*eten a' ^UJ Tom, care ajurase la

Auzi paşi şi afun^ amândoi *11 iub*seră.*

Cassie îl recunoşte ° ^n'V're sPrc u?a sălii. ^ra cineva pe care

Faptul că nu o urmaş de azi dimineaţă, nu Sam.

din stomac, în jOc să / lnCCrcase sa ° oprească îi agrava acel

gol

Barmanul îi puse în c,r- .
?i ca luă o înghiţitu " 3 U° & 'n tOn*c ~ *fantezist, cu flori în el*
-
ea să plece, *expresi* 3 013161 ^oamne> chipul lui, chiar
înainte ca ea d*st°tsionată. Nu
fusese de faţadă; s[c]

ânit Sam încercase să o ascundă, desigur, dar ea o văzuse

•"bCele strânse, în sclipirea din ochii lui. El se aştepta la acea re- [10]

ei nu-i asa? Probabil de aceea nu încercase să o

acţie dm partea ei, n , 0 rească-în tot acest timp, încercase s-o ajute, iar ea tocmai il luase la rost Da, se simţea derutată şi stânjenită şi poate puţin speriată de asta, dar... Fusese răutăcioasă şi nu ar fi trebuit să fie.

Un laş. îşi aminti că-i aruncase acest cuvânt, în martie. Dar acum cine era laşul? Ea fugea, mai degrabă decât să-l înfrunte, exact aţa cum îl acuzase pe el că face. Aşa că trase aer în piept, mai comandă un gin tonic, apoi ieşi înapoi în grădină.

El era încă acolo unde îl lăsase, privind spre pădurea sălbatică de dincolo de grădini. Sam o observă apropiindu-se şi se întoarse cu faţa la ea. Pentru o clipă, Cassie ezită, oprindu-se. Ce avea de gând să facă? se întrebă ea. De ce nu o urmase, de ce nu o prinsese de mână, de ce nu o întorsese din drum? Asta s-ar fi aşteptat să facă d – să o urmărească, puţin batjocoritor, puţin încrezut. *Ei, haide, Eass, sigur ştiai că-s eu, nimeni altcineva nu putea fi atât de ferme* tor" $au ceva în acest sens. Dar el nu făcea nimic din toate as ^Oar 0 ptivea, puţin precaut. . .

Sam făcu un pas spre ea, iar de data aceasta ea se strâd
Păteze poziţia.

Cassie, uite, îmi pare rău, eu...

^u, spuse ea scuturând din cap. Mie îmi pare ră *

îl întinse al doilea gin şi îl forţă să-l ia. în momentul în care >

Pnmi' 'li apăru acel zâmbet mic şi strâmb, cel care n **amintea** de de el în adolescenţă. Un zâmbet ce exprima o pur Catnaraderie.

Ascultă, n-ar fi trebuit să reacţionez aşa, doar ca

Surprinsă?

Ea tâse scurt.

Da. Cred că „surprinsă” e cuvântul potrivit.

Fără a se gândi cu adevărat la asta, începură să meargă, trecând pe lângă ceea ce părea a fi o mică magazie într-o grădină sălbatică inundată de vegetaţie, şi croindu-şi drum pe poteca cu pietriş spre lac. Un adevărat lac pe proprietate.

Cassie nu se putea relaxa. Umerii îi erau prea rigizi, degetele strângeau prea tare paharul.

— Ei, spuse Sam, cum a fost *brunch-xiV*

întrebarea o făcu să tresară, să-şi dea seama că el ştie deja, că ea îi spusese, crezând că îi spune altcuiva, prin e-mail.

— A mers bine, cred.

— Mai ai ceva de făcut azi sau eşti liberă?

Ea se uită la ceas.

— Trebuie să vorbesc cu managerul înainte să plece, la patru.

— Vrei să vii să stai cu mine până atunci?

Ea ezită şi ştia că el sesizase asta din felul în care o privea. Dar Sam nu insistă, nu întrebă din nou. Şi poate tocmai de aceea, în parte, ea dădu din cap şi-l urmă până la o bancă din lemn cu vedere spre lac şi copaci veşnic verzi în jur.

Cassie îi aruncă o privire când se aşezară, păstrând o distanţa sănătoasă între ei.

— De ce? întrebă ea, puţin mai răspicat decât intenţionase, iar el o privi întrebător. De ce ai donat toţi acei bani?

Sam se strâmbă — era clar că sperase că „de ce” avea să apară ceva mai târziu.

— Eşti furioasă?

Nu era un răspuns, iar primul ei impuls fu să riposteze cu u[f] da, să-l împungă, într-un fel, cu vorbele. îşi dădu seama că nu şt[ie] cu adevărat cum să-i vorbească iară să-l atace — trecuse atât de mul de când încercase.

— Nu sunt *furioasă,* spuse ea în cele din urmă.

îi era greu să exprime în cuvinte exact ceea ce simţea. Se un pic mai dreaptă, uitându-se la apă, unde câteva petice străl[l,tt]

---------------------- —vi jţgKififc.'k

¡n lumina soarelui, în timp ce alte părţi mai întunecate se

odihneau în umbră.

__ Eu doar... m-am agăţat de faptul că era un străin, presupun. Expresia lui se schimbă din nou, încerca fără succes să-şi ascundă emoţia, iar ea continuă puţin grăbită.

__Nu faptul că eşti tu, în mod special, e problema...

Sau, cel puţin, îşi spunea ea, nu *doar asta.*

— Ci faptul că e cineva pe care-l cunosc... nu ştiu.

Nu putea să explice cu adevărat modul în care acest lucru o făcuse să creadă că ar fi capabilă să-şi construiască propria afacere, pentru că încă existau oameni care preferau afacerile mici şi independente. Crezuse că e mâna *sorţii,* iar acum, ştiind că fusese Sam de la bun început, îşi pierdea din încredere. Totuşi, nu spuse nimic din toate astea cu voce tare. Nu voia să-l vadă privind-o incredul

Sau luând-o peste picior.

«n ^Cut'° Pentru că am crezut că asta şi-ar fi dorit Tom, WeSam

încet î . .

J , ’ mcercam să găsesc o modalitate de a... nu ştiu...

dcad onora. ’ t

Eaîn •

fereni nla i ln caP- Cel puţin asta avea sens. Pentru că, indi-

__Ca desPre Sam, ştia că îl iubise pe fiarele ei.

cj Vrut sa ° fac şi pentru tine, adăugă el cu blândeţe. Pentru

Q . * e mult înseamnă acel loc pentru tine.

v>zual Ultă 'a e*’ *ar Privirde Hse întâlniră. Menţinu contactul *nche P

ntrU ° secun<fa> simţind cum pulsul îi bate puternic la ^fa mâinii-

Apoi lăsă ochii în jos.

aŞ dori ca Tom să fie aici acum.

^Urnva, . - • c.

lui p d cea mai uşoară opţiune, să recunoască asta în raţa ce| m .

pentru că ştia că el, mai mult decât oricine altcineva, era $ Pr°aPe

de a simţi acelaşi lucru.

___| ¿^bi, cu o not- tristeţe
l'fadinil -A l^acut la nebunie. Ne-ar fi pus pe toţi cei să explorăm
ar Pe tine să pozezi peste tot ca să-ţi aminteşti ziua.

Cassie râse uşor.

— Şi ne-ar fi obligat să facem fotografii de grup cu noi trei chiar daca ne-am fi certat.

— Şi ar fi fost entuziasmat de lucrurile mărunte, asigurându-se că am profitat la maximum, de exemplu, de şamponul gratuit sau ceva de genul ăsta.

— Şi am fi avut şampanie în mână.

— Oh, cu siguranţă.

Cassie zâmbea, şi-l putea imagina pe Tom aici cu ei, chiar acum. Ar mai fi fost Sam aici? Constată că se îndoieşte de asta. Tom ar fi venit, ar fi vrut să o susţină şi ar fi fost hotărât ca ea să aibă cea mai bună zi din toate timpurile. Dar nu ar fi existat niciun motiv pentru ca Sam să vină.

Atunci se gândi şi la Amy. Ar fi venit ea cu Tom? Era însărcinata în câteva luni, cu copilul lui Tom. Chiar ar fi lăsat-o să-şi crească singura copilul? Sau i-ar fi venit în cele din urmă mintea la cap? îşi dorea, atât de mult, să parieze pe ultima variantă, să creadă că el ar fi avut curajul să facă ceea ce era corect. Dar cum putea să fie sigură? îi aruncă o privire lui Sam. Putea să-l întrebe. Era singura persoană care ar fi putut sâ explice o parte din starea de spirit a lui Tom în legătură cu Amy şi cu sarcina. Poate că Tom vorbise cu el despre asta, ţinând cont că ei nu-i spusese — oricât de mult ura să recunoască asta. Dar nu se putea hotărî. Nu voia confirmarea dacă nu era răspunsul la care spera.

Şi mie mi-e dor de el, să ştii, şopti Sam uitându-se la lac.

Cassie dădu din cap, cu un nod în gât.

Pentru că măcar atât ştia că e adevărat.

Au fost momente — încă mai sunt — când doar efortul de

respira e dificil, dureros.

Ea aprobă iar din cap, simţind cum lacrimile îi ard fundul och lor. Dar, în ciuda acestui fapt, era ceva ciudat de reconfortant

asta, în a şti că nu e singură în durerea ei. Expresia lui Sam exprima suferinţa.

— Cassie, trebuie să-mi cer iertare. N-am vrut niciodată să spun..

Ea ştia ce avea să spună şi îşi dădu seama că nu vrea să audă. Nu mai voia. Aşa că scutură din cap.

— N-a fost vina ta.

Ajunsese să accepte asta de ceva vreme, chiar dacă la început nu (usese capabilă. Avusese nevoie de cineva pe care să-l învinuiască pentru asta, de cineva pe care să-l urască, de un loc asupra căruia să şi direcţioneze toată furia, astfel încât emoţiile ei să nu se întoarcă spre interior şi să o distrugă. Dar începuse să renunţe la asta, puţin câte puţin, în ultimele luni, în timp ce căuta indiciile lui Tom.

Ar fi trebuit să fiu acolo, murmură Sam. Dacă aş fi fost acolo, Putut să împiedic totul.

Cns *

le simţi cum un pumn i se strânge dureros în jurul inimii, crezuse şi ea, din toată inima, iar amintirea acestui lucru, acel

1 fost dacă... , încă era ceva cu care se confrunta uneori. Dar nu lnsernna că fusese vina lui Sam, iar ea o ştia, în adâncul Actului.

^âsuflă încet.

Vite, nu mă pricep ca tine, dar, din puţinul pe care-l ştiu, dat seama de unele lucruri. Ai fi fost prea departe ca să

Sl la el, dacă ai fi fost acolo, nu-i aşa?

lricruntă, iar Cassie se forţă să o spună — era ceva ce trebuia noscut cu voce tare, să scape în sfârşit de asta, şi ştia totodată

"evoie rioaudă

u. , ^'Pamentul a cedat. A fost un accident, Sam, spuse ea cu andeţe.

săs * Peritru că părea atât de supărat, pentru că nu părea în stare fa Ulte ta ca> Cassie întinse mâna şi o puse peste a lui. Ciudat era ihn C* a mangâia pe altcineva o facea pe ea să se simtă mangâiată.

— Dar, şopti Sam, poate dacă aş fi fost acolo totul s-ar fi desfa

şurat altfel. Poate că nu ne-am fi dus pe muntele ăla sau am fi mers în altă zi, astfel încât coardele să nu fie nesigure.

— Da, poate.

Iar acest „poate” era ceva cu care amândoi trebuiau să înveţe să trăiască.

— Sau poate că nu, spuse ea şi clătină din cap. Totuşi, asta nu înseamnă că e vina ta.

Sam îşi răsturnă mâna peste a ei, îşi împleti degetele cu ale ei. Apoi se uită la ea, îi adresă o jumătate de zâmbet care pentru ea era atât de dureros de familiar, iar ea îşi simţi inima tresărind puţin, într-un mod care o făcu să creadă, chiar şi acum, că va trebui să fie puţin mai atentă în preajma lui Sam Malone, pentru a-şi păstra inima în siguranţă.

Capitolul 28

Cassie se prăbuşi înapoi în fotoliul moale alb-roşu, sorbina ICOL^ de gin tonic. în fine, nu era neapărat un „fotoliu”, cât mai degrabă tron din stejar din secolul al XVI-lea. Tocmai îşi luase rămas-bun la Hazcl, care trebuia să se întoarcă la serviciu, dar Sam, după se parea, avea propria cameră la hotel şi acum erau doar ei doi, *lntr una dintre camerele de zi, în jurul unei măsuţe de cafea nastf^H’ U° ?em*neu uriaş şi vechi, gravat cu trandafirii di- acoj ^U<^Or ° sterna- Niciunul dintre ei nu vorbea. Cu Hazel

656 ° iiuişte care aproape o îndemnase la somn, dar acum , deascã aP^S^toare ?* se pomeni dorindu-şi ca Hazel să se râzgân-

• sa revină, să fie un tampon între ea şi Sam.

Stăt 61 Sam- de dezinv T Pe scaunul lui, arătând în continuare la fel tiegru *ntOtdeauna, cu cămaşa albastră uşor descheiată, părul ^ai c^*jent> mai puţin perfect coafat decât pe vremuri. îi plăcea u 1 a§a> decise ea.

^Mai vrei ceva de băut?

Se Slrri — oare Sam ar fi luat-o personal daca ar h refuzat?

*CesUii Q Plcior greşit» nu ştia cum sa se comporte în preajma

. aiTl' ° Vcrsiune mai puţin încrezută decât aceea cu care se ly^Uise ru A . R ' A J -

J ar se gândi că s-ar putea să adoarmă intr-

adevar pe U asia dacă mai bea un pahar.

— Nu, mai bine nu. Cred că... Dacă nu te deranjează, cred câ o să mă duc la culcare, de fapt. Sunt epuizată.

Se aştepta ca el să protesteze, să-i spună că e plictisitoare să spună că încă unul n-ar strica – genul de lucru pe care îl facea el de obicei. Dar Sam se ridică în picioare.

— Te conduc în camera ta.

Cassie se încruntă în sinea ei în timp ce îl urma afară din salon. FI continua să fie opusul a ceea ce se aştepta ea şi asta o deruta. Se întreba dacă el se schimbase de la moartea lui Tom – dacă asta îl schimbase – sau dacă această latură a lui fusese mereu acolo, îngro
pată undeva, iar ea nu o văzuse. Nu o căutase. Sau dacă nu cumva e doar o faţadă, un *joc* ciudat al lui. Nu credea asta, dar era suficient de raţională ca măcar să ia în calcul posibilitatea.

Ridică privirea spre el în timp ce începeau să urce scările, iar el observă şi îi zâmbi. Cassie simţit că roşeşte şi se uită în jos la treptele din lemn, cu mochetă pe mijloc.

— Mă întrebam... spuse ea, îndreptându-şi vocea spre podea. Te întrebai în general sau despre ceva anume?

Ea îi trase un pumn uşor în braţ, în timp ce buzele îi tremurau. Chiar nu prea ştii nimic despre industria ospitalităţii, nu-i aşa.' Sam tresări puţin şi negă din cap.

Şi nu eşti *cu adevărat* interesat de puburile locale în general.

— Ah, nu.

Chiar dacă ştiuse asta, simţea totuşi că o lovitură în abdom ca şi cum micul sâmbure de speranţă pe care îl simţise când văz acea casă din Ţara Galilor s-ar fi stins. Fusese o prostie. u trebuit să conteze. Dar aşa era. El îi aruncă o privire.

— Doar că... nu credeam că pot să-ţi spun imediat, pent mă temeam că n-ai să accepţi banii.

— I-aş fi acceptat, spuse ea cu fermitate.

Şi era adevărat. Nu-i aşa? Oare chiar ar fi fost atât de schin â me încât să-i arunce oferta înapoi în faţă, dacă ar fi ştiut ca

e ‘ndoia de asta. Nu când miza fusese atât de mare. Dar faptul că îşi punea întrebarea o ajută să înţeleagă de ce el hotărâse să-şi păstreze identitatea secretă.

Ajunseră la camera ei şi Cassie se opri, arătând cu un gest din cap că acolo e. Stăteau faţă în faţă, ea cu spatele la uşă. Nu se putu abţine să observe cât de apropiaţi sunt unul de celălalt. Ar fi fost atât de uşor să se întindă, să-i treacă o mână prin păr. Un gând prostesc. Probabil din cauza ginului.

Sam îşi băgă mâinile în buzunare.

— Ce faci mâine?

întrebarea o făcu să tresară puţin. De ce voia el să ştie? Avea de gând să o invite să-şi petreacă ziua cu el? Stomacul ei făcu un fel de asucire incomodă şi ea îşi încrucişa braţele pentru a încerca să o abundă. Era normal să o invite – se cunoşteau, practic, de o viaţă f a urma urmei, erau... prieteni? De mult nu-l mai descrisese în cesta> dar nu într-acolo se îndreptau lucrurile?

u sunt sigură, spuse ea în cele din urmă. Micul-dejun aici

aPoi acasă, cred

Era Un rasPuns destul de adevărat — urma ziua de luni şi marţi ,a Ca lrehuia să ajungă acasă a doua zi şi să se pregătească.

capătul^11 CaP * lntoarse privirea de la ea, uitându-se spre seam °ri^orului. Ochii lui păreau un pic sticloşi şi ea îşi dădea J* nu e atent la nimic din jur.

•Ucet 1 CU mine trebuia să plecăm săptămâna asta, spuse el, în v*neri. Am făcut rezervări la un festival cu mult timp Urniă.

dădea pace ^Use Cassie, neştiind ce să răspundă, chiar dacă nu-i — ^ndul că Tom nu va mai avea parte de festivaluri. e ^aîl cje

6 faPc’ uitasem complet până azi, dar am primit un ^bî trist *^lcare despre asta. Am şi acum biletele, spuse el şi

Mai vrei să mergi?

El scutură din cap.

— N-ar fi în regulă fără el. Poate în viitor, dar... nu încă.

Cassie dădu din cap. înţelesese. Erau lucruri pe care nici ea nu le putea face încă — lucruri pe care credea că nu le va putea face niciodată – fără fratele ei. Şi, poate pentru că el îi împărtăşise acest lucru, simţea că poate şi ea să mărturisească ceva.

— Am început vânătoarea de comori, spuse ea. Cea pe care a organizat-o pentru mine înainte de a muri. Ştii, ca să-mi găsesc cadoul de Crăciun.

Sam o fixă şi ea simţi cum i se încălzeşte faţa sub intensitatea privirii lui.

— Ai primit indiciile?

— Da. Linda l-a găsit pe primul şi mi l-a dat.

Nu-i spuse *când* primise primul indiciu — imediat după ce-i trântise uşa în faţă.

Sam îşi trecu o mână prin păr şi apoi o lăsă jos.

— Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta. Pur şi simplu am crezut...

Dar nu-şi termină fraza. Ea ştia totuşi la ce se gândea el că indiciile vor fi pierdute, aşa cum se întâmplase cu Tom.

— Le-am rezolvat deja pe primele. E ciudat, sunt mai man de obicei, aproape... aproape ca şi cum ar fi ştiut ca o sa dată. ,Jent

Era imposibil, desigur, pentru că moartea lui fusese un a Ştia că numai mintea ei răsuceşte aşa lucrurile, şi totuşi-

El zâmbi. j -Jta

— îmi amintesc că Tom vorbea despre asta. Voia ca totul să fie mai complicat şi mai reuşit. sfârşi1'

Era cât pe-aci să-l întrebe dacă ştie care e cadoul e Ţoll1 dar se răzgândi imediat. Raţionamentul ei rămânea m P a:U(or> voise ca ea să descopere indiciile, aşa că asta va . ar fi totuşi: nu credea că asta însemna să trişeze, fiindcă şi

¿at indicii dacă ar fi fost aici – şi oricum le descifrase singură pe ce|e mai multe.

— Totuşi, nu reuşesc să-l rezolv pe cel mai recent, aşa că sunt

blocată.

— Care e indiciul? întrebă Sam, iar după ce ea îi spuse, se încruntă. Parcă-mi sună oarecum familiar.

Ştiu că e vorba despre o plajă şi un far, dar mai departe nu-i dau de cap.

Preferă să nu-i spună că se prinsese de partea cu farul abia în dimineaţa aceea.

Sam dădu încet din cap.

o j. , aCă mi v’ne ceva în minte, te anunţ, spuse el privind-o pentru P P°'

trecu o mână pe ceafa. Ne vedem la micul-dejun?

N a’ s*8ur> tăspunse ea zâmbind.

^tntă deza^^1^ * SC ^ara sa ^aca asta- N-ar fi trebuit să se a £ra $ ma8ltă că el nu-i sugerat altceva de făcut pentru a doua era un Sa 0 ar tre^uit sa vrea sa"?î petreacă timpul cu el. Dar dintre ei n°U aSta P^rea sa scbimbe regulile jocului, niciunul cu grijă u rn*ai lnCerca sa ^aca tentatei sarcastice, amândoi călcând glasul fă * ‘ ce^uilalt. El încă o privea, iar Cassie îşi drese __ i . Un &est sPre uŞa din spatele ei.

pi ne> atunci mă duc la culcare.

ac°lo fu * *P°l Se aP^ecat Şi îşi lipi uşor buzele pe obrazul ei. De Cassie se SC ^pândiră până pe ceafa ei» unde şi râmaseră.

Pe slne inspirând uşor aerul» incapabilă să se oprească.

Uţor Urech^* bună, Cass» şopti el» răsuflarea lui mângâindu-i pe corido lntr’Un mod care persistă şi după ce el se îndepărtă

Se

z8°naotul unor lovituri şi în câteva clipe trecu de la SOrTln°lenţă la cea de alertă. De ce încerca cineva să-i oa Uşa>

c * . . . . P

e îndreptă brusc de spate» aprinse lampa şi se uită fix la uşă, cu inima bătându-i foarte repede. Oare încerca să intre vreun criminal prin efracţie? La gândul acesta, Cassie sări din pat şi căută cu disperare prin cameră. Dar nu, era puţin probabil ca un

criminal să bată la uşă, era o tactică proastă. Un incendiu, poate? Dar cu siguranţă că aveau alarme pentru asta!

Loviturile încetară şi ea aşteptă, ezitând lângă patul ei. Când începură din nou, traversă încăperea cu mare precauţie.

— Cine e? strigă ea, cu uşa încă bine încuiată.

— Cassie? Eu sunt.

Vocea lui Sam era puţin înăbuşită.

Cassie dădu drumul la o respiraţie ca un şuierat şi deschise uşa.

— Sam! Ce naiba se întâmplă? întrebă dându-şi la o parte părul de pe faţă. Cât e ceasul?

Oare dormise prea mult şi ratase micul-dejun sau ceva de genul ăsta? Draperiile din cameră erau prea bune — blocau efectiv toată lumina dimineţii.

— E şase dimineaţa, răspunse el nerăbdător, de parcă amănuntul ar fi fost complet ¡relevant.

Cassie se uitat la el incredulă.

— Şase dimineaţa?! Dar... e ziua mea liberă.

OK, poate că era încă puţin ameţită din cauza somnului, dacă ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea spune. Încet-încet, deveni conştientă că stă în faţa lui în vechea ei bluză de pijama, într o dezordine totală. îşi încrucişă braţele peste piept.

Sam, pe de altă parte, avea ochi strălucitori şi părea că fierbe de energie, aproape să sară de pe loc. Avea din nou blugii şi cămaşa pe el, dar nasturii erau încheiaţi greşit, de parcă şi-ar fi aruncat haine pe el nerăbdător, în ultimul moment.

— Mi-am dat seama!

— Ce?

— Mi-am dat seama, a repetat el. Indiciul!

. tânăr atunci, cu faţa aprinsă şi atât de al naibii
de

Nu se corectă ea imediat. Nu era drăguţ, ci enervant. Era d*'»rsă'fie trezită la şase dimineaţa; nu era nimic drăguţ în asta. '"Tuturădin cap, încercând să ţină pasul cu el. Apoi înţelese şi W braţele în jos, uitând momentan să se simtă jenată de felul în care arăta.

— Ştii unde e.

_ Şi tu ştii, spuse el zâmbind. Surfing. De data asta n-o să te oblige să faci surfing. îţi aminteşti?

Cassie doar se încruntă la el.

- Am mers acolo în vacanţă, continuă Sam. Tu, eu, Tom, Claire şi mama.

Şi atunci ea îşi aminti — plecaseră cu toţii în Cornwall. Iar Tom şi Sam făcuseră surfing şi o obligaseră şi pe ea să vină, iar ei n făcuse nicio plăcere, înghiţise apă şi se lovise la cap cu placa de

— Cornwall, răsuflă ea, iar el făcu un semn de aprobare, d P de data asta, *chiar* sări în sus.

Dar Cassie clătină din cap şi îşi trecu o mână prin pă dreptate – era încâlcit la spate.

Vrea să merg până la un far nenorocit din C°rn

Simţea un gol în stomac la gândul asta. Cornw deParte, dar Sam părea sincer încântat. _ pendeen,

— Da! Şi l-am căutat şi cred că trebuie sa e erificat

Pentru că eram în Penzance şi ăsta e cel mai apropiat j-n

Mersul trenurilor şi avem unul peste o oră, încheie $

Palme

r J – nr fi vrut să se retragă

^sie făcu un pas înapoi, simţind ca ar

efmitiv, m mare grabă.

Stai aşa, tu vrei să mergem azi? Acum. nU?

~~ Da, de ce nu? încerci să o rezolvi de o grama

câ de ce nu acum?

Pentru că...

Pentru că era ceva de ultima clipă şi spontan şi atât de multe lucruri ar fi putut merge prost, iar ea nu-şi făcuse bagajele pentru Cornwall. Pentru că intr-adevăr Cornwall era foarte departe şi cu siguranţă avea să dureze ore întregi până să ajungă acolo. Dar Sam îi zâmbea, atât de entuziasmat, şi ceva îi mişcă inima văzându-l aşa. Se gândi la Tom şi la cum ar râs spre ea chiar acum, pentru a o stârni să facă asta. Să nu mai stea prea mult pe gânduri şi să se lase pur şi simplu dusă de val. Trase încet aer în piept, îi dădu drumul şi încercă să-şi liniştească golul din stomac.

— Bine. Mă duc azi.

Va verifica orarul de întoarcere pe drum – cu siguranţă va găsi ceva să se întoarcă la timp pentru a merge a doua zi la muncă. Asta dacă descoperea repede indiciul. Ezită.

— Asta înseamnă că vii cu mine?

— Sigur, dacă vrei.

Vocea lui era dezinvoltă — aproape prudentă, se gândi Cassie. Lăsându-i ei decizia.

De data aceasta, ea nu ezită, ci îşi îndreptă umerii. Dacă tot facea asta, atunci să meargă până la capăt.

— Da. Vreau să vii şi tu.

încercă din răsputeri să vorbească pe acelaşi ton dezinvolt. Era firesc, nu-i aşa, să vrea să călătorească împreună cu cineva.

— Dă-mi douăzeci de minute să-mi fac bagajele şi ne întâlnim J°

Capitolul 29

Taxiul oprit în faţa farului, strălucind în lumina soarelui de după-amiaza, iar Cassie îl fixă cu privirea, nevenindu-i să creadă că se aflau cu adevărat acolo. Era o clădire albă, înaltă, înconjurată de zid, cu câteva clădiri mai mici alături, tot albe, toate cu o Sa turcoaz în partea de jos. Cassie observă că Sam coborâse deja şi îi plătea taximetristului şi se încumeta şi ea să deschidă ra şi să iasă. S-a întors cu fata de la far spre mare şi simţi cum *ni^ îi tresaltă în piept.

v Ultnilor de frumos, genul de loc care e imposibil de surprins iriă a cu ° cameră de fotografiat. Iarba verde lăsa loc stâncilor cu *• OaSe'lar valurile se spărgeau dedesubt, agăţându-se de piatră ori de sPumă- Dincolo era oceanul, întins până la J^ont. O barcă albă se legăna în depărtare, dar, în afară de asta, r- . Cra nirn'c ^ceva decât albastru. Trase aer în piept, bu / ^'Se de ^nzaţia de a fi afară după atâta timp petrecut în tren. 7 er* cald, dar se simţea o urmă de umiditate, ca şi cum s-ar fi o furtună.

ta . Venit să petreceţi o vacanţă frumoasă, nu i aşa. ltnetristui Cass'e se întoarse şi văzu că ei i se adresase, în timp ce-i întindea 'Ca ^ntă de voiaj cu lucruri pentru o noapte pe care o luase a conac. Sam avea deja valiza lui mare, pe care,

după cum îi spusese o adusese direct de la New York.

— Eu, ăăă...

Cassie aruncă o privire spre far, care însă nu părea să o bage în seamă, atenţia fiindu-i îndreptată ferm asupra oceanului.

— Intr-un fel, spuse ea în cele din urmă, hotărând că e mai uşor decât să explice.

Simţea urgenţa situaţiei apăsând-o, se străduia să nu ţopăie de pe un picior pe altul. Se informase şi ar fi putut prinde un tren de întoarcere de la Penzance la cinci după-amiază, care ajungea la Londra după miezul nopţii, dar tot ar fi fost înapoi la timp pentru a merge la muncă a doua zi. Asta însemna că trebuie să se urce în far şi să găsească indiciul cât mai curând posibil.

— Ştii dacă putem intra în far? întrebă ea.

Sprâncenele şoferului se strânseră.

— N-aveţi voie să intraţi, spuse el răspicat, de parcă ea ar i trebuit să ştie deja asta. E un far în funcţiune.

Taximetristul se uită la ea suspicios, ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva în neregulă aici.

— Nu staţi la una din cabane?

Cassie îl simţi pe Sam venind lângă ea şi tresări puţin c^nC* cuprinse cu un braţ în jurul umerilor. O facea să se simtă lipită aşa de el, deşi greutatea braţului său o linişte puţin.

— A fost o vacanţă-surpriză, spuse Sam şi îi făcu din ochi ş° rului, a cărui privire bănuitoare fu imediat înlocuită de un zâmbc

— Ah, atunci eşti o norocoasă, nu-i aşa? spuse el, zâmbin lui Cassie.

Şi, după ce le dădu cartea de vizită în caz că aveau nevoie altă cursă, le făcut un semn cu mâna şi plecă. Cu o presiune tot puternică în piept Cassie privi maşina dispărând pe drumul şcrP de-a lungul falezei şi se îndepărtă de Sam.

__ De ce l-ai lăsat să plece? întrebă ea cu glasul ca un chiţăit. Suntem în mijlocul pustietăţii şi trebuie să ne şi întoarcem!

Buzele lui Sam se curbară, de parcă ar fi vrut să zâmbească, dar nu cedă şi îşi plimbă mâna în sus şi în jos pe braţul ei, liniştitor.

— Putem chema alt taxi, nu-ţi face griji.

Tăcură şi, aşa cum stăteau acolo, destul de aproape unul de celălalt pentru a se atinge, în timp ce el îi zâmbea, se simţiră brusc foarte intimi. Mai intimi decât în călătoria cu trenul — care durase o veşnicie, având în vedere că fusese nevoie să schimbe la Londra – unde fuseseră înconjuraţi de alţi oameni şi de alte conversaţii.

Cassie se mişcă, uitându-se în sus la far.

Şi ce, crezi câ e lipit vreun indiciu pe undeva?

tiile k3 Urme*'1513 &cea Tom când erau mai tineri, lipea indi- i.P. ecte sau pe uşi, înainte de a deveni mai ambiţios. Foarte amb'Pos de data asta, se părea.

Sa™ se uită şi el la ea.

Nu mai scria nimic altceva? Pe indiciu?

g> spuse Cassie. A zis că are un prieten pe nume Greg.

-1^ âtU"'inPal"'e?iSi-a frecat mâinUe.

Pfivir* cel mai bine ar fi să-l găsim pe Greg.

ali^ ¡med amand°' *n ÎUr' Ca Cum un s'ar Putut materi- rnai inc I •' nU era decat cineva care îşi plimba câinele, puţin 0 °> în depărtare.

*—■ OK

Şi * SPUSe ^am' Păi> trebuie să întrebăm.

dintre ţ.]-^ . ' lntra *n micul complex, îndreptându-se spre una *ncredibi| d 0131 m*C* Pe Partea lateralǎ a farului. Simţindu-se d^scă di * Vlz*bilă, de parcă ar fi putut fi cineva care s-o pân- Cum i farului> Cassie îl urmă.

n la Prim

sPre a doUa 1 U$a nU răsPunse nimeni, Sam se îndreptă repede l1rUg. Av

_arC Se deschise aproape imediat. Un bărbat apărut în

^CCcaşi 1 gnzonant în dezordine şi o barbă incipientă de Era» de

asemenea» foarte scund. Cassie observă asta doar

pentru că nu era cu mult mai înalt decât ea – iar ea

avea doar un metru şi jumătate.

Bărbatul se încruntă.

— Voi sunteţi oamenii cu perdelele? Aţi venit cu o zi mai devreme.

— Suntem, ăăă...

Sam aruncă o privire către Cassie, care nega din cap întrebându-se ce sunt, mai exact, „oamenii cu perdelele”. Oameni care făceau perdele, probabil? Sau care le instalau? Deşi acesta nu era cuvântul potrivit, nu-i aşa? Atârnau perdele? Există o astfel de meserie?

Sam schimbă tactica.

— Tu eşti Greg?

— Daaa, răspunse bărbatul, prelungind cuvântul şi ridicându-şi sprâncenele, tot cărunte, dar nu mai adăugă nimic.

Cassie făcu un pas înainte.

— Eu sunt Cassie, sora lui Tom Rivers. Mi-a spus să întreb de tine când ajung aici — cred că ai putea avea un plic pentru mine.

Greg se uită fix la ea, apoi se încruntă.

— Nu m-a avertizat. Trebuia să mă avertizeze când vii, ca sa ma pot pregăti.

— Urma să te avertizeze?

Era logic, presupunea ea — el i-ar fi urmărit progresul, ţinan cont de unde se afla.

— Exact.

— El...

Cassie înghiţi în sec.

— Nu a putut.

Ochii omului devenită pătrunzători.

— De ce nu? S-a întâmplat ceva? • af

Sam se uită la Cassie şi ea îşi dădu seama că se întreabă a trebui să intervină. Aprobă din cap, nedorind să fie ea acee o spună cu voce tare.

— Tom a murit, spuse Sam încet.

Cuvintele tăiară în ea, ca întotdeauna, dar acum o afectară şi durerea lui Sam, felul în care clocotea în vocea lui. Se va obişnui vreunul dintre ei cu asta? Trebuie să devină mai uşor, desigur. Dar, de fiecare dată când credea că aşa va fi, i se întâmpla ceva care-i amintea că durerea e tot acolo.

Greg păli, apoi se uită de la unul la altul.

— Eu... nu ştiam. îmi...

Clătină din cap.

— E groaznic.

Se dădu la o parte şi îi conduse în ceea ce se dovedit a fi o căsuţă ermecătoare, foarte luminoasă şi spaţioasă. Totuşi, era dezordonată, P te tot erau cutii mari de vopsea afară, iar când ajunseră în living, p Me vazut folii de plastic pe podea, de-a lungul marginilor. e pe o parte era pe jumătate vopsit, albastru-deschis peste u Care fusese acolo anterior.

-O renovez, explică inutil Greg.

e se îndreptă spre fereastră, lângă o bibliotecă albă, în mare Parte goală r . 6

ciudat CU eXCe Pîia taftului de jos, plin de cărţi care, în mod

°Ce anul¿VeaU. tOate co Perî^e albastre- Se uită afară – se vedea lâsaţ pf

°bicc*> rnă ocup doar de rezervări, dar, ei bine, m-am destul a ’ aU2ıt

Cassie şi se întoarse să-l vadă pe Greg privind-o

. de ate nt. Fratele tău...

b Ulta ta Ca Ce avea de gând să-i spună? Cassie îşi ei, în timp ce Sam veni lângă ea, iară să o

\ V«. *n du-i astfel că îi era alături.

Q) 15516 căzură pe lângă ea.

a Pateut Un geSt catre siogura canapea, de un albastru-deschis afectată de redecorare, iar Cassie se conformă şi se

duse

să se aşeze. Sam o urmă. Ridicară amândoi privirea spre Greg, care îşi trecu o mână prin părul cărunt şi clătină din cap cu părere de rău.

— L-am întâlnit la un bar din Penzance — acolo locuiesc de obicei, ştiţi. Eram amândoi pe cont propriu, amândoi la pământ.

— La pământ? întrebă Cassie, aplecându-se spre Greg în timp ce acesta vorbea. Ce vrei să spui cu „la pământ ?

Greg ridică din umeri.

_Pai, nu ştiu detaliile, dar mi-am dat seama că e supărat, ştii? Prezenta semnele pe care le ai când bei singur fiindcă te-a pus ceva la pământ.

Cassie îşi muşcă buza. Parcă nu era vorba de Tom. Pentru ea, el părea în cea mai mare parte fericit şi mulţumit, părea că are lucrurile puse la punct, cu o prietenă de lungă durată pe care o iubea, o slujbă care îl entuziasma, mereu plecat în vacanţe pline de aventuri. Se uită la Sam, dar el asculta încruntat, de parcă ar fi fost o noutate şi pentru el. Existau lucruri pe care, se părea, Tom nu le spusese ni' ciunuia dintre ei.

Oricum, continuă Greg, eram amândoi puţin beţi şi puţin trişti — pe mine mă părăsise nevasta, deşi s-a dovedit ceva temporar. S-a întors la mine, am fost despărţiţi două zile în total.

îi zâmbi uşor lui Cassie, iar ea făcu tot posibilul să-i întoarcâ zâmbetul, deşi voia doar ca el să continue povestea.

Aşadar, eu şi Tom am stat de vorbă şi am băut câteva pahare A pomenit de părinţii voştri, adăugă el aruncându-i lui Cassie privire scurtă.

Inima lui Cassie bătea dureros. Părinţii lor? Tom vorbise părinţii lor? De aceea era deprimat? Dar, ori de câte ori v ea despre ei, era întotdeauna cu drag, încercând sa o ra tească lucrurile bune despre

ei — lucruri pe care el şi le putea fiindcă era cu câţiva ani mai mare.

— Am plecat împreună când localul s-a închis. Şi, ei bine, afară, pe drum... Păi, aşa cum am spus, băusem şi, ca să scurtez povestea, aproape că am ieşit în faţa unei maşini şi Tom m-a tras înapoi.

Cassie aştepta, dar Greg nu mai spuse nimic.

— Asta e tot?

Se aşteptase la ceva mai măreţ, cum ar fi că Tom se căţărase pe o clădire pentru a-l salva sau ceva de genul ăsta. Nu ceva care putea fi doar o amintire de la beţie, înfrumuseţată de alcool.

— îţi spun că maşina aia m-ar fi lovit dacă n-ar fi fost fratele tău.

De ce nu-i spusese Tom? Poate nu i se păruse mare lucru să tragă un străin din calea unei maşini. Totuşi, era clar că îi rămăsese în minte lui Greg. Şi era oribil şi greşit să gândească asta, dar pentru o clipă – o clipă minusculă, trecătoare — Cassie se simţi amărâtă de fiprul că Tom ii salvare VIOTI lui *fZrorr Anr* 1

— 'ore^ 1115656 norocos' iar Tom, nu.

i . _ cum> u*te< eu lucrez la casă, dar sunteti binevenid să stati aid.

Lui Cassie î" I ” ' ' '

tului – U Ua Un 0101116111 să înregistreze schimbarea subiec- nu apucă să refuze oferta înainte ca Greg să continue.

•— N/lă J |

Mor^nţ C a aPartamentul meu din oraş noaptea asta, el 'Ocru ' UnL*l d*ntre dormitoare e scos din funcţiune, adăugă Cerc*t să •*' Ultan^u_se Ea la Cassie, ba la Sam, de parcă ar fi în-

. p) searna dacă asta ar fi o problemă.

iernai CanaPea> sPuse Sam repede.

Ca$Sle des utand să se uite la Sam, din cauza sugestiei implicite, n^âne, ţjar &Ura sa sPună că nu c nevoie, pentru că nu vor ră-

— reg v°rbi din nou peste ea.

^*tcţi servi atUnci* Ş> e mâncare în frigider, ceva oricum, şi vă 6 Te*co pjn Orice- E Şi nişte vin bun, bine? Şi nu e din alea ieftine,

vâna TCSCO Fi

n^tâ In

„est – în caxu| >cesu ter(nen gCneric pentru selecţia de vinuri lcaua de magazineTesco din Marea Britanic (n. tr.).

— Dar nu te putem da afară din casă! spuse Cassie, mai tare decât era probabil necesar. Vreau să spun, îmi pare rău, e incredibil de amabil din partea ta, dar, de fapt, tot ce ne trebuie e indiciul – plicul, adică — şi pe urmă te lăsăm în pace.

Voia să-şi verifice telefonul, să vadă dacă mai are timp să se întoarcă la Londra, dar ştia că gestul ar părea nepoliticos.

— Ţi-a dat un plic, nu?

— Da, mi-a dat, dar... spuse Greg ridicându-se şi ieşind din cameră.

Cassie se uită la Sam.

— Asta-i tot? şopti ea.

— Cred că o să...

Greg reapăru şi Sam se întrerupse.

— Poftim, spuse Greg şi-i puse un plic în mâini.

Plicul nu avea niciun număr scris în colţ, iar Cassie îşi simţit stomacul tresărind. Oare greşise undeva?

— Mi-s puse să ţi-l dau întâi pe ăsta.

Cassie simţi atât ochii lui Greg, cât şi pe ai lui Sam asupra ei, în timp ce-l deschidea.

Hopa! Ai reuşit să ajungi atât de departe!
 în mijlocul paginii, era un desen cu un far, iar din partea de su

a farului ieşea un balon în care erau scrise cuvintele:

Bine ai venit, Veveriţo. Mă întrebam dacă o să reuşeşti..- Gluni (intr-un fel). Deci, acum, că eşti aici, iţi mai dau o sarcina. ■■ puterea! Uite-o: stai peste noapte. Da, exact, te şi văd cum te incru f Dar fii o surioară cuminte, rămâi peste noapte şi vei primi urmat indiciu dimineaţa. Ştiu că n-o să vrei. Ştiu că te va speria şi undeva neplanificat, departe de casă, de una singură – dar dacă ?
face vei dovedi că poţi face ceva spontan ca asta, fără ca lume: prăbuşească în jurul tău. Succes! (încearcă să te distrezi!)

Cassie strânse mai tare biletul în mână. îi auzea vocea jucăuşă, | meaţă îi trezea aceleaşi sentimente conflictuale pe care le avusese întotdeauna, de fiecare dată când deschidea următorul indiciu. Presiunea asupra pieptului, a inimii, când se gândea la fratele ei şi la faptul că îl pierduse. Şi scânteia aceea, aproape o *zvâcnire,* în timp ce citea cuvinte care o legau de el. Cuvinte care o făceau să simtă prezenţa lui zăbovind în jurul ei.

Citi încă o dată biletul, apoi ridică privirea spre Greg şi clipi.

— Voia să rămân peste noapte?

— Da, aşa mi-a zis.

- Dar nu pot, spuse ea categoric. Am de lucru mai

în timp ce o spunea. işi dădu seama car de prosresc ţa de nesăbuit. Nu ar fi trebuit niciodată sa plece pur Şt s p călătoria de şapte ore până aici fusese epuizantă, ... un o iaca din nou, iar Greg nici măcar nu avea de gând sa- dţaun afurisit de indiciu. Ar fi trebuit să planifice asta mai p * « fi fost pregătită. Trase aer în piept, încercând să ram

- Şi e clar că nu eşti în situaţia de insistă ea arătând cu un gest de jur-împrejur,

m cnus. Nu e niciun

— Am un apartament în oraş, cum am E ranj- în plus, dacă asta şi-a dorit Tom, aşa o să fa

— Dar...

Cassie îl „ • .

privi neputincioasă.

de lucru

Sa planifiç p- . ’ rePeca ea. Nu por sta în mijlocul pustietăţii liră

Se uită !^ anUnţ Oamenii>

— ŢL i ani’ Care stătea aşezat lângă ea.

^betn ran’ei"i ea. "P'"TUcă'Seîn j tinSe?imai,nult- ha na*ji Och"
C$n ^ră^U^a cand e?ci agitată.
1Vta de U SPre *ar Sam ridică mâinile. Dar nu insistă. Nu 4^arţină. E[o p ° °bl‘ge> Cassie vedea asta. Decizia trebuia sâ-i a sa se întoarcă şi să plece, fără indiciu, dacă aşa

voia. Se uită la fereastră, spre locul unde o aştepta oceanul

Dacj asta şi-a dorit Tom.

Probabil că aceasta era exact reacţia la care s-ar fi aşteptat şi el din partea ei – să se sperie, să refuze. Dar trebuie să fi crezut că ea *va merge* până la capăt, pentru că, altfel, n-ar fi ajuns niciodată la cadoul de la final.

Sam îi luă mâna şi i-o strânse. Cassie se uită în jos spre locul în care degetele lor se împleteau, atât de uşor, împreună.

— Cred că încearcă să-ţi arate ceva, spuse el. De ce nu-l laşi?

— Dar munca mea, Sam! Şeful deja mă urăşte.

— Atunci, care-i problema, dacă deja te urăşte? În cazul ăsta, n-au cum să înrăutăţeşti situaţia. Doar sună-l şi spune-i că eşti bolnavă.

Ea se încruntă.

— În viata mea nu m-am dat bolnavă.
J

De obicei, *se chinuia* din cauza asta chiar şi arunci când era bolnavă, împărţită între dorinţa de a nu transmite răceala sau orice altceva şi şi cea de a nu părea că se preface, îngrozită că oamenii nu o vor crede.

— Să sun eu în locul tău?

ce, am nouă ani?

~ Nu, *spuse el cu blânde,» o •*

*Privirii» l- * *c ' Cu siguranţă că nu ai nouă ani.*

triviale b se întâlniră firânJ, •

repede în altă ' "Xân ^u_se rcci proc. Apoi ea trebuit să se uite acolo, privindu^' 1 Părea prea intens ' m Grt % er3 înCi ce ar Pi fosr ' • J eXpreSle ^uică. Tom crezuse căvaPi singură, ceea

noapte undeva c^SamTe^" pmpmiva de „ riminc peK

Tonici r ^stomacul să se agite cu un alt fel de nervi.

asta – nu *chia^Ea^ $ nu încâ P^ nicio îndoială în privinp*

cân j *jşi jore3 c .nU aVea de S^d să cadă la acest obstacol, nu acum> dorise Tri sperare să obţină următorul indiciu. Dacă asta ¡fi*

- *oT^nt „ebUia " ∘ îndrep ” umeriL*

Capitolul 30

0 noapte bună C întoarce a c*oua z* cu indiciul şi le ură
ln bucătărie sin Parasit cabana, lăsându-i pe Sam şi pe Cassie
-Eib 8UnSamîizâmbL
Pui de somn î„ • U CC Părere ai tu> dar mie mi-ar prinde bine un *a face*
* faCe orice altceva.
*Jace orice altceva ~ • »**
Ca Cu hotărâr-p Ar Ce Vola sa msemne asta? Nimic, îsi spuse decât pjre

sa Se culce pe pat, care era mult mai

confortabil

nia* uŞor decât Patru Perne mai mult decât era necesar. Adormi
stOrr>acul ei r>, ZUSe Ca o va ^ace> având în vedere felul în care e
^a$e seara °Prea agitaţie, iar când se trezi era trecut . î?irecUperă
i" *n"„l desub11'' dC 'Oaktă di n geanta de voiaj, găsi un prosop
SCc'°cni Cll $ Pat •* P°mi pe coridor până la baie, unde aproape P
ePtu| rnusCulo' Cate *e$Ca CU ProsoPLll înfăşurat în jurul taliei, cu o
ro^e?te faţa • Cornplet la vedere. Doamne, îl vezi? Simţi că i se
C^** lui, s: • . t*rnP ce gura i se usca. Se sili să se uite în sus, în
Şi J v* jura că l-a „ *
|) C Ce nu ar * vazut încercând să-şi stăpânească un zâmbet.
^râcat. Suij ÎTl^*' trebuie că ştie cât de bine arată dezbrăcat.

[nceteazj r,ilCe^ PrnsoP> Sam era *dezbrăcat* îsi * Q"ie/

— Eu, ăăă, mă duc să fac un duş, dacă e în regulă.

Doamne, ce făcea? De ce îi cerea *permisiunea*.*

în baie, îşi spuse să se stăpânească naibii, chiar dacă se simţea ca un dezastru total de emoţii. îşi aruncă o privire severă în oglindă.

__Poţi să faci asta, spuse ea cu fermitate.

Putea sta aici, lângă un far, pe marginea unei stânci. Putea sta aici, cu Sam, departe de casa ei din Londra. Avea să fie bine. Nu exista niciun motiv pentru care stomacul ei să se agite în acest fel – probabil că îi era doar foame.

Se îmbrăcă în blugi şi o bluză neagră largă pe care o purtase în drum spre conac, apoi se chinui să decidă dacă să se machieze sau nu. Erau doar ei doi, deci ar fi fost evident că o făcuse pentru el, dar, în cele din urmă, îşi aplică totuşi puţin machiaj, menţinându-l subtil, pentru că s-ar fi ruşinat prea mult dacă nu o făcea.

Când se întoarse în bucătărie, Sam era complet îmbrăcat, deşi nu se putea decide dacă e uşurată sau dezamăgită. Ţinea în mana o sacoşă din răchită, pe care i-o întinse.

— Am împachetat nişte mâncare. M-am gândit că am putea ieşi, să facem un picnic undeva pe stânci.

— Un picnic?

Dintr-un motiv oarecare, acest lucru i se păru destul de atractiv. Şi£ur> de ce nu? Măcar să profităm cât putem, nu?

— Corect, aprobă ea

Uoamne, *de* ce n..

Lăsară *farul în PUtea Pară* la *fel de dezinvoltă ca* el? era *recunoscătoare n '' pI mbară lungul falezei. Cassie pentru că anula n ' SUnetU^ v ^ur 'ior care se spărgeau sub ei, Poate să se relaxeze*

V or ^ ' ?rca mu ^> ceea ce însemna că

o lase în timp ce pUpn ' ^mţoa că tensiunea din umeri începe să

Prin părul ei deja

Sam alese un În

Nu aveau o *nămr' A* *la lnrâm**pl**a**re şi se* aşezară *amândoi.* *c* *picnic,*
dar iarba era caldă şi uscată după o d

296

¡„soare. Cassie IŞI întinse picioarele în faţa ei, îndinându-şi fata spre soarele de seară, în timp ce Sam scotocea în punga de plasei" Scoase o sticlă de vin alb -Tesco Finest, cum spusese Greg – şi **două** dai albe cu o dungă turcoaz în partea de jos, la fel ca farul Cassie râse puţin în timp ce el turnă vinul în căni şi îi oferi una. Sam zâmbi, scuzandu-se.

— N-am găsit pahare de vin.

Ea zâmbi şi luă o înghiţitură. Gustul răcoros şi sec părea perfect pentru o seară de vară. Va trebui să-şi amintească să-i trimită lui Greg ceva în loc, odată ce ajungea acasă – indiferent de ce spusese el, nu se simţea chiar confortabil să se servească singură.

Sam despacheta ce mai era în sacoşă» întinzându-i un sendviş cu unt de arahide pe pâine albă, ceea ce o făcu din nou să râdă, un morcov întreg, căruia-i tăiase capetele, dar nu-l curăţase, pentru că se pare că nu reuşise să găsească răzui torul, şi două prăjituri din orez.

Sam se strâmbă puţin făcând bilanţul picnicului lor improvizat.

■ îmi pare rău. Mai mult n-am putut încropi din ce era acolo.

Nu, mie îmi place. Oricum, untul de arahide e preferatul rrieu- Acasă nu cumpăr fiindcă aş mânca tot borcanul în câteva zile 'l asta nu poate fi sănătos.

Sam schiţă zâmbetul acela strâmb al lui.

Ştiu, îmi amintesc. Eu şi Tom te-am prins de mai multe ori ancând unt de arahide direct din borcan» acasă la Claire.

Corect, spuse Cassie» deşi, sincer» uitase asta şi simţise o mi mărire la faptul că el îşi amintea.

Soarele începea să apună acum, devenind de un galben inte

?l c°lorând cerul din jurul lui, unde portocaliul lăsa loc rozului,

^ovului şi albastrului. Lumina se reflecta în oceanul calm la on- Era incredibil de frumos» încât i se părea puţin ireal că se află * mtr-un mic colţ al pământului, contemplând.

DuPă ce termină de mâncat, Sam îşi schimbă poziţia şi se laşa e SP^ astfel încât posţura lui să o imiie pe a ei. Mâinile lor erau apropiate, aproape atingându-se, iar Cassie avea impresia că poate simţi cum pulsul din vârfurile degetelor lui se întinde prin spaţiu pentru a se întâlni cu al ei. Pielea de pe antebraţe o furnica.

— Ştiai că Tom a fost aici?

Vorbea în tăcerea dintre ei, tăcere care, cel puţin de data aceasta nu era stânjenitoare. El ezită, apoi negă din cap.

— Nici eu, recunoscu Cassie. De ce crezi că a venit?

Sam continua să privească apusul de soare.

— Nu ştiu. Intr-un an, am vorbit să venim în Cornwall pentru surfing, dar n-am mai facut-o. Dar poate a venit de unul singur. Dacă mi-ar fî spus, aş fi vrut să vin, cred, şi dacă el voia să fie singur...

Se întrerupse şi între ei se lăsă un moment de linişte.

— Mă întristează, murmură Cassie, faptul că a fost deprimat şi n-a putut să-mi spună. Nu ştiam că încă suferă din cauza părinţilor noştri.

Se încruntă şi, pentru o clipă, se gândi la ce-i povestise Linda la înmormântarea lui Tom, despre whisky, despre faptul că Tom încerca atât de clar să fie ca tatăl lor, un tată pe care niciunul dintre ei nu-l cunoscuse cu adevărat.

— Sună stupid. Nu vreau să spun asta. Bineînţeles că suferea, nu e ceva care să fi dispărut vreodată, pentru niciunul dintre noi, dar vreau să spun...

— Ştiu ce vrei să spui, zise el încet. Dar cred că a vrut să fie puternic pentru tine. Erai atât de specială pentru el, Cassie.

Se întoarse, privind-o pe ea acum în locul orizontului.

— Tu eşti... continuă el, dar se opri şi îşi luă din nou privirea de la ea.

Cassie răsuflă încet.

Când deveni clar că Sam nu va continua, ea vorbi din nou.

— Crezi că el e, ştii tu, acolo?

Sam nu răspunse imediat.

- Nu ştiu, spuse el încet. Nu prea cred în toate astea, dar nici nu vreau să nu cred.

Cassie dădu din cap. Şi ea simţea la fel. Şi, dacă Tom era acolo, atunci i-ar fi plăcut asta, se gândea, să-i vadă pe ea şi pe Sam împreună, stând într-o tăcere prietenească.

Soarele dispăruse în mare parte, scufundându-se în ocean, dar reflexia îl Pacea să pară din nou aproape întreg. O briză răcoroasă îi mângâia obrazul şi ea tremură puţin. Ar fi trebuit să-şi ia o jachetă sau ceva – în Anglia nu te poţi încăpăţâna să ieşi fără aşa ceva. Sam observase, cu siguranţă, pentru că se întinse, îşi puse un braţ în jurul ei şi o trase uşor lângă el, iară să spună nimic. Căldura lui o învăluia, ungând frigul uşor din aer, şi simţea cum pielea lui o înţeapă pe ei când se ating. După o clipă, îşi lăsă capul pe umărul lui. I se parea uşor, firesc să stea cu el în felul acesta, oarecum ca relaţia de P letenie pe care o avuseseră când erau adolescenţi, înainte ca ea să atasca să-şi închidă inima faţă de el. Doar că de data aceasta

CeVa mai mult şi îşi simţea corpul încordat, în aşteptare.

__p I . ’ r

ul uitor, şopti Cassie în timp ce ultimele raze de soare dis-au, lăsându-şi căldura în aer înainte ca noaptea să vină şi as- CUn dâ culorile.

Sam o sărută pe creştet.

- Da.

I ‘ Ca pul pe spate pentru a-l privi, zâmbi şi văzu că faţa ii * lnr noaie într-un zâmbet. Bătăile inimii ei se accelerară când Oc Pr*v îrea, ochii lui albaştri erau şi mai albaştri aici, lângă

T S*fn^ea prinsă acolo, incapabilă să întrerupă contactul

Expresia lui se schimbă, acei ochi devenind mai imenşi, mai Nu f *ar sprâncenele i se strânseră într-o mică încruntare.

Pioasă sau confhză, îşi spuse Cassie, ci întrebătoare. Apoi, la î ' a^eca sPre ea> reducând distanţa dintre ei» şi o sărută. Uşor Pe ° ?

oaPrâ’ dar aP°*ea se înnnsc» punându-i o mână

Cassie îi răspundea la sărut, punându-şi cealaltă mână pe rul lui, trăgându-l mai aproape de ea şi, Dumnezeule, parcă s-ar fi prăbuşit, parcă s-ar fi înecat, toate gândurile dispărându-i di minte, astfel încât singurul lucru adevărat din lumea asta să fie el Iar după toţi aceşti ani, Sam era încă singurul care putea să-i facă asta, care putea să-i aprindă trupul în felul acesta.

Nu era sigură cât timp trecuse când el se desprinse şi se simţi uşurată să vadă că nu e singura care respiră greu. El îşi plimbat mâinile de-a lungul braţelor ei, se trase uşor înapoi, iar ea tresări din nou, fie de la atingerea lui, fie de la îndepărtarea bruscă a căldurii lui, nu ştia prea bine.

— Să mergem, spuse Sam, puţin răguşit. Ţi-e frig şi se întunecă. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Bine, spuse ea încercând să-şi păstreze echilibrul vocii. Nu mi-ar plăcea să mă rătăcesc pe aici.

El se ridică, îi întinse o mână şi o trase în picioare, apoi îi dădu din nou drumul, aproape ca şi cum nu ar fi vrut să o atingă. Cassie îşi ţinu braţele încrucişate în timp ce se întorceau pe marginea falezei, astfel încât să nu poată face ceva stupid, cum ar fi să încerce să-l ia din nou de mână.

I se părea ei sau aerul dintre ei zumzăia de electricitate? Poate i se părea. Dar el o sărutase, nu? Cu siguranţă că el făcuse prima mişcare. încerca să nu se gândească la ultima dată când se intam plase aşa ceva, cu atâţia ani în urmă. încerca să nu se gândească modul în care el regretase atât de limpede atunci. încerca sa nu s tot uite la el în timp ce se apropiau de far, întrebându-se la ce gândeşte, dacă şi de data asta regretă. Simţi furnicături de enei g prin piele când el descuie uşa şi o ţinu deschisă pentru ca ea să p intra

înaintea lui.

Se duseră în bucătărie. Sam puse cănile în chiuvetă, în rin Cassie şovăia, încolăcindu-şi vârfurile degetelor în jurul sca din lemn din faţa ei. Părea prea multă lumină aici, în comp u întunericul care se instala afară. Se apropie de dulapuri, simţind nevoia să facă ceva.

_Ceai? întrebă ea, poate un pic prea entuziasmată, în timp ce muta unele lucruri pentru a vedea daca găseşte ceva.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce îl întreba dacă vrea ceai? Arunca o privire peste umăr şi-l văzu clătinând din cap.

__Nu pot să beau cofeină seara târziu – nu mai dorm.

— Serios?

Dintr-un motiv oarecare, i se păru amuzant că el recunoştea asta – o vulnerabilitate ciudată la care ea nu s-ar fi aşteptat.

— Da. De ceva vreme.

— Aha. Bine.

Cassie închise uşa dulapului. Nici ea nu mai avea poftă de ceai, dacă se gândea mai bine. Rămaseră în picioare, uitându-se unul la celălalt. Acea păcătoasă de energie electrică era din nou acolo, umplând spaţiul dintre ei chiar şi atunci când stăteau în colţuri opuse bucătăriei.

Atunci, ăăă, mă duc să iau aşternuturile pentru canapea.

Sam băgă mâinile în buzunare în timp ce trecea pe lângă ea» se îndreptă spre hol şi apoi urcă la etaj. Cassie îi auzea paşii scârţâind deasupra ei şi, pentru că începuse să-şi frământe mâinile cât îl aştepta sa se întoarcă» îşi luă un pahar cu apă doar ca să aibă ceva de făcut.

De fapt, ce trebuia să facă ea? Era ceva între ei. întotdeauna ^sese, dacă era sinceră cu sine. Dar asta nu însemna că trebuie să

P°neze în consecinţă. Nu învăţase din propriile greşeli că

nu trebuie să aibă încredere în Sam? Se îndreptă spre fereastra de dea- SUpra Navetei şi privi afară. Era lună plină în seara asta» lumina ei lucind în întuneric.

resari auzîndu-l pe Sam» care revenea» şi se întoarse cu faţa la ridică un cearşaf.

E tot ce-am putut găsi» spuse el, cu un mic zâmbet. Poate '"^¡lenjeria

— Oh, spuse Cassie.

De ce nu găsea nimic de spus? De ce nu putea înceta să-l privească, pentru numele lui Dumnezeu? De ce nu putea să nu se mai gândească la pieptul lui, atunci când ieşise din baie?

— E bine. în seara asta e destul de cald, mă descurc cu pernele canapelei.

El şovăia în pragul bucătăriei. Aşteptând ceva, se gândea ea. Arătă cu mâna spre living.

— Atunci, ă..., mă duc să mă instalez şi eu acolo. Aşadar, noapte bună?

Cassie izbucni în râs. Nu se putea abţine. Tensiunea – adunată în interiorul ei şi dansând între ei – se revărsa, astfel încât nu se mai putea opri.

Sam se încruntă la ea.

k ~Ce?

F Cassie îşi strânse buzele pentru a opri râsul — tot *ridicolul* situaţiei.

— Sam. Cred că-i abia ora nouă.

Buzele lui se crispară în acel zâmbet strâmb.

— A trecut de mult ora mea de culcare.

Ea râse din nou şi clătină din cap.

Sam făcu un pas spre ea, în bucătărie, ţinând încă în mam cearşaful.

— Vrei, ăăă, un alt pahar cu vin sau altceva? _

Se priviră în ochi şi ea îşi simţi inima bătând mai tare. O ascu aşteptând. Apoi trase aer în piept şi păşi spre el, astfel încât se tâlniră în mijlocul camerei. Ea ştia ce face. Ştia că lucrurile nu p merge decât până la un anumit punct. Şi, ştiind asta... ei bine, semna că de data asta e în siguranţă, n?

— Nu, spuse ea cu vocea ei calmă, sigură. Nu mai vreau pahar cu vin. . *

Reduse distanţa dintre ei, îi luă cearşaful din mâini şi >?*1,1 capul pe spate pentru a-şi menţine privirea asupra lui.

Un ultim dar de Crăciun

Sam întinse mâna şi i-a dădu la o parte părul de pe faţă, lăsând în urmă puncte de căldură. Ea nu avea nevoie să spună nimic, nu avea nevoie să explice. La bine şi la rău, întotdeauna Riseseră capabili să se citească unul pe altul.

— Eşti sigură?

Ochii lui erau atât de al naibii de intenji, iar ea simţea ci ar putea exploda dacă nu face în curând ceva ca să elimine puţinul spaţiu care mai rămăsese între ei.

Dădu din cap.

— Sunt sigură.

Apoi el o sărută din nou, iar Cassie scăpă cearşaful pe podea acolo unde se aflau, fiindcă mâinile ei aveau nevoie să fie libere pentru a-l putea atinge. Le strecură pe sub cămaşa lui şi pipăi acei uşchi splendid tonii lăţi. Simţi cum mâinile lui le oglindesc pe ale unecându-i pe sub bluză, iar pielea ei se încingea unde o atin- S Şi Doamne, *asta.* Nimeni altcineva nu o făcuse vreodată să simtă asta.

El * '

| a j. gura pe gâtul ei şi ea gemu încet la zgârietura uşoară

. or lui. Sam îşi lipi ¡ar buzele de ale ei, iar mâinile îi alunecau

ej ? *ln t'm P ce pielea ei pulsa sub atingerea lor. *Mai mult.* întregul

arunca scântei, era plin de viaţă şi avea nevoie de *mai mult.*

e| . Parc a ar fi simţit-o, de parcă ar fi auzit-o într-un fel sau altul, *nu nd' 4 mai lntens' tr ăgând-o ŞÎ mai aproape, iar ea simţi căldura Un 1 —1 fiinţei. El i-a rostit numele încet, aproape ca a|e e- . aP°i. dintr-o singură mişcare, îşi mută şoldurile pe 'aţă J • r|dică *n braţe. Asta o făcu să râdă, cu răsuflarea cam tă- foloSea CC"* cuPrinde a mijlocul cu picioarele, în timp ce se Se °pri * rn*^Care Pentru a se lipi mai strâns de el. Pentru o clipă era sub •' U'tan^u_se unul la altul, cu feţele apropiate. Privirea lui ApOj Pentru a-i face nervii vraişte.

dihţi Ia C .Zatn^* se aplecă pentru a-i prinde buza de jos între Ca nd ea gemu încet, o duse în dormitor.

Capitolul 31

Cassie se trezi ghemuită lângă Sam, cu braţul lui bronzat şi musculos în jurul ei, respiraţia lui grea, pieptul lui urcând şi coborând. Rămase nemişcată, muşcându-şi buza, neştiind ce să facă. *Sam* era bărbatul acesta întins în pat, lângă ea. Şi amândoi erau goi, ^ceea ce i se păruse grozav aseară, când se lăsase furată de valul momentului, dar acum...

Cum ar fi trebuit să se poarte? Dezinvoltă şi relaxată – la asta se aştepta Sam? Oare pentru el fusese doar o altă aventură de o noapte? Se culcase cu o mulţime de femei la New York, după despărţirea de Jessica? Jessica. Simţea un şoc atunci când se gândea la ea. Cu mai puţin de patru luni în urmă Sam ar fi trebuit sa se *însoare* cu ea, iar acum iată-o pe ea, Cassie, cu el în pat. Şi, înainte de Jessica, aducea într-o veselie diverse femei acasă — ea văzuse asta, văzuse fetele căzându-i la picioare. Dar încerca să dea la o parte toate astea. Nu era corect să-l judece pentru asta acum – ea îşi dorise să se culce cu el, nu-i aşa? Fusese decizia ei. Şi fusese... ei bine, ui mitor. Intens, pasional, excitant, tot tacâmul. Genul de sex la care doar visezi. Sau cel puţin la care visa ea. Poate că Sam facea gen ăsta de sex tot timpul. *Nu,* îşi spuse Cassie. *încetează cu asta.*

Dar nu era sigură că *ar putea* să afişeze un aer dezinvolt şi relaxa şi nu era în stare să mintă, să spună că trebuie să meargă la

serviciu.

ca să poată pleca de aici şi să-şi dea seama ce e de făcut, pentru ca acum erau la un afurisit de capăt de lume, fără să aibă încotro s-o apuce.

Se trase ceva mai departe de el, gândindu-se să se ducă la baie, să se facă măcar frumoasă şi să vadă dacă găseşte nişte cafea sau altceva. Dar braţul lui se strânse în jurul ei.

— Unde te duci? mormăi el cu vocea atât de sexy şi răguşită de somn. întoarce-te.

Ea râse, iar asta spulberă o parte din stinghereala momentului. Sam o trase spre el, o sărută încet pe gât, iar ea simţi aceleaşi furnicături din seara trecută parcurgându-i partea laterală a corpului, până la degetele de la picioare. Sam o sărută din nou, îi strânse braţul, apoi a murmură:

— Vin imediat.

Se ridică, iar ea încercă să nu se uite cum îşi aruncă pe el nişte haine. Era aproape păcat să-l vadă îmbrăcat – chiar arăta nemaipomenit gol.

După ce Sam ieşi din cameră, Cassie îşi puse o bluză de pijama, aP°isc duse la baie, spălându-se repede pe dinţi şi verifîcându-se în °glindă. Când se băgă înapoi în pat, îşi luă telefonul de pe noptieră ca Sa cu ce să-şi distragă atenţia în timp ce-l aştepta să se întoarcă.

11 deblocă şi citi un mesaj de la Hazel pe WhatsApp.

[Jnde eşti?? Ai mai rămas o noapte? Ai stat singură??

^•mţindu-şi buzele zâmbind, Cassie îi răspunse.

Nu o să mă crezi, aşa că trebuie să-fi povestesc personal. Mă întorc ‘‘ Ceva târziu. Cred.

Nuuuuu. Suspansul mă omoară!

Cassie zâmbi, apoi se trezi la realitate când văzu cât e ceasul, l'nd cum i se strânge stomacul. Trebuia să-l sune

pe Robert – ° oră ar fi trebuit să înceapă serviciul.

a*** reaParu *n Pragul uşii, cu părul ciufulit, ţinând în mână o

’ cu cafea, pâine prăjită şi omletă. Cassie se uită la tavă, clipi, e uită la Sam şi zâmbi.

— Nu cred că mi-a mai adus cineva micul-dejun în pat acum, recunoscu ea.

Şi părea atât de drăguţ, ciufulit aşa, încercând să aibă un aer casnic. Ceva i se strânse în piept şi simţi o uşoară furnicătură de panică. Nu trebuia – şi nu putea – să meargă pe acel drum, să înceapă să aibă astfel de sentimente pentru el, nu din nou.

— Bine, asta înseamnă că n-ai cu ce să-l compari – dacă ai face-o, nu sunt sigur că aş ieşi pe primul loc.

Sam aduse tava, o puse între ei pe pat şi se uită la telefonul din mâna ei.

— Sună-l, o sfătui. Pe urmă o să te simţi mai bine.

Bineînţeles că ştia la ce se gândeşte ea.

Ştiind că nu s-ar bucura de micul-dejun în timp ce stomacul ei e un ghem de îngrijorare, Cassie formă numărul direct al lui Robert.

— Robert? spuse ea când acesta îi răspunse. Sunt eu, Cassie. îmi pare foarte rău, dar n-o să reuşesc să ajung azi. Nu mă simt bine.

— Nu te simţi bine? întrebă el neîncrezător, de parcă n-ar fi auzit niciodată de asa ceva.

— Da, spuse Cassie, nemulţumită că vocea ei nu e fermă. Am...

Sam arătă cu mâna spre stomacul lui, strâmbându-se.

— Gastroenterită?

îşi dădu seama că o spusese ca o întrebare şi continuă în grabă.

— Aşa cred. Oricum mi-e greaţă şi nu cred că e o idee bună să vin. Sper că e doar o chestie de douăzeci şi patru de ore.

— Dar... Dar... bombăni Robert. Nu poţi fi bolnavă, n-am cine să te înlocuiesc.

— Nu găseşti un suplinitor temporar? întrebă Cassie, eş* ? din memorie că nu se întâmplă nimic important la hotel în Z1 aceea şi că Josh se descurca. Pur şi simplu nu vreau să vomit p oaspeţi, încheie ea cât de ferm putu.

Sam ridică degetul mare, aprobator.

Pe fapt continuă ea, luându-i-o înainte lui Robert şi 7” se

încurajată de Sam, trebuie să închid. Mă simt puţin... j4ai vorbim

mâine.

închise, apoi se uită fix la telefon.
__jsju pot să cred că tocmai am făcut asta.
— Ai fost grozavă! Foarte convingătoare.

Cassie miji ochii.
— Mincinoasă. Dar nu poate dovedi, nu-i aşa?

— Exact. Aşa te vreau.

Ea luă cu o furculiţă din omletă.

— E bună! spuse şi vorbea serios.

Avea suficientă experienţă cu încercările lui Hazel de a face ouă jumări pentru a şti că, dacă le faci greşit, pot să iasă de parcă ar fi din cauciuc.

Când terminară micul-dejun, Sam luă farfuriile şi le îngrămădi pe noptieră.

Mă duc să fac un duş, pregăteşte-te, spuse el.

Să mă pregătesc, pentru ce?

I I ridică din umeri.

Ceva distractiv*

Şi Gr i arută Pe creştet aproape absent înainte de a pleca la baie.
? sarutul acela d • i r .

ii făcură J- ’ aezinvo*tura> felul în care el părea atât de natural Telef

n^n°U storT,acul să zvâcnească.

tresărj * .. SCoase un b*p chiar când el ieşea din cameră, iar ea h

Josh *j°rată ca ar putea fi Robert. Se uită şi văzu un mesaj de

auzit "
'^diar , *Ca e'(' bolnavă, ce nasol,* urmat de o fată tristă. Apoi,

,,,isteriOs s mesaj: *Chiar eşti bolnavă sau a apărut sponsorul*

^esajul *^0Vee ^^ a fi un tip bine şi acum fugiţi împreună?*

desc^- – CU Pe Cassie să zâmbească. Ridică o privire către

^P^nse PentrU a verifica dacă Sam nu se întoarce, apoi

Eşti mai aproape cu a doua.

CEH! Mă iei peste picior!

Iţi povestesc mâine la serviciu!

Dar am nevoie de detalii!!!

Se auzit un ciocănit în uşă, iar Cassie se dădu jos din pat, strigându-i lui Sam că se duce ea să răspundă. Deschise şi îl descoperi în prag pe Greg, îmbrăcat astăzi într-o cămaşă gri. Poate tot griul ăla era intenţionat.

— Ei, ai reuşit? întrebă el, puţin cam ursuz.

Cassie zâmbit fără a se putea abţine.

— Aşa s-ar părea.

Greg îi întinse un plic şi, de data aceasta, Cassie văză numărul din colt.

— *Aşa* cum am promis.

Cassie îl luă şi zâmbi în semn de mulţumire.

— Acum, bucură-te de o zi aici, bine? Dacă toc ai bătut atâta drum. Şi eşti binevenită să mai rămâi o noapte. Casa e a ta până mâine.

— Mulţumesc, spuse Cassie, încercând să-i transmită toată recunoştinţa. Ai fost atât de generos!

Greg flutură dintr-o mână.

— Măcar atâta puteam face. Şi eşti binevenită oricând, mă auzi? Mi-am notat numărul de telefon, ca să poţi da de mine, spuse Greg şi arătă spre partea de sus a plicului.

Cassie simţi o mică tresărire, văzând altceva pe plic decât numărul lui Tom, dar se linişti după o clipă. Tom avusese o legătura cu omul ăsta, indiferent de motiv, şi nu era rău să aibă o urmă din el şi acolo.

îşi luă rămas-bun de la Greg şi duse plicul în bucătărie, uitându'SC la el. Iată-1. Ultimul indiciu, cel care avea să o ducă până

la capat, avea să-i dezvăluie darul de la Tom – ultimul pe care i-l oferea- Vânătorile de comori ale lui Tom avuseseră întotdeauna acelaşi număr de indicii. Aşa că acesta avea să o ducă la ultima ascunzătoare, iar după aceea s-ar fi terminat totul şi legătura ei cu Tom s-ar fi rupt. Gata cu indiciile scrise de mâna lui, nu-i va mai auzi vocea în timp ce le citea.

îl auzi pe Sam coborând scările şi băgă repede indiciul pe jumătatc sub vasul cu fructe de pe masa din bucătărie. Zâmbi când el intră în bucătărie, sperând că nu e prea vizibilă căldura din obraji.

— Greg spune că ne lasă casa încă o noapte, dacă vrem.

O spuse cât putea de degajat, de parcă nu era mare lucru, lăsând să se înţeleagă că nu aşteaptă nimic de la el.

Sam miji ochii.

— Excelent. Imbracă-te atunci, hai să mergem să explorăm.

Era deja îmbrăcat, bineînţeles, purta blugi şi un tricou albastru – mult mai bine decât costumele alea elegante de avocat. Nu că ar fi avut ceva împotriva costumelor în sine, dar Sam părea mai mult *el Â însuşi* aşa, iară bravada pe care o deprinsese la Londra.

-OK.

Păi, de ce dracu nu? La urma urmei, ajunsese până aici. Şi, atâta tlrnp cât era aici, avea să se lase dusă de val — doar de data asta.

Se plimbară de-a lungul coastei, iară vreo ţintă anume, bucurându-se ziua caldă. Marea avea diferite nuanţe de albastru şi turcoaz, iar ass*e privea cum câteva păsări diferite se scufundă în apă pentru ?' prinde masa de prânz. Alături de ea, Sam o strângea de mână, P3?** lor potrivindu-se cumva, în ciuda diferenţei de înălţime. . Găsiră o cafenea mică, cuibărită pe drumul de deasupra plajei, . a^ară acolo afară, pe o bancă albastră de picnic, sub glii* e Cafe împodobeau vechea clădire din piatră. O femeie, care’ 7sie îi dădea în jur de cincizeci de ani, ieşi radioasă. afişându-ş> ^nţii foarte albi, care se potriveau în mod ciudat cu bluza P

[0] Purta pe sub un şorţ albastru.

— Cu ce vă pot servi, scumpii mei?

— Ăăă... începu Cassie şi se uită la Sam, care stătea în faţa ci

— *Cream tea)* este una dintre specialităţile noastre, dacă doriţi ceva bun şi gustos. Pot să vă aduc un ceai cu gheaţă într-o zi ca asta, să vă pregătesc nişte sendvişuri ca să meargă cu biscuiţii?

— Sună minunat, răspunse Sam.

Femeia aduse mai întâi ceaiurile cu gheaţă, în pahare deja acoperite de mărgele de condens, iar Cassie luă o înghiţitură, dându-şi seama că îi e mai sete decât crezuse. Nu se gândise să se oprească să bea ceva pe drum, prea prinsă în acea zi ciudată de basm. Când femeia aduse biscuiţii şi sendvişurile, aşezând totul între ei pe farfurii albe cu flori pe margini, îi mulţumiră. Cassie îşi aruncă privirea peste aranjament în timp ce femeia se îndepărta. Ii era puţin foame după plimbare. Apoi râse în hohote.

— Ce-i?

Sam o privea cu zâmbetul acela strâmb, încercând să se prindă de glumă.

Ea clătină din cap.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că sunt aici, în Cornwall, cu tine, la ceaiul de după-amiază.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Nici mie. Acum o săptămână eram la New York şi habar n-aveam ce urmează.

Cassie îşi muşcă buza. Până acum, nu vorbiseră cu adevărat despre ultimele luni, evitând cu grijă subiectul ultimei lor întâlniri.

— Cum a fost la New York? întrebă ea după un moment.

— A fost... începu el întinzând mâna pentru a lua un sendviş cu brânză şi castraveţi, dar nu-l mancă imediat. A fost grozav din

[1] *Cream tea* — gustare tradiţională britanica de după-amiază, care constă obicei din ceai servit cu biscuiţi dulci *(sconcs)* smântână şi gem. Este deosebit

popular în sud-vestul Angliei, în special în Cornwall şi Devon (n. cr*)*

multe puncte de vedere. Am ajuns să lucrez la un fel de centru de tineret, unde învăţam copiii să se caţăre.

Ridică puţin din umeri, de parcă i-ar fi fost ruşine să recunoască.

Cassie îşi înclină capul.

___Pot să-mi imaginez asta.

— Da?

Ea dădu din cap. Şi-l putea imagina pc *acest* Sam, cel pe care îl plăcea, făcând aşa ceva şi fiind bun la asta. îşi amintea, cu detalii chinuitoare, cât de răbdător fusese atunci când încercase să o înveţe

» să

schieze.

— Da, spuse ca ferm. Pun pariu că ai fost bun la asta.

Sam privi în jos la sendvişul său, cu o uşoară roşeaţă la baza gâtului, complet tulburat şi stânjenit.

Ea îşi ascunse zâmbetul, hotărâtă să nu insiste pe acest subiect.

— Mamei tale trebuie să-i fi fost dor de tine, spuse în schimb.

— Da. I-am cumpărat o zi la spa, ca să mă revanşez. Cred că se duce cu Linda, de fapt.

Serios? Linda nu mi-a spus.

Trebuia să o sune, să ia legătura cu ea, să vadă cum merge treaba 'a Pub. Ştia că Linda se străduia să transforme etajul în camere Propriu-zise, convinsă de una dintre sugestiile lui Cassie.

Şî... tatăl tău?

Sam se uită spre ocean.

N-am vorbit cu el.

1 se crispă, ca şi cum n-ar fi vrut să mai vorbească despre a' ^ar apoi păru să ia o decizie şi oftă, uitându-se înapoi la ea.

A fost la... hotel, în martie.

Formulase cu atenţie răspunsul – evitând foarte clar cuvântul Untă > deşi Cassie încă trebuia să lupte împotriva senzaţiei de dezgust.

Serios?

— Da. A vrut să... nu ştiu. Să-şi ceară iertare. Să fie acolo O ‘ Dar eu, în fine, am plecat.

— îmi amintesc, spuse Cassie, puţin ironică.

Tonul ei îl făcu pe Sam să zâmbească, eliberându-i parţial ten siunea din corp.

— Ai încercat să vorbeşti cu el de atunci?

Sam negă din cap.

__Nu sunt sigur că ştiu cum să fac asta după atâta vreme.

Cassie îl privi cu atenţie.

__Ştiu că nu e acelaşi lucru, spuse ea încet, dar aş da orice sâ vorbesc din nou cu părinţii mei. Sunt atâtea întrebări pe care aş vrea să le pun, atâtea lucruri pe care aş vrea să le aflu despre ei şi pe care nu le ştiu, pe care n-am să le ştiu niciodată.

Sam întinse mâna spre ea, dar Cassie clătină din cap.

— E în regulă. Nu sunt... sunt în regulă, repetă ea. Am vrut doar să spun... Oare o să regreţi că nici măcar n-ai încercat, cat ai avut ocazia? Poate că nu – nu-l cunosc pe tatăl tău şi poate ca într-adevăr nu e genul de om care să merite să-i acorzi o a doua sau a treia şansă. Dar, dacă ştii, în adâncul sufletului tău, că exista o parte din tine care *o să regrete,* atunci...

Zâmbi cu blândeţe.

>

— Ei bine, atunci poate că ar trebui să încerci.

Pentru o clipă, Sam nu spuse nimic, doar se uita la ea, cu puţin încruntată, apoi a oftă. f

—Toată viaţa m-am temut să nu ajung ca el. Să nu fac ce a el: să am un copil pe care să-l dezamăgesc sau ceva asemă Călătoresc, sigur, dar, până recent, făceam asta doar în vaca ţ mă ţineam de un singur loc, de o slujbă stabilă, spuse el, iar P îi apăru o mică grimasă. M-am străduit din răsputeri sa nu el, dar dacă sunt? j.ncre

Numele Jessicăi plutea din nou în aer, dar parcă niciunu ei nu voia să o menţioneze direct.

Ei bine, spuse ea cu tot calmul de care era în stare, poate câ faptul că eşti conştient de asta, conştient de greşelile lui, înseamnă că n.o să faci şi tu aceleaşi greşeli.

Amândoi priviră oceanul un timp, apoi Cassie luă şi ea un sendviş şi îl învârti pe toate părţile.

__Amy e însărcinată, spuse ea încet, iar Sam ridică brusc privirea spre faţa ei. E copilul lui Tom.

Sam dădu încet din cap, iar Cassie se uită fix la el.

— Ştiai.

— Da, ştiam.

»

Cassie îşi aminti atunci cum îi spusese el s-o lase baltă în legătură Amy, în bar, în ultima seară pe care o petrecuse cu Tom înainte ca acesta să moară.

Simţea lacrimile arzându-i fundul ochilor, dar clipi pentru a le îndepărta.

Vasăzică ştiai... spuse ea trăgând aer în piept. Ştiai că are de gând s-o părăsească. *Că o părăsise.* A părăsit-o, pentru că nu voia...

Dar era prea dureros să o spună cu voce tare.

Sam o privi lung, cu sprâncenele strânse.

Cred că, până la urmă, s-ar fi răzgândit, spuse el.

Cassie se uită din nou la sendvişul ei.

Totuşi *nu poţi să ştii* asta, nu?

Nu, dar... Uite, el nu mi-a spus exact ce e în mintea lui. Ştiam că A * * . y e însărcinată şi ştiam că Tom e speriat. Cred că a crescut atrizand *imaginea* tatălui vostru, dar el, adică voi n- aţi avut n'ci°dată un tată, nu-i aşa?

Cassie se încruntă spre farfuria ei.

Asta nu e...

° sPun ca o scuză sau ceva de genul... Doar că... Ei bine, A 3 ln^c'eg> *ntr-un fel, spuse Sam repede şi îi oferi un zâmbet 01 le-aţi avut pe Linda şi pe Claire şi...

— Claire n-a fost chiar un model de urmat, spuse Cassie oftând apoi se simţit imediat vinovată pentru asta.

Claire nu făcuse nimic în mod explicit greşit, nu-i aşa? Fuseseră îngrijiţi, avuseseră parte de o casă, de confort. Aveau un loc unde puteau sta împreună, altfel, cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă nu i-ar fi luat Claire la ea.

— Ei bine, Linda, atunci. Dar n-a existat, nu ştiu, o figură paternă, ştii? Şi Tom, ei bine, când mi-a vorbit despre asta, spunea că nu ştie cum să fie tată. Şi cred că-mi cam dau seama de ce.

Cassie nu spuse nimic, deşi o durea inima ia ideea că Tom simţise că îi poate spune lui Sam toate astea, nu ei. Poate fiindcă, oricât de mult ar fi încercat ea întotdeauna să aibă grijă de el, de obicei el fusese cel care avea grijă de ea. Aşadar, era o relaţie diferită de cea pe care o avuseseră Tom şi Sam. Şi poate, în loc să simtă gelozie, ar fi trebuit să fie recunoscătoare că Tom a avut pe cineva ca Sam în viaţa lui.

— Cassie, eu chiar cred că s-ar fi întors la Amy, spuse Sam cu blândeţe în glas. O iubea. Şi nu era atât de nenorocit ca să o lase singură cu un copil, spuse el cu acelaşi zâmbet strâmb pe care ea il cunoştea atât de bine. Nu ca mine.

Cassie a suspinat.

— Nu eşti un nenorocit, Sam, spuse ea.

El ridică din sprâncene şi Cassie râse.

— Mă rog, cel puţin nu *tot* timpul.

— Am stricat atât de multe lucruri, Cassie, spuse el încet. Chiar dacă n-am vrut, am facut-o.

Ea nu răspunse, nu era sigură ce să spună. Pentru că ştia, nu aşa? Fusese acolo.

Sam îi luă mâna, o ţinu pe masă. Degetele ei se împletiră auto mat cu ale lui.

— Dar nu vreau să stric asta.

Stomacul lui Cassie a tresărit. Simţea un amestec de emoţii p care nu putea să le identifice. Simţea o căldură, alta decât a soarel

străbătându-i coloana vertebrală şi se îndreptă de spate, devenind mai rigidă.

— Sam...

Dar nu era sigură ce să spună. Nu era sigură că e pregătită pentru această conversaţie.

— Hai să ne bucurăm de restul zilei, bine?

El îi strânse mâna, încuviinţă din cap şi-i dădu drumul la degete. Şi, chiar şi în căldura zilei, degetele ei percepută pierderea, răceala care lua locul mâinii lui.

Capitolul 32

Deasupra lor, cerul se înnora. Stăteau pe iarba din faţa farului, suficient de aproape de marginea falezei pentru a vedea marea, dar destul de departe încât să nu existe nicio şansă de a cădea accidental peste margine. Sam încercase să o facă să se aşeze puţin mai aproape, dar ea refuzase – priveliştea stâncilor de jos era frumoasă, dar nu ceva ce ar fi vrut să vadă de aproape. Cerul înnorat nu strica frumuseţea locului. în schimb, totul căpăta un aspect nou, schimbându-sc din paşnic în sălbatic, pe măsură ce vântul se înteţea şi aerul se răcea, ameninţând cu ploaia. Marea de dedesubt trecea de la placiditate la furie — nu o furie în toată regula, nu încă, dar se îndrepta în această direcţie.

Cassie mâncă o a treia felie din pizza semipreparată pe care o găsiseră în congelatorul lui Greg şi oftă.

— Sunt puţin tristă că toate astea trebuie să se termine, ca tre buie să mă întorc la realitate.

A doua zi urma să ia primul tren spre Londra. Pentru că San stătea destul de aproape de ea, îşi lăsa capul pe umărul lui, ,ar e cuprinse cu braţul, prieteneşte.

— Şi eu, murmură el, iar ea se întrebă dacă şi el simte la felI, are sentimentul că totul funcţionează aici, că ei funcţionează aici

Era ca şi cum ar fi existat o vrajă în jurul cabanei, al farului, coastei, iar cât timp se aflau în interiorul ei, erau în siguranţa.

- Ce ai de gând să faci acum? Să ce întorci în avocatură? Să te duci la Londra?

Până acum, încercase să nu-i pună niciuna dintre aceste întrebări, pentru că nu era pe deplin sigură de răspunsul pe care dorea sâ-l primească. Nu voia ca el să dispară, dar nici nu voia să facă totul dureros şi amândoi mai aveau atâtea de rezolvat. în ceea ce o privea, ştia că nu se poate pune într-o situaţie vulnerabilă. Indiferent dacă el se schimbase sau nu, o parte din ea încă nu avea încredere totală în el, oricât de mult şi-ar fi dorit în acel moment. Ar fi fost mai bine sau mai rău ca el să fie apropiere? Puteau să se străduiască să fie prieteni după ce se întâmplase? Sau aveau să se îndepărteze unul de altul, rămânând doar cu amintirea acestor câteva zile romantice petrecute în Cornwall, ca într-un film?

Nu sunt sigur, spuse Sam încet. Am renunţat la slujbă, îţi aminteşti?

Ea încuviinţă din cap, deşi nu era în totalitate exact. O părăsise P^C ?^e^u loi la altar, nu renunţase la slujbă, şi era o deosebire. Totuşi, vrei să fii din nou avocat? Ţi-a plăcut să faci asta? nuşca uşor, astfel încât să poată ridica privirea spre faţa lui, iţească expresia. îşi dădea seama că, de fapt, nu-l mai întrebase dată asta până atunci. Dar, cu siguranţă, el se comportase de 1 ar fi plăcut – banii, statutul, cercul social.

Cu »sta nu Eu un r.. recunoscu Sam. Dar acum nu ştiu... Ceva în legătură 4 ‘nai pare în regulă. Dar nu sunt sigur ce ar fi potrivit. Ca tine. N-am o pasiune, aşa că, fără un loc de muncă» iară Q tern că... aş intra, pur şi simplu, în derivă.

Păruse i ce voia şi cum să obţ acord. Era Oarecare măsură, li plăcea sa orga

le nu şi-l pmea imagina cu adevărat pe Sam în derivă, ^totdeauna atât de sigur pe sine, pe locul lui în lume. Sigur ;ină asta, chiar dacă ei nu-i

plăcea sau nu era amuzant că o considera pe ea ca fiind aceea cu pasi- arâre, scop. Chiar avea toate astea? Presupunea că da, într-o

Şi, odată, fusese foarte sigură pe ce avea să facă, înainte de ? fi

•

« n prin$â

în ciclul vieţii londoneze, al muncii. Dar, de fapt, nu munca ei ţinuse vreodată cu picioarele pe pământ. Ci Tom. Aşa că înţelegea acel sentiment de derivă, chiar dacă nu o spunea cu voce tare

— încă o bere? întrebă Sam, ridicând-o pe cea goală.

Când el intră din nou în casă, Cassie îşi trase genunchii la piept înconjurându-i cu braţele. îşi dorea să poată rămâne aici, să asculte marea la nesfârşit. Acasă, în apartamentul ei din Londra, tot ce avea

de ascultat erau zgomotul uşilor care se trânteau, certurile îndepărtate, sirenele şi traficul.

Sam se întoarse cu două beri şi cu plicul.

— Am găsit asta, spuse el ţinându-l în mână.

— A, da, spuse Cassie şi îşi drese glasul. L-a lăsat Greg mai devreme.

Fusese o prostie să creadă că Sam nu va observa sau că va uita de el. Până la urmă, era singurul motiv pentru care se aflau acolo.

Sam i-l întinse împreună cu berea şi se aşeză lângă ea.

— Ei, îl deschizi?

Cassie se uită atentă la plic, la numărul din colţ. Apoi la Sam.

— Mi-e prea frică, şopti ea.

Când el se încruntat, ea continuă:

— Dacă-l deschid, atunci se termină totul, gata. A fost ca ş cum... Ei bine, nu ca şi cum l-aş avea înapoi, dar a fost ceva partea lui de care să mă agăţ, ştii? Şi, odată ce ajung la capar, t o să se sfârşească.

Şi dacă nu făcea faţă? Dacă ar fi cedat?

— înţeleg, spuse Sam. Serios, înţeleg. Dar, Cass, nu pol frica să

te stăpânească pentru totdeauna. Asta a încercat arate, nu? Că eşti mai curajoasă decât crezi.

Ea puse scrisoarea alături, de cealaltă parte a lui Sam, de amândoi.

Nu pot, Sam.

.__Nu poţi sau nu vrei?

Deşi vocea lui era calma, Cassic detecta o înţepătură subtilă în ea. Se încruntă.

— De ce insişti?

Nu era corect – el ar fi trebuit să-i înţeleagă, cu siguranţă, motivele. Continua să spună că înţelege, că şi lui îi e dor de Tom. Atunci, n-ar fi trebuit să încerce să o împingă să facă asta când nu era pregătită.

— Pentru că nu poţi să te temi tot timpul de orice, Cassie!

Sam ridică o mână în aer în timp ce vorbea, iar ea se îndepărtă brusc. Nu era ceea ce aşteptase, iar durerea o străbătu cu putere.

Şi, înainte să se poată opri, ripostă:

— Eu? Nu sunt singura care se teme, Sam.

— Ce vrei să spui?

Pe chipul ci apăru o expresie dispreţuitoare. Cădea din nou în vechile tipare, chiar dacă o parte din ea se detesta pentru asta.

Nu vrei să mă las stăpânită de frică, dar uită-te la tine!Ţi-e Ca sa nu ajungi ca tatăl tău, dar, în acelaşi timp, ţi-e frică să-ţi iei n angajament adevărat, la fel ca el. Ai lăsat-o pe Jessica la altar P ntru că ţi-a fost foarte frică să mergi până la capăt, nu-i aşa?

Postise cuvintele pe un ton muşcător, apoi, pentru că asta nu era de *
a)uns, sc ridică în picioare şi se îndepărtă la câţiva paşi de el.

u era bine, Cassie. Eu şi Jessica nu ne potriveam.

°Cea îi era acum ciudat de calmă, iar ea se întors spre el, încru-

'’"'S braţele.

Măcar ai mai vorbit cu ea de atunci?
U pauză,

Răi, nu prea.

Rxact.

De ce asta o făcea să se simtă mai rău? Doar că, dacă el ar fi vorbit cu Jessica, dacă ar fi lămurit lucrurile, weekendul acesta n ar fi părut ilicit, ci ar fi putut însemna cu adevărat ceva.

— Ei bine, atunci, nu-mi vorbi mie despre curaj, Sam, pentru că e doar ipocrizie.

Sam se ridicase şi el în picioare acum şi ea îi vedea rigiditatea corpului. Cerul de deasupra era şi mai întunecat şi Cassie simţi primele picături de ploaie căzându-i pe faţă. Sam făcu un pas spre ea, cu maxilarul încordat, astfel încât ea trebuit să-şi înalţe bărbia pentru a-l privi în ochi.

— Bine, spuse el sec. Poate că ai dreptate. Dar cel puţin eu sunt destul de curajos să fac un lucru, cel puţin sunt destul de curajos să recunosc ce se întâmplă aici, ceea ce tu se pare că nu vrei.

Ceva o lovi pe Cassie direct în stomac, iar ea se trase cu un pas înapoi, clătinând din cap.

— Da, Cassie. Cel puţin eu sunt destul de curajos să-ţi spun ca te iu...

— Nu, nu, spuse ea pe un ton ridicat, aproape de nerecunoscut, apoi făcu încă un pas înapoi, înfăşurându-se cu braţele. Nu e corect, nu e...

Respiraţia i se accelerase, chiar dacă îşi spunea să se calmez naibii. Dar era prea mult. Nu voia să audă asta. Nu voia să-şi P[c] mită să ajungă din nou în acel punct, nu putea suporta consecinţ dacă n-ar fi mers, nu putea să audă asta sau să o spună, pentru ar fi însemnat să se deschidă, să fie vulnerabilă când ea încă ab refăcea. Jurase că nu-i va mai da lui Sam inima ei, nu-i aşa. ?* fost al naibii de bine să se ţină de cuvânt.

— Nu, repetă ea. Eu...

De data aceasta, scutură frenetic din cap.

— Nu pot face asta. Nu din nou.

Ea nu-i putea oferi inima, nu se putea deschide pentru a-l iubi u adevărat, pentru că asta i-ar fi dat lui puterea de a o distruge. Şi ştia că nu se mai poate întâmpla asta, nu după moartea lui Tom.

— Cum adică din nou?

Cassie scoase un sunet care era în parte suspin, în parte râs neîncrezător.

__Am mai fost în situaţia asta, Sam! Ţi-am spus, acum cinci ani, ce simt, iar tu...

Dar nu putu să termine, aşa că, în schimb, se întoarse pe călcâie.

El o apucă de braţ, oprind-o, chiar dacă ea îi împingea mâna în lături.

— Atunci a fost altfel, spuse el hotărât.

— Zău? replică ea tăios. De ce? Sam se încruntă.

— Pentru că, pe atunci, eram amândoi...

Ea ridică dispreţuitor din sprâncenele. . .

— Ce? Copii? Ştiam ce simt *atunci,* Sam. Şi tu ştiai. Şuai şi apoi ai ales cel mai dureros mod de a-mi spune să trec peste demonstrezi ceva.

minte chiar şi după toţi aceşti ani. ..d?

Sam o privea fix. I se părea ei sau eveni

— N-am vrut să te rănesc, spuse el cu vocea raguş

— Ei bine, ai facut-o.

^Nu, eu...

* trase aer în piept, iar umerii i se ridicară din cauza efortului. — A _1 • w ,

aiîi lca Şham că, pe termen lung, aş fi ajuns să te rănesc dacă

P°rt ITlerS drumul ăsta. Ştiam că aş fi dat-o în bară. Şi nu su-

1 'deea de a te pierde când s-ar fi întâmplat asta.

ă 1 pierzi pe Tom, spuse ea şi se auzi ca o jumătate de suspin, ădu din cap şi făcu un pas spre ea. De data aceasta, Cassie Se mai feri.

— Da, să-l pierd pe Tom. Dar şi pe tine, Cass. Am simţită • de mult pentru tine, chiar şi atunci. Am simţit prea mult şi nu ti cum să gestionez asta. Am crezut că fac ce trebuie. M-am gândit ar fi mai bine pentru amândoi să-i pun capăt înainte de a înrăutâ' lucrurile.

— Şi ce, ai crezut că-i în regulă să iei decizia asta de unul singur? Ai fi putut să vorbeşti cu mine despre asta, Sam! în schimb, tu spuse ea şi închise ochii, clătinând din cap. Nu asta e ideea.

începea să fie distrasă de amintirile din trecut. Lăsase asta deoparte, îşi continuase drumul. Nu voia să revină acum.

Simţi atingerea mâinii lui pe obraz, deschise ochii şi îl văzu stând acolo, atât de aproape.

— Te-am iubit atunci, Cassie. Cred că întotdeauna te-am iubit.

Auzind asta, lui Cassie i se strânse gâtul, iar inima ei, blestemata ei de inimă trădătoare, părea că se umflă, bătând mai intens, şi ritmul ei îi lumina întregul corp. Dar tocmai de aceea nu putea accepta asta. Pentru că, dacă ar fi facut-o şi n-ar fi mers între ei, dacă el ar fi rănit-o din nou, atunci cum ar mai fi supravieţuit inima ei?

— Şi ce, pentru că eşti pregătit acum înseamnă că e în regulă.

Era abia o şoaptă.

Sam deschise gura să spună ceva, apoi o închise şi clătină din cap

— E ceva real, Cassie, e...

—Nu- , ufădc Vocea ei sună ca un pocnet şi-l întrerupse. Cassie luă o gur aer şi se feri de atingerea lui.

— Nu, spuse ea din nou. Ti-am dat o şansă atunci, am, * C rn $1 CU»„ . :nr ră grăbi[13]

Plecă de lângă el, ridică indiciul de pe pământ şi ‘ în casă iară să mai rostească un cuvânt. Ochii îi ardeau şi $ s-ar putea să izbucnească în hohote de plâns. încerca sa încet, liniştitor, în timp

ce alerga înăuntru şi apucă geant îşi făcuse deja bagajele, bineînţeles, doar pentru a fi orB‘

Apoi găsi cartea de vizită a şoferului de taxi şi sună la numărul fişat Probabil că Sam credea că ea doar se linişteşte sau bea un ahar cu apă. Şi asta era bine, era mai bine, pentru că ea nu voia să Jea ochii cu el. Nu putea face asta. Pur şi simplu nu putea.

Ieşi din nou abia când auzi sosind o maşină. Sam era încruntat, uitându-se când la taxi, când la ea. Acum ploua mai tare, părul lui începuse să se întunece odată cu el, iar picăturile i se lipeau lui Cassie de piele în timp se apropia de maşină şi îşi punea geanta în portbagaj.

— Cassie, spuse Sam încet. Ce naiba faci?

Cassie ridică privirea, forţându-se să se uite la el.

— Nu pot face asta, Sam.

Buzele ei dădeau să tremure şi le strânse pentru a le opri.

— E prea mult. Şi amândoi suntem... Nu suntem...

Deschise portiera maşinii.

— E prea mult, bine?

Nu-i dădu şansa să răspundă, se urcă în taxi cât de repede putu Şi i spuse şoferului să pornească. Sam nu încercă să o oprească. Nu aıerga după ea şi nu o strigă. Când se întors să se uite la el pentru ultima oară, el stătea acolo, în ploaie, privind-o cum pleacă. Şi, abia tUnci> singură în maşină, lăsă să-i cadă lacrimile.

TREI LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 33

bind dintr-un pahar cu cel mai un ° platoul de

vreodată şi gândi ndu-se daca sa mai soarele
brânzeturi pe care îl comandase air r0Chia înflorată pe
plăcut, chiar şi la mijlocul lunii septe ^amte ca ea, Hazel şi care o
cumpărase dintr-un impuls peSte ţQţ *n
Unda să plece la Bordeaux îi lăs[a] um care lumina roz a
erau clădiri frumoase, de culoarea nisip restaUrant se afla o
amurgului le facea să strălucească. Vi balcon. O femeie
clădire înaltă de apartamente, fiecare cu pro stătea acolo, cu
faţa bronzată, îmbrăca cu verde-aprins, şi nedera
râdea la telefon, vor prin roşul artificial. Nici măcar firele de
păr cărunt nu părea deranjeze – şi nu ar trebui să o deranjeze,
jată de turiştii care dădeau târcoale d * Olatoul cu brânza
spre -Nu te jena, spuse Claire, îndreptând p
ea. Am văzut cum te uiţi la brie. râsfaţa cu un supli
Cassie îşi mai tăie o bucată. Daci n
^ent de brânză brie în vacanţă, atunci c _ ° ^use vreodată
Claire arăta mai relaxată decât credea mai
când se mutase la Bordeaux, se bron la iveala
v°pseasci părul, astfel încât castani

se gândea Cassie ° că îi stătea bine, păreau destul de la modă, de parcă ar fi fost fa_c intenţionat. Mai pusese câteva kilograme, probabil din cauza vinu lui, a brânzei şi a produselor de patiserie, dacă săptămâna petrecută de Cassie acolo era un indiciu, şi arăta bine cu ele. Mai sănătoasă.

Linda, care stătea în faţa lui Cassie, oftă, împingându-şi scaunul înapoi de la masă şi încrucişându-şi braţele pe burtă. Inelele ei străluceau în lumina amurgului.

— Ştii, Claire, cred că s-ar putea să mă mut şi eu aici, spuse ea ridicându-şi paharul cu vin şi sorbind o înghiţitură. Aş putea deschide un restaurant aici.

Cassie schimbă o privire cu Hazel, care stătea lângă ea. Ideea că Linda ar putea avea o afacere aici nu prea se potrivea, iar Cassie văzu pe chipul lui Hazel că şi ea e de aceeaşi părere. în plus, indiferent ce spunea, Cassie ştia că Linda nu va părăsi niciodată pubul. Dar faptul că îl lăsase câteva zile pentru a pleca în vacanţă, că părea sa se înţe leagă bine cu Katie, managerul, era cu siguranţă un lucru pozitiv.

— Ei bine, eşti binevenită aici oricând, spuse Claire. M am bucurat atât de mult să te văd! Să vă văd pe toate. Ca şi cum aş a aici o bucăţică de acasă.

Cassie aruncă o privire spre mătuşa ei. Nu crezuse că ui * îi pasă cu adevărat de asta. Claire schiţă un zâmbet, de par exact la ce se gândeşte Cassie, care mai luă o înghiţitura Chiar că era bun, deşi habar n-avea ce soi e, în afară de ap un vin local, de regiune.

Se simţea mai mulţumită decât fusese în ultima vrem
J . ' ftrând-o sa r eaJ1
cordarea prin care trecuse părea să se estompeze, tac zeze de cât stres avusese parte în ultima perioada. * re$anf>

Robert făcea ca *totul* la locul de muncă să Para ceva |a determinând-o să se întrebe dacă nu cumva se întamp nivel de conducere despre care ea şi Josh nu ştiu. y1

a în sinea ei, o parte din acest stres provenea din faptul că

se putea opri din a retrăi acea noapte din Cornwall. Nu se putea • să vadă chipul lui Sam în timp ce se îndepărta de el în ploaie. Nu reuşise să-l uite, deşi trecuseră săptămâni întregi.

El nu sunase. Nici *ea* nu sunase. Nu mai primise niciun e-mail, evident. Şi renunţase complet la ideea casei din Ţara Galilor. .

în plus, mai era şi faptul că încă nu-şi făcuse curaj să deschidă ultimul indiciu lăsat de Tom, iar micul plic cu numărul cinci în colţ îi bântuia gândurile încă din vară.

— O să vin şi eu, anunţă Hazel ridicând în semn de salut paharul, deasupra căruia scânteiau ochii ei verzi. Să mă mut aici, vreau să spun. Au nevoie de oameni de publicitate aici, nu?

— Sigur, spuse Claire. De cei care vorbesc franceză, îmi imaginez.

Hazel îşi agită paharul cu vin, lichidul rămas clătinându-se puţin periculos.

— O să învăţ.

În acel moment se apropie chelnerul pentru a strânge farfuriile. Era un bărbat atrăgător de vreo douăzeci de ani, presupunea Cassie, Qnet şi chipeş, cu pometţi care păreau sculptaţi, care transmitea vibraţii intense.

erci| spuse Cassie în timp ce el îi lua farfuria.

Chelnerul făcu semn spre paharul de vin aproape gol.

Un autre vin[7]*?*

merc ^ *Un café au lait, peut-être**?*

| e neru l îi adresă un zâmbet cald, pe care ea i-l întoarse. Abia mele două zile îşi făcuse suficient curaj să încerce franceza üln liceu C w . ...

0 c p u Toata sinceritatea, nu era pe deplin sigură că ştia ce e *lait,* dar era una dintre puţinele denumiri de băuturi pe care şi le amintea de la şcoală şi ştia că e vorba de i

<ucd, cei puţin

---

7 lumesc – ţn |imba franceza, în original (n. cr.).

5 N Un "" fhinceză, în original (n. cr.).

Mulţumesc. Poate o cafea cu lapte?” — în limba franceza, în original (n. cr.).

S-ar fi putut întoarce aici să înveţe mai multă franceză. Perspect era ciudat de atrăgătoare şi se trezi verificându-şi mental agenda d lucru pentru a vedea când va putea veni din nou în vizită

Chelnerul se întorsese acum de la Cassie la Hazel, ochii săi că prui devenind ceva mai intenşi – ceva de care Hazel părea să nu-şi dea seama.

— *Etpour vous*[x]*?*

— *Vin!* comandă ea. *S'il vous piuit. Nous sommes en vacancer!*

Pronunţă totul cu un accent foarte englezesc, facându-i atât pe Cassie, cât şi pe chelner să zâmbească. Dar Hazel se uită la Cassie.

— Vezi? îndată o să vorbesc fluent.

Chelnerul strânse farfuriile rămase, dar mai zăbovi pe partea mesei unde stătea Hazel.

— *Pour combien de tempPl*

Hazel îl privi derutată şi el trecu la engleză, dovadă că doar încercase să le facă pe plac cu franceza. Lui Cassie îi plăcea că, totuşi, le dăduse şansa să încerce, fără să le facă să se simtă prost din cauza asta.

— Pentru cât timp sunteţi aici?

— A, până vineri.

— Aveţi planuri până atunci?

— Hm... făcu Hazel şi se uită în jur, la ele. Nu ştiu- Avem vreun plan?

Se concentră asupra lui Cassie, care ridică din umeri ş> se peste masă la Claire, pasându-i întrebarea.

Linda sări în ajutor.

, * dai nu*

— Ascultă, dragule, îi spuse ea chelnerului, de ce nu i mărul rău?

[1] „Şi pentru dumneavoastră?” – în limba franceză, în original (n
[2] „Vin... Va rog. Suntem în vacanţă” – în limba franceza, în orig
[3] „Pentru cât timp?” – în limba franceză, în original (n. tr.)«

Scoase un pix şi i-l dădu chelnerului împreună cu un şerveţel. După plecarea chelnerului, Cassie izbucni în râs.

— Să fii agăţată în Franţa! E ceva desprins dintr-un roman de dragoste.

Hazel îi făcu un semn cu mâna.

— Ei bine, parcă voiai să te muţi aici, nu? Poate-ţi găseşti şi un soţ francez.

Hazel îşi dădu ochii peste cap în mod exagerat.

— Nu fi ridicolă. Deşi, dacă mâine o să fiţi amândouă plictisitoare, poate-l iau în serios şi mă duc să petrec o zi romantică şi pasională.

Cassie miji ochii spre ea, iar Hazel se încruntă.

— Ce?

Nici măcar n-ai de gând să-i dai o şansă, aşa-i?

Cassie, omul stă în *Franţa.*

Acesta era într-adevăr un punct de vedere valabil, dar Hazel nu a ea niciodată o şansă nimănui — nu avusese încă mai mult de o nrâlnire cu niciunul dintre diverşii ţipi pe care îi cunoscuse anul acesta> ca dc obicei.

Ei bine, spuse Claire, dacă interesează pe cineva recomandare^ un iubit francez e cu siguranţă alegerea bună.

Bine zis, spuse Linda ridicând-şi paharul şi terminând COnţinutul.

eoarece Claire insistase să petreacă între fete câteva seri, el nu ^ilel 1 seara asta, dar îl cunoscuseră pe noul iubit al lui Claire ej ş. ^rccute- Iubit suna atât de ciudat când era vorba de mătuşa Ul nu părea să i se potrivească nici cuvântul „iubit . şi 0 p. ^rancez niai în vârstă, sexy, care îi şoptea lui Claire la ureche ^¡nt Ca rO^easca* ^ra oarecum plăcut să-i vadă. De când îşi pe . assie, Claire fusese tot singură. Presupunea că nu avusese Cni când muriseră părinţii lui Cassie şi apoi devenise brusc e a doi copii mici, ceea ce nu putea fi prielnic pentru viaţa

ei amoroasă. Dacă avusese vreun iubit până acum, păstrase tăcerea, iar Cassie nu se gândise niciodată să o întrebe. îşi dădea seama că mătuşa Claire nu e singura care nu făcuse niciun efort. Amândouă ar fi putut să se străduiască mai mult de-a lungul anilor.

—Q uitej spUSe Linda făcând un semn către celălalt trotuar al străzii pietruite. închid magazinul de acolo, cel cu eşarfe frumoase. Voiam neapărat să intru înainte de a pleca. Putem veni mâine?

Claire ezită.

— Păi, m-am gândit că am putea merge mâine să vizităm podgoriile, dacă sunteţi de acord?

__Aha! Deci *chiar avem* planuri! spuse Hazel, dar toată lumea o ignoră.

— Ei bine, o să dau acum o fugă până acolo. Sunt sigură că-i pot convinge să nu închidă.

— Vin şi eu, spuse Hazel, iar cele două se ridicară în picioare şi traversară strada, Linda facându-i cu un semn mâna, într-un mod care nu lăsa nicio îndoială cu privire la faptul că era o turistă, fran ţuzoaicei drăguţe care tocmai închidea magazinul.

Era ciudat, având în vedere că petrecuseră toată săptămâna îm preună, dar Cassie încă se simţea puţin stânjenită să rămână singu cu Claire. Bănuia că nu-şi clarificaseră niciodată relaţia, dincolo raportul dintre un îngrijitor şi un copil.

Chelnerul le aduse băuturile comandate şi, în timp ce Clair mulţumea, telefonul din interiorul poşetei lui Cassie începu să vi Se aplecă să-l ia şi văzu că era un mesaj pe WhatsApp de 'a _ fotografie cu copilul, nepotul ei. Amy născuse cu aproximativ . în urmă. Cassie se dusese să o vadă la început, când Amy era pic epuizată, dar, de atunci, nu mai trecuse pe la ea. Părinţi^ stăteau cu ea, să o ajute, iar Cassie nu dorise să se amestece. timp ce se

uita la fotografie, simţind cum un mic nod i se în gât. Putea să-l vadă pe Tom în el? Nu era sigură.

La ce te uiţi? întrebă Claire, iar Cassie întoarse telefonul spre

ea ca sâ-i arate. .

Băieţelul lui Tom, spuse Cassie încet.

Claire se uită fix la fotografie, iar expresia ei era de necitit.

Apoi ¿mbi în direcţia telefonului.

_ Strănepotul meu. Nu-i aşa? Întotdeauna mă încurc.

Cassie puse telefonul deoparte – avea să-i răspundă lui Amy mai târziu –, iar Claire oftă.

— Mamei tale i-ar fi plăcut aici.

Cassie se opri în timp ce-şi lua cafeaua – o cafea minusculă, chiar trebuia să fie atât de mică? Işi urmărea mătuşa. Claire nu oferea niciodată în mod voluntar informaţii despre părinţii ei.

— Şi tatălui tău, desigur, continuă ea, dar mama ta... mi-o pot imagina perfect, stând aici, bând, făcând pe toată lumea să râdă, împrietenindu-se cu tot personalul.

La fel ca Lom, murmură Cassie, iar Claire dădu din cap, cu ochii strălucind.

- Da, răspunse ea răsucind piciorul Cassie, voiam de ceva vreme sa-u spun ’ purul hotărî. Şi presupun că faptul ca ™ „ ■ umr

mi-a oferii o oarecare distanţă şi am reflectat p .
\ucruri. Aşa că vreau doar să-nd cer scuze.

Cassie se încruntă.

- Pentru ce? de y-n îşi împreuna
Claire încetă să mai răsucească p

Vinile în poală. Tnm a$a cum ar fi «ebuit *

— N -am fost alături de tine sau e
fiu atunci când creşteau. fost foarte bine

— Nu vorbi prostii, spuse Cassie ime 1
fi'&rîjiţi.

^a da

PUnct a' nU mă re^er ta prezenţa fizică. Vreau să spun din edere emoţional. Ştiu că nu m-am apropiat niciodată de niciunul dintre voi, aşa cum ar fi trebuit. Dar a fost doar atât d greu, spuse ea şi respiră adânc. Când a murit Abi, eram cu mai tanara decât eşti tu acum.

Cassie simţi o tresărire. Atât de tânără. Sau, cel simţea încă tânără. Tânără şi puţin dezordonată, cu era încă pregătită pentru copii.

Puţin, ea se

— Şi apoi am avut doi copii de îngrijit, copii care îmi aminteau de sora mea şi eu... ei bine, m-am prăbuşit puţin, cred. Nu puteam să vorbesc despre asta, nu simţeam că aş putea admite unele dintre gândurile întunecate pe care le aveam, aşa că m-am închis în mine. Ştiu asta. Nu am putut evita, dar ştiam că se întâmplă.

Cassie nu ştia ce să spună. Se uita la faţa lui Claire, acum ridată, şi încerca să-şi amintească versiunea mai tânără a ei. Nu-şi amintea cu adevărat cum era Claire când se mutase la ea. Avea doar cinci ani şi tot ce ţinea aminte cu adevărat era că plângea, ţipa şi se ascundea de Claire când o chema, pentru că o voia pe *mama,* nu pe mătuşa. Şi Tom. întotdeauna în amintirile ei era Tom, care o mângâia.

— Abi... continuă Claire. Nu ai cum să-ti aminteşti asta, a fost cu mult timp în urmă, dar eram apropiate.

Nu, se gândi Cassie, nu-şi amintea. Abia dacă-şi amintea cate ceva dinainte să moară părinţii ei, lucru pe care îl detesta. Faptul că ea nu-i cunoştea, că nu-i putea vizualiza ca pe nişte oameni reali.

— Ne certam, de multe ori. Dar eram apropiate. Şi, când a murit...

Claire îşi apăsă palmele în poală.

— Ei bine, din cauza asta nu v-am fost alături aşa cum ar fi trebuit, iar apoi, când mi-am pus în ordine propriile emoţii» era prea târziu şi n-am ştiut cum să mă conectez cu voi. Cu niciunul dintre voi.

Se uită peste stradă, spre magazinul în care dispăruseră tinda şi Hazel.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Linda. Ea a preluat ştafeta

Cassie încerca să-şi dea seama ce să spună.

Ştii nu e valabil doar pentru tine. Nici noi, adică eu, n-am – ne conectăm cu tine. Nu am vrut, adăugă ea încet, ne- ¡ncercat sa irc v
i -.м râ trebuie să recunoască. Tu nu erai mami şi, cu toate că flUlţunuw va »
• încercat niciodată să-i iei locul, eu tot pe ea o voiam, nu pe tine.

Asa fusese întotdeauna cu ea şi cu Claire – trecutul lor comun de durere şi traume care le îndepărtaseră, mai degrabă decât să le
apropie.

N-am încercat să-i iau locul, dar nu i-am păstrat vie amintirea nici pentru tine, spuse Claire, iar un strop de amărăciune, de dezgust de sine, probabil, i se strecurase în voce.

Aş fi vrut să-i fi cunoscut, spuse Cassie oftând.

Ochii lui Claire erau exagerat de luminoşi, strălucind de lacrimi.

Şi eu mi-aş dori ca tu să-i fi cunoscut, spuse ea şi zâmbi, cu cate că zâmbetul era nuanţat de tristeţe. Eram atât de încântată să mătuşă. Am contribuit la alegerea numelui Cassie, să ştii. Mă g> Tom fusese alegerea tatălui tău de la început, aşa că era rândul amd tale să-l aleagă pe al tău. Ea a vrut Christina iniţial.

Ohristina? întrebă Cassie neîncrezătoare.

Claire râse.

Da, ştiu.

Deci ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru numele meu?

cu ^re d că da, spuse Claire făcând o pauză, apoi ridică paharul I m *l ^Ua 0 înghiţitură. Tatăl tău a fost cel mai bun om pe care să t Un∘scut* Tocmai mă părăsise iubitul meu –

asta a fost înainte Ah* *ar CU Abi am sa ne îm^atam sa uităm. Dar aiât d^lCat ^CVrcrne> a?a ca David a rămas cu mine în locul ei. Era °k°sft! încă îmi amintesc. în perioada aia amândoi studiau tea * ^^rerat, cred. Dar el a rămas cu mine» vorbind toată noap- Pana când am adormit.

— Serios?

Nu mai auzise povestea asta până atunci. Ştia că părinţii ei cunoscuseră la universitate, că îşi făcuseră împreună masteratul ¡n conservare, pentru că-i spusese Linda, dar-i trecuse prin minte că şi Claire fusese pe-acolo. Ceea ce era ridicol, acum, că se gândea la asta

— Da. Iar mama ta... Ei bine, a fost cea mai bună prietenă a mea

Căpătă brusc o expresie pe care Cassie citea durerea, încă prezentă după tot acest timp.

— Am văzut mult din asta la tine şi la Tom, continuă Claire. Ştiu că am greşit, dar ăsta era unul din motivele pentru care îmi era atât de greu să fiu lângă voi aşa cum ar fi trebuit să fiu. Pentru că voi doi, când eraţi împreună, îmi aminteaţi de Abi şi de mine când eram copii.

Cassie îşi lăsă emoţiile să o cuprindă, nu încercă să le blocheze, învăţase că durerea e circulară, nu dispare niciodată, ci revine mereu. Dar, de fiecare dată, ea devenea din ce în ce mai capabilă să-i facă fată.

>

— Abi... continuă Claire, aparent incapabilă să se oprească, era atât de plină de viaţă, atât de îndrăzneaţă! întotdeauna voia sa încerce lucruri noi.

— La fel ca Tom, spuse Cassie automat, pentru că această parte o cunoştea.

Tom moştenise curajul mamei sale, pofta ei de viaţă. O auzise de atâtea ori, de la oameni diferiţi. Şi Tom însuşi acceptase asta.

Claire se încruntă puţin la Cassie.

— Ca Tom, da, dar... Dar ea era şi ca tine. Sau tu eşti ca ea, aş

putea spune. Ştii că-şi facea griji înainte să se mărite cu tatăl tău.

Cassie simţi o mică tresărire.

— Ce?

Claire dădu din cap.

— Era atât de speriată să nu se îndrăgostească! îi spuneai Hazei că nu le dă niciodată vreo şansă bărbaţilor? Ei bine, asta e Abi. Era cât pe ce să nu meargă până la capăt.

— Serios?

Nu ştia ce simte în legătură cu asta – cu faptul că mama ei ftisese speriată şi că poate n-ar fi vrut să se mărite cu tatăl ei.

Claire zâmbi abia schiţat.

- Da. Dar l-a iubit atât de mult pe tatăl tău! Era doar îngrijorau că ar putea fi *prea niult.*

Claire luă o înghiţitură de vin, iar Cassie aşteptă ca vorbele ei sâ rezoneze. Speriată să iubească prea mult. Chipul lui Sam îi ftilgeră în minte, chiar dacă încerca să-l alunge.

Şi îi era frică să înoate, când era mică.

îi veni în minte o amintire cu mamei ei care aplauda în timp ce Cassie plutea într-o piscină, cu pernuţe pe braţe. Amintirea era ceţoşată, dar era acolo. Deci poate că nu dispăruse totul» poate [1] existau părţi din părinţii ei pe care încă le păstra cu ea.

A trecut peste asta, desigur, dar a trebuit să se străduiască.

sern*na cu mama ta, da, dar avea şi părţi din tatăl tău.

01 au f°st întotdeauna dispuşi să le ofere oamenilor o şansă. cu

$arn, îşi spuse Cassie. Tom fusese dispus să-i dea o

tţi Sam, atunci când Cassie nu putuse să o facă.

lre se întinse şi o luă pe Cassie de mână peste masă.

Mama ta şi-a depăşit teama cu privire la tatăl tău. Evident, altfel las a*Cl* ^ra Putcrn^> mult mai puternică decât mine. Eu am di M Urerea de a pierde pe cineva pe care l-am iubit să mă împie- aPropii de oricine altcineva, inclusiv de tine şi de Tom, toc clătină din cap. Să nu ajungi ca mine. Nu lăsa acum ca a ce ţi s-a întâmplat să te împiedice să-ţi asumi riscuri.

Q| SC ^tă fix la Claire. De când devenise atât de perspicace, -p lre strânse mâna, iar Cassie răspunse la fel.

S^Fl 1* Z8OmOtul unui scaun tras îan8a ca r^ica Prlvırea < tru a o vedea pe Hazel. Nu le observase pe ea şi pe Linda "'„«ându-se.

— Ce părere ai despre noile noastre eşarfe? întrebă Hazel, arun când teatral peste umăr o eşarfa violet cu un model albastru şi

argintiu Am şi pentru tine una, adăugă ea şi ridică o eşarfă de un roşu-intens pe care o puse pe umerii lui Cassie. Se asortează cu părul tău.

Cassie zâmbi, trecându-şi degetele peste ţesătura moale, iar Claire scoase exclamaţii de admiraţie în timp ce Linda şi Hazel îşi prezentau cumpărăturile.

Nu lăsa ca asta să te împiedice să-ţi asumi riscuri. Claire avea dreptate. Se gândea la Sam, cum încercase cl să-i spună că o iubeşte. Cum fugise de el. Cum mama ei fusese cât pe ce să facă şi ea asta, se pare. Apoi se gândi la Tom, care încerca să-i spună că e curajoasă. Cassie respiră adânc.

Fiecare lucru la timpul lui.

Sosise momentul să deschidă ultimul indiciu al lui fom.

Capitolul 34

— Nu mai e acelaşi lucru, nu? spuse Hazel lăsându-se pe spate pe unul dintre scaunele roşii decolorate de la Costa Coffee, unde se aflau în acel moment.

Sunetul boabelor de cafea care se măcinau, al laptelui care era transformat în spumă şi plânsul unui copilaş deosebit de nefericit umpleau cafeneaua. Cassie strâmbă din nas în timp ce lua o înghiţitură din cafeaua ei cu lapte de ovăz, o chestie care fusese ideea lui Josh.

— Nu chiar.

Veniseră să bea o cafea la micul-dejun înainte de muncă, încercând * recreeze atmosfera de la Bordeaux. Dar o cafenea Costa înghesuita [ce]ntrul Londrei nu avea chiar acelaşi efect zen ca afara, sub soarele [Fr]Rei. Cassie aruncă o privire în poşetă, unde ascunsese ultimul indiciu al lui Tom. îşi promisese că îl va deschide în dimineaţa aceast Aşa deci. Ai vorbit cu Sam?

Cassie înălţă capul să se uite la Hazel.

Ce? De unde şi până unde interesul ăsta din senin.

Ba nu, insistă Hazel. Am vrut să te întreb în Franţa, dar n am [rut] te supăr în vacanţă.

Şi acum?

' Acum cred că e timpul, răspunse ea simplu.

[Cas]*ie îi aruncă lui Hazel o privire cu ochii mijiţu dar, cum ^1 nu facea decât să aştepte cu răbdare, oftă.

— Nu, n-am vorbit cu el.

Hazel ştia cel mai mult, dar nu totul, despre ce se întâmplase în Cornwall. Ştia că Sam şi Cassie se culcaseră împreună, dar Cassie păstrase pentru ea detaliile discuţiei şi încercase să ţină ascuns într-o oarecare măsură, ceea ce simţea în legătură cu toate acestea Dar Hazel o cunoştea şi îşi dăduse seama de anumite lucruri, aşa cum îsi dădea seama când erau adolescente.

— A încercat să ia legătura cu tine?

Cassie se foi pe scaun.

— Nu.

Şi nici n-avea să încerce, se gândea ea, nu după ce plecase şi-l părăsise în mijlocul pustietăţii. Nici ea nu l-ar fi căutat, dacă situaţia ar fi fost inversă.

Hazel îşi îndreptă privirea spre Cassie, aplecându-se spre ea pe scaun.

— Cassie, nu crezi că ar trebui să-i mai acorzi o şansă?

Cassie se încruntă. De cât timp plănuise Hazel să-i spună asta?

— Vorbim despre Sam.

Hazel încuviinţă din cap, părul ei negru clătinându-se odată cu mişcarea.

— Da, Sam. Sam, cel care a renunţat la economiile lui pentru a salva pubul pentru tine, cel care s-a întors de la New York pentru tine, cel care a plecat cu tine în Cornwall.

Cassie strânse buzele şi nu spuse nimic.

— Nu crezi că merită o altă şansă? întrebă Hazel cu blândeţe. O altă şansă ca să ce? Să-i frângă inima din nou?

Totuşi, nu spuse asta cu voce tare, crezând că ar putea suna ca melodramatic, aşa că, în schimb, o luă în derâdere.

— Tu vorbeşti? Tu, care te închizi tot timpul în tine, care nu niciodată o sansă nimănui? Cu ce e asta diferit?

Hazel nu părea deloc deranjată de acuzaţie.

— îmi place să cred că, atunci când o să apară bărbatul pot o să fiu pregătită, dar, până atunci, sunt cu adevărat fericita

5 Mi se potriveşte şi nu cred că ai nevoie de un tip care să te singura> r facă fericită.

__ Atunci de ce...?

Hazel ridică un deget.

— N-ai nevoie de un tip care să te facă fericită, repetă ea, şi sunt sigură că o să găseşti o modalitate de a fi fericită pe cont propriu, pentru că eşti genială şi curajoasă şi amabilă şi amuzantă, cu sau fără un tip. Ai trecut prin cel mai rău an imaginabil şi ştiu că încă te vindeci, dar, dacă reuşeşti să treci peste asta, atunci nu există nicio îndoială dai putea să-ţi faci o viaţă fără cineva lângă tine, iar eu o să vin bucuroasă să-mi petrec timpul făcând plimbări la ţară sau orice altceva impreună cu tine, doar noi două, până când o să fim prea bătrâne să mai mergem pe jos şi atunci o să ne luăm scutere din alea mici.

Păi, bine, spuse Cassie puţin nedumerită.

Nu aici crezuse că va ajunge această conversaţie.

Dar, continuă Hazel, tu ai deja un tip. Un tip care vrea să fie cu (1ne, care cu siguranţă nu-i perfect, dar care, în mod clar, ţine la tine.

n nP de care, să fim sincere, ai fost îndrăgostită aproape toată viaţa.

— Ba nu...

aze r*dică din nou un deget şi Cassie îşi muşcă buza. Poate, CUnoştea ea, era ceva adevăr în asta.

Dacă nu vrei să fii cu el pentru că nu-l iubeşti sau nu crezi gul‘ PUtCa Să'l lubeşti în felul ăsta, atunci e total şi complet în re-

Dar nu sunt sigură că ăsta-i motivul. Şi nu ţi-aş fi prietenă nu spune asta.

H 1*. dăd terrnina cafeaua şi se ridică în picioare. Apoi zâmbi şi-i ui Cassie un pupic rapid pe obraz» lucru destul de neobişnuit

Peruca.

^rebuie să plec. Am de lucru la o reclamă pentru o motoci-
aca nu cumva... vrei să rămân să deschid indiciul cu tine?
dat” SlC ezit^> apoi clătină din cap. De data aceasta, ca şi prima a
ceva ce trebuia să facă singură. O urmări pe Hazel
plecând şi rederulă cuvintele ei în minte. De cât timp îşi
dorea să Spunâ Apoi îşi îndreptă umerii şi băgă mâna în
poşetă după plic. Fiecar lucru la timpul său. Astăzi era
vorba despre Tom, nu despre Sam

Şi, astfel, Cassie deschise ultimul plic. De data asta, nu exista nicio notă însoţitoare, doar un indiciu.

Unde se va sfârşi

Poate te va surprinde,

Iar cum reacţionezi.

Ei bine, depinde.

Du-te în locul care e marea spaimă-a ta, Găseşte-lpe roşcat şi cheia el ţi-o poate da. P.S. Eu cred în tine.

Cassie citi textul de câteva ori, încruntată.

Eu cred în tine.

Inima îi tresări când citi aceste cuvinte. Durere, da, dar şi ceva mai uşor şi mai strălucitor, ceva care ieşea la suprafaţă din ce în ce mai mult în aceste zile când se gândea la Tom. Totuşi, nu-i era mai uşor să desluşească indiciul, iar ea îşi muşcă buza în timp ce îl citea pentru ultima oară. E în regulă, îşi spuse. Trebuia doar să-şi acorde timp. Pentru ca tocmai descoperise că ea, la fel ca Tom, crede că îşi va da seama.

înainte de a coborî cu liftul spre micul ei birou de la subso, Cassie le zâmbi automat oamenilor care aşteptau la recepţia hote lului şi care erau evident impresionaţi de atmosfera Art Deco. Jos zâmbi când o văzu intrând.

— Bine ai revenit. Cum a fost... Ce? De ce te holbezi aşa la min

Cassie continua să se uite pur şi simplu la el.

La părul lui roşcat.

Roşcatul. Locul care e marea spaimă-a ta.

Josh se repezi la telefon ca să se privească în imaginea din cam

Nu. Nu, e vorba de tine, ci... spuse Cassie şi trase aer în

piepiOeTom.

Josh se încruntă.

-Ce?

— Tom, el...
Dar o întrerupse intrarea lui Robert, care se uită la Cassie.

— A fost frumoasă vacanţa?

— Da, răspunse Cassie cu vocea un pic sugrumată. Muncă. Tom o trimisese înapoi la muncă.

— Da, a fost...

— Sunt sigur că a fost grozav. Dar, uite, am nevoie să te concentrezi din nou la treabă, bine? Azi trebuie să facem o propunere pentru ziua de naştere a unui copil care împlineşte un an şi am nevoie de idei.

0 lăsă aşa, ieşind din birou într-un mod despre care Cassie credea că e în mod deliberat exagerat de teatral.

În momentul în care uşa biroului se închise, Cassie se apropie de biroul lui Josh.

Ţi-a lăsat Tom ceva pentru mine? întrebă ea.

Expresia lui Josh se schimbă.

Ai terminat vânătoarea de comori?
Ea dădu din cap.
J°sh se întinse spre ea, luându-i mâinile în ale lui.

^T'-ai dat seama.
. îi strânse mâinile la rândul ei, simţind cum lacrimile o

"'„P’înochi.

J 1^ " lrnpl'cat şi Pe r’ne^
Parca că şi el e pe punctul de a plânge.
Nu eram sigur că o s-o faci.
L ai avut în tot acest timp? Darul?
tl aPr°bă din cap.
Ţ I ar nu ţ1 l-am putut da. Ştiam că trebuie să ajungi la capăt

°nul sună şi Josh ridică receptorul.

___Aşteptaţi, spuse el cu o voce foarte neprofesională.

Lăsă telefonul pe birou, bâjbâi în sertarul biroului şi scoase o scrisoare pe care i-o întinse lui Cassie, apoi ridică din nou receptorul.

___îmi pare rău pentru asta, asistent nou, nu ştie ce face. Pot să vă ajut?

Şi, în timp ce Josh se ocupa de solicitare, Cassie citi, auzind vocea lui Tom răsunându-i în minte.

Sora mea preferată,

Felicitări, ai ajuns la final!

Dar... există un avertisment. Mai este un lucru pe care trebuie să-l faci pentru a-ţi primi darul nemaipomenit de Crăciun.

L-am băgat pe Josh în joc — îmi place, ţi-am spus vreodată asta!-fi el are instrucţiuni explicite să nu ţi-l dea până nu îndeplineşti această ultimă sarcină, oricât de mult va dura. Ştiu, ştiu! Sunt răutăcios şi un frate mai mare groaznic etc. etc. Dar cred că îmi vei mulţumi pentru asta.

Ultima ta sarcină este aceasta: renunţă la slujbă. Da, m-ai auzit! Renunţă la slujbă. Te ţine pe loc, iar şeful tău nu te merită.

Indiferent dacă o faci sau nu, te iubesc. Dar sper că aşa o să faci. Pentru că eu cred că eşti menită pentru altceva.

PS. Vei fi aflat până acum despre Amy, sunt sigur. Copilul – iţi vine să crezi asta, un bebeluş adevărat! — este probabil pe aproape până când ajungi tu în acest punct, dacă am pariat corect cât timp îţi va lua treaba asta. Nu m-am purtat cum trebuia la început — vei fi aflat şi asta. Mi a fost frică la gândul că voi fi tată, că nu voi şti cum să fac. încă mi e puţin frică, ca să fiu sincer, să nu-i dezamăgesc pe amândoi. Nu ma aşteptam la asta, dar cred că mi-am dat seama că, uneori, cele mai but daruri în viaţă sunt cele la care nu te aştepţi. Aşa că vreau să mă mto să fiu acolo pentru Amy şi pentru copilul meu. Voi profita de acea vacanţă în Argentina pentru a-mi limpezi mintea şi pentru a r gura că mă întorc la ei în locul potrivit, pentru că nu o pot dezi &

nou aşa cum am făcut-o când am plecat. Nu vreau să crească şi copilul meu uitându-se la mine aşa cum se uită Sam la tatăl lui.

Dar ideea este că nu voi lăsa frica să mă oprească sau măcar voi încerta. Când mă voi întoarce, ii voi spune lui Amy cât de mult o iubesc, cât de entuziasmat sunt să-l cunosc pe copilul nostru. Şi cât de rău îmi pare că nu i-am spus asta imediat. O iubesc atât de mult şi am făcut o greşeală fugind aşa. Ceea ce vreau să spun – prost (ştiu, ştiu, de obicei sunt mai coerent decât atât) – este că nu cred că ar trebui să laşi frica să te oprească.

P.P.S. Dacă este băiat, ce părere ai despre numele Elton? (Glumesc, îmi place insă numele Noah.)

Cassie se uita la scrisoare, cu inima murmurandu-t mp ep llra„d foaia de hârtie strâns intre degete. Se concentra mar nt. asupra ultimei părţi. Făcuse o greşeală cu Amy. O cupnnse som de uşurare. El plănuise să se Întoarcă şi nu avusese şansa şa-t spună, să-. explice înainte de a muri. 1,1 dorise copilul, vo.se sa fie cu ea. Nu o abandonase. Sam avusese dreptate.

Apoi, făcu un bilanţ asupra restului. Voia ca ea sa renunţ slujbă? Asta era complet nebunesc.

— îmi spune să-mi dau demisia, spuse ea cu voce tare, p răguşită.

Josh îi adresă un zâmbet mic.

— Da.

— Dar... nu pot. Nu pot să renunţ!

De ce nu? • * ■ re Exista

Ce fel ¿e întrebare stupida a fost asta? gândi ea i

0 Multitudine de motive. Bani. Carieră. Siguran,”

Josh părea să-i citească toate astea pe faţă- doreşti

~~ Ai putea găsi un loc de muncă similar, dacă as

Spu« el rezonabil. Dar aici eşti blocată. Tom ştia asta, ,

> genială în ceea ce faci, dar nu-ţi place aici.

Cassie se uită la el fix.

— N-ai de gând să-mi dai darul? Chiar şi după... tot ce s-a întâmplat?

După ce îl ţinuseră departe de ea – el, Linda, Hazel. Cu toţii făcuseră parte din asta. Şi, chiar dacă Tom n-ar fi putut să ştie că aceasta va fi ultima vânătoare de comori pe care o va mai organiza vreodată, i se părea cumva corect ca prietenii ei să fie implicaţi. I se părea corect că păstraseră indiciile pentru ei, că îi îngăduiseră un alt dar cu totul aparte, acela de a-şi da seama singură de tot, indiferent de suişuri şi de coborâşuri.

— Trebuie să cred că asta şi-ar fi dorit Tom, spuse Josh cu blândeţe.

»

Cassie stătea acolo, cu scrisoarea încă în mână, cu mintea învâr- tindu-i-se. Robert dădu buzna în încăpere şi se încruntă la ea.

— De ce mai stai în picioare? Te-ai conectat măcar?

Ea îi privi faţa urâtă şi bosumflată, începutul de chelie. Şi atunci înţelese. Aveau dreptate. *Tom* avea dreptate. Ea nu voia să fie aici. Voia să-şi facă treaba ei. Era speriată. Dar asta nu facea din ea o laşă, putea fi speriată şi curajoasă. Aşa că-şi îndreptă coloana vertebrală şi vorbi înainte de a se putea gândi mai bine.

— Nu.

Robert se holbă la ea.

— Ce?

— Nu. Nu m-am conectat, pentru că...

Se uită la Josh, care dădu din cap.

— Pentru că-mi dau demisia.

îşi dădu seama în acel moment că habar n-are cum se demisie nează oficial. A spune „îmi dau demisia” era genul de lucru car suna bine în teorie, dar, de fapt, te lăsa fără vreo idee despre ce faci în continuare. Cu siguranţă că exista o modalitate de a eI1 siona oficial, un preaviz de dat... Şi, Doamne, se gândea prea m la asta,

creierul ei facea cu siguranţă tot ce-i stătea în putinţă Pel1 a-i răpi momentul.

-îmi dau demisia> spuse ea din nou. Şi nu...

Ce? Ce spunea ea acum?

__ Ei bine, nu voi mai lucra aici.

Fata lui Robert trecu de la lipsă de expresie la furie, cu maxilarul încleştat, cu ochii scăpărând, iar ea ştia că e gata să izbucnească, pe punctul de a-i spune să plece, în cazul ăsta. Ştia că asta ar fi stricat totul, că ar fi făcut-o să intre în panică, aşa că îşi luă poşeta şi fugi, practic, pe uşa biroului, urcând scările până la recepţie.

11 auzi pe Josh urmărind-o şi se întoarse cu faţa la el. Josh zâmbea, lată, spuse el, vârându-i un plic în mâini. Ai uitat asta.

Ii făcu cu ochiul, apoi se repezi înapoi în birou pentru a înfrunta furia lui Robert, fără îndoială.

Era la fel ca şi celelalte: un plic mic, alb. Niciun număr pe el, dar c r ar pe ţaţa plicului era desenat un omuleţ care dansa un dans al actoriei. Din gura omuleţului ieşea un balon.

Ai reuşit.

Răsufla uşurată când ieşi din hotel pe trotuar. Aşa era. Reuşise.

Unsese până la capăt.

eschise plicul şi, când văzu care e darul ci, ce pregătise Tom în IOt HCPQt t-* •

UmP-> simţi că tot sângele i se curge din cap.

în Ţara Galilor. Casa lui Tiff.

Oni Voia ca ea să o cumpere. Şi îi dăduse mijloacele pentru a 0 face. H

Capitolul 35

Cassie stătea lângă Amy în al doilea dormitor al apartamentului ei, pe care ea îl transformase în camera copilului. Băieţelul lui Amy dormea, cu mâinile minuscule făcute pumni şi picioarele dolofane zvârcolindu-se din când în când. Nasul lui Tom, hotărî ea. Avea nasul lui Tom. Poate că va semăna mai mult cu el pe măsură ce va creşte, deşi acum ea doar asta observa. Dar acea mică parte, ei bine, era dovada, nu-i aşa? Era o parte din T om încă aici, chiar în faţa ei.

Işi şterse o lacrimă în timp ce-l privea dormind şi Amy *o* cuprinse cu un braţ de mijloc.

— îmi pare rău, şopti Cassie, iar Amy clătină din cap.

Mai rămaseră aşa o clipă, apoi se furişară afară din dormitor şi intrară în living.

Cassie îi spuse lui Amy să stea jos în timp ce ea prepara doua ceaiuri din plante, apoi le aduse până la canapea şi se aşeză lângă ea. Părinţii lui Amy erau plecaţi pe moment, aşa că erau doar el două, dar Amy îi spusese că mama ei mai rămâne două luni pentr a o ajuta. Chiar şi cu ajutor, Amy părea istovită: avea cearcăne ochi, părul ondulat strâns într-un coc în vârful capului, Iară bent ţ şi faţa palidă. Totuşi, când îi zâmbi,

lui Cassie zâmbetul i se Par autentic.

— îmi pare rău că n-am trecut mai des pe la tine, spuse

Amy suflă în ceai.

_____ Nu vorbi prostii. Oricum, n-aş fi fost prea amuzantă până cum Deşi *ncă nu mă sirnt normal- Mama continuă să spună că trebuie să mă obişnuiesc cu o nouă normalitate.

— Ştiam că părinţii tăi sunt aici, o lămuri Cassie, simţind încă nevoia să se justifice, şi n-am vrut, nu ştiu, să stau în cale sau să mă amestec, sau altceva.

— Prostii. Eşti mătuşa lui, n-ai putea deranja niciodată.

Cassie simţea că ochii îi ard puţin auzind-o, aşa că luă o înghiţitură din ceai ca să nu se observe.

»

— Aşa e. Te-ai hotărât, rămâne Albert? Cred că numele ăsta ¡1 aleseseşi ultima dată când am vorbit.

Amy strâmbă din nas.

— O, da. Faza Albert. Nu ştiu unde-mi era mintea atunci. Or fi fost hormonii sau lipsa de somn sau ceva de genul ăsta.

Buzele lui Cassie tremurară.

— Deci nu Albert?

Trebuia să recunoască, se simţea puţin uşurată.

Nu. M-am gândit la Leo, dar nu sunt sigură. E ridicol că lnca nu rnă pot decide, ştiu, şi trebuie să o fac în curând, dar pur »’ Slrnplu nimic nu pare *destul* de potrivit cumva.

În cazul ăsta, spuse Cassie încet, ar putea fi un alt nume de Uat ln considerare.

A $COase scrisoarea lui Tom din geantă şi o văzu pe Amy lncruntându-se.

E scrisoarea pe care mi-a lăsat-o Tom, când am descifrat tirnul indiciu.

* întinse scrisoarea cu blândeţe.

^red că s-ar putea să vrei s-o citeşti.

cj. în timp ce Amy citea, privind-o cum se încruntă, cum

P în timp ce procesează cuvintele. O văzu cum suspină când

ajUnsc la ultima parte.

^vea de gând să se întoarcă.

Cassie dădu din cap.

— Aşa e. Te-a iubit, Amy.

Amy întâlni privirea lui Cassie.

— Iţi mulţumesc că mi-ai arătat.

Dădu să-i înapoiezi scrisoarea şi Cassie întinse mâna să o ia dar degetele lui Amy se strânseră pe hârtie.

— îmi pare rău, spuse ea. Ştiu că-i a ta, dar...

Cassie îndepărtă uşor degetele lui Amy, apoi se uită la scrisoare. Făcu o muchie cu unghiile, apoi rupse partea cu P.S.-ul şi i-o înmâna lui Amy.

Amy se uită în jos, după care, cu un alt suspin, o luă şi o strânse în pumn.

— Mulţumesc, şopti ea, apoi respiră tremurând. Aşadar, Noah, da?

— Nu că ar fi vreo presiune, spuse Cassie repede. Doar că... m-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii.

— îmi place destul de mult, cred.

Cassie zâmbi.

— Şi mie.

Amy puse biletul în poală, de parcă nu s-ar fi putut decide să-l lase deoparte.

— Aşa deci. Ţara Galilor?

Cassie râse, iar râsul suna un pic neîncrezător.

— Aşa se pare.

Probabil că Tom vorbise cu Tiff în decembrie, anul trecut Discutaseră despre preţuri şi spusese că va lua legătura cu ea nou în cursul anului următor. Şi apoi, îi spusese iiff când sunas > nu mai primise niciun semn de la el. Evident. Tiff nu-şi a seama că ea e sora lui Tom şi nu făcuse legătura cu tipul de la te e de anul trecut. Dar, da, casa era încă de vânzare şi, da, i-ar fi P să discute despre detalii direct cu Cassie.

r A llfl

Tom îşi folosise jumătatea din moştenirea lor, o pusese i cont pe numele ei, pregătită şi la dispoziţia ei, dacă dorea

eră Era o *investiţie,* explica biletul lui din plic. El ar fi fost folosească- jcţionar în afacere.

__ Chiar ai de gând să mergi până la capăt cu asta? Pur şi

simplu

52 te duci cumperi casa aia? Să pleci din

Chiar sunt

tinda o convinsese. îi spusese că nu *trebuie* să fie ceva perma-

nent, nimic nu trebuia să fie permanent. Dar, dacă nu încerca, de unde ar fi ştiut vreodată? Era multă treabă de Scut. Lucrurile' nu

ar fi fost gata ceva vreme. Dar avea planuri, iar acum avea bani să pornească la drum, plus banii ei din moştenire. Era hotărâtă să încerce. Dacă nu reuşea, era în regulă. Dar avea de gând să încerce. Avea să fie curajoasă.

Şi, cu gândul la asta, mai era un lucru pe care trebuia să-l facă.

a,,.,.«..,*..»»

descojită, tot îndemnandu-se sa ata. londoneză

capabilă să renunţe la slujba ei, sa-şi abandoneze pentru nenorocita aia de Ţara Galilor şi sa inceapa nouă, atunci putea face şi asta. Pentru ca __ma el

Era o prostie să pretindă că Sam nu ocup încercase să-l dea afară. încercase şi dăduse g ,

Aflase de 1a mama lui unde locuieşte. S P acelaşi oraş de trei luni, de la episodul din Cornwall. L înţeles, presu- toata vara şi nu se văzuseră niciodată. totuşi asta nu

Punea ea, avănd în vedere dimensiunile Lon ’¿ci 0 împiedica

să simtă furnicături pe piele 6

Întinse mâna spre uşă şi se opn a)U

dracului odată, Cassie. Şi bătu la uşă. . u$a se deschise. Şi»
Trecură cinci secunde chinuitoare pân' . ¿4 cadă
c^nd se întâmplă, inima lui Cassie se P° io stomac.

Jessica. Jessica era aceea care stătea acolo, cu o mână sprijinită d tocul uşii. Părul castaniu părea să-i strălucească în timp ce şi-l ¿¿d la o parte de pe faţă, iar Cassie se simţi, în acel moment, ridicol de scundă şi neîngrijită în comparaţie cu eleganţa de clasă a Jessicăi

— Cassie! exclamă ea, poate puţin prea entuziasmată, zâmbi, nesigură. Ce mai faci? întrebă cu apoi acea intonaţie irlandeză, melodioasă şi sexy.

— Sunt...

Dar găsea nimic de spus. Erau din nou împreună. *Locuiau* împreună.

— Jess? se auzi vocea lui Sam, care striga din interiorul casei, iar sunetul lui reverberă prin Cassie. Cine e?

— E...

— Nu, spuse Cassie repede, întrerupând-o.

Fusese o prostie, îşi dădea seama, să vină aici. Fusese o prostie să-şi închipuie că Sam ar aştepta-o.

Jessica se încruntă.

— Nu vrei să-l vezi pe Sam?

— Nu, spuse Cassie din nou, ştiind că probabil arată absolut ridicol apărând în pragul uşii lui Sam şi apoi refuzând să-l vadă. Nu, e în regulă. îmi pare rău, eu... trebuie să plec, de fapt.

Se îndepărtă cu un pas. Slavă Domnului! Slavă Domnului ca nu răspunsese *Sam* la uşă, că ea nu izbucnise într-o declaraţie stu pidă de dragoste şi nu-i ceruse să vină în Ţara Galilor sau ceva la fel de ridicol.

— Bine, spuse Jessica, părând uluită. Vrei să-i transmit un mesaj

— Nu, e în regulă, spuse Cassie, întorcându-se deja să plece, iasă de acolo.

Oare Jessica ştia? se întreba Cassie. Oare Sam îi spusese întâmplase în Cornwall?

— Cassie! strigă Jessica din spatele ei, iar Cassie se întoars jessica zâmbi şi-i era imposibil, în acel moment, să o urască,

■hiat dacă ar fi vrut, pentru că era atâta căldură autentică în acel zâmbet.

— Arăţi foarte bine.

Ezită, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar zâmbit doar şi închise uşa.

Cassie refuza să se uite înapoi în timp ce se îndepărta, ţinând capul sus, doar în caz că o privea cineva. Bineînţeles. *Bineînţeles,* Sam se întorsese la Jessica – trebuia să se *însoare* cu ea în manie, pentru numele lui Dumnezeu. Şi era frumoasă, inteligentă şi bună. Oare se vor căsători? se întrebă ea scurt. în mod clar, Sam se pierduse puţin cu firea după moartea lui Tom – la fel ca ea –, dar acum, că se vindecase, ar mai fi fost asta în cărţi?

încetează, işi spuse ea. Nu avea niciun rost să meargă pe acel drum, chiar dacă stomacul i se zvârcolea, greaţa îi creştea şi îi ardea fundul gâtului. Era vina ei, nu-i aşa? îl acuzase că e prea speriat ca să se întoarcă la Jessica, iar acum tocmai asta făcuse. îl împinsese înapoi la fosta lui logodnică, pentru că refuzase să recunoască faptul ^3 I

e are dreptate, că şi ea îl iubeşte.

ıar acum era prea târziu.

Tra*e aer în piept, îşi înăbuşi sentimentul. Avusese şansa să i-o PUnă direct, să vadă dacă ar putea în sfârşit să existe ceva între ei. u Profitase, iar acum trebuia să se împace cu gândul.

^a că va merge în Ţara Galilor şi va găsi o modalitate de a da Vlală acelei case frumoase. Prin asta, îl va onora pe Tom. Şi. hotărât 'UCru> îl va lăsa în urmă pe Sam Malone şi sentimentele ei pentru el.

Capitolul 36

Sam zăbovi pe scări la întoarcerea de la baie, citind un mesaj pe telefon. Un răspuns la un mesaj pe care-l trimisese cu câteva zile în urmă.

Ar fi grozav, mi-ar plăcea să te văd. Ce zici de joia viitoare?

Se uită fix la mesajul de la tatăl său. Dar fusese ideea lui. El îl căutase, el făcuse primul pas de data aceasta. Işi amintea ce-i spusese Cassie, în Cornwall. Despre faptul că şi-ar fi dorit să fi petrecut mai mult timp cu părinţii ei. Era unul dintre motivele pentru care îi întinsese mâna tatălui său.

Grozav, tastă el înapoi. *Ne vedem atunci.*

Poate că el şi tatăl lui nu vor fi niciodată cei mai buni prieteni sau nu vor avea o relaţie perfectă. Dar poate că vor avea *un fel de* relaţie. Şi poate că Sam va reuşi să renunţe la furia pe care o purtase cu el dintotdeauna. Ar putea încerca măcar.

Băgă telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor şi intră în bu cătăria micului apartament cu un singur dormitor pe care-l închi riase în Peckham. Jessica stătea acolo lângă ceainic, aşteptând ca acesta să fiarbă. Oricine fusese la uşă, era clar că plecase. 1 ro greşise adresa.

Jessica era cu ochii în telefon, purtând încă ţinuta *srnart* formată dintr-o rochie şi o pereche de dresuri, cu părul casta

căzându-i în valuri pe umeri şi arătând perfect machiată dup la birou. Cum reuşea să facă asta? se întreba el. Era sigur că e

af după o zi petrecută la birou, iar apoi luptându-se să-şi facă loc în metroU Pe Ju^*'ee ^*ne *n drum sPre casă, înainte de a ajunge la metroul suprateran care, cel puţin, avea mai mult spaţiu. Jessica îl văzu luând două căni din dulap şi punând maşinal câte un pliculeţ de ceai în fiecare, înainte de a observa privirea subtilă cu sprâncenele ridicate pe care i-o arunca ea.

— Corect, mormăi el şi se aplecă să scoată un ceainic prăfuit, din cauza lipsei de utilizare, din dulapul de jos.

Lui Jess întotdeauna îi plăcuse să fie ceaiul făcut *aşa cum trebuie.*

— Deci, spuse Jessica, poate cu o voioşie un pic exagerată. Cum ţi-ai petrecut ziua?

Turnă apă fierbinte în ceainic, apoi îl puse pe măsuţa din bucătărie, unde stăteau amândoi, aşteptând ceaiul să se facă.

Sam mormăi şi ridică din umeri iară să lase impresia că vrea să intre în detalii. Se întorsese să lucreze ca avocat. în cele din urmă cedase, în principal pentru că habar nu avea ce altceva să facă. Nu mai lucra la firma Jessicăi, dar tatăl ei, se pare, nu voise să-i distrugă complet reputaţia, aşa că îşi găsise un post la o altă firmă, chiar în mijlocul Londrei. Era angajat doar de două luni, iar munca istovi- tQare deja începea să se simtă.

fu? întrebă el, simţind greutatea scurtei tăceri.

Stânjeneala plutea între ei şi, într-adevăr, la ce se aşteptase? De

P1’ se aşteptase la ceva mult mai rău. Se aşteptase ca ea

să ţipe la au ceva de genul ăsta, având în vedere că era prima dată când se

^tâlneau J * j

Qe când o părăsise. Acesta era motivul pentru care o m- a el acasă, în loc să se întâlnească undeva în public – atât cu Ca 63 Se Poata înfuria pe el, dacă voia, fără să-şi facă griji nev^ • V'ire ,a CeCa Ce 6anc^eau ceilalţi, cât şi pentru ca el să nu fie Dar Sa SC con^runte cu faptul că ceilalţi ştiau ce nenorocit fusese. Iul ^lSese politicoasă, calmă. Jess întotdeauna deţinuse contro- a^*l de aceea era atât de bună la slujba ei, dar şi acum părea

așezată, intr-un fel pe care el nu era sigur că-l observase vreodată până atunci.

— Oh, știi tu, la fel, răspunse ea și făcu un gest cu mâna prin aer.

Dar îi plăcea, știa Sam. întotdeauna îi plăcuse ceea ce făcea, iar el nu avea nicio îndoială că ea va prelua într-o zi de la tatăl ei poziția de șef al firmei.

— Deci, spuse Jessica, cu cuvântul încărcat de tensiune.

— Deci.

Ea râse puțin.

— O, Doamne! Nu mă așteptam să fie atât de ciudat.

Sam zâmbi ironic, dar nu spuse nimic. Pentru că se așteptase să fie o situație stânjenitoare – doar el o părăsise pe ea, nu invers. Telefonul îi vibră în buzunar, iar Sam îl scoase, recunoscător pentru distragerea atenției, în timp ce Jessica turna ceaiul. Inima lui făcu un mic salt automat, așa cum părea să se întâmple, în ultima vreme, aproape întotdeauna când primea mesaje.

Era o prostie să creadă că ar putea fi Cassie. De ce i-ar fi trimis mesaje din senin? Nu o făcuse niciodată înainte. Dar tot se simțea ca și cum o parte din el aștepta ca ea să ia legătura cu el. Pe de altă parte, poate că era mai bine să nu o facă. Poate că era mai bine ca toată chestia, orice ar fi fost, să rămână închisă.

Deschise mesajul de la Sheila, încruntându-se pentru că abia dacă mai comunicaseră de când plecase din New York.

Bună, scumpule. Cineva mi-a trimis asta, ți-l transmit, în caz ca te interesează. X

împreună cu mesajul era un link, care, când Sam dădu click [el, se dovedi a fi o reclamă pentru un loc de muncă.

Un p[oS] * instructor de alpinism. Era o chestie pe termen scurt, timp d[e] luni în acea toamnă. Predare, coordonarea unor ateliere, aşa Salariul era groaznic. Şi era în Ţara Galilor, la mama drac

uScietate. Nu putea să o facă. Ar fi iresponsabil partea lui, din abia îşi revenise.

Jessica coborî privirea spre telefonul lui.

__ Ce-i asta?

— E...

El ridică ochii spre ea în timp ce dădea telefonul la o parte.

__ E o slujbă în alpinism. Mi-a trimis-o cineva din New York, în caz că mă interesează. Dar nu mă interesează, adăugă el repede, simţind nevoia să explice, dintr-un motiv oarecare.

Ea îl privi în felul acela foarte direct al ei.

— De ce nu?

Sam îşi trecu o mână pe ceafa.

— Nu ştiu. Pentru că e o prostie. E o slujbă pentru un tânăr de douăzeci de ani, nu pentru cineva care ar trebui să fie la jumătatea scării profesionale până acum.

— Dar tu eşti la jumătatea carierei. Şi o urăşti.

Sam făcu o grimasă.

— Aş fi ca tatăl meu, spuse el încet. Să accept o slujbă pe termen scurt, să sar dintr-un loc în altul. E instabil.

— Nu trebuie să fie neapărat aşa. Nu şi dacă e un lucru care te pasionează, care înseamnă ceva pentru tine. Ţi-a plăcut?

Da. Cred că da.

Cu siguranţă fusese mai bine decât să stea blocat într-un birou, ln orice caz.

În regulă, atunci.

îi zâmbi scurt şi el ştiu că asta înseamnă că flecăreala se tCrrninase.

Irni pare foarte rău, Jessica.

Da, mi-ai spus, replică ea ironic.

* chiar îi spusese, în mesaj, şi totuşi...

" Vorbesc serios, zise el. N-ar fi trebuit să te rănesc aşa. Daca

[1] Pucea să şterg totul, aş face-o.

Ea dădu încet din cap.

— Ai merge până la capăt, dacă ai putea să o faci din nou? Cu nunta, clarifică ea când Sam o privi fix.

— Eu... spuse el şi înghiţi în sec. Aş face lucrurile altfel.

Nu era tot adevărul. Acum ştia, aşa cum ştiuse şi atunci, că nu e bine să se însoare cu Jessica. Dar i se părea lipsit de sensibilitate să o spună cu voce rare şi nu voia să o rănească mai mult decât o făcuse deja.

Ea dădu din nou din cap, procesând datele. Apoi îşi luă ceaiul şi sorbi din el.

»

— Am fost atât de supărată, spuse ea şi, pentru o clipă, expresia calmă dispăru şi ochii îi scăpărată. Doamne, dacă m-ai fi putut vedeai Am distrus tortul de nuntă.

Jessica râse puţin, deşi nu era nimic amuzant în asta.

— îmi pare rău, spuse el din nou, dorind să fi găsit ceva mai adecvat, dar chiar nu exista nimic care să poată diminua durerea prin care trecuse ea din cauza lui.

Ea lăsă jos ceaşca de ceai.

— Ştiu că îţi pare rău, spuse trecându-şi o mână prin părul bogat, apoi îşi scutură buclele de un castaniu strălucitor. Şi ştiu că am continuat să insist. După Tom, când te-ai prăbuşit aşa, nu ştiam ce altceva să fac decât să pretind că totul e în regulă şi să merg mai departe.

Când te-ai prăbuşit aşa. Probabil că asta se întâmplase. Jessica îşi îndreptă umerii.

— Şi aşa, am şi eu lucruri pentru care îmi pare rău. Nu spun ca e vina mea, continuă ea. Deloc. Dar nu era potrivit să facem nunta atunci şi ar fi trebuit să recunosc asta mai devreme. Ar fi trebuit sa încerc să fiu acolo pentru tine în modul în care aveai tu nevoie, în loc să mă gândesc doar la ceea ce-mi doream eu.

Doamne, ea era cu adevărat specială. Câţi oameni ar pute suporte faptul că au fost părăsiţi în faţa altarului şi să rămână ata de calmi, atât de raţionali?

_ Pentru o vreme după aceea, continuă ea uitându-se la ceai nvam gândit că ar trebui să ne irnpăcăm.

s,„macul lui tresări puţin, deşi nu spuse nimic,

foân<)•o

(i„ue. *hehaere,* asta spusese ea când el li ceruse să se Inrâlnească Voia să încheie. Aşa că puţinul pe care el II purea face era sa asculte ce are ea de spus.

- Adică, după ce am trecut peste partea de nebunie, spuse ea suangand sprâncenele Mă rog. am trecut în mare pane, în orice caz

Ridica privirea de la ceai.

— Dar am avut ceva timp să mă gândesc şi...

Oftă.

Nu cred că ne potriveam cu adevărat. Nu cred că eu eram cea potrivită pentru tine.

Asta ii spusese el lui Cassie – sau o versiune, oricum – când ea

‘ 3CUZase că nu a rezolvat lucrurile cu Jessica.

Jessica înclină capul spre el, cu toate trăsăturile ei frumoase şi pometţii sculptaţi.

Cred... cred că încercam să te fac să te potriveşti în tiparul

Pe care mi-l doream.

Ş* nu eram ce-ti doreai?

F

scoase un râs care suna atât de autentic.

roblema e că şi tu încercai să te adaptezi.

Chiar şi acum... spuse vreau * – ° Pr*V*re’ P^ace

meseria mea. îmi place ceea ce fac şi a rămân la

Londra, să rămân la firma tatălui meu. Şi tu?

' Eu nu...

Care PUtu să termine propoziţia. Nu putea spune că imaginea pe ‘'Pici °Crna’ *’° adusese în minte îl facea să se simtă incomod şi Car> . ’ Ca ?* cum ar fi avut nevoie să iasă la aer curat. Ea dădu din '-dp> l'lp • ?tiu că nu mai trebuie să termine. Jessica înţelesese.

face * Perarn ca eu o să fiu de ajuns, pe termen lung, pentru a te Eine .rarnâ*> dar mi-am dat seama, după ceva timp şi poate, ei $ cu puţină terapie... spuse ea şi îi zâmbi, iar el făcu tot

posibilul să-i răspundă la fel... că nu e corect pentru niciunul dintr noi. Nu m-ai iubit, nu în modul în care am eu nevoie.

— Meriţi mai mult, spuse el. N-am fost niciodată destul de bun pentru tine.

Ea se întinse peste masă, punându-şi mâna peste a lui.

— Nu e vorba doar de tine. Nici *eu* nu cred că te-am iubit *pe tine* aşa cum meriţi. Dacă ar fi fost aşa n-aş fi insistat. As fi văzut de ce ai nevoie. Am crezut... am crezut că am înţeles situaţia cu Tom, dar, de fapt, am vrut doar să aranjez lucrurile aşa cum credeam eu că ar trebui, aşa cum îmi doream, iar eu...

Jessica clătină din cap, întrerupându-se câteva clipe.

— Eşti o fiinţă bună, indiferent dacă tu crezi asta sau nu, şi > > > meriţi să fii fericit. Şi eu... nu te-aş fi făcut fericit, mai spuse ea şi, după o pauză, continuă. Nici viaţa asta n-o să te facă fericit.

El lăsă lucrurile să se aşeze. Se întrebă pentru o clipă ce s-ar fi întâmplat dacă Tom ar mai fi fost acolo. Ar fi mers el până la capăt? L-ar fi convins Tom să meargă la altar, să continue să meargă pe această cale, aşa cum crezuse cândva că va face? Sau l-ar fi făcut să vadă, înainte de ziua nunţii, că nu e în regulă? lom nu fusese niciodată genul care să-l împingă de la spate, aşa că, poate, n-ar fi spus nimic, decât dacă ar fi devenit clar că Sam nu e fericit. Dar n veni în minte momentul când îl anunţase pe Tom că el şi Jessica s-au logodit. Işi amintea chipul lui Tom, gândintor.

Dacă tu eşti fericit, şi eu sunt fericit.

Asta era tot ce reuşise să spună, dar Sam se întreba acum dacă nu cumva mai fusese şi altceva. Dacă Tom nu ştiuse, de atunci, nu e bine.

îşi trase mâna de sub cea a Jessicăi şi o întinse pentru a-i aranj părul după ureche, într-un gest prietenesc.

— îmi pare rău. Mi-aş fi dorit să fie altfel. Mi-aş fi dorit ca să fiu cel care să-ţi ofere ceea ce ai nevoie. Mi-aş fi dorit...

Se opri- *Mi-ăş fi dorit să te pot iubi* suna cam prea dur, nu? Chiar dacă, la un anumit nivel, ştia că nu o iubise niciodată pe Jessica suficient de profund, nu o iubise niciodată în felul acela care te face $â suferi. Nu o iubise niciodată în felul în care o iubise pe Cassie.

__Ştii ce spune tatăl meu? întrebă ea ironic. Că dorinţele nu te îmbogăţesc.

El scoase un râs înfundat.

— Corect. Deşi nu e un proverb chiar aşa de grozav, trebuie să recunosc, spuse el şi oftă. Nu ştiu cum te poţi măcar gândi să mă ierţi.

Ea ridică din sprâncene.

— Cine spuse că te-am iertat complet? râse când el făcu o grimasă. Cred că o iertare de cincizeci la sută e cam tot ce poţi spera.

— O accept, spuse Sam imediat, iar Jessica zâmbi.

Apoi expresia ei deveni mai serioasă.

— Ţi-am mai spus, zise ea. Aveam propriile viziuni pentru ziua aia şi n-am ţinut cont că tocmai îţi pierduseşi cel mai bun prieten, că erai îndurerat, că aveai demonii tăi. Am fost amândoi egoişti, presupun, adăugă ea şi strâmbă din nas. Totuşi, nu-ţi recomand să faci asta nimănui altcuiva — e nasol să fii părăsită la altar.

II lovi uşor cu pumnul în braţ, iar el râse stins.

Reţinut, mai spuse el şi se ridică în picioare, simţindu-se C1| adat acum să stea aşezat acolo. Tu o să fii bine?

Da. Cred ca da, răspunse ea ridicându-se şi amândoi se în-^reptară automat spre uşa de la intrare. Dar tu?

Ş* eu, răspunse el.

Ş* intr-un fel sau altul, va fi bine. Va găsi el ceva.

Gândeşte-te la ce am spus, da? continuă ea, iar el se încruntă. Pfe slujba în alpinism. Pentru că, ei bine, să-ţi urmezi un vis, o ^*Pe-. Să faci ce-ti place nu e ceva instabil, Sam. Să fugi

spre CCVa ei k- [1] • }

Dine, nu e acelaşi lucru cu a fugi de ceva, nu-i aşa.

când ai devenit atât de înţeleaptă?

h* dădu ochii peste cap.

— întotdeauna am fost *înţeleaptă.*

Jessica deschise uşa, gata să iasă, apoi se uită înapoi ia el.

— Sam?

— Da?

— A fost Cassie la uşă, mai devreme.

Lui îi tresăltă inima. La propriu, căci simţi un mic spasm în corp doar la auzul numelui ei. Buzele Jessicăi se curbară într-un zâmbet blând, înţelegător. Ca şi cum ar fi ştiut, chiar dacă el nu-i spusese niciodată nimic.

— M-am gândit că e bine să ştii.

Capitolul 37

Sam îi trimise tatălui său un mesaj scurt, în care îi explica faptul câ s-ar putea să întârzie puţin la întâlnire, gândindu-se că, dată fiind | situaţia, tatăl lui ar putea aştepta treizeci de minute, dacă e nevoie. Băgă telefonul în buzunar, apoi făcu câteva mişcări de rotire cu umerii pentru a se elibera de tensiune. Ridică privirea spre bloc, spre fereastra despre care ştia că e de la livingul lui Cassie şi al lui Hazel.

întinse mâna, apăsă pe butonul soneriei şi i se permise să intre, încerca să nu se gândească în timp ce urca scările. Să se gândească la ce ar trebui să spună nu ar fi făcut decât să-l dea peste cap. Abia la cinci zile după ce Jessica îi spusese că fusese Cassie la uşă îşi făcuse curaj să vină aici şi nu avea de gând se dea înapoi acum.

Ii deschise Hazel, care se încruntă.

Tu nu eşti omul cu comanda mea.

Aăă, nu.

se mai uită la el o clipă cu acei ochi verzi foarte direcţi, apoi Se dădu deoparte.

7” Ei bine, intră, Malone.

închise uşa în urma lui şi-l îmbrăţişa. Era ceva atât de simplu, de uşor în felul de a fi al lui Hazel.

E)eci, spuse ea. Vii la noi pentru o noapte între fete? Am

nişte ’ de faţă ţînUte pentru situaţii de urgenţă, dacă ai chef.

Ah...

El se uită prin apartament, până la locul unde ştia că se află camera lui Cassie. Nu intrase niciodată acolo, dar o văzuse din ea în timp ce el şi Tom o aşteptau. ieşin

Hazel se îndreptă spre mica bucătărie care era şi living. Sam o urmă automat.

— Cassie nu-i aici, spuse Hazel şi luă de pe blat o sticlă de vin roşu, turnă în două pahare şi-i întinse unul iară să întrebe. E de la Bordeaux, a adăugat ea.

Sam luă vinul cu un gest maşinal.

— Când se întoarce?

Şi ar fi fost ciudat să o aştepte la nesfârşit? De ce nu se gândise la asta înainte?

— E în Ţara Galilor, răspunse Hazel iară menajamente. A plecat ieri.

— E în...

Parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Casa. Işi amintea că Tom vorbise puţin despre asta, la sfârşitul anului trecut. Nu înţelesese toate dedesubturile, dar acum îşi amintea. La asta ducea vânătoarea de comori. O casă, în Ţara Galilor, unde Cassie sa-şi înceapă propria afacere.

Asta însemna că...

— A terminat-o? A terminat vânătoarea de comori?

Hazel zâmbi, încuviinţând din cap.

— A terminat.

Oare asta venise ea să-i spună? Să-i arate că a reuşit, după ce o acuzase că e prea speriată ca să meargă până Ia capăt? Nu fuses corect din partea lui să-i arunce asta în faţă. Şi, de fapt, nici n gândea la asta. Voia doar ca ea să recunoască sentimentele pe el, fiindcă ştia că, spre deosebire de fata de douăzeci de ani fusese cândva, cea care avea atâtea certitudini despre el, Cassie e prea

speriată pentru a merge până acolo.

— Şi a plecat? Deja?

Hazd dădu din cap. Şi sâ mai spui nu e

— Şi a renunţat la slujbă şi)a tot?

Pentru o clipă, ar fi vrui ca Hazel să -
r rl · Sa SPuna ca nu, ca ea plecase
inŢara Gal,lor „urna, pentru a evalua
(im,i vinovat. Işi dorea asta penrru Cassie. Chiar dacă însemna'că
« „u va mai fi acolo, lângă el. tot îţi dorea asta pentru ea

— Da.

— Uau!

__Ştiu. Fata noastră are curaj.

Fata noastră. Voia să spună ceva prin asta? se întrebă el. Oricum, fu ca un alt pumn în stomac.

— Da, murmură el. Da, da.

Deci ea plecase. Chiar plecase. Poate că, atunci, venise la uşa lui să-şi ia rămas-bun.

>

— Pentru cât timp a plecat acolo?

— Nu ştiu. Pentru totdeauna, cred, dacă-i iese.

Pentru totdeauna. A plecat pentru totdeauna.

Mai luă o înghiţitură din vin, simţind brusc că are nevoie de asta.

— Ce mai face? întrebă el, iar Hazel zâmbi.

- Bine. cred. O s-o vizitez pe ea – şi casa – săptămâna viitoare. Ştii, ai putea să vii şi tu, adăugă ea după o ezitare.

Ar putea? Să apară cu Hazel, aşa, pur şi simplu. *

- Eu... îşi drese Sam glasul, mulţumesc. O să mă mai gan esc. minţi el.

Acum se simţea ridicol că venise aici din capul locului. Pân’ UrtT1ă, ea îl părăsise pe el. îi spusese foarte limpede că nu mai simte a fcl

sau că nu mai vrea să simtă la fel. Se îndepărtase de el * Co,nwall ii apoi făcuse acelaşi lucru când venise la el acasă. Era un Prost să se agaţe de speranţă. Cassie facea ceea ce era bine pen V f*11$arn era mândru de ea pentru asta. Şi poate, acum, t
Ca ?* el ceea ce era bine pentru el.

— Mulţumesc, Hazel, spuse el şi puse paharul cu restul de vin înapoi pe blat. Eu, ăăă, mai bine plec.

— Bine, spuse ea şi-l îmbrăţişă rapid şi puternic, apoi se trase înapoi. încă te susţin, nu-ţi face griji.

— Poftim?

Ea zâmbi.

— Ştii ce vreau să spun.

El simţi din nou senzaţia aia în stomac. Poate la gândul că ea insinua că ştie totul şi, la drept vorbind, Cassie probabil că *îi spusese* totul.

— Ştii, poţi fi cam idiot uneori, dar mie întotdeauna mi-ai plăcut. Sam pufni încet la această jumătate de compliment, apoi oftă.

— Nu ca ei, vasăzică, spuse el înainte să se poată opri.

Dar asta nu o făcu decât să zâmbească.

— Ei, ştii că nu-i aşa.

Dar el nu ştia, nu? Asta era problema. Nu putea separa ceea ce *simţise* din partea ei şi ceea ce spusese ea.

Coborî cele două etaje şi ieşi înapoi în răcoarea toamnei. Privi un autobuz care trecea pe lângă el, plin de oameni. Apoi îşi scoase telefonul. Deschise mesajul de la Sheila şi se uită lung la el. Şi, cu ceva ce nu reuşea să identifice în sinea lui, dădu clic pe link.

TREI LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 38

Respiraţia lui Sam se transforma în abur în faţa lut pe când transa cimitirul bisericii, contopindu-se cu cenuşiul din)ur. adus, cerul acoperit care ameninţa cu ploaie sau iapa . ca dea crezare previziunilor de la radio. Trecu fe lânp' vechi care se năzuiau, unele de mult uitare, mai „ouă a cimitirului. Umezeala fiind un

La biserică se vedea ca e saptaman ¿intre pie.

brad împodobit modest cu luminiţe 3 în vizitâ.

«ele funerare, coroane de flori de la cei agţ £ ţţ)ţu?i nicio

Văzu, de la câţiva paşi, că pe mormântul Im lom coroană. Ar fl trebuit să aducă el una. » putea ^flpăsat.Seîndoiacăi-arfipăsatchiarvdeflon.dar

apară cu mâinile goale.

cUmpărase

^juns la piatra funerară, lăsă jos buch ceva luminos, de b florăria locală. Urmase recomandarea o de dat nu prea strident. Era un recipient me recent ţn vizită. Aşa SUs> dar acolo deja erau flori, altcineva venise

urmjreau

Câ le Puse pe ale lui alături, deasupra P1^*. ^

Cassie alesese

nil'nele lui Tom, auriu pe granitul portocal-ţcea mai

p,”babil culorile, îţi dădea seama, doa

apropiată. Iar lui i se potrivea. Era strălucitor, ieşea evidenţă, în cum făcuse şi el în viată.

> »

Trecuse un an de când murise Tom. Exact un an. Şi i se părea în egală măsură, că nu a trecut deloc timpul, că există o şansă ca asta să nu se fi întâmplat în realitate, şi totuşi, părea că s-a scurs o perioadă imposibilă şi infinită, un timp încărcat de absenta celui mai bun prieten al său.

Nu mai fusese la mormântul lui de la înmormântare. îşi găsise scuze. Făcuse pregătiri pentru nuntă, fusese la New York, la Londra, apoi avuse acest job de alpinism în Ţara Galilor. Dar, de fapt, pur şi simplu nu fusese în stare.

— îmi pare rău pentru asta, amice, spuse el încet, sprijinindu-şi o mână pe granitul rece. Mi-a fost greu să mă descurc fără tine. Şi mi-e dor de tine.

Suflă şi privi aburul plutind înainte de a dispărea.

— Doamne, mi-e dor de tine. Ţi-ar fi plăcut Ţara Galilor. Ştiu, ştiu, sună plictisitor, nu-i aşa? Dar de fapt e interesant şi destul de frumos. Şi e distractiv să-i înveţi pe copii. E amuzant să-i vezi pe unii că vor să te urască, atunci când vin pentru că au fost expediaţi de acasă de părinţii lor sau când încearcă să facă pe grozavii, şi e amuzant să-i convingi. Ai fi fost grozav la asta.

Acum se întorcea în Ţara Galilor. Hotărâse să se angajeze, sa se mute acolo, să vadă cum merge treaba. Venise să-şi viziteze mama pentru scurtă vreme, dar ştia că, deocamdată, Ţara Galilor e locul unde îşi doreşte să fie. Şi, cu toate că lucra puţin după ureche, managerul de la jobul temporar fusese impresionat de el şi îl rugase să rămână. Se gândea că i-ar fi plăcut să înfiinţeze şi el ceva de genul acesta într-o zi. Să înfiinţeze o organizaţie de caritate, poate, sa lucreze cu copiii defavorizaţi şi să le ofere şansa de a ieşi, de a ac ceva fizic. Mai avea multe de înţeles în acest sens, dar socotea ca putea face asta.

* aproape atât de plajă

de munţi. Ii plăcea zona rurală mai mulr decar iţi închipuise’ după ce, în adolescenţă, fusese mereu atras de oraş. Dar simţea că să respire, să respire cu adevărat, pentru prima dară după mult limp. Aproape ca atunci când fusese în Cornwall, împreună cu Cassie _ Şi Cassre e btne, ii şopti el lui Tom, simţind că trebuie să-şi Itmv rească prietenul. Dar probabil că ştii asta. Probabil <ă a fost aici nu> '

Astăzi? se întrebă el. Oare să fi venit şi ea la comemorarea morui lui>

- Dar, daca n-a venit, nu fi prea dur cu ea. Cred că a cam dtsmts-o moartea ta. Te-a iubit atât de mult! Dar e mai puternică decât pare şi cred, chiar cred că o să fie bine. Eu...

1 se bloca gâtlejul. I se părea ciudat să vorbească despre ea în felul acesta, aproape ca şi cum l-ar fi minţit pe Tom, cumva. Ce-ar fi crezut el despre faptul că Sam nutreşte sentimente pentru ea? Sentimente pe care nu reuşise să le facă să dispară niciodată.

— Cred că tot ce pot spune e că n-am de gând s-o rănesc. De aceea am lăsat-o în pace, bine? Eu o să mă descurc, dar ea o să fie bine.

O spuse cu fermitate, apoi bătu cu palma partea de sus a pietrei funerare, aşa cum l-ar fi bătut pe Tom pe spate.

Se întoarse, ridicând încă două buchete de flori. Mai mia, dar

cate Um∘^Se' adusese pentru părinţii lui Tom şi ai lui Cassie, ajci . nSropaţi aici, chiar lângă fiul lor. îşi amintea că venise penţf Un an' Fusese Ziua Mamei, iar Cassie făcuse o felicitare Pentru 3013 ^COa^a' Puseseră

într-o învelitoare din plastic Picioar °,P r°te j a pl° a i e > ° aşezaseră pe mormânt şi stătuseră în *nici • Orn $ arn ţinând-o fiecare pe Cassie de mână. Erau prea cu t .. a devăr, ca să ştie ce să facă, ce să spună, dar rămăseseră

ac °l°, solidari, uitându-se la desenul făcut de Cassie.

stat Use tri^ ^arn Se dusese acasă, la mama lui, şi o îmbrăţişase, Pace • U 63 Cat gătea, temându-se s-o lase singură, iar ea îi dăduse Parcă ntan d pentru sine în timp ce facea spaghetti bolognese, de Ştiu că el nu vrea să vorbească, ci doar să fie acolo.

Mereu îi admirase pe ei doi pentru că răzbiseră, crescuseră far” părinţi şi erau bine. Apoi Cassie îl pierduse şi pe Tom. Şi tot reuşise să treacă peste anul acela, îşi dăduse demisia, se mutase într-un loc complet nou. Doamne, cât de puternic trebuia să fii pentru a nu te da bătut în asemenea împrejurări? La acest gând, i se făcu dor de ea mai mult ca oricând. Ii lipsea fizic, ceva îl durea la ideea că ea e undeva şi îşi trăieşte viaţa departe de el.

— Ne mai vedem, prietene, şopti el cu o voce groasă şi puţin dureroasă.

îşi trecu mâna peste piatra de mormânt a lui Tom, iar nodul din gât nu voia să se ducă indiferent de câte ori ar fi înghiţit în gol. Şi asta era normal. Era normal să se simtă aşa, să-i vină să plângă. Fiindcă era o dovadă că Tom însemnase ceva, nu? O dovadă că nu avea să fie uitat.

Trase adânc aer în piept, cu un tremur, apoi plecă, luând-o iar prin cimitir, pe lângă pomul de Crăciun din faţa bisericii şi pe aleea de pietriş care ducea spre parcare. Salută din cap pe cineva care venea pe alee în sens invers, tot cineva cu flori în mână şi o persoana dragă pe care o plângea.

Ajunse în parcare. Zgomotul pantofilor lui scrâşnind pe pietriş suna ciudat de liniştitor şi a ridicat cheia pentru a-şi descuia maşina. Apoi se opri brusc.

Tatăl lui era acolo, coborând din maşină şi trântind portiera în urma lui. Se întâlniseră o dată, la Londra, şi fusese ciudat şi stânje nitor. Dar vorbiseră puţin, doar chestii mărunte, nimic serios, Ş > lucrul cel mai remarcabil, niciunul dintre ei nu ţipase la celăla Tatăl lui promisese că va ţine mai mult legătura, dar Sam n crezuse cu adevărat. Erau prea mulţi anii în care fusese dezam g pentru ca lucrurile să fie aplanate de un singur pahar băut ună. Şi totuşi, iată-l acum.

— Ce faci aici?

întrebarea sună puţin mai dur decât ar fi vrut el. Tatăl lui îşi drese glasul.

___Mama ta s-a gândit că s-ar putea să te găsesc aici. Mi-a spus ca te întorci în Ţara Galilor, dar că te opreşti aici mai întâi.

Sam îşi băgă mâinile în buzunare, neştiind ce altceva să facă cu ele.

— Ei bine, da, spuse el, pentru că era adevărat, trebuia să recunoască.

— îţi petreci Crăciunul în Ţara Galilor?

în mod clar, încerca să facă conversaţie.

— Da.

I se părea corect să-l petreacă acolo anul acesta. Simţise că are nevoie să fie departe, deoarece ultimul Crăciun aici fusese atât de învăluit de durere. Nu fugea, şi în clipa aceea îşi aduse aminte ce-i spusese Jessica: a fugi spre ceva nu e acelaşi lucru cu a fugi de ceva. Şi aşa i se părea corect, să-şi petreacă Crăciunul şi Anul Nou undeva unde începea ceva nou, croîndu-şi un nou drum în viaţă, cum ar fi spus mama lui. Ea înţelesese. Şi, de fapt, ea şi Linda mergeau să petreacă Anul Nou împreună cu Claire, la Bordeaux. Linda părea hotărâtă să-şi facă un mic grup de prieteni acolo, deşi Sam habar n-avea de ce acum. Poate că din cauza lui Tom. Poate că totul avea legătură cu Lom. Mama lui nu menţionase numele lui Cassie, aşa ca Pre$upunea că ea nu va merge, deşi habar n-avea ce face ea de Crăciun şi de Anul Nou sau dacă face ceva.

Tatăl lui încă se uita la el, mutându-se de pe un picior pe altul.

Am venit doar să văd dacă ţi-ar plăcea să bem o cafea sau Ceva, înainte de a pleca.

ana ezită, apoi ridică din umeri. Era nevoie să se străduiască 'T'ândoi, până la urmă, ca să se schimbe ceva.

~~~ Da. Bine.

Iu’ s* Cont’nuă drumul spre propria maşină, presupunând că tatăl a urca într-a lui, urmându-l.

~~~ Sam, aşteaptă.

Sam s-a întors. Tatăl lui nu se mişcase.

— Ar fi trebuit să stau mai mult cu tine până acum, rostit el Sam ridică din sprâncene.

— Da, aprobă el. Cred că ar fi trebuit.

Tatăl lui îi aruncă o privire uşor sfioasă.

— Mama ta mi-a spus să fiu sincer.

— Serios?

Tatăl lui lăsă privirea în pământ.

— N-am găsit niciodată cu adevărat ceea ce căutam. Sau, dacă am găsit, nu m-am luptat destul ca să-l păstrez, spuse el şi ridică privirea. Am iubit-o pe mama ta. Am iubit-o. Dar apoi te-ai născut tu şi eu...

>

Clătină din cap.

— Mi-a fost teamă că o s-o dau în bară. Un copil e o mare responsabilitate.

Sam tresări. O mare responsabilitate, da. Una de care ar fi trebuit să se ţină. Dar apoi se gândi la Tom. Cum intrase Tom în panică atunci când aflase că Amy e însărcinată. Cum nu fusese sigur că va putea să meargă până la capăt, să fie rată, nu încă. Sam credea că şi-ar fi revenit. Era aproape sigur de asta. Dar, chiar şi aşa, Tom, cea mai bună persoană pe care o cunoscuse, intrase în panica şi fugise la gândul ăsta. Era mai uşor să nu judeci când e vorba de cel mai bun prieten, nu de tatăl tău. Totuşi...

— Era mai bine, continuă tatăl său, să n-o fac deloc decât s-o fac prost. Şi apoi, ei bine, mi-a fost frică să mă-ntorc, pentru ca tu deveneai o persoană pe care nu o cunoşteam. Şi eram îngrijorat te-aş dezamăgi dacă aş rămâne.

Sam dădu încet din cap, neştiind ce să spună la toate astea, era ca şi cum ar fi avut un precedent pentru astfel de discuţii-

Tatăl lui respiră adânc.

— îmi pare rău, da? Nu nu mă *întrebam, în cot*
înseamnă că acest timp, cum îţi
merge. Când am auzit avocat la Londra, nu mi-a venit să cred. Pur şi simplu, asta a îngreunat şi mai mult situaţia. în niciun caz n-ai fi vrut să ai de-a face cu cineva ca mine, nu după ce ai ajuns mult mai bine şi chiar ai realizat ceva.

Sam îşi trecu 0 mână peste ceafa.

— Ei bine, nu mai sunt un avocat de lux, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Nu mi-au plăcut niciodată avocaţii, spuse repede tatăl său, iar Sam râse, ceva în el relaxându-se.

— De ce purtăm conversaţia asta în frig? Nu mergem să bem cafeaua aia?

Tatăl lui îl urmă în maşina proprie până la cea mai apropiată cafenea. În timp ce conducea, Sam nu se putea abţine să retrăiască discuţia. O parte în special ieşi în evidenţă. *Nu m-am luptat destul ca să-l păstrez.* Şi Sam ştia că e vorba de el. Asta făcea el acum, cu Cassie. Şi, da, poate că ea nu simţea la fel. Poate chiar nu-l iubea. Dar, dacă nici nu încerca, dacă nu se lupta pentru ea, atunci cum avea să afle vreodată?

Capitolul 39

— Gata? întrebă Hazel şi se uită la Cassie şi la Josh, toţi aşezaţi în jurul unei mese acoperite cu faţă de masă albă. La trei.

Numără şi toţi traseră de *crackers'* în acelaşi timp. Cassie, care stătea la mijloc, rămase cu capetele rupte, argintii şi aurii ale amândurora. Hazel i-J dădu *pe* al treilea şi scoaseră cu toţii conţinutul.

Se aflau într-un local thailandez din centrul Londrei, aparţinând unuia din lanţurile de restaurante, un lanţ mai mic cu mâncare thailandeză foarte bună, dar totuşi un lanţ. Nu era chiar ideal pentru un prânz de Crăciun, dar Cassie şi Josh erau amândoi lefteri şi fuseseră nevoiţi să meargă într-un loc ieftin: Cassie, pentru că îşi petrecea timpul pregătind casa pentru evenimente şi, prin urmare, trăia din economii şi nu câştiga niciun ban, iar Josh, pentru că şi el părăsise hotelul, susţinând că e insuportabil fără Cassie acolo, şi se concentra în schimb asupra masteratului său. Hazel se oferise să plătească pentru amândoi şi să-i scoată la un prânz „ca lumea de Crăciun, dar ei refuzaseră din principiu. Aşa că iată-i acolo, comandând orez, tăieţei şi curry verde thailandez în ziua de 23 decembrie. Restaurantul făcuse un efort. Pe mese erau *crackers,* la fereastra,

Un ultim dar de Crăciun

Pocnesc câ J *>r*tan 'Câ *Cădun, sunt tuburi de hârtie colorată care un mic* 4 *SUnt traSC dC apeCt dC d* o ' *oamcnL înăuntru au o coroană de hârtie, „ " „* „ » ¿-4 de *obicei baali pc „„ /oc dc cllviwe „J.* beteală şi chiar un mic pom de Crăciun la casa de marcat. Era o combinaţie uşor ciudată, dar cumva grozavă.

Urmând exemplul lui Josh şi Hazel, Cassie îşi puse coroana roşie din hârtie, apoi îşi drese glasul în timp ce scotea bileţelul din *cracker.*

— Care-i culmea când împodobeşti bradul de Crăciun?

Hazel îşi dădu ochii peste cap.

— Să fii în pom.

Cassie puse hârtia jos.

—- Da. Ei, nu cred că-i atât de evident, spuse ea, simţindu-se ciudat de defensivă în legătură cu gluma ei, deşi nu-i aparţinea.

Hei, nici eu nu m-aş fi prins, deci nu-ţi face griji, zise Josh. OK, răspundeţi la a mea. Care este cel mai popular vin de Crăciun? spuse Josh, dar nu le aşteptă să ghicească. Vin fripturile!

Hazel strâmbă din nas.

— Vinul meu preferat e Malbec. ®

Cassie o împunse în coaste.

— E rândul tău.

Ea flutură o mână spre Cassie.

Nu, nu vreau să spun glume, vreau să aud despre Ţara Galilor. E

0 zonă devastator de capricioasă? Casa arată superb acum? Eşti incredibil mulţumită şi te simţi foarte îngâmfată? Haide, fa-ne geloşi. Se instala mai bine în scaun şi îşi împreună mâinile în faţă, de Parcă s-ar fi pregătit pentru o poveste bună.

Dar nu *prea* geloşi, adăugă Josh aranjându-şi coroana de ârtie astfel încât să stea uşor strâmb pe părul lui roşcat. De exemplu* să-ţi fie milă de aceia dintre noi blocări la Londra, alergând din J°buri temporare în joburi temporare.

Sau de aceia dintre noi care participă la şedinţe de publicitate ln care petreci patruzeci de minute discutând ce

nuanţă de albastru să alegi.

- Bine, deci, poate fi optzeci la sută grozav şi douăzeci la

sută nu. ^azel se uită la Josh puţin gânditoare.

— Poate şaptezeci şi treizeci?

— Da, aprobă Josh, apoi se uită la Cassie. Dă-i drumul.

Cassie râse. Ridică ambele mâini în aer, lăsându-le să-i cadă înapoi în poală.

— Este... Nu ştiu. E o muncă grea, dar e nemaipomenit. Cred că o să fie gata pentru deschidere în martie şi trebuie să veniti

>

amândoi. O să încerc să fac un fel de petrecere de lansare, să invit presa, chestii de genul ăsta.

— O să fim acolo mie-n sută, spuse Josh hotărât, iar Hazel aprobă din cap.

Tom va fi în continuare investitor, se gândi Cassie, chiar dacă nu va mai fi prin preajmă să o vadă încercând să reuşească în afaceri. În numele lui, plănuia să organizeze o tabără pe an, o tabără de wellness, cu accent pe viaţa în armonie cu natura, ceva de care el ar fi fost mândru.

— Ei bine, cred că asta înseamnă că nu te mai întorci la apartament, spuse Hazel oftând. Asta înseamnă că renunţi oficial la camera ta?

Cassie îşi muşcă buza.

— Cred că da.

Se înţeleseseră să nu o oficializeze până când Cassie nu-şi va fi petrecut câteva luni în Ţara Galilor, în cazul în care ar fi urât toata chestia asta, ca un fel de plasă de siguranţă. Se uită la Hazel şi simţi că-i dau lacrimile. Gândul că nu va mai locui cu cea mai buna prietenă a ei o chinuia. Făcuse asta timp de trei luni, da, dar de acum avea să fie ceva permanent. Locuise cu Hazel de când terrm naşe facultatea; crescuseră împreună.

Hazel arăta de parcă ar putea să plângă şi ea, dar îşi îndrepta coloana vertebrală şi îi făcu lui Cassie un semn de avertizare cu degetul, în glumă.

— Nu da înapoi acum. Chiar vrei să te întorci, să lucrezi di nou pentru Robert?

Cassie se strâmbă.

— Nu.

___Bine, atunci, spuse Hazel dând din cap ferm.

își tunsese recent părul negru, intr-un bob șic, iar acesta se legăna cu mișcarea.

— O să ne vedem în continuare. Tot timpul.

— Mă bazez pe asta, spuse Cassie zâmbind.

— Asta înseamnă că ai o cameră liberă? interveni Josh. Pentru că băieții cu care locuiesc pleacă toți care încotro și, în sfârsit...

Hazel se uită la ei și făcu ochii mari.

— Serios? întrebă ea și el încuviință din cap, iar ea schiță un zâmbet. O, Doamne, ești mai mult decât binevenit. E mult mai bine decât să fiu nevoită să găsesc pe cineva la întâmplare.

Telefonul lui Hazel scoase un bip și ea îl ridică. Zâmbi puțin înainte de a răspunde la mesaj.

— Cine e? întrebă Cassie.

Hazel ezită.

— Chris.

Chris? întrebă Cassie ridicând din sprâncene. Chris, tipul cu Care a* f°st deja la două întâlniri?

Da, Cassie, spuse Hazel pe un ton excesiv de împăciuitor.
Acel rk • c-
'-nns. poți să nu mai zâmbești așa acum.

Doi chelneri apărură aducând mâncarea și sticla de prosecco în e^a și timp. Cassie își plimbă privirea de la paharul cu băutură aci- ulată abia turnat la curryul verde thailandez cu legume din fața ei.

Nu e *tocmai* atmosfera potrivită, nu?

J°sh îi făcu semn să nu se mai gândească la asta.

Un ultim dar de Crăciun

O facem noi să fie potrivită, spuse el ridicând paharul.

Pentru assie şi noua ei aventură.

Ciocniră tustrei.

Şi Crăciun fericit, adăugă Hazel.

Cassie ciocnit din nou cu ei, dar simţi o strângere de inimă. încă nu se gândise ce va face de Crăciunul ăsta. Crăciunul iară Tom încercase să ignore gândul, noul ei proiect fiind o binevenită distragere a atenţiei. Claire o invitase în Franţa şi se gândea că ar putea face asta, să vadă dacă poate prinde un zbor de ultim moment a doua zi. Ar fi fost potrivit să fie împreună cu cineva care-l cunoscuse pe Tom, dar nu şi în locul în care crescuseră împreună. De asemenea, Hazel se oferise să petreacă împreună Crăciunul într-un loc complet diferit, doar ele două, dacă asta îşi dorea, dar Cassie ştia că Hazel ar face orice ca totul să fie frumos şi distractiv şi apoi ea ar simţi presiunea de a se ridica la înălţimea aşteptărilor. Cu Claire, abia acum începea să înveţe, putea să fie pur şi simplu ea însăşi. Oricum ar fi fost, totuşi, trebuia să găsească o cale de a trece peste toate astea.

Avea încă paharul cu prosecco în mână, suspendat în aer. Hazel îi întâlni privirea, aruncându-i un mic zâmbet de înţelegere.

— Pentru Tom, murmură ea şi ridică paharul a treia oară.

Cassie îşi strânse buzele care începeau să-i tremure.

— Pentru Tom, şopti ea.

Luă o înghiţitură, puse paharul jos şi simţi cum Josh îi ia mana într-o pane, iar Hazel, în cealaltă, astfel încât toţi trei erau legaţi. Trase aer în piept, inspirând mirosul de ardei iute şi nucă-de-cocos, apoi îi dădu drumul afară încet.

Se apropie unul dintre chelneri, cu părul negru dat pe spate şi părând mult prea tânăr pentru a lucra într-un restaurant.

— Hm... domnişoară?

Se uita ba la Cassie, ba la Hazel, cu sprâncenele încruntate, era clar că nu ştie cui să i se adreseze.

Hazel se îndreptă imediat de spate şi făcu un gest încrezător către Cassie, care se încruntă. Dar atenţia îi fu deturnată când chel nerul vorbi din nou.

__ A fost livrat ceva aici pentru dumneavoastră. L-a adus cineva cU bicicleta, cu indicaţia numărului mesei, adăugă el, cu o voce care sugera că e cât se poate de nedumerit.

îi înmână un plic. Un plic, exact ca acelea în care Tom îi punea indiciile. Inima îi tresaltă. Încă un indiciu? Dar nu avea sens; ajunsese până la capăt. Şi Tom nu ar fi putut să ştie că ei vor fi aici acum.

— Hm... Mulţumesc, îi spuse ea chelnerului, care dădu din cap şi, după ce mai zăbovi o clipă, poate sperând că îl va deschide în faţa lui, plecă.

Cassie întoarse plicul în mâini şi se uită la Hazel.

— De unde ştii că-i pentru mine?

— Pur şi simplu ştiu. Deschide-1.

Vocea ci avea acel ton poruncitor pe care Cassie îl cunoştea atâr de bine, aşa că rupse uşor sigiliul alb şi scoase o foaie de hârtie. Cu furnicături în vârful degetelor, citit scurtul bilet.

Cassie,

M-am gândit mult şi bine cum să fac asta şt, tn cele din ' tradiţia mi s-a părut cea mai potrivită. Aşa că iată cum Dacă vrei, mai am o vânătoare de comori de Crăciun pe care ti o fia. Dar, spre deosebire de cea a lui Tom, aceasta are un singur itciuş »« niciun „era « – ‘V "'"L

«re « *ia. Dacă o rezolvi, dacă <*»•ani,,a u *" £« bine, cred că ştiu răspunsul tău.*

în timp ce' 1 mai CUea

Sam. Numele lui îi reverberă în extinseră de-a Iun-

■i«ă.iat furnicăturile din vârfurile de6«el»r. se .

8^1 braţelor» direct la piept*

"E- A . .. ridică privirea spre Josh Şi Hazel.

Cassie trase aer în piept şi n i l

— E Sam. Vrea să... să urmăresc un indiciu, spuse ea şi se ujtj la amândoi, uluită. Cum... Cum e posibil aşa ceva? De unde a ştiut că sunt aici?

Probabil că nu era cel mai important lucru asupra căruia să se concentreze în acel moment, dar îşi simţea capul înceţoşat şi inima îi bătea tot mai repede, ceea ce o împiedica să gândească.

Hazel şi Josh schimbară o privire – o privire care sugera foarte clar că ştiu ceva ce ea nu ştie ea.

— Ei bine, spuse Hazel încet, poate că i-am dat un mic indiciu.

— I-ai spus?

Doamne, de ce era vocea ei atât de stridentă?

— Da. Totuşi, vânătoarea de comori a fost ideea lui, spuse ea repede. Eu doar i-am dat o mică mână de ajutor.

Cassie aşteptă să se calmeze o clipă, apoi se uită la Josh.

— Şi tu ştiai?

» »

— S-ar putea să fi... discutat. Ei? întrebă el şi se aplecă înainte. Care-i indiciul?

Cassie se încruntă.

— Nu există... răspunse, dar atunci văzu în plic o altă bucata de hârtie şi o scoase.

»

Dacă vrei să mă vezi, tot ce trebuie să faci este să întrebi.

P.S. Rimele erau treaba lui Tom.

Stomacul lui Cassie tresări. Era atât de tipic pentru el. Paica auzea vocea, cu o notă jucăuşă în ea, şi vedea zâmbetul acela

stran Dar asta nu-i era de niciun ajutor.

— Ce? răbufni ca. Asta e...

Puse indiciul în palma lui Hazel, iar Josh îl citi peste urnă[rU]
— Ce *naiba* înseamnă asta? Tot ce trebuie să fac e să n Ce-ar

trebui să fac, să-l sun?

îi adresa întrebarea lui Hazel. Dacă era implicată în toată povestea asta, atunci ar fi ştiut răspunsul.

Hazel strâmbă din nas.

___Nu sunt sigură dacă ar trebui să...

___Hazel, spuse Cassie ca o avertizare.

Hazel o privi.

— întreabă, Cassie.

— Dar eu...

Cassie se opri, analiză expresia de pe faţa lui Hazel şi inima îi bătu din nou exuberant.

— Tu? Ştii unde e? Chiar te-a implicat, nu-i aşa? întrebă şi îşi trecu o mână prin păr, încercând să-şi liniştească afurisitul de corp, pentru a putea gândi, a procesa toate astea.

— M-a sunat, spuse Hazel calmă. Cred că era îngrijorat că ai putea... Ei bine, că ai reacţiona cam cum reacţionezi acum, dacă lua legătura direct cu tine.

— Ce vrei să spui cu asta? Nu sunt...

— E speriat, Cassie. Cred că se teme să dea ochii cu tine, că o să pleci iar.

Vârfurile degetelor îi zvâcneau şi ea le împreună în poală pentru [a] ţine nemişcate. închise ochii şi lăsă zgomotul restaurantului să [se] [est°]nipeze. Se gândea la chipul lui Sam, la intensitatea din vocea lui» încercând să-i spună că o iubeşte. La conştientizarea la care [a])nnsese în septembrie, când încercase să-l vadă, la sentimentul [Ureros] pe care îl avusese când se îndepărtase de el, lăsându-l cu [Jess]‘ca. Jessica.

deschise ochii şi se uită la Hazel.

Dar era cu...

Nu, spuse Hazel, ştiind imediat la ce se referă Cassie. Nu era. este

assie se °pri să asimileze ceea ce tocmai aflase, faptul că trăsese e repede o concluzie greşită. Hazel încă se uita la ea, aşteptând.

— Unde e? şopti Cassie, iar zâmbetul lui Hazel apăru instantaneu

— Ştiam că o să alegi corect! Niciodată nu m-am îndoit de tine Josh ridică o mână.

— Eu m-am îndoit.

Hazel îl lovi uşor cu palma peste braţ.

— Termină, spuse ea, apoi îşi ridică geanta de pe podea, scotoci prin ea şi scoase o cheie, pe care i-o înmână lui Cassie.

Cassie se încruntă când o luă.

— Asta ar trebui să fie răspunsul? Ar putea fi de oriunde!

O urmă de panică se strecurase în vocea ei acum. Panică, ştia ea, provocată de gândul că s-ar putea să nu-şi dea seama, că s-ar putea să nu ajungă la el, iar el să plece şi, de data asta, chiar să se termine totul.

— Nu-ţi face griji, spuse Hazel pe un ton liniştitor. Sam nu încearcă să complice lucrurile.

întoarse cheia pe cealaltă parte şi-i arătă lui Cassie un mic autocolant pe care era notat un cod poştal.

— Dacă poţi ajunge acolo, poţi intra cu cheia asta.

— Să intru... Of.

O casă. Sam trebuie să fie într-o casă undeva, aşteptând-o. Îşi muşcă buza. Nervii din corpul ei o înţepau, îndemnând-o să se mişte, dar mai rămase aşezată o clipă. Hazel şi Josh o priveau amândoi, aşteptând. Şi vocea lui Sam îi răsună în minte, încă o dată.

Cel puţin sunt destul de curajos să recunosc ce se întâmplă aici.

îşi dădu seama, atunci, că nu mai are deloc de ales. Nu avusese niciodată de ales în ce priveşte sentimentele pentru el.

— Bine, spuse ea cu o respiraţie şuierătoare, în acelaşi timp ridicându-se în picioare. Aşa fac, mă duc.

— Bravo! spuse Hazel. Succes!

— Cum, iară desert? întrebă Josh cu un zâmbet jucăuş, alegându cu încă un „Termină!” de la Hazel.

Usându-i în urmă .strângând !n mân. che.a_ restaurant şi se îndrepta spre persoana fără de care «rfa • T me„r,

că nn poare trăi. Şi, c(liar dacâ _ „ £ ’™

- ci- L- • i imnor- > ca nu mai are niao

tanta. El 1 se cuibărise deja în suflet, aşa că acum m, r'j r* * A cum, tot cc mai rama-

sese de făcut era sa încerce să se agate de asta râr • . ţ ae asta, cat mai mult timp.

Capitolul 40

Taxiul înainta pe drumul de pământ către care îi dirijase codul poştal, hurducându-se puţin pe terenul denivelat. Iarba înaltă de pe mijlocul drumului — iar „drum” era un termen generos – zgâria partea de dedesubt a maşinii, cu toate că şoferul nu părea deloc îngrijorat de asta. Farurile, combinate cu fărâmă de lumină a lunii care se infiltra printre nori, le iluminau drumul în întuneric. Cassie stătea aplecată înainte pentru a vedea prin parbriz, iar inima îi sărea în piept la fiecare zguduitură a maşinii. În faţa lor se ivi o căsuţă veche din piatră care părea pe punctul de a se prăbuşi, înconjurată de un mic zid din piatră care o despărţea de dealurile din fundal, dealuri ce păreau să se întindă la nesfârşit. Pietrele calcaroase cuibărite în iarbă străluceau în lumina lunii, iar chiciura, care se insta-

deja pentru nMpte,

vânr I Z ^Ornotu ‘ m °*torului, Cassie putu să audă*

A . .. naPustea peste *peisajul rural. în afară de asta, totul* a|r

de Parcă ar fi *la kilometri distanţă de oricine*

ni J SaU nU aclevărat’ nu putea spune, după ce îşi

omPler orlentarea în cele cinci ore de *călătorie până aici.*

** . * gură* că aici e? spuse *şoferul cu accentul lui* galez, în

cântător şi muzical.

A. ’ w r. După ce petrecuse trei luni aici, se dovedea că Sam u ceruse sa faca drumul *înapoi de la Londra în Ţara Galilor. Mult*

mai departe în zona rurală decât unde se instalase ea acum, dar toc în Ţara Galilor.

Cassie se uită la căsuţă. Era o lumină aprinsă la fereastra de la parter, dar în rest părea goală. Işi umezi buzele uscate.

— Cred că da, spuse ea, puţin nesigură.

— Vrei să aştept?

— Da, te rog, spuse ea cu o voce stinsă.

Dacă se înşelase şi Sam nu era acolo? Dacă greşise codul poştal, deşi îl verificase de o mie de ori? Dacă *el greşise?* Trase adânc aer în piept şi ritmul inimii i se acceleră, adrenalina curgându-i din nou prin vene. După călătorie, se simţea atât obosită, cât şi imposibil de trează, iar acum regreta cafeaua pe care o băuse în tren, sigură că îi produce o stare de nervozitate. Şi, Doamne, de ce nu se gândise să se schimbe înainte de a se urca în mizeria aia de tren? De ce nu se gândise să-şi aducă trusa de machiaj, ca să poată apărea într-o stare mai prezentabilă?

Işi verifică telefonul, deşi bateria era aproape descărcată. Aproape 10 seara. Dacă el nu era treaz? La ce oră se culca obicei? Habar n-avea. Uneori *ea* se culca la 10, aşa că nu era imposibil.

— Te duci, drăguţo? Că pe mine mă aşteaptă cina acasă.

— Ai dreptate. Da. Scuze.

Coborî, trăgând imediat aer în piept împotriva frigului. Ooamne, era groaznic de frig, aerul aspru pe care îl respira îi ardea gatul. Fu suficient pentru a o face să se mişte repede spre poarta albă care se deschidea în zidul de piatră, către cărarea ce ducea până la uşa din faţă.

Era prea frig ca să ezite şi poate că era mai bine aşa, să nu se mai gândească la asta. Totuşi, degetele îi tremurau uşor când băgă cheia ln broască şi o învârti. Aceasta se deschise cu un clic. O, Doamne, chiar se deschisese. Funcţionase: ea era aici; ea făcea

asta.

Cumva, reuşi să se întoarcă spre şoferul de taxi, să-i facă un semn ᴦ'dicând degetul mare în sus. Auzi motorul pornind din nou când păşea înăuntru, închizând uşa în urma ei. Se auzea muzică de undeva, dar pe hol era întuneric. Lumina venea de pe coridor şi ea clipi în timp ce ochii i se adaptau. îşi muşcă buza, zăbovind. De ce nu venise Sam să vadă cine e? Nu auzise uşa? Era un fel de test? Un truc?

Termină, Cassie, îşi spuse ea hotărâtă. Era aici, acum. Călătorise cinci ore nenorocite iară să ezite. Exista un motiv pentru asta.

încet, simţind nevoia să meargă în vârful picioarelor dintr-un motiv oarecare, urmări lumina din living, muzica, viorile pline de viaţă răsunând din ce în ce mai tare pe măsură ce înainta. Poate asta explica de ce el nu auzise uşa. Se opri în prag. în şemineu trosnea focul, iar flăcările mângâiau lemnele şi mirosul de fum plutea în aer. Sentimentul de uşurare în momentul în care simţi căldura o

> >

cutremură. Sau poate că era uşurarea de a-l vedea, de a şti că e real. Pentru că el era acolo. Nu i se vedea decât ceafa, şi totuşi. Stătea acolo, pe o canapea roşie, cu faţa la foc şi un pahar cu ceea ce părea a fi whisky în mână.

Oricine ar fi fost proprietarul căsuţei, acesta pusese nişte decoraţiuni de Crăciun, cu excepţia cazului în care Sam le montase el însuşi, lucru de care ea se îndoia. Deasupra şemineului erau luminiţe albe, ghirlande deasupra ferestrelor, lumânări aprinse în colţ. Acestea, cel puţin, trebuie să fi aranjate de el.

— Sam.

îi rosti numele în linişte, abia reuşind să-l scoată de pe buze.

El se întoarse ca fulgerul de repede, iar ea îşi ţinu respiraţia. Sam se ridică într-o singură mişcare fluidă, privind-o fix, iar ea ramase complet neclintită, incapabilă să se mişte.

Un ultim dar de Crăciun

— Ai venit, spuse el cu o voce puţin răguşită.

— Da, spuse ea şi lăsă respiraţia să-i scape. Da, am venit.

Şi apoi, faţa lui deveni un zâmbet şi traversă camera până la ea în doi paşi mari. îşi plimbă palmele pe braţele ei, care erau mea învelite în haină. Chiar şi prin haină, pielea ei prindea viaţă la aţin gerea lui. O ridică literalmente, învârtind-o într-un cerc mic Ş* sărutând-o, iar ea se simţea atât de bine, i se părea atât de incredibil de *potrivit* să se afle acolo, în braţele lui. Râse, îmbrăţişându-l, trăgându-l mai aproape, iar el o sărută din nou şi, Doamne, *asta,* gustul lui, cum ar fi putut ea să creadă că va fi capabilă să-l dea deoparte?

El se desprinse brusc şi ea se încruntă.

— Aşteaptă, spuse el şi se îndepărtă, cu mişcări puţin agitate.

Luă ceva de pe măsuţa de cafea, apoi se întoarse în faţa ei. O privea oarecum precaut în timp ce-i întindea ceva la care să se uite.

Un colier. Colierul *ei,* cel pe care i-l dăruise cu atâţia ani în urmă. Lănţişorul îi atârna de pe degete, cu piatra legănându-se uşor.

Cassie îl privi uluită.

— L-ai păstrat.

Sam îşi trecu o mână pe ceafă, aşa cum făcea când era nervos sau îngrijorat de ceva.

— Da. Cred că întotdeauna am sperat că o să vină un moment când o să ţi-l pot da înapoi.

Cassie întinse mâna, mângâie cu degetele lănţişorul din argint, amintindu-şi momentul în care el i-l dăruise lângă pubul Lindeifl Amintindu-şi cum i-l aruncase înapoi în vacanţa aceea la schi.

Işi dădea seama că el o priveşte. O privea pentru a-i măsura reacţia. Aşa că, fără să spună nimic, îşi dădu jos haina şi i-o întinse. Apoi se întoarse, ridicându-şi părul, astfel încât el să poată ajunge gâtul ei pentru a putea prinde colierul. îi simţea degetele tremurând pe pielea ei în timp ce îl închidea la loc.

Se întoarse cu faţa la el, ridică bărbia pentru a-l privi şi simţi

cum buzele ei schiţează un zâmbet blând. îi văzu pieptul relaxându-se în rinip ce respira adânc şi Sam, lăsând haina într-o parte, o trase spre îmbrăţişând-o. Cassie îşi sprijini capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

— îmi pare rău, spuse ea încet. îmi pare râu că n-am spus-o data trecută.

Sam se îndepărtă uşor de ea şi îi oferi acel zâmbet strâmb pe care ea îl iubea.

— Ce anume?

Ea râse puţin.

— Trebuie să o spun cu voce tare, nu?

EI ridică din umeri, dar ea simţea – o uşoară fragilitate, îngrijorarea pe care el încerca să o ascundă.

— Ar fi drăguţ.

Ea se întinse şi-i cuprinse faţa cu mâinile.

— Că te iubesc. Te iubesc, Sam Malone.

Când el o trase din nou aproape, Cassie îi simţi respiraţia eliberată şi înţelese pentru prima dată cu adevărat cât de mult trebuie să fi suferit aşteptând-o, întrebându-se.

— Asta e bine. Pentru că te iubesc, Cassie. întotdeauna te-am iubit.

Ea savură momentul, bucurându-se de prezenţa lui în timp ce stăteau acolo, împreună.

— Eşti aici, spuse el din nou, trecându-i o mână pe spate de parcă ar fi simţit nevoia să o atingă în continuare. Chiar eşti aici.

— Da.

Vocea ei era puţin tremurată. înclină capul, ridică ochii spre faţa lui şi îi întâlni privirea, în timp ce lumina focului dansa albăstrie.

— Poate că sunt mai curajoasă decât credeai.

— Nu, spuse el clătinând din cap şi sărutând-o pe păr. Eşti mai curajoasă decât credeai tu.

De data aceasta, ea îl sărută, trăgându-l cât mai aproape de ea. Şi, de data aceasta, nu se mai opriră.

DOUĂSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

Capitolul 41

Cassie se afla la poalele munţilor Patagoniei, privind în sus spre vârfurile impunătoare acoperite de zăpadă, care faceau loc unui teren accidentat, acoperit de ierburi, mai aproape de fundul văilor Sam, lângă ea, o ţinea de mână, dar niciunul dintre ei nu spunea nimic. Pur şi simplu stăteau în picioare, absorbind totul.

Era Ajunul Crăciunului, deşi aproape imposibil de crezut avand în vedere căldura zilei, soarele care îi bătea în plin şi lipsa oricăr semn de sărbătoare în jurul lor. Totuşi, nu era atât de insuporti de cald pe cât se aşteptase să fie în plină vară argentiniană şi s un vânt puternic care îi deranja părul şi îi zvânta transpiraţia efortul mersului pe jos.

— Crezi că e un loc potrivit? întrebă Sam cu vocea linişt"

Cassie se uita în jur. Erau la poalele munţilor,

înconjuraţ stânci cenuşii şi tufişuri mici. Un lac forma fundalul turcoaz citor şi sclipitor în lumina soarelui şi se vedeau munţi de jur în p j norii învăluindu-le vârfurile, pământul şi cerul luându şi unul celuilalt.

— Cred ca da.

îşi puseră rucsacurile mici jos, iar Cassie luă bidonul cu apă, în timp ce Sam scotea steaua din lemn lucrată manual. O stea, nu o cruce, pentru că Tom fusese lumina din vieţile amândurora.

Cassie nu aflase cu precizie unde murise Tom, unde se prăbuşise Ar fi putut să-l întrebe pe Toby – Sam încă ţinea legătura cu el dar descoperise că nu vrea să ştie. Scopul călătoriei nu era să reconstituie ultimii paşi ai lui Tom, ci să-i celebreze viaţa şi să-l onoreze într-un loc în care el îşi dorise întotdeauna să ajungă. Avea mormântul lui, dar asta… asta avea să fie pentru ea şi Sam.

Îl privi pe Sam cum săpa o groapă mică şi înfigea ţepuşa din lemn, cu steaua în vârf. Era discretă, destul de mică încât să spere că nu va deranja pe nimeni, dar era ceva care avea să fie de durată, care să arate că era iubit. Şi îi plăcea faptul că steaua era imperfectă, cu marginile puţin strâmbe. Pentru că toţi erau imperfecţi, nu-i aşa? Şi asta era în regulă. Era în regulă că toţi, inclusiv Tom, făcuseră greşeli. Dar asta nu-l făcea pe Tom mai puţin perfect pentru *ea* sau mai puţin iubit.

Cassie nu spuse nimic cu voce tare, dar se trezi vorbind cu el, în mintea ei, spunându-i că reuşise, că mersese până la capăt, că finalizase vânzarea şi că acum casa aceea din Ţara Galilor e a ei. O lansase atât ca B&B, cât şi ca spaţiu pentru evenimente pe timpul verii şi avea prima nuntă rezervată pentru primăvară. Prima ei tabără de wellness, cea care purta numele lui Tom, urma să aibă loc în acea vară.

Se uită la Sam, care stătea lângă ea, privind steaua. Vorbea şi el cu Tom, ştia asta şi se întreba ce-i spune. Se apucase de alpinism datorita lui Tom, iar acum îşi înfiinţa propriul centru, lucrând cu copii defavorizaţi, încercând să

le ofere o experienţă de care, altfel, nu ar fi avut parte. Era atât de bun la asta şî îi plăcea. De fapt, Tom le ghidase amândurora vieţile. Şi îi dăruise unul altuia, într-un fel. Cassie nu ştia dacă oricum ar fi ajuns împreună, dacă şi-ar fi găsit drumul unu către celălalt în cele din urmă, indiferent de situaţie, dar nu se mai ândea la asta. Important era că acum erau împreună.

Se aplecă din nou spre rucsacul ei, lăsând apa deoparte. Se gândise atât de mult ce să aducă cu ea, ce să aducă pentru Tom. Fusese la mormântul lui, bineînţeles, îi dusese flori, vorbise cu el acolo.
Dar, aici, în locul în care murise, locul în care făcuse ceea ce îi plăcea, voia să aducă lucrul potrivit. în cele din urmă, se hotărâse la fotografii. Prima era cu Tom, Sam şi ea în adolescenţă. în fotografie, Tom râdea, Sam zâmbea, iar ea facea mutre, încercând clar să nu zâmbească. Era ceva simplu, dar amintirea unei perioade în care el fusese fericit, când toţi trei fuseseră împreună: doi dintre oamenii lui preferaţi de pe lumea asta, spunea el.

Puse fotografia în partea de jos a stelei şi, lângă ea, aşeză o fotografie cu Amy şi Noah. Amy îi zâmbea lui Noah, sprijinit de şoldul ei, privind spre cameră, încercând să-l facă să zâmbească. Familia lui Tom. Anul viitor, aveau să petreacă toţi Crăciunul împreună. Amy promisese că va veni să stea cu Cassie şi cu Sam în Ţara Galilor.

Fără să spună nimic cu voce tare, Cassie şi Sam găsiră o stâncă în apropiere şi se aşezară împreună, îngăduindu-şi un moment pentru a fi pur şi simplu doar ei doi. Sam o cuprinse cu braţul. Ea plângea, lacrimi line îi curgeau pe obraji, iar sarea lor i se strângea în colţul gurii. Continua totuşi să plângă, iar el îi mângâia uşor părul, fără să spună nimic. îşi uni degetele cu ale ei, o sărută pe creştet. Nu o

întrebă dacă se simte bine, iar ea îşi dădea seama astfel că el o înţelege pentru că răspunsul la întrebarea asta era mult mai complicat decât un simplu da sau nu.

Când simţi cum vântul îi mângâie obrajii, uscându-i lacrimi e, Cassie respiră adânc. Sam se ridică, trăgând-o în picioare. Şt abia arunci fu ea în stare să pună jos ultima fotografie, cea care, dintre toate, o facea să se simtă cel mai aproape de el. O fotografie a casei d*n Ţara Galilor, casa făcută chiar înainte ca ea şi Sam să plece *n Argentina. în fotografie, casa era acoperită de o zăpadă timpurie,
iar tot locul era împodobit de Crăciun, pentru evenimentul de Crăciun pe care ea acceptase să îl găzduiască pentru sat. Luminiţe feerice pe exterior, doi brazi de Crăciun de fiecare parte a uşii verzi de la intrare.

Sam zâmbise când i-o arătase pe telefon, înainte de a o printa. îi spusese că parcă toată casa *străluceşte* şi, cu toate că ea răsese, în sinea ei îi dăduse dreptate. Se vedeau luminile slabe din interiorul casei şi parcă aceasta era fericită să fie din nou folosită. Ca şi cum i-ar fi fost recunoscătoare că o luase în primire şi o făcuse să strălucească din nou.

Aşeză jos fotografia pentru Tom. Ca să vadă că a mers până la capăt. Că a ajuns la sfârşitul vânătorii de comori. Şi că-şi iubeşte ultimul cadou mai mult decât ar fi putut exprima în cuvinte.

— La revedere, Tom, rosti ea încet, simţind cum Sam îi strânge mâna pentru o fracţiune de secundă. Te iubesc.

Apoi începură să meargă, întorcându-se pe drumul pe care veniseră. înapoi la micuţa cabană unde stăteau şi la bătrâna care le promisese un ospăţ. înapoi, pentru a întâmpina ziua de Crăciun şi pentru a sărbători faptul că amândoi sunt încă aici, încă împreună.

— Mulţumesc, şopti ea într-o răsuflare, abia suficient de tare pentru a fi auzită.

Dar vântul îi duse cuvintele departe, ridicându-le în aer. Şi, pentru o clipă, fu sigură că Tom o aude.

Mulţumiri

>

A scrie o carte este un efort atât de mare şi nu s-ar putea întâmpla cu adevărat fără o întreagă echipă de oameni. îi mulţumesc în primul rând redactorului meu genial, Sherise Hobbs, care a pus atât de multă pasiune, creativitate şi răbdare în această cane – ştiu că se simte la fel de mândră ca mine să vadă cartea scrisă şi, iară sprijinul ei, aceasta nu ar fi ceea ce este acum.

Mulţumesc incredibil de inteligentei Bea Grabowska pentru atenţia acordată detaliilor, precum şi pentru sugestiile sale perspicace şi creative şi pentru sprijinul oferit pe parcursul întregului proces. Mulţumesc, Katie Green, pentru o redactare meticuloasă (şi pentru că m-a făcut să realizez că, în mod clar, cronologiile nu sunt punctul meu forte!). Mulţumesc agentului meu, Sarah Hornsley, pentru ajutor, energie şi entuziasm.

Pe parte de drepturi, Rebecca Folland şi Flora McMichael merită mulţumiri uriaşe pentru că au susţinut această carte la nivel internaţional, ceea ce este la fel de emoţionant cum a fost şi la de butul meu. Mulţumiri lui Emily Patience pentru că a ajutat ca volumul *Scrisoarea de Cracăm* să ajungă la cititori anul trecut şi mulţumiri anticipate în acest sens şi pentru *Un ultim dar de Crăciun.*

Emily
Stone

Din SUA, le mulţumesc lui HilaryTeeman şi Caroline Weishuhn Pentru entuziasmul lor pentru Cassie şi Sam şi» ca şi data trecută, pentru ultimele sugestii editoriale geniale care sa facă cu adevăra

cartea să strălucească. Le mulţumesc lui Morgan Hoit, pentru optimismul şi pasiunea ei nesfârşită şi pentru că a adus această carte cititorilor din SUA, şi Melissei Folds, pentru câteva recenzii minunate la *Scrisoarea de Crăciun* anul trecut şi pentru că a fost la fel de entuziasmată ca mine când le citesc!

Este un lucru ciudat să scrii mulţumiri înainte ca o carte să fie publicată, pentru că, fără îndoială, vor fi atât de mulţi oameni cărora să le mulţumeşti până la sfârşitul anului! Aşa că aş dori doar să acord un moment pentru a le mulţumi autorilor incredibili şi generoşi care şi-au făcut timp să citească şi să ofere citate pentru *Scrisoarea de Crăciun* anul trecut: Jo Lovett, Emma Cooper, Holly Miller, Josie Silver, Claire Frost şi Cathy Bramley, precum şi uimitorilor bloggeri şi prezentatori de cărţi pe Instagram care au ajutat ca *Scrisoarea de Crăciun* să devină un succes, împărtăşind gânduri, recenzii şi fotografii frumoase. Nu vă pot numi pe toţi aici, pentru că ar ocupa prea mult spaţiu – şi mi-ar fi teamă că aş lăsa pe cineva afară –, dar înseamnă enorm că v-aţi făcut timp pentru asta.

Şi mulţumesc, ca întotdeauna, oricărui cititor care a găsit timp să citească această carte. Fără cititori, autorii nu ar putea scrie şi este o pasiune şi un privilegiu să poţi face acest lucru. Deci mulţumesc dacă aţi citit până aici.

Cuprins

EMILY STONE

trăieşte şi lucrează
în Marea Briranie.

Scrisoarea de Crăciun
(Nemira*, 2022) este* primul
ei roman, pe care l-a scris
într-un vechi conac
victorian cu o istorie literară
de-a dreptul impresionantă.

%)p&tyfe de^te da ţine cândpc^ inijiCAibd.

Cassie nu s-a simţit niciodată atât dc singură ca acum.

Cassie găseşte un plic cu numele său şi îşi dă imediat scama despre ce este vorba. E primul indiciu din jocul pe care îl face în fiecare an cu fratele său de Crăciun. El i-a promis că anul acesta va fi cel mai spectaculos dar. Indiciile lui lom o trimit într-o splendidă călătorie care schimba viaţa. Pe drumul din Londra poi în Bordeaux, Cassie reia legături cu e o vechi prieteni, reaprind dragoste dc mult pierdută şi, cel mai important, se regăseşte pe sine.

Cassie trebuie să-şi urmeze iniăia ca să descopere ce îi pregăteşte viitorul.

Oare atunci când va descifra ultimul indiciu va fi pregătită să accepte darul din partea fratelui său şi toată dragostea cu care vine odată cu el?

NEMIRA

Magic FM
always urcai muik

eBook
audio tribe

ISBN 978-606-43-1693-6
9 786064 316936